

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Οί βασιλείς της τσιγκουνιάς

Απίστευτες περιπτώσεις σπαγχωραμένων

Ελάχιστες γυναίκες έχουν μείνει ιστορικές για τη φοβερή τσιγκουνιά τους. Μια απ' αυτές, λοιπόν, είναι και η εκκεντρική Αμερικανίδα Χέττυ Γκρήν.

Από τα 13 χρόνια της, είχε εγκλωβίσει όλα τα μυστήρια του κόσμου των επιχειρήσεων. Αντί για παιδικά βιβλία, διάβαζε τις οικονομικές στήλες των εφημερίδων! Είχε μέσα στο αίμα της το πάθος του χρήματος. Όταν κληρονόμησε, νεωτάτη ακόμη, τον πλούσιο πατέρα της, μεταχειρίστηκε την περιουσία της τόσο επιδέξια σ' επιχειρήσεις σιδηροδρόμων κλπ., ώστε έγινε πολύ γρήγορα εκατομμυριούχος (σε δολάρια). Ωστόσο, κατοικούσε σε μια τρώγλη, ντυνόταν φτωχικά και το φαγητό της άπετε-λειτο συνήθως από ένα σάντουιτς.

Παντρεύτηκε αργότερα, αλλά εγκατέλειψε το σύζυγό της, γιατί ο τελευταίος είχε κάμει το άσυγχω-ρητο «εγκλημα» να χάσει χρήματα σε μία επιχείρησή! Τό ένα απ' τα δυο παιδιά της, ο Νέντ, έπεσε κάποτε θύμα ατυχήματος. Η πολυκατομιμυριούχος μητέρα του το πήγε τότε... σ' ένα νοσοκομείο για άπορους!

Είχε, εξ άλλου, βάσει το ίδιο αυτό δυστυχισμένο αγοράκι της να εργάζεται κάπου, πλένοντας αδει-ανές μπωτιλίες, για να κερδίσει λίγα σέντς! Όταν κάποτε ο μικρός γύρισε στο σπίτι, κλαίγοντας, γιατί είχε χάσει τα λεφτά του ημερομισθίου του, η Χέττυ έγινε έξω φρενών! Κι' ολοκλήρωσε τη νύχτα έ-ψαχναν κι' οι δυο τους δρόμους μ' ένα φανάρι για να τα βρουνε!...

Μόνο μία φορά έλυσε το κομπόδεμά της η φο-βερή αυτή τσιγκουνιά: όταν έψαξε να βρη ένα καλό σύζυγο για την κόρη της Σύλβη. Έγκαταστάθηκε τότε μαζί της σ' ένα πολυτελές διαμέρισμα του με-γάλου ξενοδοχείου «Πλάζα» της Ν. Υόρκης, ντύθηκε κομψά και προσέφερε πλούσια γεύματα. Αφού όμως εξασφάλισε πια το γάμο της κόρης της, ξαναφόρεσε τη κορούλια της, γύρισε στην τρώγλη της και ξα-νάρχισε να σκεπάζεται τις νύχτες με παλιές εφη-μερίδες, για να μην κρυώνει!...

Όταν πέθανε, άφησε μία περιουσία 56 εκατομ-μυρίων δολλαρίων!

Κατά τον ίδιο τρόπο, πέρασε τη ζωή της και η Αγγλίδα Άνν Μπέρεσφορντ. Μόνο που αυτή τη νό-μιζαν όλοι πωμπήτση, βλέποντας την με μπλωμένα ρούχα και με τρύπια παπούτσια. Μερικοί, λοιπόν, καλόκαρδοι άνθρωποι, της έδιναν κάθε τόσο μικρά βοηθήματα. Φαντασθήτε τώρα την έκπληξή τους, ό-ταν, μετά το θάνατό της, έμαθαν πως άφησε κλη-ροδοτήματα 100 λιρών στον καθένα τους! Η πε-ριουσία της ήταν περί τις 10.000 λίρες, και είχε όρισει να μοιραστεί το μισό απ' το ποσό αυτό σ' εκείνους που της είχαν δείξει εμπράκτως τη συμ-πάθειά της.

Άλλος φοβερός τσιγκουνής, επίσης Αγγλος, ή-ταν ο επιλεγμένος Λουκάς ο Έρμηίτης ή Τρελλο-Λουκάς. Μολονότι είχε τεραστία περιουσία, ζούσε σ' απίστευτη αβλιότητα. Η τσιγκουνιά του έφτανε σ' το σημείο να μη θέλη να πετάξει... ούτε τις στά-χτες της φωτιάς του! Όταν πέθανε, ο σωρός της στάχτης, που σκέπαζε ολόκληρο το πάτωμα της κου-ζίνας του, έφτανε ως το μισό ύψος του δωματίου! Κατά τη μεταφορά του, γέμισαν 17 κάρρα. Μέσα σ' αυτόν δέ, οι εργάτες που είχαν αναλάβει τη δουλειά, βρήκαν κρυμμένα άθρονα τσέκ και χαρτονομίσματα, καθώς και σπάνιες κινεζικές πορσελάνες.

Ο Βαρώνος ντ' Αγκουιλάρ, επίσης, είχε κληρο-νομήσει μία μεγάλη περιουσία απ' τον πατέρα του και την είχε αύξησει με δυο πλούσιους γάμους. Στην αρχή, έζησε σαν άνθρωπος του κόσμου, έπειτα όμως από ένα μικρό οικονομικό ατύχημα του, άλλαξε τε-λείως ζωή: Φόρεσε κορούλια, έκοψε κάθε φίλιά και — για κάποιο άγνωστο λόγο — έγινε άγροκτημα-τίας. Απ' την τσιγκουνιά του όμως, άφηνε νηστικά τα ζωά του, κι' έτσι οι πεινασμένοι χοίροι του ξε-καναν τα πουλερικά του, ενώ οι άγέλαδες φορούσαν μία-μία πάνω στους σωρούς της κοπριάς του σταύ-λου τους!

Ο κόσμος έλεεινολογούσε το βαρώνο, αυτός όμως αδιαφορούσε τελείως για την κοινή γνώμη. Η πε-ριουσία του, όταν πέθανε, έφτανε τις 200.000 λί-ρες.

Οι κληρονόμοι του Νίκολας Ρίτσμοντ, τέλος, ενός κτηματίου του Λάιτσεστερ, πήραν, μετά το θάνατό του 4.000 λίρες, ποσό τεράστιο για την εποχή έ-κείνη (το 17ο αιώνα). Κι' όμως, όσο ζούσε, ο Ρίτ-ςμοντ προσπαθούσε να μη ξεδεύνη ούτε μονόλεπτο. Το χειμώνα, έκανε γυμναστική, για να ζεσταθί! Δεν άναβε ποτέ φώς στο σπίτι του. Φορούσε το ίδιο κοστούμι επί 30 χρόνια. Και το φαγητό του, δυο φορές την ημέρα, άπετελειτο μόνον από μπα-γάτικο ψωμί και νερό!...

Ο γυρισμός του καταδίκου

Πρωτότυπο διήγημα

Ο Μωρίς Γκαντελώ ξαναγύριζε! Τό μοιραίο γράμμα βρισκόταν εκεί, ανοιχτό πάνω στο τραπέζι. Και φαινόταν σαν ένας σκληρός φορ-γός, που χωρίς έσφιγκτικά τη Μάρ-θα Γκαντελώ απ' τον Άντρέ Πα-σάρ... Οι δυο τους κυττάζονταν τώ-ρα στα μάτια, αμίλητοι.

Η γυναίκα, νέα κι' ώμορφη ακό-μη, έβαλε τα κλάματα. Ο Άντρέ πήγε κοντά της και της γαίωσε τα ξανθά μαλλιά της. Δεν ήξερε τί να της πη... Η τραγική πραγματικότητα βρισκόταν εκεί, κλεισμένη στις λίγες γραμμές του Γκαντελώ:

«Μάρθα μου, θύμωι ελεύθερος σε λίγες μέρες, έπειτα από 10 χρόνων καταναγκαστικά έργα. Χάρεις στην καλή διαγωγή μου, μου χάρισαν την υπόλοιπη ποινή μου. Δεν βλέπω την ώρα να σε ξαναγαλιάσω. Έσένα συλλογίζομαι διαρκώς, στη μοναξιά της φυλακής μου. Ένοιωθα την ανάγκη να σ' αγαπήσω, πίο πολύ κι' από πριν. Με βασάνιζαν τό πάθος κι' η ζήλεια... Ξέρω πως εσύ δεν μ' αγα-πήσες ποτέ σου. Τώρα, μετά τό έν-κλημα μου, θα μ' απέχθαινεσαι. Μα τί με νοιάζει; Σ' αγαπώ εγώ, σέ πο-θώ μ' όλη τη δύναμή της ψυχής μου».

Ο Πασάρ ξαναδιάβασε τί- λέξεις εκείνες, που του φαινόταν νησμένες με φωτιά.

Ο Μωρίς Γκαντελώ, ο άντρας της Μάρθας, ξαναγύριζε, μ' όλη του τα δικαιώματα. Έκείνη ανατρίχιαζε στή σκέψη πως θα ξαναζούσε μαζί μ' έναν άνθρωπο που είχε βάλει τα νεύρα του στο αίμα. Κι' όμως δεν τολμούσε να επαναστατήσει!...

— Τί να κάνουμε; τοαύλισε, δαγ-κόνοντας τα χείρα της. Η ευτυχία μου τελειώνει. Θά γάσω έσένα που αγαπώ, σένα που σού γωστώω τό λίγο καλό που μου δώσες η ζωή... Είνε τομεροί! Πάμε να φύγουμε, να κου-θοτούμε κάπου, μακριά!...

Ο Πασάρ κούνησε τό κεφάλι του θλιμένα.

— Όπου κι' αν πάμε, υπορεί να μά ανακαλύψη, έλεπε. Ύστερα πως θα ζήσουμε; Εγώ είμαι ευλογημένος. Η δουλειά μου, η πελατεία μου βοί-σκειται εδώ, στο Παρίσι...

— Τότε λοιπόν δεν μου μένει πα-ρά να πεθάνω! μουρούσιε η Μάρ-θα, κατάνυχν.

Ο Άντρέ την έσφιξε στην άγκα-λιά του, προσπαθώντας να την παρη-γορήσει.

Σε δυο βδομάδες, έφτασε και δεύ-τερο γράμμα: Ο Γκαντελώ ανήγ-γελλε πως θάφτανε τη μεβετομένη μέρα, την Τετάρτη δηλαδή. Η Μάρ-θα δοκίμασε τέτοιο δυνατό κλονισμό, ώστε έπεσε άσωοτη. Τό πρωί της Τρίτης, οι γείτονες έμαθαν πως είχε πεθάνει. Την είχε σκοτώσει ίσως η φοβερή άγνωση της...

Ο Άντρέ φρόντισε για ό,τι γρει-αζόταν. Έτσι, όταν έφτασε ο σύζυ-γος Βοήκε τη Μάρθα μέσ' στο φέρε-τρό της, με τό χλωμάδα του θανάτου γυμνής τό πρόσωπό της, «Εμείνε σαν κεραυνόπληκτος. Ύστερα έυπι-ξε μία φωνή, έφυγε σαν τσελλός και γάθηκε.

Μία ώρα άνόνητα, γινόταν, άπλη και φτωγική η κηδεία της Μάρθας.

...Όταν βρέθηκε στους δρόμους, άναπνέοντας βαθειά τον έλεύθερο κι' άνοιξιάντικο αέρα, ο Μωρίς Γκαντελώ ένοιωσε πίο ήρεμο τον εαυτό του.

Είπε κερδίζει μερικά λεφτά, απ' τη δουλειά του στίς φυλακές. Με τό μικρό αυτό κεφάλαιο έβινε πλανόδιος πωλιτής.

Μισούσε όλο τον κόσμο, άγνίζον-τας απ' τον εαυτό του. Η εικόνα της ναμένης γυναίκας του δεν τον άνοι-ε ποτέ. Μα δεν είχε τίποτε τό άσείο

και συγκινητικό, αυτό τό συναίσθημα του, γιατί τό προκαλούσε μία ταπει-νή φλόγα άνικανοποίητου πόθου και μία ζήλεια άδικαιολόγητη πιά.

Τόν τσαντούσε εξ άλλου συνεχώς η ύποψία μήπως η Μάρθα είχε βελή-σει ή ίδια να πεθάνη, για να ξεφύγη απ' την εξουσία του.

Πέρασαν μερικοί μήνες. Και μία μέρα, ο Μωρίς συνάντησε στο δρόμο μία γυναίκα που τον άνασάτωσε, γιατί του θύμιζε καταπληκτικά τη Μάρθα! Η άγνωστη πέρασε δίπλα του και γάθηκε άνάμεσα στόν κόσμο.

Είχε τό ίδιο πρόσωπο, τό ίδιο ά-νάστημα, τό ίδιο περπάτημα με τη νεκρή. Μόνο τα μαλλιά της ήταν αλ-λοϊώτικα, κατάνυχα.

Απ' τη στιγμή εκείνη, ο Μωρίς κρυότηκε απ' την άκατανίκητη επι-θυμία να ξαναβίη αυτή τη γυναίκα, να την πλησιάση, να της μιλήση! Για-τί; Με ποιο σκοπό; Δεν μπορούσε ν' άπαντήση στήν ερώτηση αυτή. Μα μία καινούργια φλόγα τον έκαιγε, τον βασάνιζε!...

Τιγυρίσει συνεχώς στή ίδια εκείνη μέση. Και, όλως έδλεπε από ήσυχία μία γυναίκα που μοιάζε κάπως μ' έ-κείνη που άνασάτωσε, άφινε τό καρ-ροστακό του κι' έτονε να την προ-σάση. Μα, κάθε φορά, δοκίμαζε τι-κοή άπογοήτευση.

Τέλος, ένα πρωί, την ξαναβόηκε! Κι' ένοιωσε πάλι τη δυνατή εκείνη συγκίνηση που τον είχε άνασάτωσει. Έτρεξε κοντά της και, σαν ύπνω-τισμένος, πρόσφερε ένα όνομα:

— Μάρθα!

Η γυναίκα γύρισε άπτότομα, πνί-γοντας μία φωνή, και τον κύτταξε με γοητευμένα μάτια. Ύστερα έφυγε τρελόντας και γάθηκε άνάμεσα στό πλήθος.

Ο Μωρίς είχε μείνει άκίνητος, σαν άποληρωμένος. Τό μαυλό του γύριζε, όταν ήρεμύσαν κάπως οι σκέψεις του, άποφάσισε να ξεδιάλυνη αυτό τό μυστήριο. Πήγε στό νεκροταφείο, βόηκε τον τάφο της γυναίκας του κι' άποτύπωσε στή μνήμη του την τοπο-θεσία του.

Τη νύχτα ξαναπήγε, κρυφά, έφωδι-σμένος με τ' άπαράσιτη ένοχλία. Πήδησε τό μαντρότοίχο έφτασε στόν τάφο κι' άρχισε να σκάβη με μανία...

Τ' άλλο πρωί, ένας φύλακας του νεκροταφείου τον βόηκε νεκρό από συγκοπή, δίπλα σ' ένα άνοιγμένο φέ-ρετρο. Τά πανώμενα νεύρα του έ-σφιγγαν ένα ξύλινο γυναικείο κεφάλι, ξεκολλημένο από μία κούκλα με γα-ρακτρισιτικά σαν της Μάρθας Γκαντε-λώ!

Ο Πασάρ είχε σκεφθή τό τέχνα-σμα αυτό κι' είχε οτιάσει μ' όλη του την τέχνη τό κεφάλι εκείνο, για να ξε-γελάση τό Μωρίς με την κομωδία του δήθεν θανάτου της γυναίκας του, να στείλη μία κούκλα στό νεκροταφείο και να ζήση πιά άνεμόγηλη κοντά στήν άγαπημένη του. Π. ΕΡΒΙΕ

☼

Τά φιλάνθρωπικά έργα του... προσέρου Τρούμαν

Στό Ντένβερ των Ηνωμένων Πα-φτωγίων, συνηλπίη ένα παιδάκι 16 έτών, που είχε άποπαστεί από μία χήρα 83 χρόνων, σημαντικά ποσά για διαφόρους φιλάνθρωπικούς σκο-πούς. Ο μικρός αυτός, έστειλε στή χήρα, συγκινητικές έπιστολές, τις όποιες υπέγραφε ως... πρόεδρος Τρούμαν. Η χήρα κολακευόταν, φω-σικά, γι' αυτή την ιδιαίτερη έκτι-μησι του... Προέδρου κι' έστειλε πάντα στή διέδυνση που της ύπο-δείκνυε ο νεαρός, διάφορα ποσά.

ΕΤΟΣ ΙΕ' Ο ΑΘΗΝΑΙ, 7 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1952 Ο ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ, 732

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιεκτής — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ☉ ΤΗΛ.: 27 135—29-967 ☉ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

Κοζερ της εβδομάδος

ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ

Αποφάσισε να κάνει τό μεγάλο ταξίδι, «Θα προετοιμάσω τό ταξί-δι μου και θα φύγω. Χωρίς είδο-ποίηση, θα πάω εκεί που δεν μπο-ρούν να φτάσουν ή κακία και ή ά-χαριστία του κόσμου. Έκει όπου τίποτα δεν είναι ικανό να με βλά-ψη και να με ταπεινώση...».

Φωνή άπελπισίας. Σεβαστή πάν-τα και όταν ακόμα είναι άδικαιο-λόγητη. Δεν είναι όμως άσπρήκτη ή όδυν της κυρίας, που προσναγ-γέλλει — άνόνομα δυστυχώς — τό τέλος της.

Κάπως, πέρα από τα νεύρα πρέπει να είναι ή ηλικία της. Αφού μιλάει για σύνδεσμο, που παρατεί-νεται είκοσι χρόνια τώρα, Ο σύν-δεσμος δεν έχει διακοπή, ώστε ν' ά-ποδώσετε στή διακοπή την κραυγή της άπαγγώσεώς της.

Αλλά δεν πιανουμε καλύτερα την ιστορία από την αρχή; Θλιβερή και ή αρχή. Θύμα της Μικρασιατικής κα' ροφής, ή κυρία που μάς γρά-φει σήμερα, βρέθηκε σέ ηλικία δώ-δεκα χρόνων, όλομόναχη στήν Α-θήνα.

Αιχμάλοτοι οι γονείς. Δεν είχε πού να γείρη τό κεφάλι τό κοι-τάσει. Μικρή ήταν ακόμα. Σεπετά-γονται όμως γρήγορα οι κατέλλες. Και μαζί μ' αυτές, ξεπετάγονται και οι κίνδυνοι. Κίνδυνοι για την ψυχή και για την ύγεια τους.

Νά, όμως, που δώθηκε ή Μαίρη. Βρήκε δουλειά ή προσφυγοπούλα. Στη δουλειά είχτηκε με την ψυχή της. Με τον καιρό, τα κατάφερε να προαχθή και να διακριθί στό επάγ-γελλο.

Νέα και νόστιμη, έγινε κι' αυτή στόχος των άντρικών βλέμμάτων. Απέκρυψε όμως όλους άποφασί-στικά. Αστία, λέει — και γιατί να πη μέμματα; — αντιμετώπιζε με βάρος τό ζώ.

Ήταν ευτυχισμένη, ήταν περή-φανη. Τό μεσουρνήμα της αύτοδη-μιούργητης κόρης.

Τη στιγμή εκείνη του μεσουρα-νήματος, γνώρισε τον σημερινό σύν-τροφό της. Ένοιωσε την ανάγκη ν' άκούμπηση άπάνω του. Ήταν τό-σο μόνη... Γιατί να μη συνδεθί με τον άνθρωπο που ζέσταινε την καρ-διά της;

Είκοσι χρόνια στό πλευρό του. Νά έγκαταλείψη τη δουλειά και την καριέρα της, ήταν ή επιθυμία του όταν συνδεθήκαν. Τόν άκουσε. Τού άποφασίθηκε. Έταξε στή υπηρεσία του τό ζώ της.

Είκοσι χρόνια πέρασαν από τό-τε. Δεν πέρασε όμως στή νομιμό-τητα ή είκοσαετία. Έλεύθερος ο σύνδεσμος. Σε κοινωνική άταξία κι' οι δυο τους. Σε τέτοιες δέ άταξίες, ή γυναίκα σπώνει άκέραιο σχεδόν τό βάρος του στιγματομοίου.

Δεν τού τό παραπονέθηκε ή ά-νύμφευτη νύμφη. Φυσικό όμως είναι να λαχταρά κι' αυτή την κοινωνική της τακτοποίηση. Αλλά ήταν τόσο άπρόθυμος εκείνος... Φαινόμενο συ-νθεστατο, βλέπετε άνθρωπος πρα-γματικά έρωτευμένος, άφωστωμέ-

νους σέ μία γυναίκα περισσότερο από τό νόμιμο σύζυγο. Πιστοί σ' αυτήν. Χωρίς την πρόβει να την άντικαταστήσουν. Με οικονομικά βάρη, που δεν είναι λιγώτερα από εκείνα που θα είχαν, αν θα νομι-μοποιούσαν τις σχέσεις τους.

Ωστόσο δεν τις νομιμοποιούν. Βρίσκονται σέ κοινωνική άνταρσία, γίνονται άντικείμενο σχολίων — ό-λες οι ένοχλήσεις, που φέρνει μαζί της ή άνώμαλη ζωή. Προτιμούν ό-μως τις ένοχλήσεις από τό γάμο. Γιατί;

Θά μάς δοθή άλλη φορά ή εύκαι-ρία ν' άπαντήσουμε σ' αυτό τό «γιατί». Συνεχίζουμε τώρα την ί-στορία μας.

Μία είκοσαετία, είπαμε, στό κλαρί... Κατά τό διστάημα αυτό, γνώρισαν καλές και κακές μέρες. Σταθερή όμως διατηρήθηκε ή αγά-πη της. Στό πρόσωπο του άνεπί-σημου συζύγου, έβλεπε τους χαμέ-νους γονείς, τ' αδελφά, τον προ-στάτη, τό φίλο, τον άντρα, και τον περιέβαλλε με όλων των ειδών τις αγάπες. Μακάρι να είχε δέκα ζωές ακόμα, για να τού τις έδινε κι' αυ-τές.

Προώδευσε στό μεταξύ ο φίλος. Άνθρωπος οικονομικά και με ξεχωρι-στή κοινωνική θέσι. Έκείνη στό πλευρό του, χωρίς όμως τ' όνομά του.

Συνέβη δέ και τούτο: Στό σπίτι όπου συζούν, της έφερε και τη μη-τέρα του. Μητέρα του είναι, καλώς να όρίση. Σιγά-σιγά, άρχισαν να καταφθάνουν και οι συγγενείς. Εμπρόσδεκτοι κι' αυτοί. Τσακίζονταν τους περιποιηθή για να τους ευ-χαριστήση.

Έκείνοι όμως πως άπαντούν στίς περιποιήσεις της; «...Κάνουν ό,τι δεν καταλαβαίνουν τό σύνδεσμό μας και όταν μας επισκέπτεται καν-έννας ξένος, απ' αυτούς που νόμι-ζαν ότι ήμουν ή νόμιμη γυναίκα του άντρα μου, με φωνάζουν κυρία Μαίρη...».

Σκεφθήτε τη θέσι της, ν' άποκα-λή ή πεθερά τη νύφη της, «κυρία Μαίρη»! Λέτε πως της τό κάνουν επίτηδες, για να την προσβάλουν, να την ταπεινώσουν;

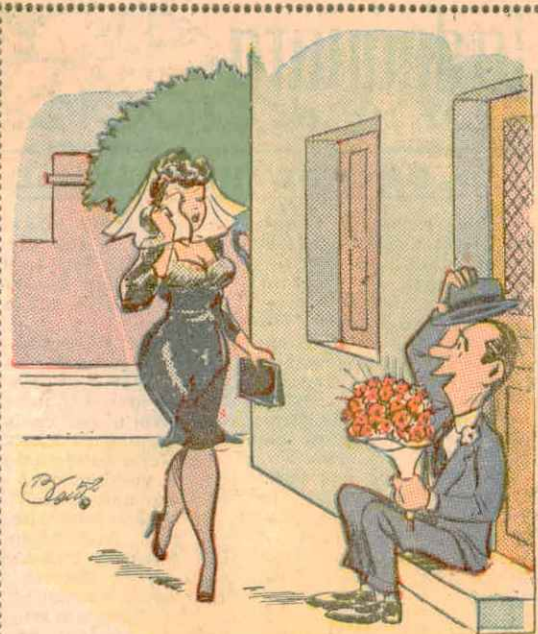
Είναι δέ και τό άλλο. Τό άδε-βαιο μέλλον. Καλά να προσηγη ή ίδια στό θάνατο. Αν όμως συμβή τό αντίθετο; Κανένα δικαίωμα που άπορρέει από τό νόμο, δεν έχει ή γυναίκα, που έγκατέλειψε τό επάγ-γελλό της. Στους δρόμους, θα πε-τάξουν οι συγγενείς την «κυρία Μαίρη»...

Αυτά σκέφθηκε και πήρε την ά-πόφαση να ξεκαθαρίση τη θέσι της. Η γάμος ή θάνατος. Δεν προκείται να εκδίαση με τό θάνατο τό φίλο της. Για γάμο μόνο θα του μιλήση. Κι' αν — όπως υποθέτει — της τό άρνηθή, θα καρφώση μία τελεία στή ζωή της.

Αλλ' όμως, τίποτα δεν διε-καίολογεί την έκουσία φυγή από τη ζωή. Γιατί, κομμάτι κατάσσει δεν είναι χειρότερη από τό θάνατο. Και ή όδυν ακόμα, είναι καλύτερη από τό σκοτάδι της άνυπαρξίας.

Θά θελήση άρα γε να τό νιώση ή κυρία που είτοιμάει για τό με-γάλο ταξίδι τις άποσκευές της;

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Συμμερίζομαι τη λύπη σας για τό μακαρίτη, κυρία Κατίνα μου, αλλά έπεισε τό πράμμα!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΓΡΑΓΜΕΝΑ

Σέ παντρεύουν

Σέ παντρεύουν... Άλλον παίρνεις. Δεν θυμάσαι τόσα λόγια που μου έλεγες συχνά; Τώρα σ' άλλην άγκαλιά θα μου κοιμάσαι και ή μνήμη σου, αγάπη μου, ξεχνά πως μου δώριστρες μία μέρα — για θυμήσου — πως μου δίνεις την ψυχή και τό κορμ' σου...

Σέ παντρεύουν!... Με πικραίνεις. Δεν σε νοιάζει πως για μένα γύρω άπλώνονται τα χιόνια, ότι μέσα στήν καρδιά μου χειμωνιάζει και δεν δείχνεις ούτε λύπη, ούτε συμπόνια που μου παίρνεις την ελπίδα, τη γαρά μου και μου σβύνεις όλα τώρα τό όνειρό μου!

Σέ παντρεύουν!... Μα πως τόκαγες αυτό; Ποιος σε χάρισε από μένα; Με τί τρόπο; Δεν μπορώ, σ' αλήθεια, ούτε να σκεφθώ πως μου δίνεις τόση πίκρα, τόσο κόπο... Δεν μπορώ να τό πιστέψω πως σε γάνω... Πού να κλάψω; Πως να ζήσω; Τί να κάνω;

Τάχα νοιάζει εγώ τα σύννεφα τα μαύρα που μου πνίγανε τη δόξα μου, καρόα... Η μιλία σου δεν με δρόσισε σαν αύρά και θυμάμαι πάντα εκείνη τη βράδυ που μου είπες: «Όλα κάποτε τελειώνουν κι' οι αγάπες έτσι γάνονται και λυώνουν!»

Τώρα βλέπω πως τό ήξερες καλά, ότι έπρεπε από μένα να χωρίση, κάποια σόuche πάρε, φώς μου, τό μυαλό, μα δεν ήθελες πολύ να με λυπήσης και μου έσβυνες με τρόπο την αγάπη μ' άλλα λόγια... μου τό χάσινες τό γάπ!

Σέ παντρεύουν... Δεν πειράζει... Εύχρησμένη θαύ πάντοτε να είσαι... Δεν πειράζει αν θα μείνη μία καρδιά τόσο θλιμμένη σάν πικρό της τον καυμό και τό μαράκι... Σε παντρεύουν... Θά σε γάσω, θα με γάσης μόνο, στείλε μου κοφτερά, αν δεν ξεχάσεις!

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δρώματα της Κλαυδίας

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΛΑΥΔΙΑΣ

— Η ιστορία της Κλαυδίας Ντεβαλιό, άνοιξε να λεί ο Ντορζιά, είναι από τις πιο τραγικές που γνωρίζω στη ζωή μου. Άληθινή τραγωδία με τρία θύματα. Ή μισόν φίλος του Πάωλ Τεονιέ κι' απ' αυτόν ευχαρά όλες τις λεπτομέρειες έπειτα από δέ-τι έγινε...

— Κι' αυτό που έγινε ήταν πολύ απλό. Αφάνταστα απλό!

— Δεν έβρω από πού πρό-πει ν' άνοιξω... Ά ναι! Ο Πάωλ Τεονιέ κι' η Κλαυ-δία Ντεβαλιό αναγινώσκου-σαν από πέντε βιβλία. Ή-ταν μια άναπνη θάλασσα θεο-μή παράφροση που φαινόταν πως δεν θα τελείωνε ποτέ. Μόνο που η Κλαυδία ήταν παντομένη κι' ο Τεονιέ έ-κτος από την καλή υπόφω-σί του, δεν είχε άλλα εφό-δια στη ζωή...

— Για να μην πολυλογώ, μια νέα τότε, η Ισαβέλλα Μπορσάν, αγάπησε τον Πάωλ. Ήταν κόρη ενός με-γάλου βιομηχανού και πο-λύ ευνοημένη. Ο Πάωλ βρήκε μερικές φορές έξω μαζί της. Ή Ισαβέλλα μίσησε. Λοι-πόν στον πατέρα της κι' έ-κείνος έπειτα από μερικούς διαταγμούς έδωσε τη συγ-κατάθεσή του για το γάμο τους. Υποσέθηκε, μάλιστα, στον Πάωλ ότι θα του ανέθετε τη διεύθυνση του εο-νοστασίου του.

— Αυτό φίλε μου, λέγεται τύχη! Υποθέτω να συμβέ-ηκε μαζί μου. Έτσι συμ-βούλεψα τον Πάωλ να μη δι-στάση ούτε στιγμή. Άγα-

πούσε, βέβαια, την Κλαυ-δία. Άλλ' η ζωή δεν είναι ένας στείρος έρωτας. Κι' έ-πειτα, η τύχη δεν ντυπάει δυο φορές στην πόρτα ενός ανθρώπου...

— Ο Πάωλ πήρε στο τέλος, την απόφασή του. Άλλ' έ-πειτα ήθελε ν' αποφυγή η θλίψη σκηνή που σίγουρα να έκθεσε μ' ένα γάμο τα παύματα στην Κλαυδία.

— Έκείνο όμως το άπνευ-μα, η γυναίκα αυτή πήγε, εαφνικά, στο σπίτι του.

— Συγνώσετέ με Πάωλ, του είπα. Δεν έπρεπε να-σθαι. Άλλ' δεν υποόρεσε. Ή-θελα να σε ιδώ για τέλευ-ταία φορά άναπνεύμε μου!

— Διόρθωσε μια πτυχή της φούστας της και συνέχισε:

— Ήσουν για μένα το πόν. Πάωλ! Ζούσα με την ά-νάπνη σου και για την ά-νάπνη σου...

— Ο Πάωλ φυσικά άνοιξε να προσδέσει μια θλίψη σκηνή.

— Άλλ' δεν συνέβη τίπο-τε. Ούτε δάκρυα. Ούτε πα-ράφροση.

— Τό ήξερα πως μια μέρα το δυσόφο είδύλλιο-μας θα τελείωνε, του είπα. Καί, βέβαια, δεν υποόρεσε ν' άπαιτούσε από εμένα να καταστρέψω τη ζωή σου για να γάμι μου. Άλλο πα-νός είναι η άγάπη κι' άλ-λο η ζωή... Κι' ωστόσο πο-νώ. Πάωλ... Ή καρδιά μου ξεσκιέται στη σκέψη ότι θα σε γάμι για πάντα. Άλλ' άφοδύ προέκυψε για την εύ-τυχία σου...

— Τόση λογική ο Πάωλ δεν

μπορούσε να τη φαντασθή ποτέ.

— Ή Κλαυδία σπρώχκε μια στιγμή.

— Δεν θέλω να σ' άπα-σχολήσω περισσότερο του είπα. Τα λόγια είναι αλλω-στε, πορτίτα. Πάωλ πρέπει να ξέρει πως δεν σου κρα-τάω καμιά κακία... Μου γάρισε πέντε νόμια εύτυ-νίας... Άλλ' υποόρεω τόσο πολύ, που θα προτιμούσα να μην σε είχα γνωρίσει πο-τέ... Όχι, είμαι τρολλή... Χωρίς εμένα, χωρίς την ά-γάπη σου, τί θα άείζε η ζωή μου!

— Ο Πάωλ πήγε κοντά της. Άναπνεύνη μου Κλαυ-δία της είπα. Η ζωή έχει τις γάρες και τις λύπες της. Παρτίτα να ξέρεις πως δεν θα σε ξεγάσω ποτέ...

— Μην το λές, Πάωλ τον διέκοψε. Παρτίτα ν' άναπ-σθαι τη γυναίκα σου. Αύ-ριο θ' άπονθήσει ίσως παι-διά κι' η γάρα του πατέρα θα ξεφανίσει κάθε θλίψη άνάπνη από την ψυχή σου.

— Άγαστέναζε.

— Ένώ όμως δεν θα έ-γω τίποτε πια... τίποτε...

— Ο Πάωλ άπλωσε τα γέ-νια του και την έσφιξε στην άγκαλιά του.

— Άναπνεύνη μου Κλαυ-δία της ψιθύρισε.

— Όέλεις να φιληθώμε για τελευταία φορά. Πάωλ! Θα είναι το φιλή του άπο-γαιστήσιού μας...

— Τα γέιλη τους έσμιξαν. Ήταν ένα φιλή πλημυρι-σμένο από άνάπνη και πόνο. Καί, εαφνικά, ο Πάωλ ει-γε την εντύπωσή πως η Κλαυδία νινόταν βαρεία. Τόσο βαρεία που δυσκολε-υόταν να την κρατήσει στα γένια του. Τό πρόσωπό της ήταν τόσο κατακίταινο και τό γέιλη της πανώμενα...

— Κλαυδία! φώναξε.

— Κι' έπειτα δεν του άπάν-τησε. Τη σήκωσε στα γένια του και την έάπλωσε στο ντιβάνι.

— Στην άογή, νόμισε πως είχε γάσει τις αίσθήσεις της. Άλλ' έπειτα από μερι-κές στιγμές, κατάλαβε πως η Κλαυδία δεν ζούσε πια. Είπε περσώς. Εαφνικά, από τη ζωή στο θάνατο. λές κι' ένα φαμακερό βέλος είχε καρσώθη στην καρδιά της...

— Ή Κλαυδία υπέφερε πάντα από την καρδιά της και εα-φνικά, από τη συγκίνηση, είχε πεθάνει από έμβολή.

— Και τώρα να ο θλίβερος έπιλόγος αυτής της ιστορί-ας, συνέχισε ο Ντορζιά. Ο άντρας της Κλαυδίας, που δεν υποπτεύονταν τίποτε ως εκείνη τη στιγμή, ήτασε τα μυαλά του στον άέρα, όταν έμαθε πως η γυναίκα του είχε πεθάνει στο σπίτι του φίλου της...

— Ο Πάωλ τότε έφυγε για την Άφοική, ό-που κατατάχθηκε στη Λε-γεώνα των Ξένων και σκο-τώθηκε. Έπειτα από λίγο καιρό, σε μια μάχη με τους Ιθαγενείς... Είναι πιθανόν, ότι έζησε μόνος του το θά-νατο. Ή μόνη που διασώθη-κε απ' αυτή την τραγωδία, ήταν η Ισαβέλλα Μπορ-σάν, που έπειτα από μερι-κούς μήνες παντοεύθηκε τον υποκόμπη ντε Φωινιού.

— Ο Πάωλ τότε έφυγε για την Άφοική, ό-που κατατάχθηκε στη Λε-γεώνα των Ξένων και σκο-τώθηκε. Έπειτα από λίγο καιρό, σε μια μάχη με τους Ιθαγενείς... Είναι πιθανόν, ότι έζησε μόνος του το θά-νατο. Ή μόνη που διασώθη-κε απ' αυτή την τραγωδία, ήταν η Ισαβέλλα Μπορ-σάν, που έπειτα από μερι-κούς μήνες παντοεύθηκε τον υποκόμπη ντε Φωινιού.

— Ο Πάωλ τότε έφυγε για την Άφοική, ό-που κατατάχθηκε στη Λε-γεώνα των Ξένων και σκο-τώθηκε. Έπειτα από λίγο καιρό, σε μια μάχη με τους Ιθαγενείς... Είναι πιθανόν, ότι έζησε μόνος του το θά-νατο. Ή μόνη που διασώθη-κε απ' αυτή την τραγωδία, ήταν η Ισαβέλλα Μπορ-σάν, που έπειτα από μερι-κούς μήνες παντοεύθηκε τον υποκόμπη ντε Φωινιού.

— Ο Πάωλ τότε έφυγε για την Άφοική, ό-που κατατάχθηκε στη Λε-γεώνα των Ξένων και σκο-τώθηκε. Έπειτα από λίγο καιρό, σε μια μάχη με τους Ιθαγενείς... Είναι πιθανόν, ότι έζησε μόνος του το θά-νατο. Ή μόνη που διασώθη-κε απ' αυτή την τραγωδία, ήταν η Ισαβέλλα Μπορ-σάν, που έπειτα από μερι-κούς μήνες παντοεύθηκε τον υποκόμπη ντε Φωινιού.

— Ο Πάωλ τότε έφυγε για την Άφοική, ό-που κατατάχθηκε στη Λε-γεώνα των Ξένων και σκο-τώθηκε. Έπειτα από λίγο καιρό, σε μια μάχη με τους Ιθαγενείς... Είναι πιθανόν, ότι έζησε μόνος του το θά-νατο. Ή μόνη που διασώθη-κε απ' αυτή την τραγωδία, ήταν η Ισαβέλλα Μπορ-σάν, που έπειτα από μερι-κούς μήνες παντοεύθηκε τον υποκόμπη ντε Φωινιού.

— Ο Πάωλ τότε έφυγε για την Άφοική, ό-που κατατάχθηκε στη Λε-γεώνα των Ξένων και σκο-τώθηκε. Έπειτα από λίγο καιρό, σε μια μάχη με τους Ιθαγενείς... Είναι πιθανόν, ότι έζησε μόνος του το θά-νατο. Ή μόνη που διασώθη-κε απ' αυτή την τραγωδία, ήταν η Ισαβέλλα Μπορ-σάν, που έπειτα από μερι-κούς μήνες παντοεύθηκε τον υποκόμπη ντε Φωινιού.

— Ο Πάωλ τότε έφυγε για την Άφοική, ό-που κατατάχθηκε στη Λε-γεώνα των Ξένων και σκο-τώθηκε. Έπειτα από λίγο καιρό, σε μια μάχη με τους Ιθαγενείς... Είναι πιθανόν, ότι έζησε μόνος του το θά-νατο. Ή μόνη που διασώθη-κε απ' αυτή την τραγωδία, ήταν η Ισαβέλλα Μπορ-σάν, που έπειτα από μερι-κούς μήνες παντοεύθηκε τον υποκόμπη ντε Φωινιού.

— Ο Πάωλ τότε έφυγε για την Άφοική, ό-που κατατάχθηκε στη Λε-γεώνα των Ξένων και σκο-τώθηκε. Έπειτα από λίγο καιρό, σε μια μάχη με τους Ιθαγενείς... Είναι πιθανόν, ότι έζησε μόνος του το θά-νατο. Ή μόνη που διασώθη-κε απ' αυτή την τραγωδία, ήταν η Ισαβέλλα Μπορ-σάν, που έπειτα από μερι-κούς μήνες παντοεύθηκε τον υποκόμπη ντε Φωινιού.

— Ο Πάωλ τότε έφυγε για την Άφοική, ό-που κατατάχθηκε στη Λε-γεώνα των Ξένων και σκο-τώθηκε. Έπειτα από λίγο καιρό, σε μια μάχη με τους Ιθαγενείς... Είναι πιθανόν, ότι έζησε μόνος του το θά-νατο. Ή μόνη που διασώθη-κε απ' αυτή την τραγωδία, ήταν η Ισαβέλλα Μπορ-σάν, που έπειτα από μερι-κούς μήνες παντοεύθηκε τον υποκόμπη ντε Φωινιού.

— Ο Πάωλ τότε έφυγε για την Άφοική, ό-που κατατάχθηκε στη Λε-γεώνα των Ξένων και σκο-τώθηκε. Έπειτα από λίγο καιρό, σε μια μάχη με τους Ιθαγενείς... Είναι πιθανόν, ότι έζησε μόνος του το θά-νατο. Ή μόνη που διασώθη-κε απ' αυτή την τραγωδία, ήταν η Ισαβέλλα Μπορ-σάν, που έπειτα από μερι-κούς μήνες παντοεύθηκε τον υποκόμπη ντε Φωινιού.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντις ρεπόρταζ

Τα δυο μουσικά θέατρα, ύστερα από την άτυχία που είχαν τον τελευταίο καιρό με τις μουσικές κωμωδίες, έτοιμάζουν πυρετώδεις καινούργιες επιθεωρήσεις.

— Πρώτα στο θέατρο Άργυροπούλου, ο θίασος της Σοφίας Βέμπο, που ένισχύ-θηκε με ένα εξαιρετικό χορευτικό ντουέ-το, το «Άλμα-Κανόνι», θα παρουσιά-ση, στο τέλος της εβδομάδας, την και-νούργια επιθεώρησή των κ. κ. Τραϊφόρου-Βασιλειάδη, «Συναγεμίες», με μουσική του μαέστρου Λεο Ραπίτη.

— Από τη νέα επιθεώρηση ξεχωρίζει ένα επικαιρότατο μπρεχέδιο σόλο του Όρε-στη Μακρή και ένα Σπανιόλο μουσικό χορευτικό σκέτος, στο οποίο λαμβάνουν με-ρος, μαζί με το χορευτικό ντουέτο, η Α-λίκη Βέμπο και ο βαρύτονος Θάνος.

— Αυτήν την εβδομάδα φεύγει για την Κωνσταντινούπολη, ο νέος μεγάλος μου-σικός θίασος του κ. Θ. Κρίτα, με τις ά-δελφές Καλούτα, τον Μίμη Κοκκίνη, τον Κ. Δούκα, τον Ντεντόγια και την Πασσα-λή, τον Γκιωνάκη, την Φυλλίδου, την Δέ-σποινα Παναγιωτίδου, την Κίτσα Άργυ-ρού και τον Ι. Δούκα, το εξαιρετικό χο-ρευτικό ζευγάρι Φλερύ-Λίντα Άλμα και τον μαέστρο Ι. Ριτσιάρδη.

— Ο θίασος θα μείνη τρεις μήνες στην Κωνσταντινούπολη και κατόπιν θα μεταβή στην Κύπρο και Αίγυπτο.

— Μια ακόμη ελληνική επιτύχη, με-ταδίδεται από την Ιταλία: Ο βαρύτονος Ντίνος Έγκολφόπουλος, στη Ρώμη που έ-φτασε τελευταία, έπειτα από μια μεγα-λή περίοδια στην Αφρική, είχε μια ξε-χωριστή τύχη.

— Τον πρόσεξε ιδιαίτερα ο διάσημος μαέ-στρος Βίκτωρ Ντέ Σάμπάτα και συνέ-στησε άμέσως, γοητευμένος από το μέ-ταλλο της φωνής του, την πρόσληψή του στη «Σκάλα του Μιλάνου». Με το καλ-λιτεχνικό όνομα Κωνσταντίνος Έγκο, ο Έγκολφόπουλος έκαμε την πρώτη του έμ-φάνισή σε μια συναυλία, με έργα Μπετό-βεν, τώρα δε πρόβαει δυο όπερες, τις «Τροβατόρε» και «Μάκβεθ», με τις οποίες θα εμφανισθεί ως σολίστ πια στη «Σκάλα του Μιλάνου».

— Το νέο θερινό θέατρο της Λεωφό-ρου Άλεξάνδρας, θα έχη τόσο στην πλα-τεία, όσο και στον εξώστη, ιδιότητα κα-θίσματα: πολυθρόνες από «μπμπού», που παραγγέλθηκαν στην Σιγκαπούρη!

— Το γνωστό «Άστρο της Ανατολής», η Φούλη Δεκαβάλλα, που μεγάλωσε τώρα αρκετά, εξελίσσεται σε μια δυναμική σουμπρέτα.

— Η Νινή Ζαχά έγινε ιδιοκτήτρια έ-νος πολυτελεστάτου ακινήτου, στην οδό Ζήνωνος, παρά την πλατεία Όμονοιας.

— Το ελληνικό χορευτικό ζευγάρι Λί-ντα Άλμα - Φλερύ, που ακολουθεί τον θία-σο Καλούτα-Κοκκίνη-Δούκα, στην μεγάλη «τουρνέ» του, έλαβε τον μεγαλύτερο μι-σθό που έχει δοθεί μέχρι σήμερα στο έλ-ληνικό θέατρο.

— Άς σημειωθεί, επί τη ευκαιρία, ότι η περίφημη τουαλέττα της Λίντας, που έ-καμε τόση εντύπωση στο καλοκαίρι, στο θέατρο Βέμπο, ωφείλετο στον γνωστό μα-κετίστα Σκαλιντό.

— Μια ήθοποιος του μουσικού θεάτρου που είχε έκλεψη πρίν αρκετά χρόνια, ό-πως θα θυμούνται οι παλαιότεροι θεατρό-φιλοι, «Μίς Πειραιεύς», θα κινή για πρώ-τη φορά την εμφάνισή της στον κινημα-τογράφο.

— Θα πρωταγωνιστήσει σε μια νέα έλλη-νική ταινία με άστυνομική υπόθεση και με τον τίτλο «Το Καραβάκι της ζωής», μαζί με τον Λάμπρο Κωνσταντάρα.

— Ή Σχολή Κλασσικού Μπαλέτου του καλλιτέχνη Μοριάνοβ συγκαταλέγει μετα-ξύ των φετινών μαθητρίων του τρία έ-ξαιρετικά ταλέντα, που καταπληρώσου-νους ειδικούς του χορού: την Έλληνοαμε-ρικανίδα Πηνελόπη Λάιον, την Σωτηρία Κυριακούλη και την Πούμπ Πατατζάν.

— Όπως δήλωσε και ο ίδιος ο Μοριάνοβ, σπάνια γνώρισε η σχολή του τέτοια τα-λέντα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Διπλώματα

Άμετρητες υπάρξεις μας, άδρες και τρυφερές, καθόλου δεν σκοτίζονται και δεν τις πολυμύλλει, εάν θα γίνουν, αύριο, μαγείρισσες καλές κι' εάν ο μέλλον σύζυγος νοικοκυρές τις θέλη...

— Αυτά, σου λένε όλες τους, άνήκουνε στα χρόνια, που οι γυναίκες φόραγαν δαντέλλες και κορδόνια, που ξεμυλούσαν ποιητάι της Πλάκας το γεράνι και «βγαίναν μόνον οι... θεοί το σύρουλο σεργιάνι»!

Είναι κοντό κι' άνοητο, στα χρόνια τα παρόντα να μένουν στερεότυπα της νύφης τα προσόντα και να σου λένε συνεχώς τα προξενιά, γι' αβάντα:

— Ή Μαίρη ξέρει τέλεια να καρυνώνει καλώς, η Καίτη φτιάχνει μόνη της τα φαγητά της πάντα και καταφέρνει προ πάντως να φτιάχνει ώραιες...σάλτσες!

Δεν έχουν, πλέον, πέρασι υπαλώματα κι' απλώματα και της κουζίνας γενικώς ή πληξής κι' η άνια, γι' αυτό κι' επιδιώκουνε να πάρουνε...διπλώματα κι' εξελιγμένες να φανούν κι' αυτές στην κοινωνία.

— Έτσι, λοιπόν, έληφανε πολλές, μέχρι στιγμής, δικηγορίνας διπλώμα και διπλώμα... μαμμής, δασκάλας, σωφρενίσας, δασκάλας και γιατρίνας...

Άλλ' εκεί που βλέπουμε μεγάλη...έσοδα, είναι, χωρίς αντίρρηση, στα διάφορα ωδεία!

Διπλωματούχες απ' αυτά συνέχεια φυτρώνουν, που σπάνια κι' άπιδανα «ταλέντα» συγκεντρώνουν... Και παίρνεις αίφνης μια Φωφώ, μια Κίτσα ή Κική, που μόλις άπεφοίτησε απ' τη Δραματική, και κάνεις με το γάμο σου το γάμο του...Κοτρούλη, γιατί αυτή θα σκεπτεται να σπíti κι' οίκογένεια Ουδέποτε θα νοιάζεται για σπíti κι' «Ιφιγένεια» και θα προσάγει όλο σκηνές από την «Ιφιγένεια» κι' ο έγγαμος ο βίος σου θα γίνη...τραγωδία!

Μπορεί, δεν αποκλείεται, να πάρης μια Αιλή, που «μετ' έπαινων» διπλώμα έπηρε στο βιολί, ή μια Νινέττα ή Νανά, που πήρε από πάνω, έκτος από το διπλώμα και άριστά στο πιάνο. Αντιλαμβάνεσαι, λοιπόν, πως η γυναίκα εκείνη, είν' έντελώς άδύνατον νοικοκυρά να γίνη κι' έκτος που άκατάστατο το σπíti σου θα μένη, τη...«νύφη θα πληρώνουνε» κι' οι πείρες, οι καυμένοι. Θα χάσουν τις γυναίκες τους κι' εκείνοι από το σπíti, γιατί τό...πληκτρο της Νανάς τη ρεϊτανιά θα...πληττί και όλες οι ρεϊτονίτσες, σχεδόν, θ' άναστατώνονται κι' εκούσες, είτε άκουσες κι' αυτές θα... ξεσπιτώνονται!

Δαντάσου ακόμα, φίλε μου, η τύχη να στά φέρη, να πάρης μια... διφύρινο διπλωματούχο Μαίρη, που θάναη η μόνη έννοια της να γίνη διασημότης και δεν θα βλέπη τίποτα, έκτος απ' τό...λαίμό της! Όλημερίς κι' όλονυχτίς «κορώνες» θ' άνημεροβραδύνη... και με... γαργάρες και «σολφές» θ' άνημεροβραδύνη... απ' τα πολλά της «ντο-ρε-μι» και τα «φα-σολ», θα ρεϊνς και μόνος σου θα κάθεται... φασόλ, να μαγειρεύη!

Άλλ' και φυσικώτατο το θεωρώ, εν τέλει, να σου πληρώσουν την καρδιά του έρωτος τα βέλη και μια με διπλώμα... χορό σε γάμο να χορεύης! και... «Ήσασα» φυσικά μαζί της να... χορεύης! Χορός και μόνον η ζωή της εκλεκτής σου θάναη κι' οι μέρες και τα βράδια της με «πρόβες» θα περνάνε. Θα εξασκήται συνεχώς, στα «βαλέ» τα κλασσικά, στο «μπαμπο» το θεατροέλλο, στα «φός», στις «μονοκαρτές» και θα την βλένης, ασφαλώς, έαν... σποραδικά και...τακτικά οι ρεϊτονες απ' όλες τις...παράτσες!

Εισιοδηματικές & Εισοδηματικές

ΕΤΑΡΕΙΑ ΗΓΕΡΟΝΙΚΟΝ ΜΕΛΕΤΟΝ ΚΟΜΗΤΕΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΑΡΧΕΛ

ΟΙ ΑΣΟΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Αιμοβόροι έρωτες

Μετα πόδες περιπατών προχθίς εις λεωφόρους κι' επιθυμώσας εφηνικώς έρώτους αιμοβόρους, έσπευσον πός συνάντησιν γυνή τινός τρολλώδους ήτοι ζορικού πολλαντώς και δη τσαμβουκαλώδους. Καί υι τοιαύτην συντροφών ευρίσκων ταίς όδοίς έλαδον την άπόφασιν κι' ως γόνος ευειδής, εις καυσαί του «Αστεως μετέδην έσπευσμένως έχων τρολλήν διάθεσιν και φλογερώδες μένος. Κι' ο παίδες! είδον κατ' ευχήν γυνήν ωραιότατην άπειρώς ντερεβενδέρσσαν, τσιγαροφουμαρτήν, πός ην ατύκια έσπευσον εν τάχει κι' άπνευστί κι' άνέκροσζον περιπαθώς και μάλλον μαγιστί!

— Ω βάσανον του έρωτος, μ' έθεσες εις μεελάδες!...

Κάκείνη ούν άοχίσασα ταχώς τούς νταλκάδες κι' εν όψει λίαν προσεγούς έρωτικού κινδύνου παρηγγείλει έδεσμάτα κι' όκτω φιάλας οίνου. Καί μεθυθείσα άτυχώς εκ της οινό-ποσίας, υή στερουμένη δε πόσως μεγίστης (παρηοσίας, κατίστη, όπως λέγουσι, διά τα πανη-γύρια και σүн τοίς άλλοις έθραυσεν πενδά- (κις τα ποτήρια! Πλήν άπαντα υπέμενον από σκοπού (ζεβαίως, ότε άς νέος εισελθών και δρόσας ούν έλαβε την λεγάμενην κι' άπήλθεν — (ώμμένα! — κι' έγώ, ως βλάξ, έπληρώσων, βαβαί! —

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Τιμονής πρότεινε στη Φανούλα να πάρη διαζύγιο, με τη δικαιολογία, ότι ο Σταύρος της έδειξε τον κακό δρόμο. Εκείνη όμως αρνήθηκε κι' αποφάσισαν να συνεχίσουν τις σχέσεις τους κρυφά. Στο μεταξύ, ο Μίκης άρραδωνίστηκε με τη Ρωξάνη, χωρίς να της μιλήσει για τη Φανούλα και το Σταύρο. Αυτά όλα θα τα μάβαινε μετά το γάμο τους, που θα γινόταν σε τρεις εβδομάδες. Όσο για το Σταύρο, την ημέρα που η Φανούλα επρόκειτο να πάη στο δεύτερο ραντεβού της, άρχισε να της κάνει διάφορες περιέργες ερωτήσεις...

—Είμαι πολύ ευχαριστημένη...
—Δεν πιστεύω να σ' ενόχλησε ο Παπαλής, ή ο Ζηλούς πιά;
—Ω, όχι!...

—Ήταν όπως το φανταζόμουν! Ο Τιμονής έδειξε μία διαγωγή άσχετη με την, ναι... Άς είναι. Δεν πρόκειται να τον ιδής ποτέ πια...

Ο θυμός άσφαψε στα μάτια της. Λίγο ακόμα και θα του πετούσε στο πρόσωπο την αλήθεια. Προτίμησε όμως την τελευταία στιγμή να κατεβάση το κεφάλι και να κутτάξη άλλου.

—Τι να γίνει;... αναστέναξε ο Σταύρος. Βλέπεις, για ν' άνεθες χρειάζεται κάποιο σκαλοπάτι. Κι' όταν εινε δύσκολο το ανέβασμα, δεν μπορείς να διαλέξεις...

Τόν κутτάξε με φροδία σουφωμένα.
—Και τί το κάνει το σκαλοπάτι, όταν πατήσης κι' άνεθες; τόν ρώτησε.

—Του δίνεις μία κλωτσιά και τόν πετάς, αποκρίθηκε αυτός σκληρά.
Μία νεκρική χλωμάδα σκέπασε τόν πρόσωπό της.

—Όποιο κι' αν εινε τόν σκαλοπάτι;... ρώτησε, Κι' αν δεν εινε δυνατόν να τόν κλωτσιάς;... Τί τόν κάνει τότε, Σταύρο;...

Σήκωσε τούς ώμους του.
—Τότε τόν άνεχεσαι;...

—Δεν γίνεται;... ν' αγαπήσης τόν σκαλοπάτι, όπου πάτησες;...

Την κутτάξε παρανεμένος. "Επειτα ξαφνικά, την τράβηξε απάνω του, της σκέπασε τόν πρόσωπο με φιλά.

—Γλυκειά μου αγάπη!... Πού πάει ο νους σου; Μήπως φαντάστηκες πώς εσύ είσαι τόν σκαλοπάτι;...

Πετάχτηκε από την άγκαλιά του σαν να την είχε δαγκώσει φίδι. Ήταν κάτι που δεν τόν είχε σκεφθή. Άλλου πηγαινε ο νους της. Συλλογίζονταν τόν Τιμονή που είχε χρησιμεύει για σκαλοπάτι και τούς δυό...

—Για μένα μιλάς;... τόν ρώτησε, Γέλασε αυτός.
—Κι' εσύ ήσουν ένα μικρό, αλλά γερό και θαυματουργό σκαλοπάτι. Φανούλα!

Τί με κутτάς έτσι; Δεν τόν σκέφθηκες ποτέ σου;...

—Όχι!...
—Ενα γέλιο τρελλό έσκισε τόν στήθος της. Ένα γέλιο τρελλό που μοιάζε πολύ με λυγμό.

—Κλαίς ή γελάς; τή ρώτησε με άπορία, —Ω... γελάω!... πώς σου πέρασε ή ιδέα ότι μπορεί να κλαίω; Εινε τόσο νύστιμη ή παρορμώσιμη. Τόσο παράξενη!...

—Σ' αρέσει λοιπόν; άστειεύθηκε αυτός. Θέλεις να σέ φωνάξω «σκαλοπατάκι» μου;

—Ω... όχι... Ναι! ναι!... Θέλω, για να μη τόν ξεχνάω!...

—Καλά! γέλασε ο Σταύρος και της άναστατώνε τα μαλλιά. Τρελλό γλυκό μου σκαλοπατάκι!...

—Τί κρίμα να μην είμαι πιό ψηλό άκούμη;...

—Πιό ψηλό;... Ω, όχι! Με φτάνει τόσο ανέβασμα!...

—Ποτέ δεν βλέπεις τόν πιό πολύ;...
—Όχι. Με φτάνει, σου λέω!...

—Όποτε εινε καιρός για τήν κλωτσιά;... εινε ή γυναίκα σ' ευθυμο τόνον.

Τή φίλησε πάλι.
—Λατρεία μου!... Άν ήξερες πόσο σ' αγαπώ, δεν θα μιλούσες έτσι. Είσαι όλη μου ή ζωή!...

Τραβήχτηκε από την άγκαλιά του.
—Άσε με! εινε, προσπαθώντας να μην άκουστή σκληρή ή φωνή της. Θέλω να ξεκουραστώ. Θέλω να είμαι φρέσκια εκεί που θα πάω.

—Στίς φτωχές σου;... είνωνεύθηκε αυτός.

—Ναι. Τί δηλαδή; Έπειδή εινε φτωχές νομίζεις πώς δεν έχουν μάτια να κутτάζουν, και κρίσι για να καταλάβουν ότι είμαι κουρασμένη;...

—Έλα λοιπόν, πλάγιασε δίπλα μου!... Έπεσε σαν άβυσση κοντά του. Αυτός της εινε κάμψη ώρα μερικά άστία κι' έπειτα κοιμήθηκε.

Πρώτη φορά η Φανούλα κατάλαβε κάτι σαν μίσος μέσα της γι' αυτό τόν κομψό που ήταν ξαπλωμένο δίπλα της. Τόν νεανικό, λεπτό, λυγρό κορμί, που τ' αγαπούσε τυφλά εδώ και λίγον καιρό. Τόν κορμί αυτό, που της είχε χαρίσει στιγμές εύνυχίας.

Πρώτη φορά κατάλαβε πώς ήταν δυνατόν να μισήσ η αυτόν τόν άντρα, που τόν συλλογίζονταν πάντα σαν κάτι άπαράβαστο και ιερό. Τόν πατέρα τόν παιδιού που...

Φρέσκα αύγά

Ο κ. Περικλής δεν αισθάνεται καλά τόν στομάχι του. Γι' αυτό άποφασίζει να φάη τόν βράδυ πολλή έλαφο.

Πηγαίνει, λοιπόν, στο έστιατόριο και παραγγέλλει δυό αύγά μελάτα.

Τά αύγά έρχονται κι' ο κ. Περικλής έτοιμάζεται να τά καταβροχθίση. Σπάει τόν ένα, ειναι χαλασμένο. Στο δεύτερο, βρίσκει ένα πουλάκι!...

—Έξω φρενών τότε, χτυπάει τά χέρια του.

—Γκαρσόν, ειναι άσχος αυτό που κάνετε!... Τί αύγά ειν' αυτά; Στόν κατάλογό σας γράφετε «άύγά της ήμέρας». Φώναξε μου γρήγορα τόν άφεντικό σου...

Ο ιδιοκτήτης τού έστιατορίου καταβάνει τρεχάτος. Κιτάζει τά αύγά και δεν ξέρει τί να πη.

—Συγγνώμη, κύριε, ψιθυρίζει, έγινε κάποιο λάθος.

Και, γυρίζοντας στο γκαρσόν, λέει εξαγριωμένος:

—Βλάνα, ζωώ, κτηνος! Σου είπα έκαστ φοράς, ότι τέτοια αύγά δεν τά σερβίρουν ποτέ για μελάτα. Αυτά ειναι για διελέττα!...

Δρόμο ο κ. Περικλής!

Ο ΦΑΚΟΣ

ποθούσε ν' άποκτήσ η... Πρώτη φορά που σκέφθηκε ότι δεν θα ήθελε νάχη παιδί από αυτόν!...

Ήταν τόσο φαρμακερή ή σκέψη της, που δεν βάσταξε. Σηκώθηκε σιγά, προσεκτικά από τόν κρεβάτι. Κιτάξε τόν ρολόι της. Άκόμα δεν ήταν ούτε τέσσερες ή ώρα. Εινε καιρός. Πώς θα περνούσαν αυτές οι άτέλειωτες ώρες;...

Έπιασε ένα βιβλίο και άγωνίστηκε μία όλόκληρη ώρα να διαβάση. Στο τέλος τόν κλείσε. Δεν θυμόταν ούτε για τί πράγμα μιλούσε...

Ο Σταύρος σηκώθηκε κατά τις πέντε, ντύθηκε, κι' έφυγε.

—Όποτε πότε θα σέ ιδώ; τή ρώτησε, —Μά, άογά, ώσπου να πάω στα τρία σπύτια... ώσπου να περιμένω τόν λεωφορείο.

—Κάνε όσο μπορείς πιό γρήγορα. Της εινε.

Κι' έφυγε μ' ένα χαμόγελο κάπως πονηρό, όπως φάνηκε στη Φανούλα.

Κάμψη ώρα, βασάνισε τόν μυαλό της να σκεφθή γιατί τάχα της φάνηκε πονηρό... Και γιατί τή ρώτησε τις διευθύνσεις τών σπυτιών;

Ήταν δυνατόν νάχη καμμία ύποψια;... Ήταν άπολύτως βέβαιο ότι την προηγούμενη φορά κανείς γνωστός της δεν την είχε ιδή στην Κηφισιά. Δεν είχε ούτε μία τυχαία συνάντησι.

Όποιος την έδλεπε, θάτρεχε να τή χαιρετήση. Η δόξα τού Σταύρου της είχε φέρε και τόν τόν άποτέλεσμα: Να προσπαθούν όλοι οι γνωστοί της να την πλησιάσουν. Πολλοί νόμιζαν πώς και ν' αλλάξουν μία χειραψία μαζί της, ήταν κάτι σπουδαίο! Γι' αυτό ήταν σίγουρη ότι κανείς γνωστός δεν την είχε ιδή στην Κηφισιά.

Έδιωξε τις στενωπές σκέψεις της. «Όχι!... συλλογίστηκε. Ρώτησε έτσι, από ενδιαφέρον. Πάντως, δεν θα ήταν άσκαπο να περνούσα μία στιγμή από κάθε σπύτι.

Δεν ξέρεις τί γίνεται;... Άρχισε να ντυνέται κάπως βιαστικά. Θάφευγε πιό ωρίς για να προφτάση.

Φόρεσε ένα φουστανάκι πιό άπλό. Ένα μαυρόασπρο κορσεδάκι, με άσπρο γιακά και άσπρη ζακετούλα. Ένα μικροσκοπικό καπέλλο ψάθινο, με όδοντευκα λουλούδια ήταν ή μόνη πολυτέλεια.

Στην άφετηρία φορά τόν πολλούς κόσμος. Για μία στιγμή σκέφθηκε να ψιθυρίση στον πόλισμαν ποιά ήταν, για να την άφήσουν να περάση. Έπειτα προτίμησε ν' άποφύγη τόν σούσουρο και περίμενε ύπομονητικά στην ούρά κι' αυτή.

Έτσι όμως έχασε τή μισή ώρα που είχε διαθέσει για τούς φτωχούς της. Όταν έφτασε στην Κηφισιά ήταν ή ώρα που θα την περίμενε ο Άρης.

—Τόσο τόν χειρότερο! συλλογίστηκε. Δεν πειράζει!...

Και τράβηξε ίσια για τόν σπύτι τού Άρη Τιμονή.

«Δεν βαστώ άλλο!»

Κάμψη ώρα προσποιήθηκε, έκανε τήν ευθυμή, όπως πάντα. Έπειτα ξαφνικά, στήλωσε τά μάτια της ίκετευτικά στα μάτια του.

—Άρη!... Δεν βαστώ άλλο! εινε, —Σέ τί αγάπη μου;... τή ρώτησε άνήσυχος.

—Σ' αυτή τήν κατάσταση. Αυτή ή διπλή ζωή με θανατώνει...

Είδε ένα σύννεφο να περνά από τόν πρόσωπό του.

—Τί θέλεις να γίνει; Σκέψου, —Εσύ νά σκεφθής. Έγώ δεν βλέπω λύσι!... της εινε στενωπώ. Δεν τά είπαμε προχτές;... Οά κανουμε ύπομονή, να κутήσ η ή ώρα. Κι' έπειτα θα ίδουμε...

Κούνησε τόν κεφάλι της λυπημένη.

—Δεν μπορεί να πάη έτσι αυτή ή κατάσταση.

—Νά μην είσαι άνυπόμονη! της εινε μάλλον ψυχρά. Δεν γίνονται όλα τά πράγματα με τή βιασύνη. Θέλουν να ώριμάσουν, θέλουν σκέψ. Δεν είσαι εύνυχισμένη; Τί έχεις; Μήπως φοβάσαι; Μήπως δεν σε βολεύει νάρχεσαι εδώ;

—Όχι!... Δεν εινε αυτό!...

—Λοιπόν;... Τί έχεις;... Δίστασε μία στιγμή η Φανούλα. Έπειτα πρόφερε τά φοβόσα αυτά λόγια:

—Μισώ τόν άντρα μου αυτό έχω!... Τήν κутτάξε με κατόπληξι

—Πώς εινε δυνατόν; Τί εινε τόν αγάπη...

πηρες ποτέ πραγματικά Φανούλα!... —Όχι!... Δεν εινε αλήθεια αυτό!...

—Μά πώς ειναι δυνατόν να τόν μισή; Στο κάτω-κάτω, δεν σουκανε κακό.

Τά κήλη της σουφρώσαν. Ήταν έτοιμη να κλάψη. Σταμάτησε όμως έπειδή είδε σ' ή φυσιογνωμία του ότι φοβόταν μία τέτοια σκηνή.

—Άρη, παρακάλεσε ήρεμα. Πές μου τήν αλήθεια. Η αγάπη σου εινε τόση που θ' άποφασίζες να με κάνης γυναίκα σου;...

Τήν έσφιξε όρμητικά στην άγκαλιά του, —Ναι! Χίλιες φορές! Μονάχα που δεν εινε δυνατόν να δημιουργήσω τέτοιο σκάνδαλο, δεν τόν καταλαβαίνεις; Οά ήταν πρωτόκουστο ένα τέτοιο πράγμα!...

Πρωτοφανές... Άκουσε, γλυκειά μου αγάπη!... Μην άπελπιζέσαι. Δεν θα είμαι έπ' άπειρον στην έξουσία. Δεν τά ξέρεις τά πράγματα; Μπορεί να μείνω δυό μήνες ακόμα, τρεις, ένα χρόνο, δυό... Ποτέ περισσότερο. Μόλις θα γίνω άπλος ιδιώτης, θα βάλουμε μπροστά τόν διαζύγιό σου. Δεν τόν θέλεις έτσι;...

Δεν τόν άποκρίθηκε. Καθόταν συλλογισμένη. Έπειτα, άξαφνα τίνισε τόν κεφάλι της, γέλασε.

—Άς μη συλλογίζομαστε τά μελλοντικά! εινε. Τόν σήμερα μόνο ενδιαφέρει... Αυτό φτάνει, έ...

Και άφέθηκε πάλι στην άγκαλιά του.

Τό ύπευργικό αυτοκίνητο

Γύρισε σπύτι της κατά τις δέκα, σίγουρη πώς ο άντρας της θ' άγονούσε ακόμα. Ποτέ δεν έχοταν πριν από τις έντεκα. Πάντα τυχαία κάποια δουλεία, συμβούλια, ύποθέσεις, φασαρίες άτέλειωτες. Παραξενεύτηκε όταν της εινε από τήν πόρτα ή ύπηρέτρια:

—Ο κύριος γύρισε. Έχει ώρα... Καθώς περνούσε τόν χυλό, προσπαθούσε να πάρη ένα ευθυμο και φυσικό ύφος...

—Όταν έφτασε στην τραπεζαρία, ήταν σίγουρη πώς τόν είχε καταφέρει...

—Καλησπέρα!... εινε με τόν τσαχπνίκο χαμόγελό της. Πώς τόσο ωρίς;...

—Άμέσως κατάλαβε πώς ή κατάσταση ήταν άνώμαλη. Ο Σταύρος δεν της άνταπόδωσε τόν χαμόγελό της.

Τά μάτια του μαύσα, βαθουλά, σπηλώθηκαν άπάνω της έρευνητικά.

—Πού ήσουν;... Δεν ξέρεις;... Στην Κηφισιά...

—Είσαι βέβαιη;... Τά μάγουλά της άναψαν.

—Νάτα μας!... Έχει γούστο να μη ξέρω πού ήμουν!...

—Στούς προστατευμένους σου;... Μία ύποψια πέρασε από τόν μυαλό της. Μήπως είχε εξακριβώσει πώς δεν είχε πάει εκεί;... Έτρεπε να βρη μία δικαιολογία.

—Στά τρία σπύτια που μου είπες; τή ρώτησε ξανά, γρήγορα.

Τόν μυαλό της σταμάτησε. Δεν μπορούσε α έφευρη έτσι άμέσως τόν ψέμμα. Και τόν άποκρίθηκε όσο πιό φυσικά μπορούσε:

—Ναι. Στούς τρεις προστατευμένους μου!...

Σηκώθηκε ο Σταύρος τή στήλωσε με μάτια σκοτεινά.

—Πού ήσουν;... Πές μου τήν αλήθεια!... ψιθύρισε.

—Μά τι έπαθες;... προσπάθησε αυτή να γελάση.

—Πές μου τήν αλήθεια!... Σήκωσε τούς ώμους της.

—Άφού δεν πιστεύεις φαντάσου ό,τι θέλεις. Δικαιώμα σου!...

Της πήρε τόν χέρι, της τσάφισε με ξαφνική σκληρότητα.

—Πές μου πού ήσουν!... —Άφες με!...

—Όχι, αν δεν μου πής τήν αλήθεια!... —Τρελλάθηκες, Σταύρο;... εινε φοβισμένη, γιατί πονούσε. Άφες μου τόν χέρι μου!...

Της τίνανε τόν χέρι με θυμό και της τόν άφησε.

—Έχω άποδείξεις πώς μου λές ψέμματα! εινε, —Τί άποδείξεις;... —Οά σου πω! Σου έτοιμάζα μία έκ-

πληξι. Τόν ύπευργικό αυτοκίνητο έτοιμάστηκε πριν λίγη ώρα. Ήθελα να τόν έγκαινιάσες εσύ. Και τόν έστειλα στις τρεις διευθύνσεις που μουδωσες!...

—Θά είχα φύγει ίσως... Σπουδαία δουλειά! Γι' αυτό πήρες αυτό τόν δραματικό ύφος;

—Και πού πήγες;... —Κάθησα λιγάκι, πήρα ένα γλυκό ν' άνασάνω... Κακό ήταν!...

—Δεν πήγες καθόλου σ' αυτά τά σπύτια, πρόφερε ο Σταύρος με φωνή παγωμένη.

—Πήγα!...

—Τότε, είπαν ψέμματα;... Ο σωφέρ έπέμεινε. Κι' είπαν και στα τρία σπύτια ό,τι ούτε σήμερα πήγες, ούτε ποτέ άλλοτε. Πού πήγες και τήν περασμένη έβδομάδα;...

Η Φανούλα έχανε τά νύχια της στις χούφτες της, τις μάτων. Για μία στιγμή σκέφτηκε να πολεμήση. Δεν ήταν και δύσκολο. Κάποιο ψέμμα. Δεν θα χαλούσε ο κόσμος. Νά, άξαφνα, νάρχιζε τά γέλια και νάλεγε πώς τόν έτοιμάσε μία έκπληξι. Πώς πηγαινε στής φίλης της της Λούλας Ματαρά. Τηλέφωνο τόν σπύτι δεν είχε. Δεν μπορούσε λοιπόν, να τήν πάρη άμέσως ο Σταύρος τή Λούλα στο τηλέφωνο για να τή ρωτήση. Δεν θα τόν καταδεχόταν κιόλας. Θά άφανε να έπαιρως. Αύριο, εινε ο Θεός!

Κάπως θα κατάρθωνε να επικοινωνήση πρώτ με τή φίλη της και να τήν προειδοποιήση. Άλλά κι' αν ακόμα δεν την προειδοποιούσε, ή Λούλα ήταν έξυπνη. Άμέσως θάμπαινε στο νόημα. Έτσι θα κέρδιζε όπωσδήποτε χρόνο...

—Δεν μου άπαντάς; τή ρώτησε ο άντρας με φωνή πού έτρεμε.

Η πάλη βάσταξε κάμψη ώρα μέσα της. Άξαφνα ή φυσιογνωμία της πέτρωσε.

—Εινε αυτό που φαντάζεσαι! τόν άποκρίθηκε σκληρά.

Είδε τόν αίμα να φεύγη από τόν πρόσωπό του. Άκουσε τή φωνή του Βραχνή:

—Φανούλα!... Τί θέλεις να πής; —Εινε αυτό που φαντάζεσαι!... ξανάπε, Ο Άρης Τιμονής έχει σπύτι στην Κηφισιά...

Ο Σταύρος σωριάστηκε σε μία καρέκλα.

—Όχι!... ψιθύρισε. Όχι!... Δεν εινε δυνατόν!...

Γέλασε ή γυναίκα σκληρά.

—Τί μελοδραματική σκηνή! Εινε αλήθεια να εξακριβώται κανείς στα γέλια...

—Τολμάς, Φανούλα, να με κοροϊδέυης;... —Όχι δεν εινε αυτό! Έλα μη με βασανίζης.

Γέλασε πάλι σκληρά, νευρικά.

—Εινε σ' αλήθεια να πεθαίνη κανείς στα γέλια! Γαλή σου κάνει τόση έντύπωση;... Μήπως εινε ή πρώτη φορά;...

Πετάχτηκε, σαν να τόν δάγκωνε φίδι.

—Δεν εινε τόν ίδιο! Τόν καταλαβαίνεις πολύ καλά πώς δεν εινε τόν ίδιο!...

—Γιατί; τόν ρώτησε, όσο μπορούσε πιό άθωα.

—Γιατί!...

Έπιασε τόν κεφάλι του με τά δυό του χέρια. Κι' ένας λυγμός έξέφυγε από τόν στήθος του. Η φωνή του άκούστηκε σαν από τάφο:

—Γιατί τότε, θυσιάστηκες για μένα, για τήν αγάπη μας!...

—Και τώρα;... τόν είνωνεύθηκε;... Δεν καταλαβαίνεις ότι συνεχίζω τή θυσία;... Τί θα γίνουμε αν θυμάση ο Τιμονής;...

—Σου ζήτησε τέτοιο πράγμα; Σ' έξεδίασε;... ρώτησε ο Άρης με σφιγμένες γροθίες.

Δίστασε πάλι η Φανούλα. Άκόμα μία εύκαιρία να τόν ξεγελάση. Οά μπορούσε να τόν άποκριθή με όλη τή φυσικότητα!

—Τί νόμισες; Δεν εινε άκίνδυνα αυτά τά παιχνίδια!...

Προτίμησε όμως να τόν χτυπήση κατάστηθα.

—Ω, όχι! Δεν μ' έξεδίασε... Άν ήθελα, θα μπορούσα ν' άρντηώ...

—Φανούλα!...

—Δεν υπάρχει λόγος να σου τόν κρύψω. Έγώ μάλλον τόν προκάλεσα...

—Ψέμματα!... Λες ψέμματα!...

—Και ξέρεις γιατί; Γιατί σκέφθηκα ό,τι ή φίλιά μας δεν εινε ακόμα άρκετά στερωμένη... Καλύτερα να εινε κανείς έξασφαλισμένος, δεν εινε έτσι;... Όσο πιό γερός εινε ο σύνδεσμος, τόσο πιό έξασφαλισμένη κι' ή δόξα σου, Σταύρο!...

—Στό διάολο να πάη ή δόξα μου!... στέναξε αυτός. Σου είπα: Αυτό τόν παιχνίδι παρατράβηξε! Δεν έννοώ να συνεχιστ ή άλλο. Γιατί λοιπόν, πές μου; Γιατί να δεχθής να πās στό σπύτι του;... Τί θα λήι τώρα;...

Γέλασε ή Φανούλα.

—Ο,τι έλεγε και πρίν!...

—Ό,τι είσαι έρωτευμένη μαζί του;... —Αυτό δεν έπρεπε να σκέπτεται;... Πώς άλλωώς θα σέ θεωρούσε κι' έσένα φίλο του άπαράτητο;...

Τήν κутτάξε με κακία.

—Κάνεις τήν κουτή! Δεν εινε ανάγκη να πιστεύη ένας άντρας ότι εινε έρωτευμένη μία γυναίκα μαζί του. Φτάνει μόνο να βλέπη ότι εινε κάπως προσήτη!...

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΓΥΝΟ ΠΑΡΤΥ

Στό λόο Άντζελες, ο διευθυντής όρχηστρας Σπάρκ Τζόνς όργάνωσε τήν περασμένη έβδομάδα στο σπίτι του ένα πάρτυ, στο οποίο κάλεσε μόνο καλλιτεχνικά ζευγάρια, που πρόκειται, όπως ο ίδιος και ή γυναίκα του, ν' άποκτήσουν σύντομα παιδί. Στη φωτογραφία αυτή που παρήκε στο τέλος τού πρωτογυνο πάρτυ, διακρίνονται εξ άριστερών προς τά δεξιά ο Σπάρκ Τζόνς με τήν γυναίκα του Έλεν, ή Τζέιν Πάουελ με τόν σύζυγό της Γκάρι Στέφεν και ή Έλίζαμπετ Τάιηλορ με τόν σύζυγό της Μάικλ Γουάιντικ. Κατά τήν διάρκεια τού πάρτυ δεν έπιτρέπονταν σ' ένα σύζυγο να μιλήση ή να χορεύη με τήν γυναίκα του και τ' άναπαύει!...

Με μιὰ τὸ πρόσωπό τῆς Φανούλας σκλήρυνε. Τὸ εἰρωνικό ναμόγελο ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς. Τὰ μάτια τῆς τώρα πετούσαν φλόγες καθὼς πλησίασε τὸ πρόσωπό τῆς στὸ δικό του.

— Βλέπεις; Ἡ ἀτίμια δὲν ἔχει φανερά ὄρα! φώναξε. Καὶ μιὰ καὶ πάτησε στὸ ἔδαφος τῆς, ἦταν δύσκολο νὰ καταλάβω πὺ ἐπρεπε νὰ σταματήσω.
— Εἰσαι λοιπὸν!... εἰσαι... τραύλισε μὲ ἀπόγνωση ὁ Σταύρος.

Τὸν κύτταξε στὸ πρόσωπο, καὶ ξεστόμισε τὴν ἀσχημὴ λέξι.

Κι' ἔπειτα:
— Πές το λοιπὸν; Γιατί δὲν συμπληρώνεις τὴ φράσι σου!

— Ἐφάρκα ὁ Σταύρος ἔγειρε τὸ κεφάλι του στὰ χεῖρα του, Λυγμοὶ συντάραξαν τὸ κορμί του. Τὸν κύτταξε ὀλόρθη, ἀδάκρυτη, ἀδυσώπητη.

Βάσταξε πολλὴ ὥρα αὐτὸς ὁ βουβὸς του θόητος. Ἀξάφνη, σήκωσε τὸ κεφάλι του. Τὰ μάτια του πνιγμένα στὰ δάκρυα στηλῶθηκαν ἱκετευτικά στὰ δικά τῆς.

«Σὲ συγχωρῶ!...»

— Φανούλα!... Σ' ἀγαπῶ τόσο!... Δὲν τὸ χωράει τὸ μυαλό μου! Ἴσως νᾶφταιξα κι' ἐγώ. Θὰ ἤμουν ἑτοιμὸς νὰ συγχωρῶ... Σὲ συγχωρῶ κιόλας. Μονάχα νὰ μοῦ δώσης τὸ λόγο σου ὅτι δὲν πρόκειται νὰ τὸν ξανασημανήσης...

Σώπασε ἡ Φανούλα. Ἐμεινε ἀκίνητη, σὰν ἀγαλμα.

— Καταλαβαίνεις πὼς μὲ πλήγωσες βαθεῖα, τῆς εἶπε.

— Ἐσὺ δὲν ἔχεις προλήψεις! τοῦ ἀποκρίθηκε.

— Δὲν ἔχω προλήψεις... Ναί! Μὰ πιστεύω πάντα πὼς ἐργαζόσουν γιὰ μένα! Πίστευα πάντα πὼς μέσα σου ἦσουν ἀγνὴ, καὶ πὼς μ' ἀγαπούσες...

Κούνησε τὸ κεφάλι τῆς καὶ δὲν ἀποκρίθηκε.

— Ἐλα, τῆς εἶπε σιγά. Ἐλα, Φανούλα, ἄς τὰ σβύσουμε ὅλα! Ἀς ξαναρχίσουμε τὴ ζωὴ μας...

Μιὰ ἀχτίδα πέρασε στὸ πρόσωπό τῆς.

— Θὰ ἤλεες νὰ γίνῃ ὅπως σὲ παρακάλεσα;... Νὰ τὰ ξεχάσουμε ὅλα;... Νὰ πάμε μακριά;

— Ὁχι!... ἀποκρίθηκε αὐτὸς πρὸς ἱκετευτικά, παρὰ πεισματικά. Ὁχι, Φανούλα... Δὲν πρέπει νὰ μοῦ τὸ ζητήσης αὐτό. Γιατί τότε θὰ ἦταν χειρότερα... Ἡ σκέψις ὅτι πῆγαν ὅλα χαμένα, θὰ μὲ τρέλλαινε...

Γέλασε τότε ἐκείνη σκληρά.

— Καταλαβαίνω...

— Πάλι, τῆς εἶπε φοβισμένος, ἂν νομίζης πὼς μόνον ἐστὶ μοιρεὶς νὰ μοῦ χαρίσης ξανά τὴν ἀγάπην σου...

Πετάχθηκε. Τὰ μάτια τῆς ἀστράφταν.

— Τὴν ἀγάπην μου;... Τὴ σκότωσες τὴν ἀγάπην μου!... τοῦ φώναξε κατὰμουτρα. Δὲν πρέπει νὰ μεταχειριστῇς ξανά αὐτὴ τὴ λέξι.

— Φανή!...

Γέλασε πάλι ἐκείνη νευρικά, τρελλά.

— Φώναξε μὲ φῶν! Τ' ὄνομά μου δὲν ταιριάζει, βλέπεις, μὲ τὰ μεγαλεπήβολα ὀνειρά σου. Εἶμαι ἡ Φάνη, ὅπως μὲ βέλησες! Ἡ πονηρὴ γυναῖκα πὺ δὲν διστάζει μπροστὰ σὲ τίποτα, προκειμένου νὰ φτάσῃ. Εἶμαι τὸ σκαλοπάτι ὅπως μὲ ὠνόμασες!... Μονάχα πὺ δὲν σκέφθηκες κάτι... Πὼς τὸ σκαλοπάτι μποροῦμε νὰ τὸ κλωτσοῦμε βέβαια, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ γλυστρήσουμε πάνω σ' αὐτό...

— Εἰσαι σκληρή!... τῆς εἶπε σιγανά, ἴσως νάχης δίκιο... Δὲν φαντάστηκα ὅμως πὼς σκεπτόσουν ἐπὶ...

— Πές μου τὴν ἀλήθειαν... καὶ πὺ πὺ θὰ σὲ ρωτήσω!... τοῦ εἶπε. Θάθελα νὰ μοῦ δώσης τὸ λόγο σου ὅτι δὲν θὰ μοῦ κρύψῃς τὴν ἀλήθειαν...

— Δὲν σοῦ λέω ποτὲ ψέματα!...

— Γιατί ἀφῆσες τὴ Ραζάνη καὶ παντρεύτηκες ἐμένα;... Ἐπειδὴ σκέφθηκες ὅτι θὰ μὲ χρησιμοποιοῦσες γιὰ σκαλοπάτι, ἔ...

— Ἐπειδὴ εἶδες ὅτι δὲν ἦταν κατάλληλη ἐκείνη γι' αὐτὸ τὸ ρόλο;... Κι' ἐστὶ μοῦ εἶπες πὺ μ' ἀγαπάς...

Τὴν κύτταξε ἴσια στὰ μάτια κι' ἔπειτα τῆς ἀπάντησε αὐστηρά:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια...

Ἡ εἰδησις ἐκλάπη πανηγυρικῶς διὰ τοῦ ἀέρος...

Ἐφημερίδες καὶ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Τὸ «Σκρίπ» καὶ ἡ δημοσιογραφία τοῦ 1897

Μιὰ ἐφημερίδα, ἀπὸ αὐτὲς πὺ ἀφῆκαν ζωρὰ τὰ ἴχνη τους στὴν ἐλληνικὴ δημοσιογραφικὴ ἱστορία, εἶνε τὸ «Σκρίπ». Ὁ παράδεινος τίτλος τῆς ὀφείλεται στὴν ἀγγλικὴ λέξι «σκριπ», πὺ τὴν πιτίζιζαν κατὰ τὸ 1822—1892 ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι, ἐνδιαφερόμενοι γιὰ τὴν κίνησιν τῶν κοινῶν πὺ εἶχαν ἐκδοθῇ γιὰ τὸ δάνειο τῆς κεφαλαιοποιήσεως. Πρῶτος ἐκδότης τῆς ἐφημερίδος ὑπῆρξε ὁ Εὐάγ. Κουσουλάκος ἀπὸ τοὺς πλέον ζωντανούς λειτουργοὺς τοῦ δημοσιογραφικοῦ ἐπαγγέλματος, γνωστὸς ἤδη ἀπὸ τὰ καυστικά εὐθυμογραφήματα πὺ δημοσίευσε στὸ «Ἀστὺ» καὶ στὸν «Ἀρμόδιο». Στενὸς φίλος τοῦ Ροῖδη, ὁ Κουσουλάκος συναγωνιζόταν τὸν κορυφαῖο συγγραφέα σὲ δηκτικότητα καὶ εἰρωνεία.

Οἱ σατυρικὲς ἐφημερίδες εἶχαν πέρασι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ γι' αὐτὸ ὁ Κουσουλάκος ἐξέδωσε στὴν ἀρχὴ τοῦ φύλλο του ἑβδομαδιαῖο σατυρικό. Ἐστὶ ἄλλως τε μποροῦσε νὰ σταθῇ κι' ὁ παράδεινος τίτλος του. Ἀργότερα, ἀφοῦ ὠργάνωσε καὶ τὴς τεχνικὲς ἐγκαταστάσεις του, τὸ μετέτρεψε σὲ καθημερινὴ ἐφημερίδα, ἡ ὁποία, μὲ μικρὲς διακοπές, ἐξεδίδετο ἕως τὸ 1929.

Ὁ Κουσουλάκος ἦταν ἓνα πολυσύνθετο δημοσιογραφικὸ ταλέντο. Ἐγραφε παλμῶδες κύριο ἄρθρο, ἀλλὰ καὶ χρονογράφημα καὶ εὐθυμογράφημα καὶ ὅτι ἄλλο χρειαζόταν μιὰ «συγχρονισμένη» — γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη — ἐφημερίδα.

Ἐπιδιώξεις του ἦταν νὰ βγάλῃ τὸν Τύπο ἀπὸ τὰ ἔως τότε καλοῦπια του καὶ γι' αὐτὸ καθιέρωσε νέες στήλες — ὅπως τὰ «φιλὰ» πὺ διετηρήσαν ὡς σήμερα — τὰ σημειώματα ἐπὶ τῶν γεγονότων τῆς ἡμέρας κτλ.

Στὰ γραφεῖα τοῦ «Σκρίπ» ἐξεκολλήθηκαν σηματοδότης δημοσιογράφοι, ἀπὸ αὐτοὺς πὺ ὑπῆρξαν τὰ ζωντανότερα μέλη τῆς ἐλληνικῆς δημοσιογραφικῆς οἰκογενείας κατὰ τὴν περίοδον 1897—1920.

Τὸ 1897, μὲ τὴν πολεμικὴν του ἀτμόσφαιρα, ὑπῆρξε ἓνα ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον ἔτος γιὰ τὴς ἐλληνικὲς ἐφημερίδες. Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ ἀνεπτύχθη τὸς μεγάλος ἐπαγγελματικὸς ἀνταγωνισμὸς, προκειμένου νὰ ἐξασφαλισθῶν ἐξοικονομικὲς ἐπιτυχίες καὶ νὰ προκληθῇ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινῶ πρὸς τὴς ἐφημερίδας.

Ὁ τότε συνεργάτης τοῦ «Σκρίπ» Ζαχαρίας Παπαντωνίου, ἀφηγεῖται σχετικά ἓνα χαριτωμένο περιστατικό, πὺ δίνει παραστατικώτατα τὸ μέτρον τοῦ ἀνταγω-

νισμοῦ. Ἦταν οἱ παραμονὲς τῆς κηρύξεως τοῦ πολέμου τοῦ 1897. Οἱ συντάκται τῶν ἐφημερίδων ἐνημεροδουλοῦνταν στὰ ἐπίσημα γραφεῖα, περιμένοντας νὰ πληροφωρηθῶν — ὁ καθένας κρυφὰ ἀπὸ τὸν ἄλλον — πρῶτοι τὴν εἰδησὴ τῆς διακοπῆς τῶν σχέσεων μὲ τὴν Τουρκία.

Τὸ «Σκρίπ» τυπωνόταν τότε στὸ ἴδιο τυπογραφεῖο μὲ τὴν «Πρωία», πὺ ἦταν ὄργανο τοῦ πρωθυπουργοῦ Δεληγιάννη. Ἡ συντάξι τοῦ «Σκρίπ» δὲν ἀμφέβαλλε ὅτι ἡ «Πρωία» θὰ εἶχε πρῶτὴ τὴν εἰδησὴ καὶ γι' αὐτὸ κατεσκόπευε κάθε κίνησιν τῶν ἐπισκεπτῶν τοῦ τμήματος ἐκείνου τοῦ τυπογραφείου ὅπου ἐξετυπώοντο ἡ ἐφημερίδα τοῦ Δεληγιάννη. Γράφει λοιπὸν ὁ Παπαντωνίου:

«...Τὴν 3ην πρωΐνην (πρόκειται γιὰ τὴ νύχτα τῆς 5 Ἀπριλίου 1897) ἔνας κλητὴρ τοῦ πρωθυπουργοῦ ἐμπήκεν εἰς τὸ τυπογραφεῖον καὶ ἐζήτησε τὴν ἀρχιεργάτην τῆς «Πρωίας». Τὸν ἐκάλεσεν εἰς μιαν σκοτεινὴν γωνίαν, τὸν παρέδωσε μετ' εὐλαβείας ἓνα μικρὸ κομμάτι χαρτί. Ἐψιθύρισαν κατὰ τὴν καὶ ἔφυγε. Ὁ ἀρχιεργάτης τῆς «Πρωίας» ἐξηκούλησε τὴν ἐργασίαν τοῦ ὑποκρινόμενου τὸν ἀδιόφορον, ἀλλὰ μέγα μυστήριον τὸν εἶχε σκεπασεῖ.

«Τί ἦτον, λοιπὸν, ἐκεῖνο τὸ χαρτί; Διεκόπησαν λοιπὸν αἱ σχέσεις;

«Εὐλόγησαν τὰ γόνάτα μας. Ἐνα μυστήριον ἐπλανάτο εἰς τὸ τυπογραφεῖον ὡς νυχτερίδα. Ἦτο τρομερὰ στιγμὴ ἡγῶνας. Ἐπλησίασαν τὸν ἀρχιεργάτην τοῦ «Σκρίπ» τὸν ὁποῖον ἔτρωγεν ἡ ὑπόψια.

—Τί σκέπτεσαι;

—Ὁ,τι σκέπτεσθε καὶ σεῖς.

—Νὰ κλέψωμεν τὴν εἰδησιν; Ἐμπρός. (Ἡ κλοπὴ εἰδήσεως εἰς παρομοίαν περιστασίαν εἶνε πράξις εἰς τὴν ὁποίαν ἂν δὲν προβῇ ὁ δημοσιογράφος πρέπει νὰ πάρῃ τὸ σκινὴν καὶ νὰ κρεμασθῇ).

«Ἀλλὰ πὼς νὰ γίνῃ ἡ κλοπὴ; Βίβ δὲν ἦτο δυνατόν. Ἀπάτη καμμία. Καὶ ὅμως ἡ εἰδησις ἴσως ἦτο ἡ ἀγγελία τοῦ πολέμου.

«Ἐπεκατέστημεν μὲ τὸν ἀρχιεργάτην ὅλα τὰ πνεύματα τῶν διαστίμων λωποδυτῶν τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος. Οὐδὲν ἐκρίνα καλὸν νὰ ἐπικρατήσῃ.

«Ἐπεράσαμεν ἀρκετὰς στιγμὰς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σιωπηλοῖ, σκεπτόμενοι βαθέως, μηχανοεὐμενοὶ ὅλας τὰς μεθόδους μέχρις ἐκείνης τοῦ παπῆ. Μετὰ δεκά λεπτά σιωπῆς καὶ σκέψεως, ὁ ἀρχιεργάτης μοῦ λέγει:

«Τὴν ἐκλέψαμε.

«Πὼς;

«Τὸ πὼς ἐκλάπη ἡ εἰδησις εἶνε ἓνα ἐκ τῶν θαυμάτων τῆς τυπογραφίας καὶ μόνον ἓνας ἄνθρωπος εἰσελθὼν κάποτε εἰς τὸ τυπογραφεῖον ἤμπορε νὰ ἐννοήσῃ τὸ βυβαλίουν τοιαύτης κλοπῆς. Ἐκεῖ εἰς τὸ βῆθος, δηλαδὴ εἰς δέκα πέντε βημάτων ἀπόστασιν, ἐν ὃ ὁ ἀρχιεργάτης τῆς «Πρωίας» ἐστοιχειοθετῇ μετὰ φόβου Θεοῦ τὸ πολὺτιμον χειρόγραφον, ὁ ἀρχιεργάτης τοῦ «Σκρίπ» παρηκολούθει ἀπὸ μακρὰν τὰς κινήσεις τῆς χειρὸς του. Εἶνε κατὰ ἀπίστευτον, ἀλλὰ ἔγινε. Ἀπὸ τὰς κινήσεις τῆς χειρὸς ἡ ὁποία καθηνύοντο εἰς ὀριζήματα σημεῖα τοῦ στοιχειοθετηρίου ὁ ἀρχιεργάτης τοῦ «Σκρίπ» κατάρθωσε, ἀργὰ καὶ μὲ ὑπομονὴν νὰ ἐννοήσῃ τὴν εἰδησιν, νὰ τὴν διαβάσῃ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς εἰς μισικὴν. Ἡ εἰδησις ἐκλάπη πανηγυρικῶς, χωρὶς ἡ «Πρωία» νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι ἓνα τρομερὸν βλέμμα τὴν ἀπάγε: διὰ τοῦ ἀέρος εἰς ἄλλην ἐφημερίδα. Τὸ ἀντιγραφὲν μὲ τὴν μηχανὴν αὐτὴν χειρογράφων τῆς «Πρωίας» εἶχεν ὡς ἐξῆς:

«Ἀργὰ, καθ' ἣν στιγμὴν τίθεται τὸ φύλλον ὑπὸ τὸ πιεστήριον, ἤλθεν ἡ εἰδησις ὅτι ἡ Πύλη ἔδωκε τὰ σχετικὰ διαβητήρια εἰς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβευτὴν μας κ. Μαυροκορδάτον καὶ τοῦ ἐκοινοποίησε τὴν διακοπὴν τῶν σχέσεων...»

«Δὲν χρειάζεται —καταλήγει ὁ Παπαντωνίου — ἰδιαίτερα σημειώσεις διὰ τὰ πληροφωρηθῇ ὅτι τὸ χειρόγραφον ἦτο τοῦ Δεληγιάννη...»

Ζήτημα εἶνε ἂν στὴν ἱστορία τῆς δημοσιογραφίας ὑπάρχει ἄλλη περίπτωση τὸς... νομίμου καί... ἐντίμου κλοπῆς εἰδήσεως.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Τὸ ὄνομά του ἦταν Νικόλαος Μενιδιάτης. Οἱ Ἀθηναῖοι ὠμας τὸν φώναζαν Κουμπάκια. Μὲ τὸ παρτσούκι αὐτὸ ἦταν γνωστὸς στὸ λαό. Σ' ὅλες τὴς γειτονίες τῆς πρωτεύουσας σ' ὅλα τὰ κέντρα.

Ὁ Κουμπάκιας ὑπῆρξε ἓνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους τοὺς πρὸ διασκευαστικούς τοὺς πρὸ γραφικούς τύπους τῆς παλίας Ἀθῆνας.

Ἦταν ἡ καλὴ ἐκείνη ἐποχὴ πὺ ἡ πρωτεύουσα δὲν εἶνε γάστὴ τὴν εὐθυμία τῆς. Οὐτε ἐσωτερικά, οὐτε ἐξωτερικά μεγάλα ζητήματα τὴν ἀπασχολοῦσαν. οὐτε μεγάλες ἀναστατώσεις τὴν συντάραζαν. Κι' ἂν παρουσιαζόταν ἐξοφικὰ κανένα μεγάλο ζήτημα τὸ ἔλεγε ἄνε-σθῶσε ἢ...γεροσύνα τοῦ Ζαχαράτου!

Τὴν γαλήνια καὶ ξέννοιστη αὐτὴ περίοδον — τὴν τελευταίαν 15ετίαν τοῦ περασμένου αἰῶνος — ἔκανε τὴν ἐμφάνισιν τὸν στὴν πρωτεύουσα ὁ Μενιδιάτης, καὶ πῆρε αἰέτως μιὰ ἀπ' τὴς πρῶτες θέσεις ἀνάμεσα στοὺς μεγάλους τοὺς ἀσύγκριτους τύπους τῆς Ἀθῆνας.

Ὅπως δειχνεῖ καὶ τὸ ἐπώνυμό του ἡ καταγωγή τοῦ Κουμπάκια ἦταν ἀπ' τὸ γραφικὸ καὶ φίλεργο Μενίδι. Ἀλλὰ γιὰ τὸν βάπτισαν Κουμπάκια οἱ Ἀθηναῖοι:

Μιὰ «πινάκις» τῆς «Ἐφημερίδος» τοῦ Κορομηλά μᾶς λύει τὴν ἀσχετὴ ἀπορία: Τὸν ὄνομασαν λοιπὸν Κουμπάκια ἐξ αἰτίας τῶν αὐτεπὶθωτων κομπιῶν πὺ εἶχε ραμμένα στὰ ρούτα του. Κομπιᾶ παντοῦ, Κομπιᾶ διαφόρων σηνιανῶν καὶ χωματῶν ἀκόμα καὶ...στὸ γινάκι τοῦ σακκακιῦ του, στὴν πλάτη του, στὰ ρεβέρ τοῦ καυθαλινοῦ του! Γιὰ αὐτὴν ἡ... κομπιᾶ;... θὰ ρωτήσετε. Ἀπλοῦστατα αὐτὴ ἦταν ἡ τοῦ ἑλῶα τοῦ ἡ μὴ ἀπὸ τὴς τοῦ ἑλῶα. γιὰ εἶνε πολλὰς καὶ διαφόρες ὁ διασκευαστικὸς αὐτὸς τύπος.

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1883 ἐπρόκειτο νὰ γίνουιν δημοτικὲς ἐκλογές. Ἡ Ἀθῆνα ἦταν ἀνω-κάτω ἀπ' τὸν προεκλογικὸ σάλο. Διαβλώσεις, ζουρνάδες, νταούλια, βενιζαλικά φῶτα, κεράσματα, γαλασμοὶ κόσμου. Πρῶτον τότε τὸν Κουμπάκια:

—Ρε Νικόλα, ποῖν θὰ ψηφίσῃς γιὰ δήμαρχο;

Ὁ Νικόλας συλλογίστηκε λίγο κι' ἀποκρίθηκε:

—Τὸν... Κουμπάκια. Βοὲ ὄνεια!

—Θὰ βάλῃς ὑποψηφιότητα;

—Αἰν! Κουτὸς εἶμαι! Ὁ λαὸς μὲ λατρεύει! Θὰ βγῶ δήμαρχος καὶ θὰ κάνω τὴν Ἀθῆνα...

—Παρίσι!...

—Κολοκύθια! Τί θὰ πῇ Παρίσι. Βοὲ γάπατα: Χαρὰ στὸ πρᾶμα... Τί εἶνε δηλαδὴ τὸ Παρίσι; Ἐνα... βλαχογῶρι! Θὰ κάνω τὴν Ἀθῆνα παράδεισο!...

Κι' αἰέτως ἀνακομπιῶθηκε. Ἀρτίσε νὰ τρέχῃ δεξιὰ κι' ἀριστερά, νὰ ζητᾷ τὴν υποστήριξιν τῶν Ἀθηναίων, νὰ βγάλλῃ λόγους, νὰ κερνᾷ ἀράδα καὶ νὰ ὑπόσνεται λαγούμους καὶ πετρανῆλια:

—Ἄν μὲ ψηφίσῃς, ἀδερφάκι, θὰ σὲ διορίσω λιμενάρχη.

—Τί λές, ρε Κουμπάκια! Ἐνεῖ ἡ Ἀθῆνα λιμάνι;

—Πφ!... Σπουδαῖο πρᾶμα. Ψηφίσε μὲ ἐσύ καὶ θὰ φτιάσω καὶ λιμάνι στὴν πλατεῖα τῆς Ὀμονοίας!

Σὲ κάποιον φίλο του ταδερονίσθη ἔλεγε πάλι, πάνω στὸν ἐνθουσιασμό του:

—Ὅταν μοῦ δώσης τὴν ψῆφον σου καὶ βγῶ δήμαρχος, θὰ σὲ διορίσω... δημοτικὸ συμβούλιο!

—Δημοτικὸ συμβούλιο θὰς νὰ πῇς, ρε Κουμπάκια!...

—Ὁχι. Βοὲ βῆθος. Δὲν ἔχω ἔγωγ τί λέω; Ἐσὺ θάσαι ὅλο τὸ δημοτικὸ συμβούλιο καί... θὰ κόβῃς κεφάλια!

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ ἀνεκδιήγητος Κουμπάκιας... εἶνε διορίσει ὅλους τοὺς φίλους του, γιὰ νὰ μὴν εἶναι κανένας παραπονεμένος.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἄρχισαν νὰ γλεντᾶνε μαζὺ του. Καὶ τὸν ἀνέκαζαν νὰ βγάλλῃ αὐτεπὶθωτους λόγους ἀπ' τὸ πρῶτο ὡς τὸ βράδυ. Οὐτε νὰ φάγῃ, οὐτε νὰ κοιμηθῇ εἶνε καιρὸς ὁ Κουμπάκιας. Οἱ φαρσὲο τῆς πρωτεύουσας τὸν εἶχαν ἀποτρελλάνει. Οἱ λόγοι πὺ ἔδωκε ἦσαν ἐξωφρενικοὶ, ξεκαρδιστικοί. Ἀλλὰ πρὸς ἐξωφρενικὸ, ἀληθινὰ ἀσύλληπτο, ἦταν τὸ πρόγραμμά του, πὺ τὸ ἀνέπτυσσε καὶ τὸ ἐπεξηγούσε λεπτομερῶς, ὅταν μιλούσε.

—Ἀγαπητοὶ Ἀθηναῖοι! ἔλεγε ἀνεβασμένως πάνω σ' ἓνα τραπέζι, ὅταν μὲ ψηφίσετε καὶ βγῶ δήμαρχος, θὰ σὰς γλυτώσω ἀπ' τὰ βασάνια τοῦ κρύου καὶ τῆς βροχῆς. Θὰ ντύσω ὅλους τοὺς δούλους μὲ τζαμαρίες! Κι' ἐστὶ θὰ κυκλοφορεῖτε ἐλεύθεροι μὲσα στὸ νειῶνα!...

Ἐπῆχε τότε στὴν Ἀθῆνα ὁ περίφημος ἱπποσιδηροδρόμος. Θὰ μεριμνοῦσε λοιπὸν καὶ γι' αὐτὸν ἡ μάλλον γιὰ τοὺς ταξιδεύοντας ὁ... μέλλον δήμαρχος Ἀθηναίων:

—Θὰ κάνω τὸν ἱπποσιδηροδρόμον ὑπόγειον! ὑπόσνεται. Καὶ γὰρ φῶτα, παρακαλῶ. Ἐστὶ, μὲσα στὸ σκοτάδι θὰ σκατὲ καὶ κανένα φιλάκι στὸ τζόβανο πὺ θὰ κάθεται στὸ πλάι σας!

Ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴς κυρίες καὶ δεσποινίδες τῆς πρωτεύουσας εἶνε ὑπ' ὀν τὸν πολλὸς γεωτερισμὸς ὁ Κουμπάκιας. Καὶ σ' ἓνα λόγο του ἀνέφερε ἓνα ἀπὸ τὰ ὑπὲρ τοῦ ποδογύρου σχέδια του:

—Θὰ ἀναρτήσω, κυρίες καὶ κύριοι, σ' ὅλους τοὺς δημοφίλους περιπάτους κρυστάλλινους καθρέφτες! Ἐστὶ θὰ μποροῦν οἱ ὁ-

Ὁ Κουμπάκιας

κρεμᾶστε! Κι' ἐστὶ δταν μπαίνετε καὶ κρατᾶτε στὰ γόνατά σας πῶνια, ψάρια, κρέας, ἢ ἄλλα δέματα, θάγετε πὺ νὰ τὰ κρεμᾶσετε!...

Μὰ οἱ Ἀθηναῖοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦσαν, φαίνεται, πολλὸ ὀπισθοδρομικοί. Δὲν ψήφισαν τὸν δραστικὸν Κουμπάκια. Κι' ἐστὶ δὲν ἔγινε ἡ Ἀθῆνα παράδεισος.

Τὴν ἐπομένη τῆς ἐκλογῆς, μετὰ τὴν πατανώδη ἀποτυχία του, ὁ Κουμπάκιας ὑπέστη ἀγρία πόνγκα. Τὸν κυνήγησαν μὲ τεκεκέδες μέχρι τὸ σπίτι του.

— Καὶ σ' ἄλλα μὲ ὑνεῖα, Κουμπάκια! Περαιστὶκά σου!...

Ἀγρίεψε τότε κι' ὁ Κουμπάκιας. Βγῆκε σ' ἓνα παράθυρο

— Ὅρε, χαμᾶλη λαέ!... φώναξε ἀγριεμένος ὁ Κουμπάκιας.

καὶ φασκέλωσε μεγαλοπρεπῶς καὶ μὲ τὰ δύο του γόνατά τοὺς ἀγασίους Ἀθηναῖους:

— Ὅρε, παλιασκερο, μαρκάρδες, τρελλο-ἀθηναῖοι!... Ὅρε, ναυαῖα λαέ!...

Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡμέρα ἐξαφανίσθηκε ἀπ' τὴν πρωτεύουσα. Ἴσως γύρισε στὸ χωριὸν του, θεραπευμένος, κι' ἀφοσιώθηκε στὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς. Τὸ πρὸ φῶνισμα δηλαδὴ πὺ εἶνε νὰ κῆν. Πάντως, οἱ Ἀθηναῖοι δὲν τὸν ξαναεῖδαν.

Οἱ συμφωνίαι τοῦ Μπετέβεν

Ἐνας διευθυντὴς ἐνὸς Καζίνο, θέλησε νὰ καλέσῃ ἓνα βράδυ μιὰ συμφωνικὴ ὀρχήστρα γιὰ νὰ

Η περίπτωση της νεαρής σtάρ του Χόλλυγουντ Τζέιν Γκρήν, μιάς απ' τις πολλές αύριανές ελπίδες του αμερικανικού κινηματογράφου, έονεται ν' αποδείξει για άλλη μιά φορά ότι όταν ύπόψη θέλεις, όλα είνε κατορθωτά. Όταν λοιπόν διακόμουν στη Νέα Υόρκη έμυθα την περίεργη ιστορία της ότι είνε δηλαδή προσβληθή από πολιομυελίτιδα και φυσικά ήταν καταδικασμένη... Γι' αυτό μόλις έφτασα στο Χόλλυγουντ ζήτησα να την επισκεφθώ και να μάθω την ενδιαφέρουσα ιστορία της.

— Άλήθεια είναι όλα αυτά, μου είπε η Τζέιν. Είναι αλήθεια, αλλά περασμένα πιά. Πάντως αν σας ενδιαφέρει η περίπτωσή μου, είμαι πρόθυμη να σας την διηγήθω.

Σε λίγο η Τζέιν κι' εγώ ήμαστε καθισμένοι κάτω από μιά ομπρέλλα στο θαυμάσιο κήπο της Βίλλας της. Ο σύζυγός της έτοιμαζε μερικά ποτά δικής του έμπνεύσεως.

— Ήμουν 17 χρόνων, άρχισε η Τζέιν, όταν ξαφνικά φάνηκαν τα πρώτα συμπτώματα της παραλύσεως. Οι γονείς μου, εγώ και ο δίδυμος αδελφός μου Φράνκ μέναμε τότε στην Ουάσινγκτον. Ένα απόγευμα του 1941

είναμε καλέσει στο σπίτι άρκετες φίλες και φίλους για να χορεύουμε και να διασκεδάσουμε. Ξαφνικά ενώ νόρεα μ' ένα νέο πηχό τον συμπαρούσα πολύ, τον είδα να με κυττάζει κατάπληκτος.

— Άλλά Τζέιν, τί ένεis, λοιπόν; με ώπησε. Τό πρόσωπό σου είναι σ'ε κακά γάγια! Πήγαινε να κυτταγής σ' ένα καθρέφτη!

Φαντάζεστε την έκπληξή μου όταν στον καθρέφτη είδα με τρώμο τό άριστέρό μου μάτι κατακόκκινο και σχεδόν άκίνητο και τό μάγουλό μου να κάνει διάφορες συσπάσεις!

Τό βράδυ εκείνο έκλαψα όσο ποτέ άλλοτε στη ζωή μου. Άλλά την άλλη μέρα ή κατάσταση μου είνε χειροτερεύσει. Αμέσως οι γονείς μου με πήγαν σε πολλούς ειδικούς γιατρούς, αλλά όλοι μου έδωσαν την ίδια απάντηση: «Κατά πάσαν πιθανότητα, είπαν, πρόκειται για πολιομυελίτιδα, που δεν θ' άρνηση να έκδηλωθ. Πρέπει να περιμένουμε λίγο και τότε θα δούμε». Πραγματικά, σε μερικές ημέρες ή τρομερή ασθένεια έκδηλώθηκε με όλη της την οξύτητα. Όταν με ξαναπήγαν στο γιατρό, δεν άρνησε να κάνει τη διάγνωση του: παιδική παράλυσις του γνωστού είδους, που προσβάλλει κάθε χρόνο 10.000 παιδιά μόνο στην Αμερική! Σε λίγο καιρό, όπως είπε ο γιατρός ή κατάσταση θα χειροτέρευε περισσότερο, ή παράλυσις δηλαδή θ' άνοιζε να απλώνεται σ' όλο τό σώμα, και τότε θα ήταν ανάγκη να νοσηριοποιηθ ή σιδερένιος πνεύμονας!

Η άπελπισία μου ήταν άφάνταστη! Η κακή μοίρα μου έπεφύλασσε την χειρότερη τύχη Νέα μόλις 17 χρόνων, με τό ωραιότερα όνειρά ήμουν καταδικασμένη να περάσω την ύπολοιπη ζωή μου σ' ένα σιδερένιο κιβώτιο: «Όχι! Ποτέ! Καλύ-

Η «ήρωική» σtάρ Τζέιν Γκρήν.

Μιά «ήρωική» σtάρ του Χόλλυγουντ

Χάρις στην άρωστέισα μου, απάντησε η Τζέιν γελώντας. Τό 1946, όταν ήμουν έντελώς καλά πιά, έμαθα ότι ένα γνωστό στούντιο ζητούσε μιά νέα κοπέλλα για ένα ειδικό ρόλο που απαιτούσε «σκληρά» χαρακτηριστικά. Έπειδή λοιπόν διέθετα κι' άλλα προσόντα, πήγα εκεί, όπου με προσέλαβαν άμέσως. Έπαιξα σε δυό ταινίες και άμέσως μετά μου έδωσαν τον τίτλο «ή γυναίκα με τό πέτρινο πρόσωπο». Γιατί πρέπει να σας πώ ότι ή τρομερή άρωστέισα μου είνε άφήσει στο πρόσωπο κάποια δυσκαμψία.

Κατόπιν έπειδή με είνε γοητέψει ή πρώτη έπαφή μου με τό στούντιο, συνέχισα την προσπάθειά μου και τελικά σταθεροποιήθηκα στο Χόλλυγουντ. Σήμερα έξη χρόνια από τότε, έχω πάρει μέρος σε 9 ταινίες και νομίζω πως κατώρθωσα εκείνο που ζητούσα: πρώτα-πρώτα να γίνω έντελώς καλά και δεύτερον να γίνω σtάρ γιατί αυτό ήταν τό όνειρό μου από παιδί. Αυτή λοιπόν με δυό λόγια είναι ή λίγο δραματική ιστορία μου...

Η Τζέιν Γκρήν, ως γνωστόν, είναι σήμερα μιά καλή και φτασμένη σtάρ και μιά εύτυχισμένη σύζυγος και μητέρα δυό μικρών άγοριών. Τό 1949, ύστερα από μιά σύντομη γνωριμία και φλογερό έρωτα, παντρεύθηκε στο Σικάγο τον πλούσιο ιδιοκτήτη αλόγων κούρσας Έντυ Λάσκερ, με τον όποιον ζή σήμερα άγαπημένα. Ός ήθοποιός ή Τζέιν, έκτιμάται τόσο πολύ στο Χόλλυγουντ, ώστε μόλις πρό όλίγου άκόμη υπέγραψε με τό στούντιο Μέτρο πολυτελές συμβόλαιο άποκλειστικής συνεργασίας με όρους πολύ εύνοϊκούς. Τώρα έτοιμάζεται ν' άονίση τό γύρισμα της νέας ταινίας της «Άπελπισμένη καταδίωξις» με συμπρωταγωνιστή τον Χάρι Γκντ Κήλ.

Τό να θέλη κανείς κάτι σημαίνει ότι μπορεί να τό κάνει, μου λέει ή Τζέιν ενώ με άποναιοετούσε.

Και πραγματικά ή δραματική ιστορία της τό αποδεικνύει. Ήθελε να θεραπευθ ή κα' θεραπεύθηκε. Ήθελε να γίνη σtάρ και ένινε! Ας μην άπελπίζεται λοιπόν κανείς ποτέ!...

M. ΒΕΣΣΕΛ

Η όμορφη κοπέλλα, που άγωνιζόταν άλλοτε κατά της πολιομυελίτιδος, παίζει σήμερα ρόλους σαγηνευτικών γυναικών...

Μάριο Λάντα
Νικολέττα Μόρροου

μιά στιγμή. Δεν κάνετε καλά!
—Το ξέρω, μου απαντάει—κι είναι η πρώτη κουβέντα που είπα πρῶτα από το στόμα της.
—Δεν έπρεπε να ισχήτε αυτό το έργο...
—Ίσως. 'Αλλά δεν είναι το έργο που με κάνει να κλάω.
—Τί είναι τότε;
—'Αχ! Είναι άλλο ζήτημα! Καί την πιάνουν αναφυλλητά. Τέλος το έργο φτάνει στο τέλος του, ανάδουν τα φώτα καί, το βάρος που απόκτησα στο μεταξύ μου δίνει το δικαίωμα να τη συνοδέψω ως την έξοδο. Μάλιστα την πιάνω καί από την πλάτη, γιά να την προστατέψω από το συνωστισμό, στο διάδρομο.
—Περιμένα να μου διευκρινίσετε το «άλλο ζήτημα» της λέω, όταν βρισκόμαστε έξω. Αισθάνομαι μεγάλο ενδιαφέρον γιά σας.
—'Αχ! Τί μπορεί να σας νοιάζει εσάς γιά τον ξένο πόνο;
—'Α! Μην το λέτε. Θα ισχήτε ότι με νοιάζει πολύ. Φτάνει να με τιμήσετε με την εμπιστοσύνη σας. Πηγαίνουμε, λοιπόν, σ' ένα μπάρ. Κι' εκεί μου εξηγεί το άλλο ζήτημα. 'Οχι, δεν ήταν το έργο, αυτό καθ' εαυτό.
—Είπε ο πρωταγωνιστής...Μου έφερε παλιές αναμνήσεις.
—Είχατε τίποτα μαζί του;
—'Α! 'Οχι. 'Από πού κι' ως πού;
—Τότε:
—Μου θυμίζει τον 'Αλέκο. Είναι ίδιος ο 'Αλέκος! 'Ετσι ήταν κι' ο 'Αλέκος...
Καί την ξαναπιάνει το κλάμα. Μ' αυτόν τον 'Αλέκο, λοιπόν, είχε κάποτε κάποιο μεγάλο αίσθημα. Αυτός ο 'Αλέκος ήταν έθιμα φηλός καί μοιραίος, είχε τα ίδια άτακτα μαλλιά καί το μούρο μουστακάκι. Κι' αυτός ο 'Αλέκος της φέρθηκε το ίδιο σκληρά.
—'Ετσι, κάτω από ένα φανάρι του δρόμου χωρίσαμε, ένα βράδυ που έβρεχε...
—Κατανώ το δράμα σας! της λέω καί σας δικαιολογώ. Καί, άσχημ' δεν πρέπει να πηγαίνετε σ' ερωτικά φίλια καί πρό παντός όταν ο πρωταγωνιστής νοιάζει με τον 'Αλέκο. Αυτό πρέπει να το προσέχετε, ήπιο σας πειράζει.
—Ναί... Είμαι αισθηματική ψυχή! ψιθυρίζει.
—Κι' εγώ το ίδιο!
Αυτή ή συγγένεια των χαρακτήρων μας δημιουργεί κάποια ψυχική έπαφή μεταξύ μας. Κι' όταν σε λίγο νοιώσουμε, αισθανόμαστε σαν φίλοι που πρέπει να ξαναβρούμε.
—Μεθαύριο στίς έξη, λοιπόν!

Είναι πολύ συνεπής στο ραντεβού της καί τ' όνομά της Σάσα. (Το δικό μου Φάνης). Είναι πολύ σοδαρή, τ' άτια της είναι ακόμα λίγο κόκκινα από το προχθεσινό κλάμα. Τη συμπνοώ την καυμένη καί σκέπτομαι πως έχω υποχρέωση να την κάνω να γελάσει καμψόσο, να ξεχάσει τον πόνο της καρδιάς της. Θα την πάω σινεμά. Μα όχι σ' έδραμα. Σε κάποιο σινεμά παίζεται μιά κωμωδία, γέλιο, έλξη που να κρατάει την κοιλιά σου. 'Εκεί θα την πάω να την εϋθυμίσω, έτσι από αντίδρασι στο προχθεσινό έργο. Δέχεται με μεγάλη ευχαρίστησι.
Χωνόμαστε στη σάλλα. 'Αρχίζει το έργο. Γίνονται διάφορα κωμικά επεισόδια στο πανί. 'Εγώ, βέβαια, δεν γελάω, μάλιστα, μερικές φορές, δαγκώνω καί τα χείλια μου γιά να κρατηθώ. Δεν γελάω καί σας εξήγησα το γιάτί.
'Ομως το άλλο κοινό, ξεσπάει σε κάτι χάνανα, που φέρνουν σεισμό στην αίθουσα. «Χά, χά, χά», «Χά, χά, χά», «Χί, χί, χί», καθένας γελάει με το σύστημά του, μερικά ξεφωνίζουν κιόλας. Σωστό πανηγύρι, ιδίως όταν ο πρωταγωνιστής, ένας παχουλός, άνοιχτόκαρδος τύπος, σκαρώνει κάτι πολύ άστεία ποάσματα στους άλλους. Γελάει, λοιπόν, ά κ...

ΜΑΝΝΕΚΕΝ ΣΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ ΣΤΑΡ

'Η Βαλερία ντ' 'Αρκ, το γνωστό Παριζιάνικο μαννεκέν, αφιέρωσε όλες τις ελεύθερες ώρες της στη ζωγραφική. Τελευταία είχε μεταβεί στη Ρώμη γιά να πάρη μέρος σε μιά μεγάλη έκθεση ερασιτεχνικών ζωγραφιών, εκεί όμως συναντήσε έναν παραγωγό του Ιταλικού κινηματογράφου που της έπρότεινε άμέσως ένα ρόλο στο φίλμ «Δυο κόκκινα τριαντάφυλλα» μαθαίνοντας την άποψή της να παραμείνη στη Ρώμη. 'Ο Παρισιάνος οίκος που την χρησιμοποίησε γιά μαννεκέν της κοινοποίησε άπόλυσι, αυτό όμως δεν στενοχώρησε καθόλου την Βαλερία, ή οποία έλαβε στο μεταξύ άλλες τρεις κινηματογραφικές προτάσεις.

σμος. Καί, σε μιά στιγμή, γυρίζω γιά να ιδώ καί τη Σάσα να εϋθυμιά καί τί βλέπω; Το μαντηλάκι στα μάτια καί κλάμα, αδερφέ μου. Δεν θές να της έφερε δάκρυα το πολύ γέλιο; — διαλογίζομαι. Μα όχι. Το κλάμα είναι αληθινό καί ή Σάσα μου το επιβεβαιώνει:
—Πάμε, σε παρακαλώ, να φύγουμε!
Φεύγουμε. Καί στην έξοδο τη ρωτάω:
—Πάλι κλάεις;
—Ναί, μου όμολογεί.
—Μα εγώ, παιδί μου, σ' έφερα εδώ γιά να εϋθυμίσω. Να ξεδώσει ή καρδιά σου.
—Σ' ευχαριστώ, γιά τη γενναιοψυχία σου. 'Αλλά τί φταίει εγώ; Το έργο μ' έκανε να συγκινηθώ...
—Μα είναι κωμωδία!
—Το ξέρω. 'Ετσι κωμωδία ήταν κι' ο Σόλων.
—Ποιος ήταν ο Σόλων;
—'Ενα παλιό μου αίσθημα, πριν τον 'Αλέκο. 'Ετσι παχουλός καί γελαστός καί πολύ εϋθμος τύπος... Πέρα πολύ εϋθμος — καί μπουχίζε πάλι το κλάμα, έν μέση δώδ.
—'Ο Σόλων! λέω.
—Ναί. Δεν ξέρεις τί έξυπνα καλαμπούρια έκανε! 'Όσον καιρό κράτησε ο δεσμός μας, το γέλιο ποτέ δεν έλειψε από τα χείλη μου. 'Όλο άστεία ήταν ο Σόλων...
Είδα κι' έπαθα να την καμψάρω. Αυτός ο Σόλων ά άστείος, την έκανε την καυμένη καί κλάψε πού ήταν, δεν εύρισκα την ευκαιρία να της πώ κι' εγώ δυο-τρεις αισθηματικές κουβέντες, γιά να τη φέρω στα νερά μου. Γιάτί ο σκοπός μου, βέβαια, ήταν να την έρωτευθώ καί να μ' έρωτευθώ κι' εκείνη. Γιά τί άλλο θα πήγαινα, δηλαδή;
—'Αφσα, λοιπόν, κι' εκείνο το βράδυ το δικό μου ζήτημα. Θα το κανονίζα στο επόμενο ραντεβού.

—'Εδρεχε. Πού θα τρυπώναμε με τέτοιον καιρό;
—Πάμε σινεμά, μου λέει. Τό

λεοντάρι,
—'Αχ! είπε άναστενάζοντας.
Είναι ο Λέων!
—Μάλιστα. 'Αλλά ο Λέων είναι ένα άγριο ζώο. Δεν είναι άνθρωπος.
—Είναι! επιμένει.
—Αί, όχι δά.
—Μα δεν καταλαβαίνεις! 'Εσύ έννοεις «λέων» με μικρό το λάμδα. 'Εγώ έννοώ «Λέων» με κεφαλαίο.
—Δηλαδή;
—Το όνομά του ήταν Λέων. Μετά τον 'Αλέκο...
—'Ηταν άγριος μήπως;
—'Οχι. 'Ηταν κομψός καί πολύ ευγενικός τύπος. Καί του πήγαινε πολύ το όνομα. «Λέων». Τον αγαπούσα πολύ. Καί τώρα, όταν βλέπω λεοντάρι στον κινηματογράφο, ή σε εικόνα, θυμάμαι το Λέοντα καί...
—Σε πιάνει το κλάμα.
—Τί να κάνω; Μήπως το θέλω κι' εγώ; 'Ο Λέων φταίει!

Κι' άλλα παράξενα μου είχαν τύχει στη ζωή μου, άλλα όχι καί τέτοια. Βρέθηκα σε πολύ δύσκολη θέση. Είπα να βάλλω τέλος σ' αυτήν την ιστορία, γιάτί δεν είναι καί πολύ ευχάριστο πράγμα να έχεις μιά κοπέλλα δίπλα σου πού να κλαίη διαρκώς καί μάλιστα γιά άλλους.
—'Επειτα, είπα να συνεχίσω μέν, άλλα να μη την ξαναπάω σε κινηματογράφο. 'Αλλά κατόπιν σκέφτηκα πως δεν θα ήταν καί άσχημη ιδέα να γλεντήσω την υποθεσι. «Θά την περιφέρω, είπα μέσα μου, από σινεμά σε σινεμά, γιά να ιδώ, επί τέλους, ποιο έργο δεν θα της θυμίση κάποιο πρόσωπο πού θα την κάνη να κλάψη».
Την πάω σε μιά ρεβύ με χορούς. Θυμήθηκε τον Τωτό, πού ήταν άσος στο σουίγκ. Την πήγα σ' ένα γκαγκστερικό. Θυμήθηκε τον Γιαγκο, πού είχε τραβήξει πιστόλι γιά χάρι της. Την πήγα σ' ένα έργο με υποθεσι από την αρχαιότητα. Θυμήθηκε το Θωδωράκι, πού τον είχε γνωρίσει στην 'Ακρόπολι. Την πήγα καί στο Σινεάκ. Το ζουρνάλ έδειχνε κάτι άγώνες μοτοσυκλετιστών. Κλάμα κι' εδω.

—'Ο Λέανδρος! μου λέει. Περνούσε με τη μοτοσυκλέττα του από το σπίτι μου καί χόλαγε τον κόσμο με τις εξαιτίσεις. Πως έτρεχε!... Σαν τρελλός. Καί τί έκδομους είχαμε κάνει μαζί...
'Εξαντλήσαμε όλα τα είδη του κινηματογράφου. 'Εξαντλήθηκε καί ή υπομονή μου. Καί την παρήτσα.
—'Ας κλαίη μόνη της.

Πέρασαν τρεις-τέσσερις μήνες. 'Ενα απόγευμα, βρέθηκα πάλι μονάχος, στον κινηματογράφο. 'Επαιζαν έδραμα. Σε μιά στιγμή, πού φάνηκε ένα φανάρι στην όδον, άκούω κάτι κλάματα μπροστά μου. Σκύβω. Μαρε αυτή είναι! 'Η Σάσα! Κάνω να σηκωθώ να φύγω, ν' αλλάξω θέση, γιά να μην ξαναπιάνουμε τα ίδια. Μα εύτυχώς, αυτή τη φορά, έχει παρέα. Είναι ο διπλανός της, πού γέρνει κοντά της καί τη ρωτάει με τρυφερότητα:
—Μά γιάτί κλάεις κι' εδω;
—Το φανάρι! ψιθυρίζει άνάμεσα σ' αναφυλλητά της.
—Ποιον σου θυμίζει;
Είναι φανερό πως της θυμίζει τον 'Αλέκο. 'Ετσι είχαν χωρίσει κάποτε, κάτω από ένα φανάρι. Μα όχι. Λάθος.
—Μου θυμίζει το Φάνη!... λέει. Τον τελευταίο...
'Αμέσως νοιώθω ένα κύμα περηφάνειας να με πλημμυρίζει. Λοιπόν, θυμάται καί το Φάνη, όταν βλέπει φανάρι. Κάτι έχει κι' από μέσα στις αναμνήσεις της. Καί το Φάνη θα τον θυμάται σε όλα τα έργα, μόλις μπαίνει στο σινεμά. Γιάτί είναι καί το φανερόκιο πού κρατούν οι ταξιθέτες...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

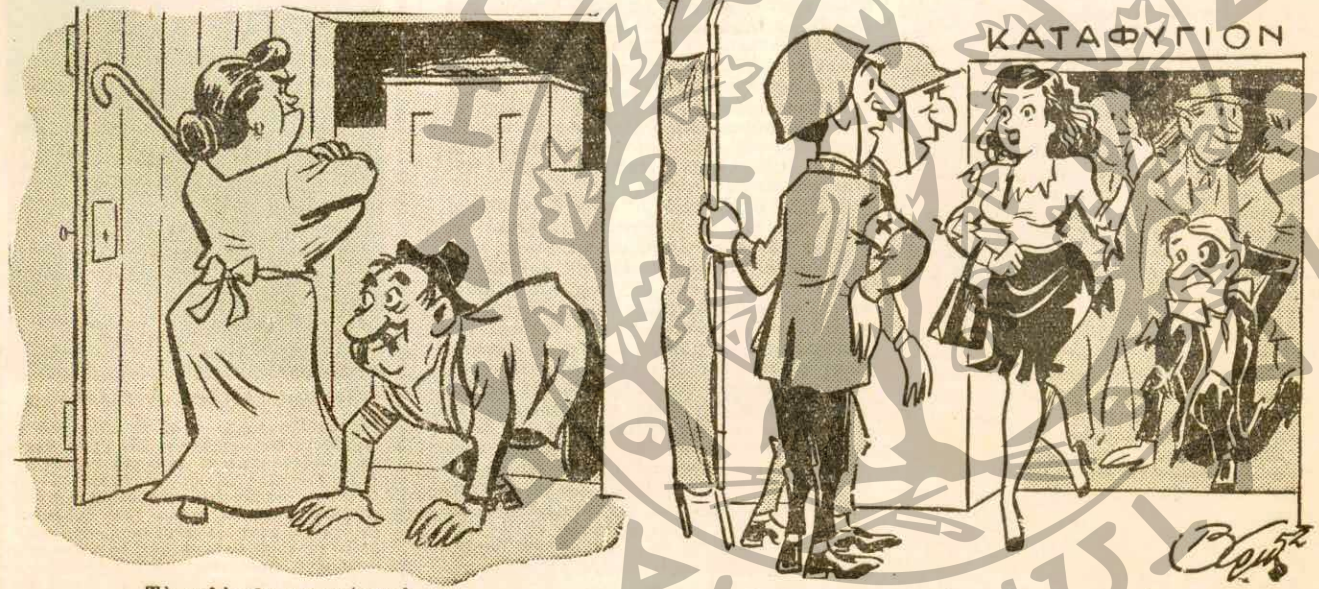

—Καλέ δεν είσαι Χριστιανός; Κι' έμένα άεροπλάνο υποτίθεται πως μ' έχει χτυπήσει!..

—'Ελα μέσα κοπέλλα μου. Δεν ακούς τις σειρήνες;

—Στ' αλήθεια είσαι τραυματίας ή στα φέμματα;
—Στ' αλήθεια!..

Τά καλά της συσχοτίσεως!..

—Περάστε μέσα να πάρτε έναν τραυματία!..

«Βοήθησέ με!..»

«Αγαπημένη μου, Σου γράφω σήμερα, για να σου εμπιστευθώ κάτι φοβερό που μου συμβαίνει! Στην αρχή, δεν ήθελα να το πιστέψω. Δεν ήθελα με κανέναν τρόπο να το παραδεχτώ. Δεν συμφωνούσα, ότι ο οργανισμός μου ήταν καταδικασμένος να υποκύψει. Πάντα έλπιζα στην αντίδραση που θα μου πρόσφερε σαν απαραίτητη στην ψυχική μου δύναμη, σαν αρνησι στην ακατανίκητη γοητεία...»

Σήμερα όμως, απογοητεύτηκα. Γεμάτος απελπισία, έκανα την τραγική διαπίστωση: Σ' αγαπώ! Νοιώθω όλο τον οργανισμό μου πλημμυρισμένο από τη μαγεία σου... Όπου κι' αν έρευνήσω μέσα μου, βαθαίνα, σε βρίσκω και σένα, σαν αέρα, σαν αειόλατρευτο δηλητήριο, σαν αγίαστρο, σαν ερωτική τοξίνη που μ' έχει τασκίσει κυριολεκτικά!... Είμαι βαρειά άρρωστος, αγαπημένη μου... Άρρωστος από έρωτα. Άλλοι μόνον! Δεν το πρόβλεπα, δεν ήσαν ποτέ δυνατό να το προβλέψω... Κάνανε τόσο καλή παρέα οι δύο μας, φαινόμαστε τόσο δεμένοι με την πιο άδολη φιλία. Μας γέλασε όμως η φιλία. Δηλαδή, γέλασε εμένα. Γιατί εσύ δεν δεινύεις, ότι έχεις αλλάξει στο παραμικρό. Έγώ προδόθηκα. Ψεύτικα τα «άγνα» αισθήματά μου για σένα. Ύποκριτική ή άδολη καθημερινή συντροφιά μας, Απάνω από τη σχέση μας, έπεσε βαρεία, γεμάτη πικρή ερωτική, η σκιά της μεγάλης αλήθειας: Δεν νοιώθω φιλία για σένα, αλλά έρωτα!

Πώς έγινε αυτό; Δεν θα ξέρω να το πω... Και πηγαίναμε τόσο καλά... Είχαμε πιστή νεράκι με νεράκι και τραβούσαμε αμέριμνα μες' στη ζωή... Κι' εκεί, ξαφνικά, ένοιωσα το γέρι σου σαν κάτι απόδοπτα πολύτιμο, κάτι με καινούργια, άπροσμέτρητη αξία! Τρεμούλιασε ξαφνικά, άπροσμέτρητο ήδονισμό, το δικό μου το γέρι στο άγγιγμά του... Δεν μπορώ πια να σου κρατώ το γέρι φιλικό. Ποθώ, γεμάτος έρωτα, να κλείσω τα χείλια σου με τα δικά μου... Σε νοιώθω πια σαν έπιταγική μου ανάγκη. Σωματική και ψυχική.

«Όμως...» έδω δλοκληρώνεται η δυστυχία μου: Δεν σε βλέπω έτοιμη και πρόθυμη ν' ανταλλάξεις τη φιλική σου αδιαφορία με έντονη ερωτική συγκίνηση. Έξακολουθείς να ντρέσεσαι κοντά μου όπως πριν, με την ώρα για σου στοργική συμπεριφορά, για να με βασανίσεις άδελά σου με τη γοητευτική παρουσία σου. Αθελά σου, όμως! Είναι δυνατό να μην καταλαβαίνεις τη λατρεία μου; Και η πιο άδωα γυναίκα, κι' η πιο άβγαλτη, είναι σοφή στο ένστικτο, στο άλυστο ένστικτο της γυναικότητας. Με νοιώθεις. Νοιώθεις το άδασταχτό μου μαρτύριο. Και δεν με συμπονείς... Κάτι χειρό-

τερο! Καλλιεργείς επιτήδεια τον έρωτά μου, που τον διαισθάνεσαι. Διοχετεύεις όλα και πιο πολλή γοητεία στην ψυχή μου. Με τον απλό και ναρσιτωμένο τρόπο της άγνης συμπεριφοράς σου, που ναι γεμάτη αφέλεια. Μ' ένα χαμόγελο, με μια ματιά σου, με μια γλυκιά σου φράση... Πόσες φορές συγκρατώ δια της βίας τον έαυτό μου, πόσες φορές γάνω τα νύχια μου βαθεία στη σάρκα μου, για να εμποδίσω τα έρωτευμένα χείρια μου να γίνουνε πυρωμένες τανάλιες και να σ' άγκαλιάσουνε δυνατά, να σφίξουνε το λατρευτό κορμάκι σου μέσα στο πιο μανιασμένο άγκάλιασμα!... Κι' όμως, βλέπεις, ότι μπορώ και συγκρατούμαι... Δεν σ' άγκαλιάζω, δεν σε φιλάω... Δεσμεύω τον πόθο μου, άλυστοδένω την ψυχή μου... Σήμερα όμως, δεν μπορώ πια άλλο! Καί, βλέπεις, σου γράφω.

«Για να σου εμπιστευθώ το μεγάλο μου αίσθημα, και να σου ζητήσω ερωτική ανταπόδοσι; Όχι. Καλή μου. Αν είχες να μου δώσεις έρωτα, θα μου τον είχες δώσει τόσον καιρό, πρόθυμα, άπροσάσιστα, που σου τον γυρεύουνε με άπενδυμένη έπιμονή όλα τα κύτταρα του οργανισμού μου... Έσύ όμως έχεις ανάγκη από λιθαινώσεις, από κολακεία. Ός ν' αρέσεις. Αρέσεις και σε μένα. Σε κολακεύει — και τίποτ' άλλο! — αυτό, λοιπόν, σήμερα σου γράφω. Για να γονατίσω μπροστά σου, και να σε παρακαλέσω μ' όλη μου την απόγνωση: Βοήθησέ με... Μην μεγαλώνεις τη δόση της γοητείας σου, μη με ξετρελαίνεις πιο πολύ... Βοήθησέ με να σε ξεχάσω — αν γίνεται... — να γιάτρευτώ — αν μπορώ...»

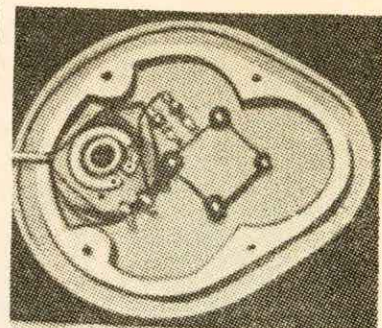
Διότι με τον τρόπο σου τον πιο σκληρό, τον πιο ανάλγητο. Θα μου κάνεις καλό. Είναι το μόνο καλό που σου ζητώ να μου κάνεις. Μια και δεν μπορείς να μου δώσεις την εύτυχία του έρωτα, δός μου, τουλάχιστον, τη λησμονία...

Την προσμένω και την ελπίζω σαν το πιο πολύτιμο δώρο που θα μπορούσα να περιμένω από την κοριτσιάτικη ευαισθησία σου, που πρέπει ναχη συμπαθόνια για τη μεγάλη δυστυχία — για τη δική μου!...».

«Αγαπημένη μου ανόητε. ΝΑ σε βοηθήσω, λοιπόν, να με ξεχάσεις!... Έ;... Μα, πές μου. Έμένα ποιός θα με βοηθήσει να ξεχάσω εσένα;... Σε βλέπω μπροστά μου, με τα μάτια σου όρβανοίκα από την έκπληξη, να με κυττάζεις γεμάτος σιωπηλή απορία... Μα, ναί, έτσι είναι, λατρευτέ μου ανόητε: Σ' αγαπώ... Σ' αγαπώ κι' εγώ, όπως μ' αγαπάς και σύ, κι' ίσως ακόμα πιο πολύ... Η συμπεριφορά μου απέναντί σου, που την ψυχολόγησες — μεγάλη μου, αλάνθαστη ψυχολογία!... — σαν ένδειξη γυναικείας κοκετταρίας, δεν είναι παρά βουβός, συγκρατημένος, άλυστοδένωτος έρωτας! Δεν σε θέλω θυμά μου, όπως μου γράφεις, δεμένο στο άρμα μου, από καθαρά τυφλή κι' εγωιστική φιλαρέσκεια. Σε θέλω, μέσ' στην αγκαλία μου, θέλω να νοιώσω τα χείλια σου, να μουμουριούνται στα δικά μου τα μεγάλα μυστικά του έρωτα. Κι' ύστερα να τα κλείσουμε μ' ένα δλόθερο φιλή, που θα μας κάνει και τους δυο να ξεχάσουμε τον κόσμο και τη ζωή, μέσα στο μεθύσι τ' πιο άπέραντης εύτυχίας.

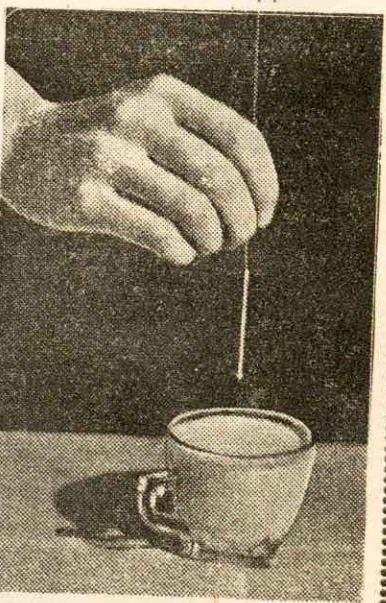
«Έλα, σ' αγαπώ... Μην βασανίζεσαι άλλο, και μη με βασανίζεις... Άσε την καρδιά σου να μιλήσει με τα χείλια σου, κι' άκου και της δικής μου της καρδιάς το τρυφερό παραλήρημα... Άν σώπαινε τόσον καιρό, αυτό όφείλεται στη φυσιολογική συστολή ενός κοριτσιού, που δεν μπορεί. Δεν πρέπει ποτέ να μιλήσει πρώτο!... Μίλησες όμως πρώτος εσύ... Έκανες εσύ την αρχή, κι' έτσι σήμερα σου απαντάω. Η όμολογία μου είναι αντίπαλος της δικής σου. Το «σ' αγαπώ...» μου, καρέφτισμα του δικού σου «σ' αγαπώ...». Κι' επί τέλους, στο χαρτί είναι κάπως πιο εύκολο να το εμπιστευθώ κανείς... Βοήθησέ με να στο πω και με τα χείλια μου, αγαπημένη μου, ακριβέ μου, που δεν κατάφερες να με καταλάβεις, που μου ζήτησες να σε βοηθήσω... να με ξεχάσεις! Έγώ σε βοηθάω σήμερα να... με θυμηθείς. Και δεν έγω τύψεις, δεν μετανιώω. Γιατί σ' αγαπώ!»

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΣΤΟ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΟ

Το «Κρυσταλλοφών» είναι ένα μικροσκοπικό μεγάφωνο που κατασκευάσε ο Γερμανός ηλεκτρολόγος Βάλτερ Μπέρικερ. Χάρης στη νέα αυτή εφεύρεση, που εφαρμόζεται εύκολα σε οποιοδήποτε ραδιόφωνο, μπορεί κανείς να παρακολουθήσει όποιαδήποτε έκπομπή εκπαιδευμένης στο κρεβάτι του και χωρίς να ενοχλή με το θόρυβο τους συγκατοίκους του ή και τους οικείους του ακόμη.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ ΤΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΣ

Για να εξακριβώσετε αν το γάλα που αγοράζετε είναι άνοθεο, δεν έχετε παρά να βυθίσετε μέσα σ' αυτό μια στεγνή βελόνα του πλεξίματος. Αν, όταν θα την βγάλετε, παραμείνει στην άκρη της μιά σταγόνα, τότε το γάλα είναι άνοθεο, αν όμως η σταγόνα αέθ πέσει, τότε μπορείτε να είστε βέβαιοι πως το γάλα είναι νεωμένο. Πρόκειται για μιά μέθοδο απλή κι' εύκολη, που σας προφυλάσσει απ' τους άσυνειδητους γαλατάδες.

Παραδειγματικές τιμωρίες ΝΕΑΡΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ

Οι Άγγλοι δικαστές και οι άυστηρές αποφάσεις τους

Το κύμα της μεταπολεμικής εγκληματικότητας, ιδίως μεταξύ των νέων και ανηλίκων ακόμη, που παρατηρείται στην Ελλάδα, δεν αποτελεί μεμονωμένο φαινόμενο, αλλά έχει εκδηλωθεί στις περισσότερες χώρες που έχουν ύποστη τη δικαιοσύνη του πολέμου.

Ακόμη και στην Αγγλία, που δεν δοκίμασε ωστόσο την εχθρική κατοχή, η μεταπολεμική εγκληματικότητα των νέων είχε λάβει άνησυχαστικές διαστάσεις.

Κατά το 1951 επί 132.817 ατόμων που κρίθηκαν ένοχοι σφοδρών αδικημάτων (έναντι 78.463 κατά το 1939) τα 47.573 ήταν ηλικίας κάτω των 17 χρόνων, (έναντι 28.116 κατά το 1938).

Παιδιά της πολεμικής περιόδου, οι σημερινοί νέοι των είκοσι χρόνων, μεγάλωσαν μέσα στους άγριους δομηματισμούς των γερμανικών στρατών και στις στερήσεις του αποκλεισμού, σε μιά εποχή δηλαδή που η ανθρώπινη ζωή είχε κατακτηθεί το φτηνότερο είδος.

Έτσι οι περισσότεροι νέοι που εγκληματούν, αναφέρονται στα δεινά του πολέμου για να δικαιολογήσουν τη ψυχική τους πόρνη.

Αυτό όμως δεν εμποδίζει μιά κοινωνία με όμοιες αρχές, όπως η αγγλική, να αντιδράει και άδιστακτα ν' απομονώνει και συχνά ακόμη ν' απονέμουν κάθει ασπίς μέρος του οργανισμού της.

Αν όμως η Ελλάδα και η Αγγλία παρουσιάζουν το κοινό σημείο ότι περνούν μία περίοδο σφοδρής εγκληματικότητας, δεν μπορούν να πούμε ότι η αντιμετώπιση της έδω γίνεται με την ίδια άστυρησία όπως στην Αγγλία.

Και για ν' αποδείξουμε τη διαφορά αυτή θα παραθέσουμε μερικές πρόσφατες χαρακτηριστικές περιπτώσεις από καταδικαστικές αποφάσεις των αγγλικών δικαστηρίων. Από τις όποιες φαίνεται καθαρά πόσο απλά και ρεαλιστικά σκεπτεται ο Άγγλος δικαστής, αλλά και πόσο αντίλαμψαν ότι η αποστολή του δεν συνίσταται μόνο στην άπονομή της δικαιοσύνης αλλά επίσης στην παραδειγματισμό και ιδίως στην εξαίγληση των όριων άστυρησίας που του παρέχει ο νόμος όταν οι περιστάσεις το απαιτούν.

Ο καθένας πρέπει να καταλάβει ότι από δω και μπρός δεν θα υπάρξουν όρια στη διάρκεια της ποινής, που ο δικαστής θα επιβάλλει, για να σταματήσει τη χρήση της βίας και τους τραυματισμούς!

Μ' αυτά τα λόγια ο δικαστής Ντέλνι του Έξτερ έστειλε, έδω και τρεις μήνες για πέντε χρόνια στη φυλακή τρεις νεαρούς κάτω των 20 χρόνων, που έπετασαν και κακοποίησαν ένα όδηγο ταξί, επειδή δεν είχαν να πληρώσουν την αξία της διαδρομής που είχαν κάνει και που ήταν μερικά μόνο σελίνια.

Επίσης ο δικαστής Όλιβερ, στη Λίβερπουλ, κατέδικασε ένα άρρωστο σε τρία χρόνια φυλακή, επειδή ο τελευταίος είχε έπιτηθε έναντιον μιάς γυναικας και την είχε τραυματίσει σε διά-

Σοφά λόγια

- * Άδελφοί σου και φίλοι σου είναι εκείνοι που σε βοηθούν στις ανάγκες σου.
- * Μακάριος είναι εκείνος που από τα ελαττώματα των άλλων, διόρθώνει τα δικά του.
- * Δεν μπορούμε ποτέ να έχουμε φίλους χωρίς ελαττώματα.
- * Τα καλά έργα κάνουν εύχρηστη τη ζωή.
- * Οι πιο κακοί άνθρωποι είναι εκείνοι, που δεν θέλουν να συγχωρηθούν.
- * Όποιος δεν έχει φίλους, είναι ξένος όπου κι' αν βρίσκεται.
- * Οι απολαύσεις, ο αυτόν τον κόσμο, δεν είναι άλλο παρά αυτάπατες.
- * Όπως το νερό, που είναι καθαρό, δεν μπορεί ν' άσπρη ένα ρούχο μαύρο, έτσι κι' η καλή νοοθεσία δεν μπορεί να μεταβάλει ένα κακό χαρακτήρα.

φορά μέρη του σώματός της. Ένας άλλος στο Ντέρχαμ στάλθηκε στη φυλακή για πέντε χρόνια επειδή τραυμάτισε σφοδρά ένα μεταλλωρύχο. Έδω κι' έφτα μήνες περίπου, ο Ντέν Κρέιγκ, γινός τραπεζικού υπαλλήλου, μαζί με τέσσερες άλλους, διέπραξε μια ένοπλο ληστεία (χωρίς θύματα) που του άπεφερε κέρδος 6 λίρες. Όταν όμως την ερεχίδασε, δεν θα φανταζόταν βέβαια ότι γι' αυτό το «μικροαδίκημα» ο δικαστής Χίλμπερν, μαζί με την παρατήρησή ότι τον έκρινε ως «τον πιο επικίνδυνο τύπο εγκληματίου, που αντίκρισε στα 17 χρόνια της δικαστικής του σταδιοδρομίας, θα τον έστειλε για... δώδεκα χρόνια στη φυλακή!

Μιλώντας στους Ουίλιαμ Μπερρυ 19 χρόνων, Μπριαν Τσάρκον 18 χρόνων και Τόμας Σκωτ 17 χρόνων, κατηγορουμένους για έπιθεσι και ληστεία του Σουδανέζου Όμαχ Σέλινα, στη πόλη Μπλάκμπερν, ο δικαστής Όλιβερ που αναφέρουμε πιο πάνω, είπε:

Οι νέοι της ηλικίας σας φαίνεται ότι νομίζουν ότι μπορούν να διαπράττουν τέτοιου είδους εγκλήματα δίχως να φυλακίζονται. Κάνουν λάθος! Και για να σας το αποδείξω θα σας κάνω ζωντανό παράδειγμα!

Και τους έστειλε για τρία χρόνια στη φυλακή τον καθένα.

Καταδικάζοντας, έξ' άλλου, το Νόρμαν Βίγκορ, ηλικίας 18 χρόνων, σε τρία χρόνια φυλακή, γιατί έλασε μέρος σε μιά ληστεία, ένος φορτίου σιγαρέττων, ο δικαστής Νίξον, του είπε:

«Αν σε στείλω στο Μπρότσεσ (Άναμορφωτικό Σχολείο), θα σου κάνουν περισσότερο κακό παρά καλό. Θα μπορέσεις να γίνεις... ήρωας, ανάμεσα στους άλλους για την ανάμειξη σου σ' αυτή τη κλοπή. Κι' έτσι βγαίνοντας θα προσπαθώσεις να συνεχίσεις τους... ηρωισμούς σου!

Τα δικαστήρια του Λέστερ και της Λίβερπουλ που έδικασαν 11 άτομα, κατηγορουμένα για κλοπές και ληστείες τους έπέβαλαν συνολικά φυλακίσεις 48 χρόνων!

Δύο νεαροί του Μάντσεστερ, έδω και τρεις μήνες πήραν ένα ταξί για μιά διαδρομή μερικών χιλιομέτρων. Μόλις όμως έφτασαν σ' ένα έξοχικό μέρος, μη τη άπειλη ενός ψεύτικου περπατή-φου, ανάγκασαν τον όδηγο να κατέβει από το αυτοκίνητό του και κατόπιν τον έδεσαν σ' ένα δέντρο εκεί κοντά. Οι δύο αυτοί νέοι, που ήταν είκοσι χρόνια, χρειάζονταν να αυτοκινήτου για να «κάνουν τον έξυπνο στα κορίτσια τους!»

«Υστερ' από δυο ώρες, γύρισαν στο μέρος όπου είχαν δέσει τον όδηγο, τον έλυσαν και του παρέδωσαν το αυτοκίνητό του...»

Άσφαλώς όμως, ούτε θα περνούσε από το γού τους μιά τέτοια πράξη, αν ήξεραν ότι ο δικαστής Χουρίνκ θα επέβαλλε στον καθένα ποινή φυλακίσεως... τεσσάρων χρόνων!

Τέλος, και στις περιπτώσεις θόνου για λόγους αίσθηματικού κλπ. οι Άγγλοι δικαστές είναι εξαιρετικά άστυρητοι.

Ο Γκρόντον Τσώρτσιλ, ηλικίας 20 χρόνων, που είχε σημειώσει στο ημερολόγιό του ότι θα σκότωνε το κορίτσι που αγαπούσε όταν πραγματοποιήσει την απόφασή του, καταδικάστηκε σε θάνατο από το κακούργικο δικαστήριο του Έξτερ! Το δικαστήριο ύστερ' από μιά σύσκεψη 40 λεπτών, άπέρριψε την πρόταση της όπερασπιστικής να θεωρηθεί ο κατηγορούμενος ως φρενολάσθης.

Ο Τσώρτσιλ και το θυμά του η Τζην Μπάρνερ ηλικίας 17 χρόνων, εργαζόντουσαν ως υπάλληλοι σ' ένα κατάστημα ύποδημων, δεν είχαν όμως σχέση, ούτε και απλή φιλία. Στο «Ημερολόγιό» του όμως ο φονιάς είχε σημειώσει την πρόθεσή του να τη σκότωνε, προσθετοντας ότι: «Αν δεν γίνη δική μου, δεν θα γίνη κανένας!»

Ο δικαστής Ντέλνι άπορρίπτοντας την ενστάση της υπερασπιστικής είπε με ταξά άλλων:

—Το έρωτημα για το δικαστήριο παραμένει πάντα το ίδιο: κατά πόσον ένας άνθρωπος έρεει εκεί των προτερών ότι αυτό που έκαμε είναι κακό. Το πάθος μπορεί να τυφλώσει έναν άνθρωπο, αλλά μπορεί αυτό να θεωρηθεί ως δικαιολογία για ν' απαλλαγεί.

Με τη δική αυτή άστυρησία προσέβαλαν οι Άγγλοι δικαστές να γίνουν κλημάτων. Η τακτική τους αυτή έχει κώδικας σημειώσεως έπιτυχία, γιατί μίγα με το μήνα μειώνεται το ποσοστό της εγκληματικότητας.

Δεν θα μπορούσε να γίνη το ίδιο και στην Ελλάδα;

Χ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Αθηναϊκά Εδικαιρα

Η άπογευματινή εργασία

Σ' όλες τις υπηρεσίες κι' άπαντα τα ύπουργεία, νέον σύστημα έτέθη κατ' αυτές έν ενεργεία.

«Όλη μέρα εργασία, κούρασι... καθόστασία!»

Κι' όπως λέει το τραγούδι του γνωστού του Τραμ (παρίφα, εις τας ώρας εργασίας, μήκη ή...διπλή ταρίφα!

Κι' οι υπάλληλοι οι καύμενοι, μόλις κλείσουν το (τεφτέρι, ξαναπάνε στο γραφείο και μετά το μεσημέρι, για να βάλουν στη δουλειά τους την τελεία και την (παύλα. Και τον ήμισυ μισθό τους, τον ξεδούουνε σε...ναύλα!

Υπέρ τρίτων

Με ένα νομοσχέδιο και λίγο με το ζόρι, πρόκειται να καταργηθούν οι «υπέρ τρίτων» φόροι. Πού άρκετά έντάλματα τα τρώνε ύστερ' σκόροι, και που τους γεύονται έξυπνα πολλοί και διαφοροί.

Βεβαίως, να καταργηθούν οι φόροι αυτοί οι τόσοι. Αλλά θα ιδήτε πως κι' αυτούς το κράτος θα σου- (φράση, Τό Κράτος, που εις το ζήτημα κι' αυτό, αναντιρρή- (φράση, τας, θ' άναδειχθ όπωσδήποτε δ... Άνθρωπος ό Τρίτος!

Πειράματα

Ένας σοφός καθηγητής, έκει στη Βαλτιμόρη, που ύπόπτως του φιλήματος το θέμα έθεώρει, ύποστηρίζει έμμανώς και λέει πως το φιλή- (φράση, εν άνθυγιεινό πολύ!

Και όσοι από... συνήθεια, φιλιούνται και φιλάνε, πολλά και επικίνδυνα μικρόβια κολλάνε!

Και ήδη, εις απόδειξιν αυτής της θεωρίας, γυρεύει τώρα έθελοντάς άλλα κι' έθελοντριάς, που θερμότητας άσπασμων «πειράματα» θα κάνουν κι' εύθως θα πιάσουν δουλειά, χωρίς καιρό να χά- (φράση, νουν!

Αυτοί θ' άλληλοσπάζονται, σαγόνι με σαγόνι κι' ό δόκτωρ τών...μικρόβια μετά θα σημειώνη!

Τέτοια, λοιπόν, πειράματα, πολύ τα έκτιμάω. Γι' αυτό και άποφάσισα έθελοντάς να πάω. Να δίνω και να δέχομαι των άσπασμών το κύμα. Κι' άς πείσω όπωσδήποτε της...Επιστήμης θυμά!

Οί λαγοί

Στης Πάτρας τα περίχωρα και στών βουνών τα (φράση, (πλάγια, δυο κυνηγοί ώπλισθηκαν με όπλα και με σκάγια και βγήκανε για τών λαγών το έκλεκτο κυνήγι, με σταθερά απόφασιν κανείς να μην ξεφύγη!

Και μπρά έδω και μπουμ εκεί, αντί για τούς λαγούς, βαρέσανε άλύπητα δυο άλλους... κυνηγούς, που για καλά θηράματα φαίνεται τούς περσάνε, ενώ οι γύρω λαγοί πολύ, διασκεδάσανε!

Τέτοια, συχνά συμβαίνουνε στου κυνηγιού την πιά- (φράση, (τσα.

Δεν ξεχωρίζουν οι Νεωρό άνθρωποι από...μπεκάτσ. Πάιρνουνε τα τρυφερά τους, βαράν με προθυμία. Και πάνε τα «θηράματα» εις τών... νοσοκομεία!

Συμπλοκή στο Δήμο

Εις το λαμπρόν Συμβούλιον του Δήμου Αθηναίων, προχθές, καρεκλαπόδαρο έδουλεψε γενναίον. Δυο σύμβουλοι έπιέστησαν στα έξω έξω ξαφνικά, ενώ παρών ό γραμματέας, κρατούσε... πρακτικά! Δεινώς ευλοκοπήθηκαν εις τας σκηνάς εκείνας και κανένας το μούτρα τους σάν...όδρομο της Αθήνας!

Έτσι τακτοποιήθηκαν οι δυο μονομάχοι. Κι' έτσι πιο τώρα φανερά κι' όχι κρυφά κι' ύπουλως, μετά «των λαγών» τη σφοδρά και λυσσαλέα μάχη, κηρύχθηκε, όπως φαίνεται, κι' η «Μοχη των... Συμ- (φράση, (δούλων!».

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΤΑΣΟΣ — ΝΑΣΟΣ: Πρώτοι εξάδελφοι και πρώτοι... κατεργάρηδες και κομπιναδόροι. ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ: ΤΣΙΦΡΑΣ: Θείος τους σεβάστος λόγω ηλικίας και λόγω περιουσίας. ΝΑΝΑ: Ευειδής, φιλομειδής, στρουμπουλειδής και άταιδευμένης.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σπίτι του Τάσου, που συνεχίζει με τον Νάσο ένα...συγγενικώτατο καυγάδακι).

ΝΑΣΟΣ: Λοιπόν;... Θα μου πής που ήσουν χτες το απόγευμα, ναι ή όχι;
ΤΑΣΟΣ: Ήμουνα όπου ήσουνα κι' εσύ ποохτες το απόγευμα!

ΝΑΣΟΣ: Έγώ προχθές το απόγευμα ήμουνα με τη Νανά.

ΤΑΣΟΣ: Κι' εγώ με τη Νανά ήμουνα χτες το απόγευμα.

ΝΑΣΟΣ: Και τί ήθελες εσύ με τη Νανά;

ΤΑΣΟΣ: Τίποτα περισσότερο απ' ό,τι ήθελες κι' εσύ!...

ΝΑΣΟΣ: Έγώ την αγαπώ!...

ΤΑΣΟΣ: Άμ' εγώ τί κάνω;

ΝΑΣΟΣ: Έγώ τσουρουφλίζομαι!

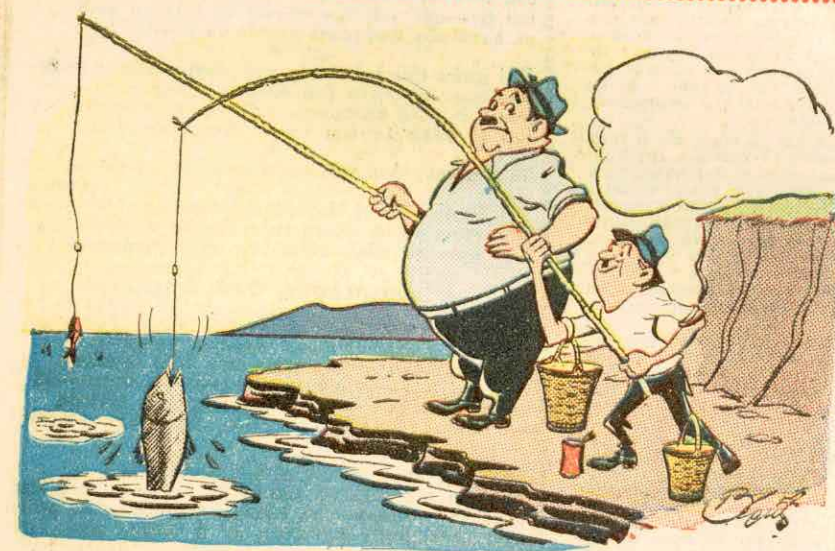
ΤΑΣΟΣ: Κι' εγώ καθορντίζομαι!

ΝΑΣΟΣ: Και τί θα γίνει τώρα;

ΤΑΣΟΣ: Τί άλλο; Θα υποχωρήσης, θα πας στην ευχή του Θεού και θα μ' άφισης να ευνυχήσω με τη Νανά μου.

ΝΑΣΟΣ: Ποιά Νανά σου, βρέ μπουρδα; Ή Νανά άνκει σε μένα.

ΤΑΣΟΣ: Καμάρωσε πρώτα το σουλουπι σου κι' ύστερα να ποζάρης για... ιδιοκτήτης της Νανάς!

'Αδελφία!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΝΑΣΟΣ: Είσαι γελοῖος!
ΤΑΣΟΣ: Κι' εσύ είσαι τρίχας!
ΝΑΣΟΣ: Άφού, λοιπόν, τὸ θέλεις ἔτσι, ξέρε το πὼς θὰ σὲ κάψω!
ΤΑΣΟΣ: Κι' ἐγὼ θὰ σὲ ἐξοντώσω!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο σπίτι του Ἀριστομένη Τζίφρα, που λαγοκοιμάται, χωμένος σὲ μιὰ ἀναπαυτική πολυθρόνα. Ἀκούγεται χτύπημα σὲν πόρτα).

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ: Ἐμπρός. (Ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ὁ Τάσος)

ΤΑΣΟΣ: Καλησπέρα, ἀγαπητέ μου θείε!

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ: Μπα! Καλὸς τανε! Πὼς ἀπὸ ἐδῶ τέτοια ὥρα;

ΤΑΣΟΣ: Συμβαίνει κάτι πολὺ σοβαρὸ κι' ἐθεώρησα καθήκον μου νάρθω νὰ σὰς τὸ ἀνακοινώσω.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ: Καὶ ποῖον ἀφορᾷ αὐτὸ τὸ πολὺ σοβαρὸ; Ἐμένα;

ΤΑΣΟΣ: Φυσικὰ ἐσὰς. Ἡ μάλλον τὸ Νάσο. Ἀπλῶς κι' ἐσὰς καὶ τὸ Νάσο.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ: Γιά ἐξηγήσου σαφέστερα, βρέ παιδί μου.

ΤΑΣΟΣ: Νά, θείε μου! Τὸν τελευταῖο καιρὸ, ὁ Νάσος ὅλο σὰς κακομελετᾷ. Κι' ἀλλή δουλειὰ δὲν κάνει ἀπὸ τὸ νὰ ὀνειρεύεται καὶ νὰ εὐχεται τὸ θάνατό σας!...

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ: Βρέ, τί μοῦ λές, τὸν παλιομασκάρ! Τέτοιος διπρόσωπος εἶναι;

ΤΑΣΟΣ: Μάλιστα, ἀγαπητέ μου θείε! Χτές μάλιστα μοῦ ἔλεγε: «Δὲν τὰ κορδώνει πιά ὁ γέρο-Τρικυμίας νὰ βουτῆξουμε τὴν κληρονομία καὶ νὰ χαρούμε τὰ νειάτα μας»;

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ: Οὐ νὰ καθῆ, νὰ καθῆ τὸ κάθαρμα! Κι' υποκρινόμενος τὸν στοργικὸ κι' ἀφωσιωμένο ἀνηψιό. Ἀλλὰ ἐννοια του καὶ θὰ τοῦ δείξω ἐγὼ!...

ΤΑΣΟΣ: Ναί, θείε μου! Νὰ τοῦ δείξετε!...

ΣΚΗΝΗ 3η

(Σ' ἓνα ζαχαροπλαστεῖο)

ΝΑΝΑ: Γιατί ἔχεις σοβαρευτὴ τόσο πολὺ;

ΤΑΣΟΣ: Γιατί αὐτὸ ποὺ πρόκειται νὰ σοῦ πῶ, εἶναι πάρα πολὺ σοβαρὸ.

ΝΑΝΑ: Σ' ἀκούω, λοιπόν!

ΤΑΣΟΣ: Δέχεσαι νὰ γίνης γυναίκα μου;

ΝΑΝΑ: Καὶ πὼς θὰ ζήσουμε; Ἐσὺ βρίσκεσαι χωρὶς δουλειά.

ΤΑΣΟΣ: Θὰ κληρονομήσω τὸ θείο μου.

ΝΑΝΑ: Ποῖος θείο σου;

ΤΑΣΟΣ: Τὸν Ἀριστομένη Τζίφρα. Εἶναι ἓνα ἀδμαντοκόλλητο ἐρεπίτιο ποὺ ὀ-

που νάναι, θὰ τὰ τινᾷ καὶ θὰ γίνω βαθύπλουτος. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρης. Νὰ νὰ μου, ὅτι ἐγὼ εἰμαι ὁ μοναδικὸς τοῦ κληρονομος. Λοιπόν: Θέλεις νὰ παντρευτοῦμε;

ΝΑΝΑ: Ἄσε πρώτα νὰ πεθάνῃ ὁ χριστιανὸς καὶ βλέπουμε

ΤΑΣΟΣ: Ἐννοια σου καὶ δὲν θὰ χρειαστῇ νὰ κάνουμε μεγάλη ὑπομονή. Τὸν βγάζει, δὲν τὸν βγάζει τὸ μῆνα ὁ γερομπιζμπίκης!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο σπίτι του Ἀριστομένη Τζίφρα, ποὺ συνεχίζει μιὰ ἐνδιαφέρουσα συζήτηση με τὸν Νάσο).

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ: Λέει τέτοια πράματα γιὰ μένα ὁ Τάσος;

ΝΑΣΟΣ: Καὶ τέτοια καὶ χειρότερα, σε-βαστέ μου θείε!

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ: Δηλαδή;

ΝΑΣΟΣ: Νά... Προχθές ποὺ περνούσαμε ἀπὸ μιὰ ἐκκλησία, μπῆκε μέσα, ἀνοψε ἓνα κερί, ἔκανε τὸ σταυρὸ του καὶ μωρμούρισε: «Θεέ μου, πάρε, ἐπὶ τέλους, κοντά σου αὐτὴ τὴ βρωμογεροντάρα»!

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ: Μὲ εἶπε... βρωμογεροντάρα;

ΝΑΣΟΣ: Μάλιστα, σεβαστέ μου θείε!

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ: Πολὺ καλά. Θὰ τὸν συγγυρίσω ἐγὼ!

ΝΑΣΟΣ: Καὶ βέβαια νὰ τὸν συγγυρίσετε!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Σ' ἓνα μπαρ)

ΝΑΝΑ: Ὅποτε θὰ κληρονομήσης τὸ θείο σου, τὸν Ἀριστομένη τὸν Τζίφρα;

ΝΑΣΟΣ: Βεβαίως!

ΝΑΝΑ: Καὶ μὲ βάσι αὐτὴ τὴν κληρονομία μου ζητᾷς νὰ γίνω γυναίκα σου;

ΝΑΣΟΣ: Ἡ κυρίως βάσις εἶναι ἡ ἀγάπη μου.

ΝΑΝΑ: Τέλος πάντων! Καὶ εἶναι μεγάλη αὐτὴ ἡ κληρονομία;

ΝΑΣΟΣ: Τεράστια! Αὐτὸ τὸ σαράβαλο ὁ θείος μου ἔχει πῆξει στὴ λίρα. Πῶ! πῶ! Ζωὴ χαρισάμενη ποὺ μὰς περιμένει μόλις τὸν φατ τὸ κῶμα τὸν γερο-κρονόληρο!

ΣΚΗΝΗ 6η

(Στο σπίτι του θείου, ὅπου καταθά-νουν λαχανιασμένοι ὁ Τάσος καὶ ὁ Νάσος).

ΤΑΣΟΣ: Ἄν ἤξερα, ἀγαπητέ μου θείε, πὼς θὰ εἴχατε κι' ἄλλον ἐπισκέπτη, δὲν θάρχουμενα.

ΝΑΣΟΣ: Οὔτε ἐγὼ, σεβαστέ μου θείε, θὰ δεχόμουν τὴν προσκλησί σας, ἂν ἤξερα ὅτι θὰ εἴχα στο σπίτι σας μιὰ το-σο δυσάρεστη συνάντησι.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ: Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ συναντηθοῦμε καὶ οἱ τρεῖς, προσφιλεῖς μοῦ ἀνεψιοί, γιατί προκειται γιὰ ἓνα πολὺ ἐνδιαφέρον οἰκογενειακὸ ζήτημα. Σήμερα ἀρραβωνιάστηκε καὶ τὴν Κυριακὴ παντρεύομαι!

ΝΑΣΟΣ: Ἀμάν, κεραμίδα!

ΤΑΣΟΣ: Καὶ ποιά εἶναι, θείε μου, ἡ εὐτυχὴς βνητή;

ΝΑΝΑ (Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο): Ἐγὼ!

ΝΑΣΟΣ-ΤΑΣΟΣ: Ἐσὺ;

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ: Μάλιστα! Αὐτὴ!...

ΝΑΣΟΣ: Βρέ, τὴν ἀλεπού, ζημιὰ ποὺ μὰς ἔκανε!

ΤΑΣΟΣ: Πάει ἡ κληρονομία! Μὰς τὴν ἔφαγε.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ: Θὰ πάρω τὴ Νανά, ὅχι γιατί μὲ τρέλλανε ὁ γεροντοέρωτας, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴς ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου, ποὺ μοῦ ἀπεκάλυψε τὰ τρυφερά κι' εὐγενικά σας αἰσθήματα γιὰ μένα.

Ἐννοεῖται, ὅμως, ὅτι δὲν θ' ἀδιαφορήσω καὶ γιὰ σὰς, πολυαγαπημένα μου ἀνήψια!

ΤΑΣΟΣ-ΝΑΣΟΣ: Δηλαδή;

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ: Θὰ σὰς... ἀποκληρώσω!

(Αὐλαία).

Γ. ΓΙΑΝ.—

Ἡ ψυχολογία τοῦ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Πὼς δ' ἀλλάζετε τὴν ὀμορφιά σας

Τὸ μακιγιάζ, ὅπως ξέρετε, ἀκολουθεῖ τὴ μόδα. Ἐκεῖνο ποὺ θεωρεῖται ἐξαιρετό, αὐριο θὰ εἶνε ἀπαραίτητο καὶ θὰ ἔχῃ παραχωρήσει τὴ θέσι του σὲ κάτι ἄλλο. Ἀλλ' ἀνεξάρτητα ἀπὸ αὐτὲς τὶς μεταβολές, τὸ μακιγιάζ ἔχει ἐπίσης τοὺς ψυχολογικοὺς νόμους του, ποὺ καμμιά γυναίκα δὲν πρέπει νὰ παραγνωρίζῃ.

Κι' ὁ κυριώτερος απ' αὐτοὺς τοὺς νόμους εἶνε ὅτι μιὰ γυναίκα δὲν πρέπει νὰ κάνῃ ἓνα μοναδικὸ μακιγιάζ, ἀλλὰ πολλὰ!

Τὸ μεγάλο λάθος πολλῶν γυναικῶν εἶνε ὅτι ἐμφανίζονται παντοῦ καὶ πάντα μ' ἓνα τέλειο ἢ σχεδὸν τέλειο μακιγιάζ. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ὅμως, εἶνε πάντα ὅμοιες με τὸν ἑαυτὸ τους...

Οἱ γυναῖκες ποὺ ἀκολουθοῦν αὐτὴ τὴ σφαλερὴ τακτικὴ γοητεύουν μιὰ φορὰ γιὰ πάντα. Ἐκεῖνοι ποὺ τὶς βλέπουν, ξέρουν πὼς ἐστὶ θὰ εἶνε πάντοτε κι' ὅτι δὲν ὑπάρχει πε-ρίπτωση νὰ τὶς δουν διαφορετικές.

Ἀλλ' ἡ ὀμορφιά ποὺ δὲν ἀλλάζει, εἶνε χωρὶς ζωντάνια. Τὴν ἐκτιμοῦμε σ' ἓνα ἀγαλμα ἢ σ' ἓνα γλυπτικὸ πῖνακα, ἀλλὰ δὲν μὰς συγκινεῖ στὴ ζωὴ.

Δὲν πρέπει λοιπόν, νὰ προσπαθῆτε νὰ ἀτάσετε μετ' ὁ μακιγιάζ σας στὴν τελειότητα (αὐτὴ ἡ τελειότητα, ἄλλωστε, θὰ εἶνε ψεύτικη). Καί, πρὸ παντός, δὲν πρέπει νὰ ἀνέφεστε τόσο πολὺ, ὥστε νὰ ἐξαφανίσετε τὴν ἀντανάκλασι τῶν συναισθημάτων σας πάνω στὸ πρόσωπό σας. Ἐκεῖνο ποὺ κάνει τὴ γοητεία σας εἶνε ἡ ἐκφῶσι τῆς χαρᾶς, τῆς λύπης, τῆς μελαγχολίας, τῆς ἐκπλήξεως, τοῦ θουσιασμοῦ, τῆς ὀργῆς κλπ. πάνω στὸ πρόσωπό σας.

Εἶνε ἀκόμη οἱ μικροὶ μορφασμοὶ σας, τὸ χαμόγελό σας, χίλια δις ἄλλα μικροπράγματα, ποὺ καὶ σεῖς ἴσως δὲν τὰ ξέρετε, ἀλλὰ ποὺ οἱ φίλοι σας τὰ βλέπουν καὶ ἐλκύονται απ' αὐτά.

Μιὰ μάσκα, ὅμως, δὲν μπορεῖ νὰ συγκινήθῃ, οὐτε νὰ ἐκφῶσι κανένα συναίσθημα, καὶ φυσικὰ, δὲν μπορεῖ οὐτε νὰ συγκινήσῃ. Ὁ θαυμασμός ποὺ προκαλεῖ εἶνε ἐφήμερος. Ἀρκεῖ νὰ τὴν ἰδῇ κανεὶς μερικὲς φορὲς γιὰ νὰ κουρασθῇ.

Ἐκεῖνο ποὺ λείπει ἀπὸ αὐτὴ τὴ γυναίκα εἶνε ἡ φυσικότης. Κι' εἶνε νὰ λυτᾶται κανεὶς μερικὲς γυναῖκες, ποὺ, μόλις σηκωθοῦν τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸ κρεβάτι τους, τρέχουν στὴν τουαλέτα τους, γιὰ νὰ μακιγιαρισθῶν, στὴν ἐντέλεια, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ πᾶνε σ' ἓνα χορὸ ἢ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσι. Οἱ γυναῖκες αὐτὲς εἶνε πολὺ δυστυχισμένες. Τὸ μακιγιάζ ἔχει καταστήσῃ ὁ ἐφιάλτης τους. Δὲν μποροῦν νὰ κάμουν χωρὶς αὐτό. Τρέμουν στὴν ἰδέα ὅτι ἓνας ἀνὴρ ποὺ μπορεῖ νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπό τους ὅπως εἶνε.

Καὶ μὴ νομίζετε πὼς ἔχουν ἀσχημὸ ἢ κακοφτιαγμένο πρόσωπο. Εἶνε συνήθισμένες ὅμως, νὰ τὸ βλέπουν μακιγιαρισμένο. Καὶ δὲν μποροῦν νὰ τὸ φαντασθῶν διαφορετικὰ.

Κι' ἐπεὶδὴ μιλῶσαμε γιὰ τὴ συνήθεια πρέπει νὰ ὑποσημειώσωμε ἓνα ἄλλο μεγάλο κίνδυνο.

Ἡ συνήθεια εἶνε ἓνας μεγάλος, ψυχολογικὸς νόμος κι' ἀπὸ κείνους, μάλιστα, ποὺ δὲν ἔχουν ἐξαιρέσεις. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ἐπίδρασί του.

Σὲ πολλὲς γυναῖκες, λοιπόν, τὸ μακιγιάζ καταστᾷ ἡ συνήθεια καὶ ἔτσι μακιγιαρίζονται χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουν...

Σὲ πολλὲς γυναῖκες τὸ μακιγιάζ καταστᾷ ἡ συνήθεια καὶ ἔτσι μακιγιαρίζονται χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουν...

πρῶτο εἶνε μιὰ πρόσφατη καὶ καλόκαρδη ὑπόσχεσι. Τὸ δεύτερο, ἓνα ἀνόητο κι' ἄσκοπο ψέμμα...

Μιὰ τελευταία λέξι γιὰ τὸ φανταχτερὸ μακιγιάζ. Συγγωρεῖται μόνο στὶς γυναῖκες ποὺ ἔχουν ἀκάνονιστο πρόσωπο ἢ κόποιες χτυπητὲς ἀτέλειες. Σ' ὅλες τὶς ἄλλες περιπτώσεις δὲν ἔχει τὴ θέσι του. Μιὰ ὀμορφὴ καὶ μὲ κανονικὰ χαρακτηριστικὰ γυναίκα, ποὺ παραμορφώνει τὸ πρόσωπό της μ' ἓνα προκλητικὸ καὶ ἰδιόρρυθμο μακιγιάζ ἐγκληματὶ ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ της.

Τὸ μακιγιάζ, ὅπως εἶπαμε καὶ παραπάνω, πρέπει νὰ εἶνε ἀπλό καὶ συμφῶνο με τὸν γενικὸ «χαρακτήρα» τοῦ προσώπου. Τότε μόνον ἐκπληρώνει τὸν προορισμό του. Διαφορετικά, φαίνεται σὰν ἓνα καὶ παραμορφώνει τὸ πρόσωπο ἀντὶ νὰ τὸ ἐξωραΐσῃ. Ὅλοι οἱ μεγάλοι αἰσθητικοὶ τῆς γυναικείας ὀμορφίας εἶνε σύμφωνοι σ' αὐτό.

συνήθεια. Τὸ κάνουν ἀσυναίσθητα, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουν. Γιὰ νὰ καταλάβουν, λοιπόν, ὅτι μακιγιαρίζονται αὐξάνουν τὶς δόσεις, ὅπως ὁ τοξικομανὴς ποὺ μεγαλώνει συνεχῶς τὴν ποσότητα τοῦ ναρκωτικοῦ ποὺ παίρνει. Ἐτσι χάνουν τὴ συνείδησι τοῦ μέτρου καὶ βάζονται μετὸς ἐξωφρενικὸ καὶ γελοῖο.

Θὰ ρωτήσετε, ὅμως: ὁ καθρέφτης τοὺς δὲν τὶς πληροφορεῖ ὅτι τὸ παράκαναν; Ὁχι. Ὁ καθρέφτης τοὺς δὲν τοὺς λέει τίποτε. Γιατὶ κι' αὐτὸς ἔχει ὑποστῇ τὴν ἐπίδρασι τοῦ νόμου τῆς συνήθειας. Πραγματικὰ ἀνάμεσα στὸν καθρέφτη μας καὶ σὲ μὰς δημιουργεῖται μιὰ περίεργη σχέση. Ὁ καθρέφτης μας μὰς δι-νει πάντοτε τὴν εἰκόνα ποὺ θέλο-

με. Κι' ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία του νὰ μὰς εὐχαριστήσῃ μὰς ἐξαπατά.

Νά, λοιπόν, μιὰ καλὴ συμβουλή: Μὴν παραλείπετε, ποτε τὴν εὐκαιρία νὰ κυτταχθῆτε σ' ἓνα ξένο καθρέφτη. Αὐτὸς δὲν ἔχει καμμιά προκατάληψι καὶ θὰ εἶνε πιὸ εὐλκιρνής. Προσέξτε μόνο μὴ μιμηθῆτε μερικὲς γυναῖκες, ποὺ αὐτὴ τὴν εὐλκιρνεῖα τὴν βλέπουν σὰν... κακοπιστία.

Αὐτὲς οἱ γυναῖκες λένε: «Ὅλοι οἱ ξένοι καθρέφτες με γε-λᾶνε ἐκτός ἀπὸ τὸν δικό μου!» Τὸ ἀντίθετο ὅμως, εἶνε σωστό.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι καθρέφτες τοὺς λένε τὴν ἀλήθεια, ἐκτός ἀπὸ τὸ δικό τους ποὺ τοὺς ἐπανα-λαμβάνει ἀκατάπαυστα τὸ ψέμμα τοῦ τοῦ ἑμα-θανῶν: ὅτι εἶνε ὡραίες καὶ γοητευτικές κι' ὅτι δὲν χρειάζεται νὰ διορθώ-σουν τίποτα πάνω τους.

Καὶ τ' ὅρα ἓνα λεπτό ζήτημα. Σὰς συνέδη πι-θανὸν ν' ἀρρωστήσετε ἢ ν' ἀδυνατίσετε. Τί πρέ-πει νὰ κάμετε κατὰ τὴν ἀνάγκη; Νὰ φορτώσετε τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χεῖλη σας με ρούζ; Ὁχι. Ὁ κάμετε τὸ ἀντίθετο. Ὁ θὰ βάλετε μόνο μιὰ ἰδέα ρούζ. Ὁ θὰ φροντίσετε, ὁ-μως, νὰ προμηθευθῆτε ἓ-να καλὸ «φὸν ντέ τέν», ποὺ θὰ τὸνῶσῃ καὶ θὰ ζωηρέψῃ τὴν ἐπιδερμίδα σας.

Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἡ ἀρρώστεια κι' ἡ ἀδυνα-μία ἔχουν κι' αὐτὲς τὴν ἰ-διαίτητη γοητεία τους. Κι' ἄλλωστε, δὲν κρύβον-ται, ὅσονδήποτε ἐξυπνο κι' ἂν ὑποτεθῇ πὼς εἶνε τὸ μακιγιάζ σας.

Οἱ φίλοι σας θὰ γοη-τευθοῦν, λοιπόν, διαπι-στῶντας πὼς ἀναλαμβάνετε σιγά-σιγά ἐνῶ, τούναντιον, θ' ἀπογοη-τευθοῦν κι' ἴσως γελά-σουν μαζί σας, βλέπον-τας πὼς προσπαθεῖτε νὰ τοὺς ξεγελάσετε μετὰ τὰ φτιασίδια ποὺ ἔχετε σω-ρίσει πάνω σας.

Τὸ ὅπως σας πρέπει νὰ τοὺς λῆ; Ὁ θὰ ἐανδρώ-τῃ τὸ χῶμα καὶ τὴ γοητεία μου; Ὁχι: Ὁ θ' ἀρρώ-στεια δὲν ἐθίζει καθόλου τὴ γοητεία μου! Τὸ

πρῶτο εἶνε μιὰ πρόσφατη καὶ καλόκαρδη ὑπόσχεσι. Τὸ δεύτερο, ἓνα ἀνόητο κι' ἄσκοπο ψέμμα...

Μιὰ τελευταία λέξι γιὰ τὸ φανταχτερὸ μακιγιάζ. Συγγωρεῖται μόνο στὶς γυναῖκες ποὺ ἔχουν ἀκάνονιστο πρόσωπο ἢ κόποιες χτυπητὲς ἀτέλειες. Σ' ὅλες τὶς ἄλλες περιπτώσεις δὲν ἔχει τὴ θέσι του. Μιὰ ὀμορφὴ καὶ μὲ κανονικὰ χαρακτηριστικὰ γυναίκα, ποὺ παραμορφώνει τὸ πρόσωπό της μ' ἓνα προκλητικὸ καὶ ἰδιόρρυθμο μακιγιάζ ἐγκληματὶ ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ της.

Τὸ μακιγιάζ, ὅπως εἶπαμε καὶ παραπάνω, πρέπει νὰ εἶνε ἀπλό καὶ συμφῶνο με τὸν γενικὸ «χαρακτήρα» τοῦ προσώπου. Τότε μόνον ἐκπληρώνει τὸν προορισμό του. Διαφορετικά, φαίνεται σὰν ἓνα καὶ παραμορφώνει τὸ πρόσωπο ἀντὶ νὰ τὸ ἐξωραΐσῃ. Ὅλοι οἱ μεγάλοι αἰσθητικοὶ τῆς γυναικείας ὀμορφίας εἶνε σύμφωνοι σ' αὐτό.

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

θυμένος ήταν. Το πρώι μόνο, προτού ξεμεθυσεί καλά, πρόσφερε τα μεγάλα παιδιά της Λέας, Καργαγιάννη, την 'Ιωάννα, την 'Ηλέκτρα και το Γιώργο, που τον έκρυβαν. Όταν έμαθε η Καργαγιάννη πως όλη τη νύχτα δε γύρισε ο Ανασταράκος, έτρεξε σίμωας κι 'αδείασε τα σπiti, που είχε κρυμμένους τους υπολοίπους. Άγγιλλος και τους έστειλε σ' άλλα έρεδρικά δωμάτια. Ή ταχύτητα που έληγερνε, έσωσε την κατάσταση. Οι Γερμανοί δεν άργησαν να φτάσουν εκεί, προτού σκόνη καλοθέημερσο. Έκαναν έρευνα, δεν βρήκαν τίποτα κι' έπιτασαν τα τρία παιδιά της.

Ο Γιώργος Καργαγιάννης — ένα παλληκάρι που τόλγχε η καρδιά του — κατάφερε να δρατεπίσει σίμωας σχεδόν από τα γραφεία της Γκεστάπο, πηδώντας από ένα παρθυρο έξη μέτρα πάνω από τ' γη. Ή 'Ιωάννα κι' η 'Ηλέκτρα, άρνηθήκαν τα πάντα για τον Αλ-

θυμένος ήταν. Το πρώι μόνο, προτού ξεμεθυσεί καλά, πρόσθεσε μερικά και το Γιόργκο, που τον έκρυβαν. Όταν έμαθε η Καραγιάννη πως όλη τη νύχτα δε γύρισε ο Ανασταράκος, έτρεξε σίμωσας κι' άδειασε τα σπiti, που είχε κρυμμένους τους υπολοίπους. Άγγιλλος και τους έστειλε σ' άλλα έρεδρικά δωμάτια. Ή ταχύτητα που έληγνερ, έσωσε την κατάσταση. Οι Γερμανοί δεν άργησαν να φτάσουν εκεί, προτού σκόνη καλοθέημερσο. Έκαναν έρευνα, δεν βρθηκαν τίποτα κι' έπιτασαν τα τρία παιδιά της.

Ο Γιόργκος Καραγιάννης — ένα παλληκάρι που τόλγχε η καρδιά του — κατάφερε να δρατεπίσει σίμωσας σχεδόν από τα γραφεία της Γκεστάπο, πηδώντας από ένα παρθυρο έξω μέτρα πάνω από τη γη. Ή Ίωάννα κι' η Ήλέκτρα, άρνηθηκαν τα πάντα για τον Αν-

Οι βασανιστές τόν ξανάφερναν στις σιθήσεις του, ριχνοντας του
κουβάδες με παγωμένα νερά...

Οι Γερμανοί δοκίμασαν τότε να τον κάνουν να μιλήσει με τη βία τον υπέβαλαν σε αράδιαστα μαρτυρία. Κάτι παλιό όμως, δεν έλεγε. Έπί δώδεκα μέρες, έθνηταν τις αδελφές παραγγιλιών ηυαλλά τυρινουόσαν τον Αυστραλό. Τέλος, ένα πρωί, τις φώναξαν γραφείο του ανακριτή. Καμμία ερώτηση δεν τους έκαναν, παρά πέρσεσ κόρησση ώρα, άνοιξε η πόρτα κι έσυραν έναν γιατί πορούσε να περπατήσει — ένα ανθρωπίνιο σκελετό. Τότε, έκαμ

Τὸν γνωρίζετε;
 Τὸν γυρίσε ὁ ἀνακριτὴς στὸν Ἀνδραγατὸ καὶ τὸν ρώτησε ἂν γνω-
 ρίζετο νὰ συγκρατηθοῦν καὶ, πρὸςπαλῶντας νὰ κάνουν ὅσο μπο-
 ροῦν, τὴν ἐστῆσθαι τὴ φωνὴ τοῦ, ἀπάντησαν:
 «Ὁχι, ποτὲ δὲν τὸν εἶδαμε!...»
 Τὸν γυρίσε ὁ ἀνακριτὴς πάλιν πρὸς τὸν Ἀνδραγατὸ καὶ τὸν ρώτησε:

.....

τις εἶδε μὲ θολωμένα μάτια, κύτταξε λίγην ὥρα τὰ χλωμά τους πρόσωπα κι' ἀποκρίθηκε μὲ δυσκολία:

Και το κεφάλι του ξανάστρεψε βαρύ στο στήθος. Καθώς όμως είχε ανοίξει το στόμα του για να μιλήσει, φάνηκε ότι του είχαν ξεριζώσει τα δόντια. «Έτσι, μετά την άρνησή του, οι δύο κοπέλες σφάχθηκαν ελεύθερες. Αυτό όμως δεν έσημαίνε πως τα βασανιστήρια για τον Ουϊλσον είχαν τελειώσει. Συνεχίστηκαν μάλιστα με αγριότερο τρόπο. Του έβαλαν ένα-ένα τα νύχια, του έριξαν καιτά λαδί στην κοιλία κι' αλάτι στις πλечиές. Μα ό Αυστραλός δεν ήταν πρόδοτης. Άν είχε μιλήσει την πρώτη φορά, έφτασε το κρασί, που του έκανε άλλον άνθρωπο. Τούφεραν, λοιπόν, μερικές μπωτίλιες με μουσαδάκι για να τον μεθύσουν και να του αποσπάσουν όμολογίες.

Ὁ Οὐίλσον ὅμως, ποὺ κατάλαβε τὸ παίγνιδι τους, παρ' ὅλη τὴ δίψα του, ἔσπρωξε μακριὰ τὸ κρασί καὶ δὲν δέχτηκε νὰ βάλῃ γουλιά στο στόμα. Στὸ τέλος, εἶδαν καὶ ἀποσιδαῖν οἱ Γερμανοὶ πὼς ἔχαναν τὸν καιρὸ τους καὶ τὸν παράτησαν.

Αυτοί ήταν οι άνθρωποι του Χίτλερ. "Εβελπαν να τσερουφίζαν τα ια θαμνάτα τους πάνω στis ηλεκτρικέσ κουλίνεσ, παρακολούθουν σταν τους δημίουσ τους νά τα χτυπάν αλύτητα με το λαοτιχένι βουδουλαι ή τη σιδερένια γροθιά και παραμερίζαν αδιόφοροι, γιά να μη τους πιτάσηη το αίμα. Συχνά, γελούνον και διασκεδάζαν όταν το θυμά σου ήταν γυναικά ή κάποιος διανοούμενος, πού κατάφερε καί στον πόνο του νά δην κάποια ανώτερη καί πολιτισμένη έκπληξη. πού η δική τους κτηνώδης ήταν άνικάνη να καταλάβει.

Κι' όμως, μέσα σε όλη αυτή την ανθρώπινη δυστυχία, μέσα στην αργιότητα της αληθινά βαρβάρης τραγωδίας, το στοιχείο που υπερίσχυε, που έδινε τον πρωταρχικό του χαρακτήρα σε όλες αυτές τις σκηνές, δεν ήταν ούτε ο πόνος, ούτε η βαρβαρότητα, αλλά η περιφάνεια, ο ηρώσιμος και η αυτοθυσία εκείνων που βασανίζονταν. Είχαν στα υπόγουτα του Κοράντο Πιάτσα ή της Ιταλικής μουσικής άδωντων μίας, είτε στα γραφεία των Ιταλικών φυλακών, είτε στα δωμάτια της οδού Μέρλιν, είτε στο Χαϊράρι, οι Έλληνες αγωνιστές έδιναν τη σφραγίδα της δικής τους ατομικότητας στις σκηνές αυτές. «Όταν αντηχούσαν στα άπιαστα εκείνα βράχια! Ντί λα βερνιά!», ή «Αδός Σπριχί!», ή ελληνική απάντηση «Όχι, δεν θα μιλώσω», μπορεί να μην ακούγονταν από ανθρώπινα αυτιά, αλλά αυτή ήταν χίλιες φορές πιο ανθρωπινό από κωμωδία από τις βρογχικές φωνές των δημίων.

Τα βασανιστήρια που υπέστη από τους Ιταλούς ο Μανώλης Τρυπιάς, ξεπερνούν και την πιο έγκληματική φαντασία. Κι όμως, οχ

μόνο δεν άνοιξε τὸ στόμα του οὔτε μιὰ φορά, ἀλλὰ σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ δίστασμα, χαμογελοῦσε σὰν νὰ μὴ συνέβαινε ἀπολύτως τίποτα. Ἀεῖζε ὡστόσο τὴν ἀσχηθούμενὴν τὴν δραματικὴν του περιπέτεια.

Επειδή όμως ήταν άρρωστος, ως και να φτάση ή μέρα της έκτα-
λέσεώς του, κλείστηκε κλειστός στις φυλακές της «Εστραδόνας»
λέγαν τότε. Ο Π.Κ.Α. Αυτανάουλος έβριζε εκεί κάπου δεκά-

τις φρουράς
μηνες, περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή το θάνατο. Οι συγγ

νεις του έκαναν ό τι υπεράνω για να τον σώσουν. Μάλιστα κόπος. Στο τέλος, ή απόφαση που πήραν τ' αδελφά του, ό Νίκος κι ό Θωδωρος, ήταν ή όπελευθέρωσή του με κάθε τρόπο. Καθένας, βέβαια μπορεί να φαντασθή ή τεράστια δυσκολία που θα συναντούσαν σε μία τόσο επικίνδυνη επιχείρηση, γι' αυτό κατόπιν είχαν προηγουμένως όλοόλογο σχέδιο δράσης. Βασικές προϋποθέσεις για ή επιτυχία του σκοπού τους, ήταν να βρουν ένα έμπιστο και αποφασιστικό οδηγό αυτόκινήτου και κατόπιν μερικούς ταχυμάρους συνομαγείς. "Υστερα, λοιπόν, όπο ή τελική τους απόφαση να δράσουν όπωσδήποτε για ή την ύπόθεσή τους, ή πρώτη τους δουλειά ήταν νάρθουν σ' έπσηή με τρεις "Ελληνες φύλακες της «Σωτηρίας», που προθυμοποιήθηκαν να τους βοηθήσουν.

Δὲν χροιάζονταν πιά παρά να βρεθῇ ο καταλήγων ἀνθρώπος "ποῦ θ' ἀναλαβάνει να δόνηγη τ' αὐτοκίνητο στὴν ἐξαιρετικά ἐπικίνδυνη ἀποστολὴ του. Ὁ ταμπῆρς αὐτὸς Ἑλληνας βρέθηκε γρήγορα. "Ἦταν ὁ κ. Μανώλης Τρυπιάς, ἑμπορος στὴν ὁδὸ Πειραιῶς 6, ἐνὰ ἀπὸ τὰ πρῶτα παλληκάρια ποὺ ἐβγαλε ἡ κατοχὴ. Ὁ κ. Τρυπιάς ἦταν στενὸς συνεργάτης τοῦ κ. Σπύρου Κώστη, ἀρχηγοῦ τοῦ "Μίδα 614", μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Τσιγανίτη. Οἱ Ἀντανόπουλοι τὸν ἐπισκέφθηκαν στὸ κατάστημα τοῦ καὶ τοῦ ἐξήγγησαν αὐτὸ ὅθετι. Ἐκεῖνος δέχτηκε χωρὶς κανένα διατάγημα, τὸ ἐπιδίδοντο αὐτὸ ἔργο. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχαν δικὸν αὐτοκίνητο, ἀποφάσισαν ν' ἀγοράσουν ἓνα. Τίς μέρες ἐκείνες, ἡ χήρα Σπύρου Λορένδου πούλευσε τὸ δικό της, τὸ ὑπ' ἀριθ. 32.228 ἀεροδυναμικὸ, τυποῦ Λασσάλ. Χωρὶς να χάσουν καιρὸ, ἐπισκέφθηκαν τὸν πληρεξούσιον δικηγόρου της κ. Φημίηνου καὶ προέβησαν στὴν ἀγορὰ του, γιὰ διακόσιες περίπου χροῖες λίρες. Τὸ πῶσόν ἦταν ἀρεκὰ σεβάστον κ' οἱ ἀδελφοὶ Ἀντανόπουλοι δὲν τοῖς εἶχαν ὄλο. Ἀλλὰ καί σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο βοήθησε ὁ κ. Τρυπιάς, δίδοντας τίς μισές, χάριν τῆς στενῆς φιλίας ποὺ εἶχε μὲ τὸν κρατοῦμενο τῆς «Σωτηρίας».

Τώρα πιά δε χρειαζόταν παρα το καμουφάζισμα του αυτοκινήτου με γερμανικά διακριτικά, μία στολή Γερμανού λοχαγού και δύο στρατιώτες, για να με μεταφίσιονταν σε γκαρμπάτες. Το καμουφάζισμα έγινε στην οδό Νεοφύτου Μεταξά 25, στο γκαράζ του Θεόδωρου Κλάδου. Άντασσάστού και οι γερμανικές στολές, δώδεκα Μπλουζ και βραβόν. Όλα ήταν έτοιμα. Καί, το απόγευμα της 16 Μαρτίου 1943, εργαζόμαί μαζί από το γκαράζ, μεταφίσιονταν σε γερμανικές στολές και έπαιρναμε με πολυβόλα και πιστόλια φόρα. Ο κ. Θεόδωρος Αντωνόπουλος ήταν ντυμένος λοχαγό και έδωλες φόρα μαζί με τον κ. Τρυπίτη - που ώδηγούσε το αυτοκίνητο - με στολές απλών στρατιωτών.

— Κάνε γρήγορα, συνάδελφε, που φεύγεις διότι η πίστη σου είναι πολύ μικρή. —

‘Ο λογάριος είναι ένκεντρος και με εστίαση πάνω του. Τροχοναπηρέας σχεδόν ο λογίας, έφυγε τρεχάτσας για να έλκεται από τον άλλο. Τον άλλο, τον άλλον, τον άλλον. Άλλος τη διαταγή. Μόλις όμως έβγαλε από τον άλλο, Γερμανό λογάριο, δέχτηκε κι’ αυτός και οι τρείς. Τότε, στρατώσε, που βρίσκονταν εκεί, τη σφαιριδοστική έπιδαση που είχε προετοιμάσει η ηρώικη συντροφιά. Άφου τους έβγαλε κατάφυτα με μερικές γροθιές, με άσπραπια. Έπειτα τους σφαιροποίησε και κατόπιν τους χλοοφόρησαν. Υπαχ, από το ληθαργικά αυτή έπιτυγνι, παραλάσαν δυο ακόμη ‘ΕΛ

Οι Άγιοι Πάπες καταδικάζουν τους θάνατους και τους τρεις φύλακες που τους βοήθησαν κι' έφυγαν με κατεύθυνση την Αθήνα.

Οι πάντα προνοητικοί Τριτζίς, που δεν απέκλειε και τα απρόοπτα, είχε και δεύτερο αυτοκίνητο, που τους περίμενε στη γωνία των οδών Μεσογείων και Κηφισίας, με οδηγό τη δημοτοσύνη του, με τον κ. Κώστα Ουράιλογλου. Ως εκείνη τη στιγμή, όλα πήγαν καλά. Μόλις οι Ιταλοί που βρήκαν το πρώτο αυτοκίνητο εγκαταλείψαμεν γιατί είχε πάει μια σοβαρή βλάβη - ωδηγήθηκαν απ' αυτό για να

[illegible]

στα τον έπαινό του στις αισθήσεις του — πικρότατος και κρύβας
 με παγωμένο νερό — για να μπορούν να συνεχίσουν το έργο τους.
 Κάθε φορά που συνεχίζουν ο κ. Τρυπίτσας, ο λόγιος που βλεύει τη
 ανακρίση, παίρνει ένα κοκκινό τριαντάφυλλο που κρατούν και το
 το κάρφουν στο γυμνό του στήθος με σαρκαστικό χαμόγελο. Οι συ-
 κρατοί μεντοι του — ο διανοούμενος Κίμων Καπεταναγιάννης και οι επι-
 χειρηματίες Μπαμπής Μαραβέτος — τον παρακολουθούν με βασιμ-
 σμό και περιφάνεια για τη ψυχική τους αντοχή, αλλά και για το
 σπαστικό χιούμορ που τους κάνει να γελούν με τον ίδιο τον εαυτό τους.

Συναντήσαμε τον Σπύρο Καραγιάννη, τον οποίο εκκεύσαν στο ίδιο καράβι μαζί του Βασίλειο. Ο Καραγιάννης γιά να τον ξεαναγκάσουν να μιλήσει. Άλλα και ο Σπύρος, ανδρείο, άσπασε την ψυχή του. Τέλος, με τα χέρια στα γόνατά, στις χειροπέδες, με το κεφάλι δεμένο προέκυρε και η μεταφράστρα του. Ο Σπύρος, μεταφράστηκε στα σκελετίνια καλά της όδο Μέρνι. Έκει δέχτηκε έπί νία βρομιά συνεχώς, τις περιποποιήσεις των Γερμανών, ώς τη στιγμή που μεταφράστηκε στις φυλακές Καλλίθεας. Όλα όμως τα βασανιστήρια δέν είχα

κανένα αποτέλεσμα. Με τα δυνάμει φηγόμενα ο πρώικος αυτός Έλληνας, είχε ύποστη τα πάντα, χωρίς να πη μία λέξη. Βασικό το ότι Τριτάτος καταρώσε να δραπετεύσει από εκεί μέσα, μεταφρασμένον με σε "ταλό στρατιωτική και να γλυτώσει από βεβαίο θάνατο. Αυτά όμως είναι άλλη ιστορία...

Άρειάτικα ήταν επίσης τα βασανιστήρια που είχαν ύποστη από τους "Γαλλούς, οι καταγορεύοντο για την ύποδοξη Μαραβέ, ύποδοξη που έγινε αρκετά γνωστή κατά τη διάρκεια της κατοχής σε όλη τη

(Ἡ συνέχεια ὀπίσθεν)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέντευξη εκ της προηγούμενης σελίδας)

Ελλάδα. Η αυστηρή τιμωρία του χτηματία της νοτίου Θεσσαλίας — που είχε προδώσει ένα σωρό Έλληνες αγωνιστές στους Ιταλούς — έκανε τους τελευταίους να πιάσουν πολυσύριμους όμηρους από την περιοχή μεταξύ Δομοκού, Αλμυρού και Λαμίας και όχι μόνο να τους κρατήσουν επί δυο χρόνια στις φυλακές και στα μπουντρούμια, αλλά και να τους υποβάλουν σε αφάνταστα βασανιστήρια, για να μαρτυρήσουν ποιός τόν είχε σκοτώσει και πού πήγαν το παιδί του που το είχαν απαγάγει.

Σαράντα τέσσερις ήταν οι κρατούμενοι για την υπόθεση αυτή στις φυλακές Καλλιθέας. Αλλά την αγριότητα των βασανιστηρίων που τραβήξαν όλοι τους, το πιστοποιεί καλύτερα ένα μοναχά γεγονός: Ο επίστατης του χτηματίου Μαραθέας, Τριανταφύλλου, ένας αληθινός λεβεντόνθρωπος, βασανίστηκε τόσο πολύ, ώστε δεν μπόρεσε ν' αντέξει και στο τέλος, πήρε ένα μύτερο σίδερο κι' άνοιξε την κοιλία του για ν' αυτοκτονήσει. Πολλούς μήνες πάλεψε ανάμεσα σε ζωή και σε θάνατο, μετά την απόπειρά του, μα στο τέλος, κατέφερε να νικήσει και να γλυτώσει. Και τη γλυτώσε για πάντα, γιατί, στο μεταξύ, ήρθε και η κατάρρευση της Ιταλίας...

Είναι αδύνατο να περιγράψω κανείς μέσα σ' ένα κεφάλαιο, όλα τα βασανιστήρια που έπαρμιζαν οι κατακτητές στους αγωνιστές της εθνικής αντίστασης. Τα παραδείγματα που αναφέραμε εδώ, δεν έδωσαν παρά μία ωχρή εικόνα της τραγικής τετραετίας.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Απαντήσεις επιστολών

Μιχαήλ Μπάθρη, Μαρκόπουλο, 'Αττική: Από τότε έχουν περάσει έφτα δόκιμα χρόνια. Ποι μπορεί να θυμάται κανείς; Προτιμώτερο να μου στείλετε τον ονομαστικό κατάλογο για να σας σημειώσω δίπλα και το ιστορικό τους. Εύαγγελο 'Αρχοντάκη, Ρόδο: Η περιπέτεια αυτή δεν μου είναι διόλου άγνωστη. Έχω αναφέρει μάλλον γι' αυτή σε πολλά τεύχη. 'Επομένως... ευχαριστώ. 'Απ. Σταμ., ένταυθα: Ναι... διστάζω... δικό μου είναι οί... σίχτοι. Χρόνην Δ. Σαρή, 'Αμπελοκήπους: Ο Π. Σ. δεν συνελήφθη, ούτε για πομπούς, ούτε για κατασκοπεία, ούτε για 'Αγγλους που έκρυβε κλπ. Πιάστηκε για μαύρη αγορά, πληρώσε και βγήκε για να συνεχίσει την... πατριωτική του δράση. 'Όλα τ' άλλα είναι φαντασία... Γρηγόριον Τσουχλόν, Πάτερ Γκεόν, Φιλ. Ν. Παπαβασιλείου και Μαρίνα της θαλάσσης. Ευχαριστώ για το ενδιαφέρον. Θα συνεχίσουν. Χρήστο 'Αλαμάνου, Λάρισα: Το σάμποτάς αυτό έγινε πραγματική ημερομηνία που μου αναφέρετε στο γράμμα σας. Οι ζημιές των Γερμανών ήταν ανυπολόγιστες. 'Από τότε 'Ελληνες σκοτώθηκαν δυο: Ο Γιάννης Σαραντάρης και ο Θεόφιλος Τρομπάς. Για το σάμποτάς αυτό, μίλησαν τότε όλοι οι ελεύθεροι ραδιοσταθμοί της Ευρώπης. Στρατ. Σαλάτσαν 'Αθαν. Γ. Σ. Α. Τ. 902: Βέβαια. Ο πατέρας σας υπήρξε ένας θαυμάσιος Έλληνας, που πέθανε για να βοηθήσει τους συμπατριώτες του. Ο Κ. Γ. μου μίλησε πολλές φορές γι' αυτόν με δάκρυα στα μάτια. Να μου γράφετε συχνά. Γεώργιον Σ. Βιολάκη, χωρίον Μαριού 'Αγίου Βασίλειου, Ρέθυμνον Κρήτης: Σας έστειλα ό,τι μου ζητήσατε, αλλά δεν μου άπαντήσατε. Φράγμα, Θεσσαλονίκη: 'Αν και ελάχιστα τα στοιχεία που μου στείλατε για το πρόσωπο που ενδιαφέρεστε, ωστόσο θα προσπαθήσω να το ανακαλύψω. Λιγνη ύπομονη. 'Αναστάσιον Περούλην, Γρηγόριον Γρηγορόπουλον, 'Εμμ. Τσαναπέτην, Αιμίλιον Τριάδη, Κώστα Γλέντζον, Νικ. Σουρωτάκη, Ν. Φερδ., 'Ιωάννη Ξανθόπουλον, 'Ιωάννην Λεβεντάκον και Γεώργιον Καστέρην, Γ. Σ. Τ. 904: Ευχαριστώ για το όμαδικό σας γράμμα. Πώς μπορεί να σας γράψω αφιέρωση στο βιβλίο μου εξ... αποστάσεως; Θα συνεχίσουν. Κάποιον από το Πολυχύντος, Μυτιλήνη: Δεν πρέπει να έχετε παράπονα μαζί μου. Σας έστειλα δυο γράμματα και απάντησέ με. 'Αυτό αναγκάζομαι να σας απαντήσω από τη στήλη αυτή της αλληλογραφίας. Φανούριον, Σύνμη, Δωδεκάνησα: Γιατί όχι; Θα σας το ζητώ μάλιστα ως χάρη. Κορνηλία Β. Μ., ένταυθα: Δεν απαντώ σε βρισιές. Μ. 'Ιωάννου, 502 Τ. Π. Δ.Δ. Σ.Τ.Γ. 912α: Περιέργω να χαθούν! 'Εδώσα τη διεύθυνσή σας στον Κ. Ν. Κοραγ. και θα σας στείλη αυτός φωτογραφία της ηρωικής συζύγου του. Γιατά ευγενικά σας αισθήματα, χίλια ευχαριστώ.

Γ. Β. Ι.

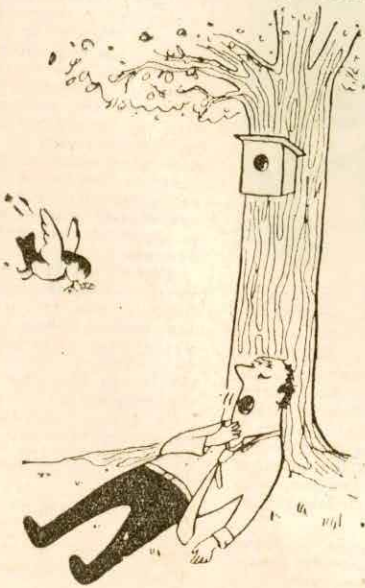
— 'Ε, ρέ, τί έχει να γίνη μάλις πηδήση!...

(Του 'Αρχέλαου)

— Φρίκη, Τερψιχόρη μου! Αυτά θα υποφέρουμε κι' εμείς όταν έρθουν εις ώραν γάμου;

(Του Β. Χριστοδούλου)

Δάθος στη φωλιά.

«Ορκίζομαι να εΐπω ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ»

Ο λάτρης του 'Απέλλωνος και το σπάσιμο του πιάτου

Ένώ στα ελληνικά δικαστήρια οι μάρτυρες ορκίζονται κατά τον ίδιο πάντοτε, στερεότυπο τρόπο, η αγγλική νομοθεσία τους δίνει πολύ μεγαλύτερη ελευθερία: Για να θεωρηθεί δηλαδή αληθινή δεσμευτικός ο όρκος τους, τους επιτρέπεται να ορκισθούν σε ό,τι πιστεύουν πραγματικά. 'Ετσι, πρὸ καιρού, ένας Πολωνός κόμης, άπόγονος του βασιλέως Βενκεσλάβου, ορκίσθηκε σε κάποιο δικαστήριο του Λονδίνου... στο θεό 'Απέλλωνα, ενώ συγχρόνως σήκωνε ψηλά το δεξί του χέρι μιμούμενος τὸν ρωμαϊκό χαιρετισμό!

Τέτοιοι έκκεντρικοί τύποι όμως παρουσιάζονται πολύ σπάνια. Συνήθως οι μάρτυρες, Χριστιανοί ως επί το πλείστον, ορκίζονται βάζοντας το χέρι τους πάνω στο Ευαγγέλιο. Μπορούν ωστόσο να ζητήσουν όποια έκδοσι της 'Αγίας Γραφής θεωρούν πιὸ δεσμευτική. Άλλοτε, οι μάρτυρες φιλούσαν το Ευαγγέλιο, τώρα όμως έχει καταργηθῇ ο τύπος αυτός του όρκου, γιατί θεωρήθηκε ως άβυσθινοειδής. Μόνο στην τελετή της στέψεως οι 'Αγγλοι βασιλείς εξακολουθούν να ορκίζονται μ' αυτό τὸν τρόπο.

Όσοι ανήκουν στη χριστιανική αίρεση τὸν Κουακέρων, αρνούνται συνήθως να ορκισθούν, γιατί το θεωρούν άπρηγορευμένο. 'Απλώς και μόνο, βεβαιώνουν μ' έπιστημονήτα ότι θα πουν όλη την αλήθεια. Το ίδιο κάνουν και οι άθεοι. Αυτό δεν τους άπαλλάσσει ωστόσο από την άυστηρή τιμωρία σε περίπτωση ψευδομαρτυρίας, γιατί, όπως είπαμε και πιὸ πάνω, θεωρείται έγκυρος κάθε όρκος, όποιοδήποτε τύπου, εφόσον αυτός που τὸν έδωσε τὸν θεωρούσε πραγματικά δεσμευτικό.

Οι 'Εβραίοι ορκίζονται πάνω στην Πεντάτευχο, άπαραιτήτως δὲ φορώντας καπέλλο. Δεν λαμβάνεται λοιπὸν ὅπ' ὅμι ο όρκος τους, ἀν τὸν δώσουν ξεσκουφωτοί. Και τὰ αγγλικά δικαστήρια προσέχουν πολὺ σ' αυτή τὴ λεπτομέρεια.

Οι Μωαμεθανοί ορκίζονται στο Κοράνιο. 'Ακουμπῶν τὴ δεξιὰ παλάμη τους στο ἱερό αυτό βιβλίο τους και τὴν άριστερή στο μέτωπό τους. 'Επειτα σκύβουν μπροστά, ως ότου άγγίξουν με τὸ μέτωπό τους τὸ Κοράνιο. Και μένουν σιωπηλοί επί μερικά λεπτά, ώσπου να τὸν σωτήρησιν ο πρόεδρος ἂν ορκίζονται έτσι να πουν τὴν αλήθεια. Τότε άπαντοῦν μ' ένα άπλο «αί».

Τελευταία ωστόσο δυὸ μάρτυρες ἀπ' τὸ Πακιστάν ἀρνήθηκαν να ορκιστούν, σ' ένα αγγλικό δικαστήριο, γιατί δεν είχαν πάρει προηγουμένως ένα λουτρό, όπως επιβάλλει ἡ μωαμεθανική θρησκεία πριν από ὥριμμένους προσευχές. Και ο πρόεδρος διάταξε να τους χορηγηθούν ὅλα τὰ άπαιτούμενα γι' αυτό τὸ λουτρό, εφόσον μόνο τότε θα θεωρούσαν δεσμευτικό τὸν όρκο τους.

Οι ὁπαδοί του Κομφουκίου ορκίζονται σπάζοντας ένα πιάτο και λέγοντας:

«'Αν δεν πῶ τὴν αλήθεια, να γίνην κομμάτια ἡ ψυχὴ μου σαν αυτό τὸ πιάτο». 'Η φυσάει ένα ανάμενο κερὶ και λέγει συγχρόνως: «Νά σβύση ἡ ψυχὴ μου σαν αυτό τὸ κερὶ, ἂν δεν πῶ τὴν αλήθεια».

Κάποτε ωστόσο σ' ένα δικαστήριο του Λίβερπουλ, ένας Κινέζος μάρτυς πεταξε ένα πανειλημμένως στο πάτωμα με δύναμι ένα πιάτο, χωρίς να μπορέσει να τὸ σπάσει. Και χρειάστηκε να τὸ δώσουν επιτέλους... ένα σφυρί για να συμπληρώσει τὸν «όρκο» του!

Οι Βουδδιστὰι ορκίζονται στο Βούδδα, ζητώντας του να τιμωρήσῃ τὴν ψυχὴ τους ἂν πουν ψέμματα. Οι Πάρσοι δίνουν τὸν όρκο τους πάνω στη Ζεϊταδέστα. 'Αν όμως δεν ὑπάρχη τὸ ἱερό αυτό βιβλίο, τυλίγουν ένα ἱερό σχοινί γύρω ἀπ' τὸ σώμα τους.

Τέλος, οι 'Ινδοί ορκίζονται με τὸ πρόσωπο γυρισμένο πρὸς τὸ Γάγγη, τὸν ἱερό ποταμό τους. Δεδομένου όμως ότι τὰ δικαστήρια δεν διαθέτουν συνήθως... πυξίδα, ὑπολογίζουν κατὰ προσέγγισιν πρὸς τὰ πού βρίσκονται ο Γάγγης.

Τὸ μικρόφωνο ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Για να κάνη ὁ Σταθμός μας, κατ' αὐτάς, τὸν καιρὸν (νοτόμο), κατεβάζει πότε-πότε τὸ μικρόφωνο στὸ δρόμο, κι' εἰδικὸς του συνεργάτης, τὸς πολίτες σταματᾷ καὶ συνέντευξι τὸς παίρνει καὶ συνήθως ἐρωτᾷ τὴ δουλειὰ τους, τ' ὄνομά τους, ἂν τὸ θέατρο γουστάρουν. ἢ τὸ «φίλμ» γιὰ θέσμά (τους) ποιὸ τραγοῦδι προτιμοῦν καὶ ποιὸ «δίσκο» ἰδιαίτερως ἀγαποῦν κι' ἐπιθυμοῦν!

*

Εἶναι μιὰ πρωτοτυπία αἰσθητὴ κατὰ τὸ μάλλον καὶ μπορεῖ κανεὶς ν' ἀκούσῃ, μεταξύ ὄλων τῶν ἄλλων, παρατράγουδα ποικίλα, ἀπαντήσεις καθε τύπου καὶ πολλές φορές ἀκόμα τὶς ἐξῆς σκηνῆς περίπου:

— Τ' ὄνομά σας, κύριέ μου...

— Δεν μ' ἀφίνεις χριστιανέ μου, κι' εἶμαι ἄπλutos ἀκόμα καὶ κρατιέμαι ὅσο (μπορώ), νὰ μὴ στείλῃ τὴ Σουβάλα καὶ τὴν Οὐλεν κατ'... (ἀνέμου) καὶ μὴν πῶ στοὺς ἀρμόδιους τὸν... ψυχρὸ τους τὸν (καιρὸ)!

— Μὴ γιατί νὰ μὴ πλυθῇ;

— Νὰ πλυθῇ; Μὲ τί νερό;

— Ὅταν ἡ ρηματοδότησὴν ἔχει γίνῃ... φουερό!

— Καὶ τὸ δίσκο προτιμᾷτε;

— Μὰ κατὰλληλο τὸ βρίσκω νὰ μὴ βάλῃτε τὸ δίσκο;

«'Εξ ἂν» τὸ παράθυρό μου βρέχει, βρέχει, βρέχει, (βρέχει) κι' ἡ λακούβα καθε δρόμου, εἶναι λίμνη ἀληθινή.

Ἔχουν ὅλα... πλημμυρίσει — κι' ὅλο βρέχει, βρέχει, (βρέχει) κι' ἐγὼ τὸ νερὸ τῆς βρύσης περιμένω νὰ... φανῇ!

*

Συναντᾷ, ὑποτεθήσθω, τὸ μικρόφωνο πιὸ πέρα κι' ἕναν τύπο ντελικάτο κι' ἡ κεραία καὶ τ' αὐτὸ σου συλλαμβάνει πάνω (κάτω):

— Ποῦ δουλεύεις;

— Δὲν δουλεύω... Μὲ... δουλεύουν καθε μέρα! Τῆς υγείας μου, παιδί μου, ἔχω πάθει κλονισμό καὶ τραδιέμαι, μὴνες τώρα, με τὸν... «Εὐαγγέλι» (σμό).

Πρωινὰ καὶ μεσημέρια περιμένω στὴν οὐρὰ καὶ τὸ μέγα ἱδρυμά μας διαρκῶς τὸ βρίσκω πλη-

— (ρεσ) ἐπειδὴ πουλιούνται οἱ κλίνες με τὴ μαύρη ἀγορὰ καὶ σ' αὐτοὺς πού διαθέτουν τὰ ματσάκια καὶ τίς... (λίρες)!

— Καὶ τί δίσκο προτιμᾷτε;

— Μὰ τὴν «πλάκα» τὴ γνωστὴ πού γιὰ τὸν διευθυντὴ του εἶναι τόσο ταιριαστὴ: «Τὸ ξέρω στὴν καρδιά τὴ σιδερένια σου ὅτι γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει ἀγάπης δράμι κι' οἱ τόσες πίκρες πού γιὰ χάρι σου ἐτραβήξα... χαράμι νὰ σου γίνουνε χαράμι»!

*

Στοῦ Συγγροῦ τὴ λεωφόρο, σὺν τοῖς ἄλλοις, στα-

καὶ περίλυπον τὰ μάλα συμπολίτην ἐρωτᾷ. (ματὰ)

— Γιὰ ποιὸ λόγο, κύριέ μου, εἰστε τόσο λυπημέ- (νος).

— Γιατί πῆγα μιὰ κι' ἐξώ

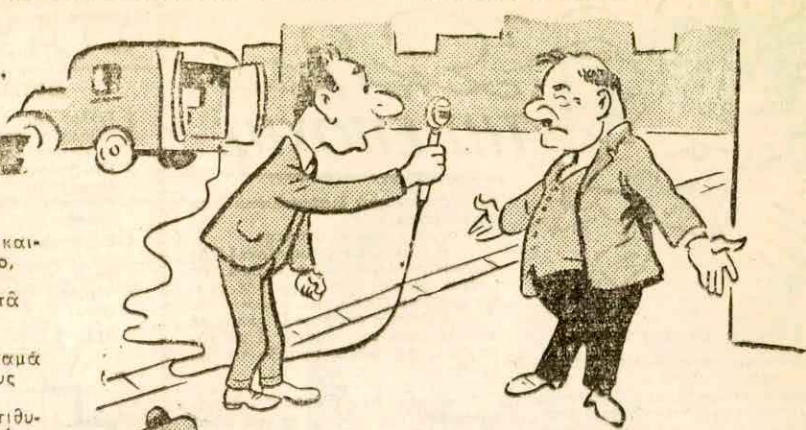
στον Ἰππόδρομο νὰ παίξω καὶ γυρίσω ἐξ αἰτίας τοῦ Μπατή... Μπατηρη- (μένος)!

— Προτιμᾷτε μήπως δίσκο;

— Ἀσφαλὸς καὶ δίχως ἄλλο, μεταξύ γνωστῶν κι' ἀγνώστων... δίσκο σκέπτομαι νὰ (βγάλω).

γιὰ νὰ ἐξοικονομήσω τὸ τσιγάρο καὶ τὸ ναῦλο

μιὰ καὶ ὅλα τὰ λεφτά μου τὰ κατέθεσα στὸν (σταυλό)!

— 'Ενωῶ κάνα τραγοῦδι...

— "Ἄν εἶν' ἔτσι προτιμῶ ἢ γνωστὴ ἐτούτῃ πλάκα νὰ... παιχθῇ ἀπ' τὸ (Σταθμό):

«'Αλογό μου ἀγαπημένο

καὶ συνά... ντοπισμέν

τίς κομπίνες σου ν' ἀφίσης

γιατί θὰ μέ... φαληρίσης»!

*

Κατ' αὐτὸν τὸν ἴδιο τρόπο σταματᾷ ἐν μέσῃ ὁδῷ κι' ἕναν πούχει ἀποβάλει ρούχα, ἐσώρρουκα... κι' (σιδῶ)!

— Τί εἰσθε σεῖς, ἀγαπητέ μου;

— Θὰ νομίσετε ἀσφαλῶς,

... γυμνιστὴς κι' ἐγὼ πῶς εἶμαι, ἢ τούλάχιστον... (τρελλός)!

«'Οχι, κύριε, δὲν εἶμαι οὔτε τὸνα, οὔτε τ' ἄλλο

κι' οὔτε μόνος μου τὰ ρούχα εἶχα ὀρεξί νὰ (βγάλω...)

'Αλλὰ πῆγα νὰ πληρώσω κάποιον... ἔνταλμα καὶ νὰ πού μπροστά μου τύφλα νάχουν τὰ μπαλέττα τά... (γυμνά)!

— Καὶ τί δίσκο προτιμᾷτε;

— Δὲν χρειάζεται! Νὰ μὲν!

Κουταμάρα τέτοιο πράμα στὸ τετράγωνο σημαίνει, ὅταν εἶμαι, ἀναμφίδωλος,

μοναχὸς μου ἀπὸ χρόνια τοῦ Ζαππεῖου... δισκοδό- (λος)!

Ἄλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει, μὰ κι' ἐν πάσῃ συντο- (μία).

Ἐξῆς ὁ δίσκος εἶναι ἡ δικὴ μου ἐπιθυμία:

«Παλαιοῦ, παλαιοῦ καὶ παλαιοκωνία,

οὔτε στιγμή δὲν ἔζησα με δίχως ἀγωνία!

Μὲ «ἀχ!» κυλοῦν οἱ μέρες μου, με «βᾶχ» περνοῦν οἱ (νύχτες)

κι' ἀπὸ τὰ χρέη... πνίγομαι κι' ἀπὸ τοὺς... φορο- (πνίχτες)!

*

Τέλος κι' ἕναν ἐπισκέπτη, αἰφνιδίως, συναντᾷ

στὴν Ἀκρόπολιν κοντὰ καὶ χωρὶς ν' ἀργοπορήσῃ, τὸν ρωτᾷ με συστολή:

— Εἰστε ξένος;

— Ναι, βεβαίως! Μὰ δὲν θάμαι γιὰ πολὺ

Εἶμαι Κύπριος, πού λέτε, καὶ γιὰ νὰ μὴ φλυαῶ,

ἦρθα γιὰ νὰ προσκυνήσω τέτοιο χάμα ἱερό,

κι' ἔχω ἀπόλυτη τὴν πίστι κι' ὅχι μόνον τὴν (ἐλπίδα)

πῶς σὲ λίγο καὶ γιὰ μένα θάμαι μόνιμη Πα- (τρίδα)!

*

Κι' ἐπιβάλλεται, νομίζω, γιὰ νὰ ἔχη ἡ συμμαχία

ἀσφαλὴ ἐπιτυχία, νὰ μάς πουν οἱ φίλες χώρες καὶ οἱ σύμμαχοι τοῦ

(Ν.Α.Τ.Ο.)

— «'Ελα, φίλη μας 'Ελλάδα. Πάρε τὸ νησί σου... (Νάτος)!

— Καὶ ποιὸς δίσκος σὰς ἀρέσει;

— Μὰ οἱ δίσκος φυσικά,

πρὺ μιλᾷ γιὰ τὸ μεγάλο τ' ὄνειρό μου σχε- (τικά):

«'Ενας φίλος ἦρθε ἀπὸψε ἀπ' τὰ πολλὰ

φορτωμένος με χιλιάδες ἀνομήσεις

καὶ μὲ λείπει στὴν ποθητὴ τὴν ἀγκαλιὰ

τῆς μητέρας σου 'Ελλάδας θὰ γυρίσης»!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

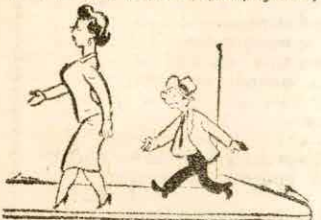

Σκίζα της Εποχής

Εύθυμα ένοταντανέ

Κοντός και άσχημομούρης λεοντιδής έχει πάρει από πίσω μια πανύψηλη και θελκτική γόρσα, που καθώς περνά στον δρόμο προκαλεί τις διθυραμβικές εκδηλώσεις των περαστικών.

—Πώ, πώ, δερβίσαρος!...
Ο κοντός και άσχημομούρης λεοντιδής, όμως, φερέλις και θαρραλέος, εξακολουθεί την παρακολουθώντας την γόρσα ψιθυρίζοντας:

—Καλά Χριστούγεννα, χαϊδάνι! Με την ιδιότυπη προσώπηση άγανακτεί με την σειρά του κι' ο πεζός:

—Καλή Πρωτοχρονιά βρέ γαϊδάρει! Μετά τις άμοιβαίες αυτές φιλοφρονήσεις — συνθεσάτε μεταξόν σωφεί και άφρημένον πεζόν — ο διάλογος μπαίνει στην ουσία του:

—Γιά λούσο τάχεις τ' αμάτια σου; Δεν βλέπεις τ' ατόκιντο; —Γιατί δεν κορνάρεις, βρέ; —Καλοξημέρωμα! Από πού σ' έφρανε, ρε μάστορη; Δεν ξέρεις ότι άπαγορεύεται εδώ και δυο χρόνια το κορνάρισμα;

—Δεν τώξερα! Σήμερα μόλις ήρθα απ' την έπαρχια. —Και ο σωφεί σαρκαστικά:

—Ε, αν θές να ξανακυρίσεις στο χωριό σου, άνοιξε τα στραβά σου. Άλλοιώς θα σε στείλουν να παραθερίσεις στο νεκροταφείο! Άκουός;

Και βάζει μπρός μουρμουρίζοντας:

—Δεν είναι πού θα τον σκότω-

τα, τον γαϊδάρω, αλλά θα πηγαίνα επί άνθρωποινα! Το χωνεύεις;...

Η μαμά οδηγεί τη κόρη της στο κομμωτήριο για να της κόψουν τα μαλλιά άλά γκαρσόν. Η νεαρή κοπέλλα έχει ωραιότατα και πλούσια σγουρά μαλλιά, αλλά προτιμά να τα θυσιαεί στον βωμό της μόδας.

—Μα δεν λυπόσατε τα μαλλιάκια σας, δεσποινιδούλα μου; της λέει ο κομμωτής. Άμα σας τα κόψω, θα χαλάση το ωραίο σας κεφαλάκι.

Η μαμά συμφωνεί, αλλά η νεαρή δεσποινιδούλα επιμένει και σε λιγάκι τα ωραία της μαλλιάκια πέφτουν κάτω απ' τις ψαλλίδιες. Σε λίγο το κόψιμο έχει τελειώσει και η κουρεμένη βλέπει με φρίκη το κατάντημά της, στον καθρέφτη.

—Πώ, πώ, πώς μ' έκανε! Κι' αρχίζει κάτι κλάψες πού συγκλονίζεται το κομμωτήριο. Έννο, όμως, όλοι συγκινούνται και προσπαθούν να παρηγορήσουν την άπαρηγόρητη, ο κομμωτής άπαθής, άπευθύνεται στην μαμά:

—Τά είπα εγώ, αλλά μην ανησυχίτε. Άυριο θα συνηθίση στο... νέο της κεφάλι. Όλες έτσι κάναμε!

Και άδιάφορος παραλαμβάνει άλλο κεφάλι, ενώ η μικρούλα παίρνει το δικό της και βγαίνει μ' άναυγητιά από το κομμωτήριο:

—Σ' αν κοιμημένο γίδι μ' έκανε... παληάρο!...

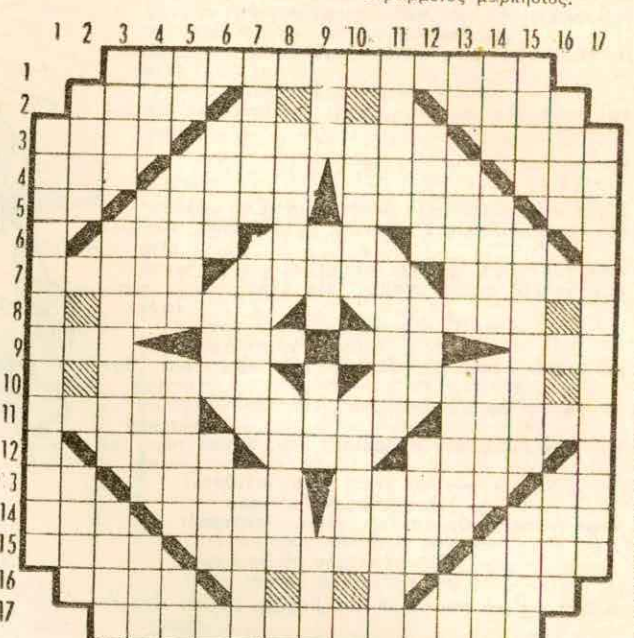
Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 410

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Πόλις της τουρκικής Θράκης.
- 2 Υπάρχει σε όλες τις όπερες.
- 3 Πρωτεύουσα... εργαλείο.
- 4 Είς διπλούν σημαίνει ξεπούλημα.
- 5 Αρχικά ύπουργείου.

- 6 Πότι με όπόκτηρη γεύσι.
- 7 Πρόσωπα.
- 8 Ιερατικών ένδυμα.
- 9 Παραπέμπει.
- 10 Τούμε να τά μάθουμε.

- 1 Πόλις της τουρκικής Θράκης.
- 2 Υπάρχει σε όλες τις όπερες.
- 3 Πρωτεύουσα... εργαλείο.
- 4 Είς διπλούν σημαίνει ξεπούλημα.
- 5 Αρχικά ύπουργείου.

- 6 Πότι με όπόκτηρη γεύσι.
- 7 Πρόσωπα.
- 8 Ιερατικών ένδυμα.
- 9 Παραπέμπει.
- 10 Τούμε να τά μάθουμε.

- 11 Αφιερώμα.
- 12 Μάτι.
- 13 Μισή λίρα.
- 14 Είς διπλούν σημαίνει ξεπούλημα.
- 15 Διαμέρισμα.
- 16 Μέρος στο όποιον θα βρήτε μόνο μηχανήματα.

- 11 Αφιερώμα.
- 12 Μάτι.
- 13 Μισή λίρα.
- 14 Είς διπλούν σημαίνει ξεπούλημα.
- 15 Διαμέρισμα.
- 16 Μέρος στο όποιον θα βρήτε μόνο μηχανήματα.

- 16 Γεμάτο.
- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

- 16 Γεμάτο.
- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

- 17 Οταν παρουσιάζει μεγάλη κίνηση.

Οι φίλοι και οι έχθροι των νευρών μας

Η ισορροπία της υγείας μας

Το νευρικό μας σύστημα είναι ο μοχλός της ζωής μας. Άπ' αυτό εξαρτάται όχι μόνο η σωματική, αλλά κι' η ψυχική υγεία μας. Είμαστε, μ' απλούστερα λόγια, δοῦλοι των νευρών μας. Όταν λοιπόν βρίσκονται σε κατάστασι ισορροπίας, όλα πάνε καλά. Άλλοιμονό μας, όμως αν τυχόν η ισορροπία τους ανατραπεί.

Άς δοῦμε, τώρα ποιὰ πράγματα βλάπτουν τὰ νεύρα μας κι' αντίθετα ποιὰ τὰ ωφελοῦν.

Α. Οι έχθροι των νευρών μας είναι οι εξής:

1. Ο καφές και το τσάι.

Προσεχτικές έρευνες πού έγιναν κατά τον τελευταίο καιρό απέδειξαν ότι δεν πρέπει να πίνουμε περισσότερο από 1—2 φλυτζάνια καφέ την ημέρα και ποτέ το βράδυ.

Μην πίνετε ξαναζεσταμένο καφέ. Είναι πιά βλαβερός από τον κοινό καφέ.

Το ίδιο ισχύει και γιά τὸ τσάι. Η τείνη πού περιέχει είναι το ίδιο βλαβερή όσο και η καφεΐνη.

Ο καφές και το τσάι βλάπτουν περισσότερο τις γυναίκες παρά τους άντρες.

2. Το κρασί και το οινόπνευμα.

Ο αλκοολισμός ευνουεί τις νευρικές ασθένειες και ενισχύει την εγκληματικότητα.

Το οινόπνευμα εξασθενίζει τη θέληση, σκοτίζει το λογικό και μας κάνει ανίκανους να ελέγξουμε τις πράξεις μας. Επί πλέον, φθείρει ανεπανόρθωτα την υγεία μας.

Όλοι σχεδόν οι αλκοολικοί πεθαίνουν γρήγορα. Τό να πίνουμε μία φορά πολύ κρασί δεν είναι τόσο βλαβερό όσο τὸ να πίνουμε κάθε μέρα περισσότερα από το κανονικό.

100—130 δράμια κρασιού την ημέρα δεν βλάπτουν. Όχι, όμως, περισσότερο. Η γυναίκα δεν πρέπει να ξεπερνά τα 50—70 δράμια.

Τα παιδιά δεν επιτρέπεται να πίνουν ανώτερο κρασί. Πριν από την ηλικία των 15 χρόνων.

Η συνήθεια να παίρνουμε κάθε μέρα τὸ «άπεριτίφ» μας είνε μία μορφή αλκοολισμού.

3. Ο καπνός.

Αντίθετα με ό,τι νομίζουμε, ο καπνός δεν ήρεμεί τὰ νεύρα. Ενισχύει τουναντίον τη νευρικότητα.

Οι υγιεινολόγοι λένε ότι δεν πρέπει να καπνίζουμε περισσότερο από πέντε τσιγάρα την ημέρα ή δυο πίπες ή ένα πούρο.

Κατά γενικό κανόνα, ο καπνός εξασθενίζει τη μνήμη και χαλαρώνει τη θέληση.

4. Ο θόρυβος.

Οι θόρυβοι επενεργούν με τρόπο καταστρεπτικό στα νεύρα. Γιά τὸ λόγο αυτό οι κάτοικοι των μεγάλων πόλεων είναι ευέξαπτοι και ευερέθιστοι.

Ο θόρυβος δεν μας έννευρίζει μόνο. Μας κουράζει επίσης. Η κούρασι γίνεται περισσότερο αισθητή όταν εργαζόμαστε. Ο λόγος είναι ότι αναγκαζόμαστε

να καταβάλουμε μεγαλύτερη προσπάθεια για να έκτελέσουμε την εργασία μας.

5. Τα μέσα συγκοινωνίας.

Όλα σχεδόν τὰ σύγχρονα μέσα συγκοινωνίας κουράζουν τὸ νευρικό μας σύστημα (μολυσμένος αέρας των τροχιοδρομικών οχημάτων και των λεωφορείων, στρίμωγμα μέσα σ' αυτά θόρυβος κτλ.).

Όταν έχη κανείς να κάμη μία μακρά διαδρομή, είναι προτιμώτερο να τρώη το μεσημέρι στο γραφείο, στο εργοστάσιο κτλ., παρά να γυρίζη στο σπίτι του και να ξαναφεύγη κατόπιν.

6. Το τηλέφωνο.

Το κουδούνισμα του τηλεφώνου ένοχλεί πολλά άτομα. Περισσότερο έννευριστική είνε η προσπάθεια να πάρουμε έναν αριθμό κι' αντί γι' αυτόν να συνδεθούμε με άλλον, πράγμα πού, όπως όλοι ξέρουμε, συμβαίνει πολύ συχνά με τὰ σημερινά τηλέφωνα.

Το τηλέφωνο είναι πραγματικά μία από τις σύγχρονες πηγές. Τὰ άτομα πού έχουν αδύνατα νεύρα πρέπει να τὸ ἀποφεύγουν.

7. Η διασύν.

Τίποτε δεν κουράζει περισσότερο τὸ νευρικό μας σύστημα από τη βιασύνη. Χωρίς να λογαριάζουμε πώς, όταν βιαζόμαστε, δεν κάνουμε ποτέ καλά έργο πού θέλουμε. Η ίδια εργασία, όταν την κάνουμε ήρεμα και με τάξι, μας κουράζει σε πολύ μικρότερο βαθμό.

Β'. Άς δοῦμε τώρα ποιὸι είνε οι φίλοι των νευρών μας:

1. Η άνάπαυσι.

Η σύγχρονη ζωή των μεγαλουπόλεων κουράζει τὸ νευρικό μας σύστημα και μας εξαντλεί. Είναι απαραίτητο, λοιπόν, να έπωφελοῦμε από κάθε ευκαιρία πού μας παρουσιάζεται γιά να χαλαρώνουμε την υπέρτασι των νευρών μας.

Τίποτα δεν ξεκουράζει περισσότερο από την ήρενη οικγενειακή άτμόσφαιρα.

Όταν η εργασία σας κουράζη πολύ, πρέπει να ξεοικονομήτε μερικά λεπτά — και πέντε μόνο είναι αρκετά — γιά να χαλαρώσετε την υπέρτασι των νευρών σας. Ξαπλώστε σ' ένα ντιβάνι ή κλείστε τὰ μάτια σας στην καρέκλα πού καθόσαστε.

2. Η ψαχαγωγία.

Γιά τις διασκεδάσεις σας θα διαλέξετε τὸ αντίθετο από τις συνηθισμένες ασχολίες σας. Άν π. γ. η ζωή σας είναι καθιστική, θα επίζητήσετε την κίνηση (μπορείτε π. γ. ν' ασχοληθήτε με τὸν κήπο σας κτλ.). Άν αντίθετα η εργασία σας σας υποχρεώνει να τρέχετε ή είναι κουραστική, θα επίζητήσετε ένα σπορ ήρεμο (π. γ. τὸ ψάξεμα).

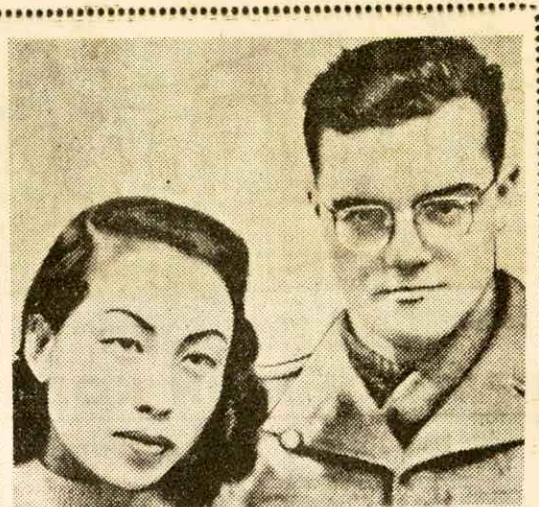
3. Ο ύπνος.

Ο ύπνος αναζωογονεί τὸν οργανισμό σας. Γιά να κοιμώσαστε καλά πρέπει:

1. Να μην παίρνετε διεγερτικά ποτά τὸ βράδυ (οινόπνευμα, τσάι, καφέ κτλ.).

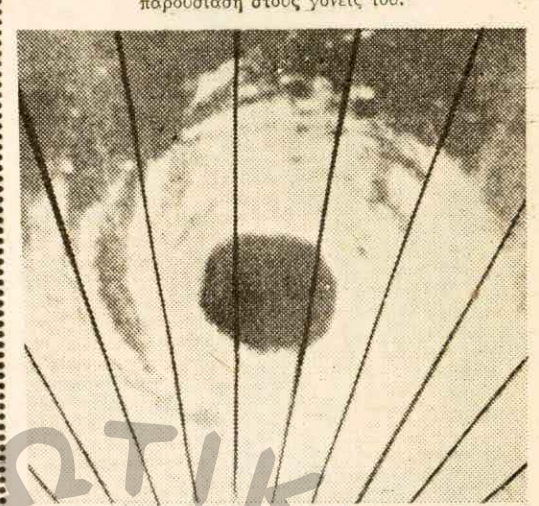
2. Να τρώτε τὸ βράδυ ελαφρά.

3. Να πλαγιάζετε κάθε βράδυ στην ίδια ώρα.

ΕΡΩΣ ΣΤΗΝ ΚΟΡΕΑ

Ο Άμερικανός δεκανέας Τζέφρεϊ Μήκον γνώρισε στην Κόρεα, ύστερα από μία σκληρή μάχη, την Κόρεαπούλα Τσού Λη, της οποίας οι γονείς είχαν σκοτωθ' ένα πρόσφατο βομβαρδισμό. Οι δυο νέοι αγαπήθηκαν και ύστερα από μερικές μέρες παντρεύτηκαν στο Πουσάν. Τώρα ο Τζέφρεϊ πήρε άδεια και θα φύγη μαζί με την γυναίκα του γιά την Άμερική, με τὸν σκοπό να την παρουσιάση στους γονείς του.

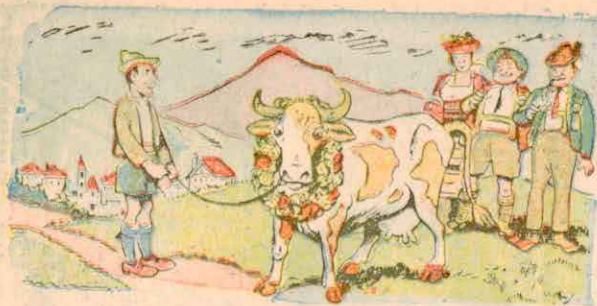
ΤΥΦΩΝ ΣΤΟ ΠΑΝΤΑΡ

Η καταπληκτική αυτή φωτογραφία παριστάνει ένα σύννεφο σκόνης στο κέντρον ενός τρομακτικού τυφώνος, όπως τον συνέλαβε το πλαίσιο του ριντάρ ενός άμερικανικού βομβαρδιστικού αεροπλάνου, από απόστασι 100 μιλίων, και ενώ πετούσε πάνω από τη νήσο Όκινάουα, πού βρίσκεται στον Ειρηνικό όκεανό.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΕΚΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΛΕΘΡΑΣΕΩΣ

Μία Γράμεια της Βαλτιμόρης των Ην. Πολιτειών χρησιμοποιεί ένα πρωτότυπο σύστημα έλεγγου υπογραφών των τσέκ των πελατών της. Μολις ο κάσιος πάρη μία έπιταγή, τηλέφωνη στο άρχειον υπογραφών και χάρις σε μια εσωτερική εκκατάστασι τηλεγράφος έχει ύστερα από μερικές στιγμές πάνω σε μία μικρή όθονη πού βρίσκεται δίπλα του, την γνησια υπογραφή τού προσώπου πού τὸν ενδιαφέρει.

Στο διαγωνισμό καλλονής αγελάδων του Λιχτενστάιν, η νικήτρια στεφανώθηκε με χάρτινα λουλούδια...

ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο παράδεισος του Λιχτενστάιν

Υπάρχει στην καρδιά της Ευρώπης, μία ανεξάρτητη χώρα που αδιαφορεί τελείως για τον «ψυχρό πόλεμο» των δύο συνασπισμών, για τον Ο.Η.Ε. και το Άτλαντικό Σύμφωνο. Δεν έχει πάρει ούτε μονόλεπτο από το Σχέδιο Μάασαλ. Δεν έχει ούτε ένα κοινοτικό στή. Δεν διατηρεί στρατό και στόλο. Όλες οι «ενοπλίες δυνάμεις» της αποτελούνται από... 7 χωροφυλάκες κι ένα σκύλο, το Ρέξ!

Το τελευταίο έγκλημα που διαπράχθηκε σ' αυτό τον ευτυχισμένο τόπο, ήταν ο φόνος ενός σερβιτόρου από κάποιο λιποτάκτη, προ 35 ετών!

Η χώρα αυτή είχε το πριγκιπάτο του Λιχτενστάιν. Αποτελείται από ένα ωραίο βουνό και μία κοιλάδα, συνολικού μήκους 27 χιλιομέτρων και πλάτους 5. Βρίσκεται μεταξύ Έλβετίας και Αυστρίας κι έχει 11.023 κατοίκους και 2.548 ένοικους.

Ταξιδεύοντας κανείς στην Ευρώπη, μπορεί να περάσει απ' αυτή τη χώρα της ούτοπίας σε 18 λεπτά της ώρας μόνο, χωρίς ν' αντιληφθεί καθόλου πως διέσχισε ένα ανεξάρτητο κράτος — και μάλιστα ένα επίγειο παράδεισο, μία μοναδική οάση γαλήνης κι ευμηνίας.

Μία φορά μόνο απέκτησε στρατό το Λιχτενστάιν: το 1860, όταν η Παρωσία έπεσε κατά της Αυστρίας. Το μικροσκοπικό κρατίδιο συνδέεται με συμμαχία με τους Αψβούργους, κι έτσι επιστράτευσε... 80 άνδρες και τους έστειλε για να λάβουν μέρος στον πόλεμο. Πριν όμως ακόμη θάσσουν στον προορισμό τους, ο πόλεμος έληξε κι έτσι γύρισαν πίσω. Ένώ δε είχαν φτάσει 80, επέστρεψαν... 82!

Οι σπουδαίοι ηγέτες της μαύρα, για τους ιθαγενείς της Ασίας που μασάνε «μπετέλ». Είναι δε τόσο περιζήτητα τα δόντια αυτά από τους οδοντοίατρούς όλου του κόσμου, ώστε ο πριγκιπ έβει μαζεύει με την εργασία του μία καλούτσικη περιουσία. Κατασκευάζει επίσης και τις μικρότερες υπολογιστικές μηχανές του κόσμου, αληθινά θαύματα υπομνήας, επιδειξιότατος και μηχανικής τελειότητας.

Η οικογένειά του αγόρασε τη χώρα αυτή σε δύο κομμάτια, το 1699 και το 1713, από ένα γεωκοπημένο κόμητα. Οι δύο πανγκόσμιοι πόλεμοι όμως, έγιναν αίτια να χάσει τους οικογενειακούς πύργους και τα κτήματα που είχε στην Τσεχοσλοβακία, την Αυστρία και την Ουγγαρία. Διατηρεί ωστόσο πάντοτε μία από τις μεγαλύτερες ιδιωτικές καλλιτεχνικές συλλογές από έργα περιφημών ζωγράφων και σπάνια όπλα και πανοπλίες, αξίας 30.000.000 δολαρίων.

Οι υπήκοοί του τον αγαπούν και τον σέβονται. Δεν βλέπουν ωστόσο το λόγο γιατί να του παραχωρήσουν την προτεραιότητα όταν π.χ. περιμένει τη σειρά του για να ψωνίσει σ' ένα από τα καταστήματα του Βαντούλ. «Αλλωστε κι ο ίδιος έχει δημοκρατικές άρχες και ανώτερα μόνωσις, και δεν κάνει το σπουδαίο.

Το Κοινοβούλιο της χώρας αποτελείται από 15 προκρίτους — καταστηματάρχες, γεωγούς κλπ. Αυτό εκλέγουν τον πρωθυπουργό, που είναι ο άρχοντας ενός από τα δύο κόμματα του τόπου: του «Μαύρου» ή του «Κόκκινου». Ο ήττημένος σ' αυτές τις εκλογές γίνεται αντιπρόεδρος της Κυβερνήσεως. Κι' έτσι μένουν όλοι ευχαριστημένοι!

Ο πρωθυπουργός κι' ο αντιπρόεδρος αποτελούν το σύνολο της Κυβερνήσεως και μοιράζονται μεταξύ τους όλα τα υπουργεία. Επί πλέον, ο πρώτος είναι και έπόμενος της ηθικής και της άρετης — απευθύνει π.χ. κάθε τόσο συστάσεις στους εραγέλτες πιέζοντας τους να παντρευτούν!

Το κάθε κόμμα έχει την φημερίδα του. Τη μία μέ-

σα, λοιπόν, εκδίδεται η εφημερίδα των «Κόκκινων» και την άλλη των «Μαύρων». Έτσι, ο κάθε πολίτης διαβάσει και τις απόψεις της αντιπολίτευσως!

Τα 15 χωριά του Λιχτενστάιν είναι αληθινά ιδεώδη. Κάθε σπίτι έχει ηλεκτροφωτισμό και λουτρό. Δεν υπάρχει ούτε μία καλύβα, ούτε μία απροϊόντη γωνιά, ούτε ένας άνεργος...

Μετά τη δουλειά, οι άνεργοί αυτοί άνθρωποι, περνούν τα βράδια τους άναμεσα στις πολυμελείς οικογενείες τους και στους γείτονες, τρώοντας, πίνοντας, καπνίζοντας με τα μακυνά και κυρτά τσιμπούκια τους, τραγουδώντας παλιά τραγούδια, και πρό πάντων κουβεντιάζοντας για τις αγελάδες τους.

Οι αγελάδες είναι συνυφασμένες με τη ζωή τους και θεμέλιος λίθος της ευμηνίας τους. Είναι περισσότερες από... τους ψηφοφόρους: 5.295 απέναντι 3.285. Για να περνάνε πιο ξεκούραστα απ' τις καλοκαιρινές στις νειωνιατικές βοσκές τους, η Κυβέρνησις έχει ανοίξει δυο τούνελ στο βουνό. Και το δεύτερο απ' αυτά, φωτίζεται με μοντέρνες λυχνίες οθροισμού!

Ποδ ολίγου καιρού, έγινε ένας... διαγωνισμός καλλονής αγελάδων! Κι' αυτή που έξελεξε «Μίς Μούσουου» της χρονιάς στεφανώθηκε με γάρβινα λουλούδια και παρήλασε απ' τους δρόμους του Βαντούλ!

Οι φόροι είναι ελαφρότατοι στο Λιχτενστάιν, γιατί οι έξυπνοι κάτοικοί του έχουν βοηθήσει το κράτος για να κερδίζουν λεφτά από τους ξένους: Πρώτον, εκδίδουν συχνά γραμματόσημα, περιζήτητα απ' τους συλλέκτες όλου του κόσμου. Δεύτερον, φιλοξενούν ονομαστικά την έδρα διαφόρων επιχειρήσεων, που καταφεύγουν σ' αυτό το κόλπο για να γλυτώσουν απ' τους βαρείς φόρους της χώρας τους. Τρίτον, εισπράττουν ένα ποσό — ανάλογο προς την οικονομική του κατάσταση — από καθένα που γίνεται πολίτης του Λιχτενστάιν.

Μη νομίζετε ωστόσο, ότι είναι πολύ εύκολο σ' αυτές τις πολιτογραφήσεις. Από 20 υποψηφίους που υποβάλλουν αιτήσεις κάθε χρόνο, δέχονται 2 ή 3 μόνο, αφού βεβαιωθούν απόλυτα για το ήθικό ποίον τους.

Αυτή είναι η ζωή μιας ευτυχισμένης Ευρωπαϊκής χώρας, που δεν βασανίζεται από κανένα απ' τα σημερινά παγκόσμια προβλήματα.

□□

Ήταν άνδρας!

Στο Σάν Πάολο πέθανε αιφνίδιας 32 ετών, η ηλικίας 32 ετών, που ήταν γνωστή για την έκλυτη ζωή που ζούσε. Οι γιατροί που την εξέτασαν, για να εξακριβώσουν την αιτία του θανάτου της, παρατήρησαν έκπληκτοι, ότι... ήταν άνδρας!

ΧΙΟΥΜΟΡ

Τα τρομερά παιδιά!

— Η μικρή Κίσα ρωτάει τη μητέρα της:

— Γιατί, μαμά, η φίλη μου η Λίσα, κοκκινίζει έτσι, όταν τη φωνάζει η δασκάλα μας;

— Από ντροπή, παιδί μου. Η ντροπή κάνει τον άνθρωπο να κοκκινίζει.

Σε λίγες μέρες, η Κίσα βλέπει στο τραίνο μια κυρία να βιάζει απ' την τσάντα της το κοριόκι και το ρούλι και να βαφει τα χείλη και τα μάγουλά της.

— Κύνταξε, μαμά! φωνάζει άμείσως. Αυτή η κυρία έχει τη ντροπή στην τσάντα της!...

— Μιλās ανόητα!

— Το κάνω για να μπορέσεις να με καταλάβεις!

Φιλοσοφία ενός γεροντοπαλλήκαρου:

— Ο έρωτας κάνει να περνάει γρήγορα ο καιρός. Μα κι' ο καιρός, για να εκδικηθεί, κάνει να περνάει γρήγορα ο έρωτας!...

Στη αίθουσα που δίνει συναυλία ένας βολιστής... της κακής ώρας. Δύο κύριοι φτάνουν λίγο καθυστερημένοι.

— Ανοημία πολύ, τους λέει ο θυρωρός. Άρχισε πια το κονσέρτο. Δεν μπορείς ν' ανοίξω την πόρτα.

— Μα δεν θα κάνουμε διάλου θόρυβο!

— Δεν πρόκειται γι' αυτό... Άν ανοίξω την πόρτα, μπορεί να το ακάσουν όλοι όσοι βρίσκονται μέσα!...

Ένας υποψήφιος γαμπρός, λέει στην κόρη μιας χήρας:

— Θέλετε, δεσποινίς, να μου παραχωρήσετε το χέρι σας;

— Αποταθήτε πρώτα στη μητέρα μου.

— Αυτό έκανα... Άλλά η μαμά σας μου δήλωσε πως δεν θέλει να ξαναπαντρευτεί!...

— Γιατί δεν ήρθες στο γάμο του Κώστα; Ξέρω ότι σούστειλαν πρόσκληση.

— Ναι, αλλά... καταλαβαίνεις...

— Θες να πής, ότι υπήρξες κάποτε αρραβωνιαστικός της νύφης;

— Ακριβώς.

— Ε, και τι μ' αυτό; Δεν είχες πια να φρονήσεις τίποτε, εφ' όσον την έπαινε άλλος!

Στο παπουτσήδικο. Μία κυρία, αν-ζυγος μανραγορίτη, θέλει ν' αγοράσει γοβάκια.

— Πώς σας φαίνονται αυτά, κυρία; της λέει ο υπάλληλος, δείχνοντάς της ένα ζευγάρι. Έχουν τακούνι Λουδοβίκου 15ου...

Κι' εκείνη:

— Θα τα θέλα με τακούνι λίγο χαμηλότερο... Λουδοβίκου 14ου ή 13ου...

— Ανασκέδασες πολύ στο χορό;

— Πάσα πολύ!... Σκέφτην ότι ακόμη με πονάνε τα πόδια μου!

— Αναιδέστετε! Τολμās να φιλās την κόρη μου μπροστά στα μάτια μου;

— Αν εγώ είμαι αναίδης, έσείς, είσατε αδιάκριτη, κυρία! Με ποιά δικαιώματα κυττάτε τί κάνουν οι άλλοι γύρω σας;...

— Αναιδέστετε! Τολμās να φιλās την κόρη μου μπροστά στα μάτια μου;

— Αναιδέστετε! Τολμās να φιλās την κόρη μου μπροστά στα μάτια μου;

— Αναιδέστετε! Τολμās να φιλās την κόρη μου μπροστά στα μάτια μου;

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

— Μεθ' έστε το νεύμερό σας, δεσποινίς: —650.591... Να μ' η τηλεφωνήσετε όπως άπόγευμα, γιατί είναι ο μπαμπάς στο σπίτι...

ΛΟΝΙΤΖΙ
ΝΤΕ ΚΑΤΕΡΣ

Τζιάντα

ΤΟ ΛΟΝΙΤΖΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μεγάλος Ίεροξεταστής παρουσιάστηκε ξαφνικά στο δικαστήριο και κατηγορήθηκε ως ληστή και συκοφάντης τόν Πέτρο Κρούφιτς. Κι' εκείνος τότε τον κατηγορήσε ως προδοτή, γιατί επεζήτησε την καταστροφή των πλοίων του Πασκουαλίγκο από τους Τούρκους, για να παρουσιάσει κατόπιν ως σωτήρας της Δημοκρατίας της Βενετίας. Έτσι θα ζητούσε το αξίωμα του δόγη. Συμμαχός του στην εκτέλεση του σχεδίου του, ήταν ο Άσσαν Πασάς. Αλλά ο Άσσαν Πασάς έπεσε αιχμάλωτος στα χέρια του Πέτρου Κρούφιτς, κι' αναγκάστηκε να συνθηκολογήσει...

17ον —Με τη συνθήκη αυτή, συνέγινε, η Ύψηλη Πύλη αναλαμβάνει την υποχρέωση να φύγει από τα νησιά Μελέντα, Κούρζολα, Λεζίνια και Μπαράτζα, που είναι στην 'Αδριατική θάλασσα. Έτσι, η Βενετία δεν έχει πιά λόγους να φοβάται κανένα αινιδιασμό από τους Τούρκους, ούτε ν' ανησυχά για το εμπόριό της...

Ένας ψίθυρος θαυμασμού απλώθηκε μέσα στην αίθουσα. Όλοι κύτταζαν με συγκίνηση αυτό τον ήρωα, που εξιστορούσε με τόση απλότητα τα ανδραγαθήματα των συντρόφων του και τα δικά του. Κι' οι πιο άνιδοι, έξ' άλλου, καταλάβαιναν πόσο μεγάλη ήταν η σημασία αυτής της συθήκης. Χάρης σ' αυτήν, η Βενετία είχε απαλλαγεί από έναν τρομερό εφιάλτη.

Αυτή είναι η προδοσία του στρατηγού Πασκουαλίγκο! κατέληξε ο Κρούφιτς, τονίζοντας κάθε μία από τις λέξεις του. Κι' εγώ που σας μιλάω, είμαι εκείνος που νομίζετε ως τον μεγαλύτερο έχθρο της Δημοκρατίας! Η Βενετία θέλει να μας πληρώσει και τους δυο για το καλό που της κάναμε, σκοτώνοντας τα παιδιά μας κι' εμάς τους ίδιους...

—Οχι! όχι! φώναξαν γίλια στόματα.
—Ζήτω ο Πασκουαλίγκο!
—Ζήτω ο Κρούφιτς!
—Να ελευθερωθούν οι κατάδικοι!
—Θάνατος στον προδοτή!
—Κάτω ο 'Οριζαρέλλι!

Η αίθουσα είχε αναστατωθεί από τις φωνές. Καί μαζί μ' αυτές ενώνονταν αναρυθμικές άλλες, γιατί η πλατεία, που βρισκόταν μπροστά από το μέγαρο του Συμ-

βουλίου των Δέκα, είχε γεμίσει από κόσμο.

Ο 'Οριζαρέλλι, ακούγοντας αυτές τις φωνές, κατάλαβε πως ήταν χαμένος. Κι' ο κίνδυνος του έδωσε καινούργιες δυνάμεις. Θέλησε λοιπόν, να κάνει μία τελευταία προσπάθεια για να σωθεί.

Στην αφήγηση του Κρούφιτς υπήρχε ένα κενό. Αυτό το κενό ήταν ίσως ο δρόμος της σωτηρίας.

—Κάτοικοι της Βενετίας, φώναξε, ακούστε με!

—'Ας τόν ακούσουμε! είπαν μερικοί από το ακροατήριο.

—'Αλλ' η φωνή τους πνίγηκε κάτω από το θόρυβο που έκαναν οι πιο θερμόαιμοι. Γι' αυτούς το έγκλημα ήταν ολοφάνερο και δεν νοιαζόταν καμιά δικαιολογία.

—Θάνατος στον προδοτή! ούρλιαζαν. Να τόν παραδώσουμε άμέσως στο δήμιο!...

Ο Κρούφιτς έκαμε ένα βήμα.

—'Αφήστε τον να μιλήσει! φώναξε. Κα- νείς δεν πρέπει να πη ότι οι κάτοικοι της Βενετίας εμπόδιζαν έναν ελεύθερο πολίτη ν' απολογηθεί!

—Ναί, ναί! ακούστηκαν πολλές φωνές. 'Ας τόν αφήσουμε να μιλήσει!

Ο πρόεδρος του δικαστηρίου σηκώθηκε από τη θέση του και άπλωσε τα χέρια του, για να επιβάλει σιωπή.

—Ο Μεγάλος Ίεροξεταστής, είπε, δεν είναι υπόδικος και δεν υπονοούνται να απολογηθεί. 'Αν είναι ένοχος, θα κρίνι σε άλλη δίκη. Πρέπει, όμως, να τόν ακούσουμε για να κρίνουμε αν όσα μας είπε ο Πέτρος Κρούφιτς είναι σωστά. Ζητώ, λοιπόν, από όλους να σεβασθούν την ιερότητα αυτού του χώρου και να σωπάσουν. Κανείς δεν επιτρέπεται ν' αμφιβάλει για την ακεραιότητα και το αδέκαστο των δικαστών της Βενετίας. Όποιοι κι' αν είναι ο ένοχος κι' όπου κι' αν βρίσκεται, θα χτυπηθεί αμείλικτα!

Τα λόγια αυτά ήρέμισαν το ακροατήριο.

Ο Μεγάλος Ίεροξεταστής προχώρησε προς το μέρος του πλήθους.

—'Ακούη! είπε. Δώσατε πίστι στα λόγια αυτού του ανθρώπου και από έχθρο της Δημοκρατίας τόν ανακηρύξατε ήρωα και σωτήρα! 'Αλλ' ο Πέτρος Κρούφιτς είναι ένας ληστής, που λέει ψέμματα για να σώσει τα παιδιά του από τα χέρια της δικαιοσύνης!

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Κάλτσες

Είσαι, Φροσάκι, στ' α πανιά
κι' άρχισαν τα γεωμυιά —
τά βάσανά μου πάλι,
γιατί, χωρίς να συζητήξ,
νάβλιν κάλτσες άπαιτείξ
μ' αναίδεια μεγάλη!

Κι' όλο μου στήνειξ τόν κανυά
και δεν σε φτάνει ένα ζευγά —
που πρόπρησι σου πήρα.
Θέλειξ καινού — να σε χαρώ,
για τόν κακό μου τόν καιρό,
και την ψυχρή μου μοίρα!

Οί κάλτσες όμως, βοέ Φροσά,
κοστί — σωστή περιουσία —
και πές μου, δίχως σάλτσες,
χωρίς φωνές και σαματά:

Τί θέλειξ να πρωτο-
κυντά —
τις μάσες ή τις κάλ-
(τσες);...

Και είν' άμάρτημα,
(μωρέ,
να είσαι κάλτσάφο-
(ρεμιά,
και να πεινάξ, οέ
(Φρόσω!

Γι' αυτό τό λόγο, βρέ
(χαζή,
σταμάτα την κάλτσο-
(σική!

να μη σε μπαγλα-
(ρώσω!...
Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

δοσύμς! Αυτός είναι ο μοναδικός σκοπός του! Δεν ξέρω αν η συνθήκη που μας παρουσίασε είναι γνήσια και με ποιά μέσα την έπτεύχε. 'Αλλά κι' αν είναι γνήσια, τί σημασία έχει αυτό για την υπόθεση που δικάζεται σήμερα;... Μήπως ο Πασκουαλίγκο είναι λιγώτερο προδοτής, επειδή ο συν- νενόχος του κατέφερε να πείσει τους Τούρ- κους να εγκαταλείψουν τέσσερα νησιά στην 'Αδριατική ή τους εξαναγκάσε να τό κάμουν, όπως τουλάχιστον μας αφήγηθη- κε, αφού τούς παρέσυρε σε ένεδρα και τούς νίκησε;... Δεν πρόκειται όμως, ν' ασχολη- θώ με τις λεπτομέρειες αυτής της υποθέ- σεως. Η Δημοκρατία έχει τα μέσα να εξα- κριβώση, αν όσα μας αφήγηθηκε ο Κρού- φιτς είναι σωστά και τί κρυβεται κάτω απ' αυτά τα γεγονότα. Θα περιορισθώ μόνο στο προσωπικό μου ζήτημα. Ο Κρούφιτς, μας είπε, ότι έστειλα τόν Ούγολινο Τσι- πριάνι στον Άσσαν πασά κι' ότι τόν πα- ρακίνησα να καταλάβει τη Σένια για να έ- πιτεθεί κατόπιν εναντίον της Βενετίας. 'Αλλ' αυτός ο συλλογισμός γεννήθηκε μόνο στη φαντασία εκείνου που είχε τό θάρρος να τόν εκστομίσει μπροστά σας. Και θέλε- τε να πεισθήτε γι' αυτό; Ο κατηγορούς μου δεν σας παρουσίασε καμιά απόδειξη!...

—'Αντί, λοιπόν, ν' ακούτε τις άτιμες συκο- φαντίες αυτού του ανθρώπου, θα ήταν κα- λύτερα να τόν παραδώσετε άμέσως στο δή- μιο για να μην μπορέ να εξευτελίξει τη Δη- μοκρατία στο πρόσωπο των άρχοντων της. 'Αφού κάμετε αυτό, τότε έχετε τόν καιρό να σκεφθήτε για όλα τ' άλλα!

Ο 'Οριζαρέλλι έρριξε ένα θριαμβευτι- κό βλέμμα γύρω του.

Η σιωπή του ακροατηρίου και των δι- καστών του έδωσε θάρρος να συνεχίση.

—'Αδιαφορώ, είπε, για τόν Τζιάκαμο 'Οριζαρέλλι, που δεν διαφέρει από όποιο- δηποτε άλλο πολίτη της Βενετίας. 'Αλλ' ο Μεγάλος Ίεροξεταστής είναι ένας άσων που πρέπει να έμπνιξ σ' όλους το σεβασ- μό και που κανείς δεν μπορεί να θίξει α- τιμωρητή. Ο άρχων αυτός, που έχει συ- ναντήσει τών ευθύνων και τών υποχρεώσε- ών του, σας φωνάζει: «'Αρκετ'ά! Δεν μπο- ρείτε να εξευτελίξετε τους θεσμούς της Δη- μοκρατίας! Μέσα σ' αυτή την αίθουσα δεν ύπάρχει θέση για τούς συκοφάντες! 'Ευ- πρως, λοιπόν! Είναι καιρός να κάμει η δι- καιούνη τό έργον της!»

—'Εδειξε με τό χέρι τόν Κρούφιτς.

Ο άνθρωπος αυτός έχει καταδικασθεί από τη δικαιοσύνη της Βενετίας, συνέεισε. 'Αν η εναντίον του απόφασι δεν εκτελε- σθηκε, αυτό όφείλεται στο ότι δεν βρι- σκόταν στην έξουσία μας. Τώρα, όμως, η απόφασι αυτή μπορεί να εκτελεσθεί. Και δεν πρέπει να καθυστερήση η εκτέλεσί της ούτε στιγμή!... Κατόπιν, πρόσθεσε με έυ- φαντικό τρόπο, μπορείτε να παραπέμψετε στη δικαιοσύνη τόν 'Οριζαρέλλι ή όποιον- δήποτε άλλον κρίνετε ότι είναι ένοχος!

Γύρισε άμέσως προς τούς φρουρούς.

—Συλλάβετε αυτό τόν άνθρωπο! φώνα- ξε μ' έντονο ύφος.

Ο Πέτρος Κρούφιτς είχε βγάλει, στο μεταξύ, ένα χαρτί από την έσωτερική τσέ- πη του επενδύτου του και προχωρούσε προς τό μέρος του προέδρου.

—Ο Μεγάλος Ίεροξεταστής, είπε, ζή- τησε απόδειξες. Θα τις βρήτε μέσα σ' αυ- τή την επιστολή που έστειλε ο ίδιος με τόν Ούγολινο Τσιπριάνι στον Άσσαν πα- σά. Είναι γραμμένη με τό χέρι του Τζιάκα- μο 'Οριζαρέλλι και φαντάζομαι πως δεν θα τό άρνηθ... Τη βρήκα πάνω στον Άσ- σαν πασά όταν τόν έπιασα αιχμάλωτο...

Γύρισε κατόπιν προς τό μέρος του Με- γάλου Ίεροξεταστή και πρόσθεσε:

—Μπορείτε να υποστηρίξετε ακόμη ό- τι ο Πασκουαλίγκο είναι προδοτής κι' ότι ο Πέτρος Κρούφιτς εργάζεται για την κατα- στροφή της Βενετίας;...

—'Αλλ' ο 'Οριζαρέλλι δεν άκουσε τα λό- για του. Ένας μαύρος πέπλος απλώθηκε, ξαφνικά, μπροστά σ'α μάτια του κι' είχε την έντύπωσι πως τό πάτωμα έφευγε κά- τω από τα πόδια του.

Την ίδια στιγμή σωριάστηκε λιπόθυμος. Τα μέλη του Συμβουλίου των Δέκα κι' οι γερουσιαστές που είχαν μπη μέσα στην αίθουσα είχαν συγκεντρωθεί γύρω στο τρα-

πέξι των δικαστών και συζητούσαν μαζί τους με χαμηλή φωνή.

Έπειτα από μερικά λεπτά, ο πρόεδρος του δικαστηρίου σηκώθηκε από τη θέση του και είπε:

—'Εν όνόματ' της Δημοκρατίας, εγώ ο πρόεδρος του ανώτατου δικαστηρίου, δια- τάσσω την καθάρσι και τη σύλληψι του μεγάλου Ίεροξεταστή Τζιάκαμο 'Οριζα- ρέλλι. Τό 'Ανώτατο Συμβούλιο των Δέκα θα κρίνει για τήν τύχη του.

Δύο από τα μέλη του Συμβουλίου των Δέκα προχώρησαν άμέσως κι' έβγαλαν ά- πό τό στήθος του μεγάλου Ίεροξεταστή τα διακριτικά του αξιώματός του.

—Μέχρις ότου κριθή η τύχη του, ο Με- γάλος Ίεροξεταστής θα παραμείνει φυλα- κισμένος σ' ένα από τα κελιά του δογι- κού ανακτόρου, συνέεισε ο πρόεδρος.

Τό 'Ανώτατο Συμβούλιο των Δέκα θα αποφασίσει επίσης για τήν τύχη του Πέ- τρου Κρούφιτς, που θα συλληφθεί και θα φυλακισθεί στην ίδια φυλακή. Τό δικαστή- ριο έκτιμά, όμως, τις υπηρεσίες που προ- σέφερε στη Δημοκρατία και διατάσσει να τόν παρασχεθεί κάθε άνεσι κατά τη διάρ- κεια της φυλακισέως του.

Τό δικαστήριο διατάσσει, έξ' άλλου, την αναστολή της εκτέλεσεως της ποινής των τριών άλλων καταδίκων, που θα μεταφερ- θούν επίσης στα κελιά τους.

Η απόφασι αυτή δεν εύχρηστίστη τό ακροατήριο, που ζητούσε να καταδικα- σθεί άμέσως ο 'Οριζαρέλλι και ν' απολυ- θούν οι κατάδικοι.

—Ζήτω ο Κρούφιτς! φώναξε τό πλή-θος.

—Ζήτω ο Πασκουαλίγκο!

—Θάνατος στον 'Οριζαρέλλι!...

Η εμφάνισι ενός απεσταλμένου του δό- γη ήρέμισε κάπως τα πνεύματα. Τό πλή-θος άκουσε με ίκανοποίησι τη διαβεβαίω- σι του ότι η δικαιοσύνη θα έκανε τό καθή- κον της χωρίς να έπηρεασθεί από τίποτα.

—Ο εκλμπρότατος δόγης, Ιούλιος Κον- ταρίνι, είπε ο απεσταλμένος, σας εγγυά- ται με τήν τιμή του, με τό κύρος του και με τήν έξουσία που τό παρέχουν οι νόμοι μας ότι θα αποδοθεί δικαιοσύνη. Οι ένο- χοι θα χτυπηθούν αμείλικτα όπου κι' αν βρισκωνται.

Μερικοί φώναξαν ακόμη, αλλ' οι ψυχραι- μότεροι άρχισαν να φεύγουν από τήν αί- θουσα, που άδειαζε έπειτα από κάμποση ώρα.

Οι συζητήσεις και τα σχόλια συνεχι- σθηκαν, ωστόσο, όλη εκείνη τήν ήμερα και τις επόμενες. Κανείς δεν άμφέβαλλε πιά για τήν προδοσία του μεγάλου Ίεροξετα- στή. Όλοι εξυμνούσαν, έξ' άλλου, τη φιλο- πατρία του Πασκουαλίγκο, και μιλούσαν με θαυμασμό για τόν Πέτρο Κρούφιτς, που τόν έβλεπαν πιά σαν φίλο και σύμμα- χο κι' όχι σαν έχθρο και πειρατή όπως πρίν.

Η άπόφασι του Δόγη

Τό ανώτατο δικαστήριο συνεδρίασε και πάλι έπειτα από δυο εβδομάδες.

Έκτός από τα μέλη του Συμβουλίου των Δέκα, παρακολούθησαν τη συνεδρίασι και όλοι οι Γερουσιαστές της Βενετίας. Ήταν επίσης και δυο αντιπρόσωποι του δόγη, που είχαν έκλεγή μεταξύ των ιδιαίτερων συμβούλων του ή των υπαργών του όπως θα λέγαμε.

Σύμφωνα με τήν εξαιρετική διαδικασία που προέβλεπαν οι νόμοι, σε περίπτωση έγκλημάτων που στρέφονταν εναντίον της Πολιτείας τα μέλη του Συμβουλίου των Δέκα κι' οι γερουσιαστές θεωρήθηκαν, ό- τι βρισκονταν σε διαρκή συνεδρίασι. Έ-τσι, εκτός από τήν άπόφασι του δικαστή- ριου για τούς κατηγορουμένους θα ήταν δυνατό ν' αληφεί και οποιοδήποτε άλλο μέ-τρο κρίνόταν αναγκαίον για τήν προστα- σια του κράτους και των πολιτών. Η πα- ρουσία των αντιπροσώπων του δόγη, άλ- λωστε, έδωσε μεγαλύτερο κύρος σ' αυτή τη συγκέντρωσι τών άρχόντων της Βενετίας.

Οι ήμέρες που είχαν μεσολαθήσει είχαν χρησιμευρή για να εξακοβωθεί η ακρι- βεια των όσων κατήγγειλε ο Πέτρος Κρούφ-ιτς.

Η έρευνα αυτή είχε άνατεθεί σε διαφό- ρους άρχοντες της Δημοκρατίας.

Δύο απ' αυτούς επισκέφθηκαν τόν ήγού- μενο της μονής του 'Αγίου 'Αδρέα, στην 'Ιστρία, που επιβεβαίωσε τήν έγγραφη ό- μολογία του Ούγολινο Τσιπριάνι. 'Αρνή-θηκε, ωστόσο, να τούς πη που βρισκόταν ο άνεμψός του.

Ο Τσιπριάνι, τούς άπάντησε, δεν έγκλημάτης μόνον άπέναντι της πατρίδος του. 'Αμάρτησε επίσης άπέναντι του Θεού και της συνειδήσεώς του. 'Ας τού δώσωμε τόν καιρό να εξιλεωθή για τα έγκλημάτά του. Τό μόνο που μπορώ να σας πω γι' αυτόν είναι ότι έχει μετανοήσει για τις πράξεις του.

Άλλοι άρχοντες επισκέφθηκαν τη Σένια κι' έφτασαν ως τα σύνορα της Αυστρίας για να μάθουν, ό,τι άφορούσε, τις κινήσεις του Άσσαν—πασά κατά τήν επίδρομή του σ' αυτή τήν περιοχή.

Όλοι αυτοί οι άρχοντες πέρασαν μπρο- στά από τό δικαστήριο κι' οι καταθέσεις τους ήταν μία πανηγυρική επιβεβαίωσι έ- κεινων που άνέφερε ο Πέτρος Κρούφιτς.

Οι καταθέσεις αυτές δεν άφησαν καμ- μία αμφιβολία για τήν ένοχη του 'Οριζα- ρέλλι. 'Αποδείκνυν, έξ' άλλου, με πανηγυ- ρικό τρόπο, τήν άσωτία του Πασκουα- λίγκο και τις σωτήριες για τη Δημοκρατία ενέργειες του Πέτρου Κρούφιτς.

Έτσι, όλο τό συκοφαντικό οικοδόμημα του Μεγάλου Ίεροξεταστή σωριάστηκε σε έρείπια.

Όταν ήρθε η σειρά του ν' απολογηθεί, είπε με βραχνή φωνή:

—'Εσφαλα άπέναντι της πατρίδος μου. 'Αλλά δεν είχα σκοπό να τήν βλάψω. 'Αν συνενοήθηκα με τούς έχθρους, τό έ- καμα μόνο και μόνο για να ίκανοποιήσω τη φιλοδοξία μου. 'Εγώ που προσκάλεσα τόν Άσσαν πασά, θα τόν έδιωχνα επίσης από τη θάλασσα της 'Αδριατικής. Η πρά- ξι μου ήταν ίσως κακή, αλλ' όχι κι' οι προ- θέσεις μου. Φιλοδοξούσα να ήμουν έγώ έ- κείνος, που θα έσωζε τήν πατρίδα του από τούς έχθρούς!...

—'Αλλ' η Βενετία δεν κινδύνευε από κανένα, που παρατήρησε ένας από τούς δι- καστές. Ο Άσσαν πασάς δεν είχε σκοπό να έπιτεθεί εναντίον μας αλλ' εναντίον της Αυστρίας. 'Εσύ τόν προσκάλεσες στην 'Ι- στρία κι' ίσως να τόν έβερνες κι' εδώ ά- κούη για να σε χρίσει με τα χέρια του δόγη!

Ο 'Οριζαρέλλι έφερε τα χέρια στο λαι- μό του σαν να πνιγόταν.

Δεν είχε κανένα αντίπαλο για ν' αντι- κρούση τα λόγια του δικαστού. Περιορί- σθηκε μόνο να πη:

—'Η φιλοδοξία μου με παρέσυρε! 'Αλ-

λά δεν είχα σκοπό να βλάψω τήν πατρίδα μου!

Έπειτα ξέσπασε σε λυγμούς κι' άρχισε να παρακαλή τό δικαστήριο ν' άναλογισθεί τις προηγουμένες υπηρεσίες που είχε προ- σφέρει στη Δημοκρατία και να κρίνει μ' έ- πεικεία τις πράξεις του.

Τό θέμα που παρουσίαζε ο Μεγάλος Ίεροξεταστής ήταν άπακαριαστικό. Έ- βλεπε κανείς ένα γέρο, με κάτισχνό πρό- σωπο και μάτια πεταγ' ένα έξω από τις κόγχες, που έκλιπαρούσε ναρί κι' έπείκεια από τούς ανθρώπους, που ως προχθές άκό- μη κρατούσε στην έξουσία του και τσομο- κρατούσε με τις άπειλές του.

Δεν ήταν πιά ο παντοδύναμος Μεγάλος Ίεροξεταστής, αλλ' ένα ανθρώπινο ράκος που προκάλούσε τη συμπόνια, αν όχι τήν περιφρόνησι και τήν άδεια.

Σωριάστηκε, στο τέλος, στην άκρη του έδωλιου που προοριζόταν για τούς κατη- γορουμένους κι' έσκυψε τό κεφάλι σαν αν-θρώπος που είχε χάσει κάθε έλπίδα κι' έμ- πιστεύθηκε τόν εαυτό του στη μοίρα.

Η άπόφασι του δικαστηρίου εξέδωθη έπειτα από μερικά λεπτά. Μ' αυτήν ο 'Ο- ριζαρέλλι καταδικαζόταν να πεθάνει πάνω στον τροχό.

Με τήν ίδια άπόφασι τό δικαστήριο έ- κήρυσσε άδόκους τόν Πασκουαλίγκο και τό Λορέντζο Κρούφιτς, ενώ στο Φίλιππο Κρού- φιτς επέβαλε τήν ποινή τών Ισοβίων δεσμών.

Τό δικαστήριο άπόφυγε να κρίνει τόν Πέτρο Κρούφιτς και τόν παρέπεμψε στο Συμβούλιο των Δέκα.

Η άπόφασι του Συμβουλίου αυτού εξέ- δωθι στην πρώτη συνεδρίασι. Μ' αυτήν ο Πέτρος Κρούφιτς άνακηρύσσόταν ευεργέ- της και σωτήρας της Δημοκρατίας και έκ- φραζόταν η εύχη ν' άποκατασταθούν όμα- λες και φιλικές σχέσεις με τη Σένια.

Οι αντιπρόσωποι του δόγη έφυγαν ά- μέσως, για να κάμουν γνωστές στον ύπα- το άρχοντα της Βενετίας τις άποφάσεις, που άφορούσαν τούς κατηγορουμένους και να τού ζητήσουν τήν επικύρωσι τους.

Ο δόγης κάλεσε τότε τα μέλη του Συμ- βουλίου των Δέκα και τούς Γερουσιαστές κι' έπειτα από συζήτησι που κράτησε πολ- λές ώρες εξέδωσε τήν άπόφασι του, που ήταν άνέκλητη.

Ο Ιούλιος Κονταρίνι από οίκτο για τή μεγάλη ηλικία του 'Οριζαρέλλι, διέτασε να γίνη η εκτέλεσί του με πέλεκυ και να μ'ήν υποβληθεί σε κανένα από τα μαρτύρια που προέβλεπονταν για τούς καταδικαζο- μένους σε θάνατο.

Προκειμένου για τόν Πασκουαλίγκο, ο δόγης επέκυρώσε τήν άπόφασι του δικα- στηρίου και διέτασε τήν άποκατάστασι

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Πρόκειται για ένα από τα πιο παράξενα δυστυχήματα που προκάλυψαν στην 'Αμερική οι τελευταίες μεγάλες θύελλες. Ο έμπορος Στουπακέιτς από τό Ντένβερ της Μασαχουσέτης γύριζε στην πόλη μαζί με ένα φίλο του και τόν νεαρό γιό του, όταν ξαφνικά ένα πελώριο δέντρο, περπατώντας καταπλάσσει τό αυτοκίνητό του. Εύτυχώς τό άτύχημα δεν είχε κανένα ανθρώπινο θύμα, γιατί ο κορμός του δέντρου έπεσε στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου όπου δεν υπήρχε κανένας επιβάτης. Στη φωτογραφία μας ο μικρός Τομμυ Στουπακέιτς περιμένει κοντά στο κατεστραμμένο αυτοκίνητο τήν έπιστροφή του πατέρα του που ήλθε να ζητήσει βοήθεια.

του στα αξιώματα, τους τίτλους και τα προνόμια που είχε πριν.

Το ίδιο διάταξε και για τον Λορέντζο Κρούφιτς, έφ' όσον θα ήθελε να παραμείνει πολίτης της Βενετίας.

Στον Πέτρο Κρούφιτς ο δόγης εξέφρασε την ευγνωμοσύνη του και τον αποκαλούσε φίλο και σύμμαχο της Δημοκρατίας. Χάριζε, τέλος, την ποιή του Φιλίππου Κρούφιτς με τον όρο ότι θα δηλώνε δημοσία μετανόια και θα έδινε την υπόσχεσή ότι δεν θα έπαιρνε ποτέ πια τα όπλα εναντίον της Βενετίας.

Όταν αναγνώσθηκε αυτή η απόφασι, το πλήθος που ήταν συγκεντρωμένο μπροστά στην πλατεία του Αγίου Μάρκου ξέσπασε με φρενιτινά σε ζητωκραυγές.

Η απόφασις αυτή ικανοποιούσε το λαϊκό αίτημα και αποκαθιστούσε την εμπιστοσύνη των πολιτών της Βενετίας στη δικαιοσύνη της πατρίδος τους.

Όλοι επικροτούσαν, εξ άλλου, τη μεγαλοψυχία που είχε δείξει ο δόγης στο Φίλιππο Κρούφιτς.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν άναμφισβήτητος ένοχος. Άλλ' εκτός από το ότι είχε παρκιννηθή στην πράξι του από τον Ούγκολινο Τσιπριάνι, η υπέροχη στάσις του πατέρα του κι' η μεγάλη υπηρεσία που είχε προσφέρει στη δημοκρατία δικαιολογούσαν την επιείκεια που ο δόγης είχε δείξει απέναντί του.

Έπειτα από τη θύελλα

Η χαρά έλαμπε στα πρόσωπα όλων εκείνο το βράδυ στο μέγαρο Πασκουαλίγκο. Εκτός από το Μεγάλο Προδρόμο, την κόρη του και τη Ροζίτα, βρίσκονταν εκεί ο Πέτρος Κρούφιτς, ο Φίλιππος κι' η Ζάρα Γκριμάνι.

Ως άργα τη νύχτα ο Πασκουαλίγκο δεχόταν τα συγχαρητήρια των φίλων του, που έτρεχαν στο μέγαρό του για να του εκδηλώσουν την αγάπη και την αφοσίωσή τους.

Η πόρτα του μεγάρου κλείστηκε, τέλος κι' οι ένοικοι του έμειναν μόνοι μαζί με τους φιλοξενομένους των.

Γιατί ο Πασκουαλίγκο δεν θέλησε με κανένα τρόπο ν' αφήση τον Πέτρο Κρούφιτς και τους δικούς του να φύγουν.

— Η Θεία Πρόνοια που μας έσωσε από το θάνατο και την ατίμωσι, είπε, θέλησε οι δυο οικογένειές μας να είναι στο μέλλον ενωμένες. Τίποτε δεν μπορεί πια να μας χωρίση. Και το ίδιο ενωμένες θα είναι στο μέλλον η Βενετία κι' η Σένια.

Η χαρά της Τζιλίας ήταν άπειρήραπτη. Ως πριν από μερικές ώρες, δεν έλπιζε ότι θα ξανάβλεπε τον πατέρα της και τον αγαπημένο της Λορέντζο.

Οι δυο αυτοί άνθρωποι ήταν, ό,τι πολυτιμώτερο είχε στον κόσμο. Ήξερε καλά ότι δεν θα έπιζυγε από το θάνατό τους. Άλλ' ο Θεός την είχε λυτρήσει. Και δεν είχε αφήσει την άδυναμία και τη συκοφαντία να θριαμβεύσουν. Ο πατέρας της κι' ο μνηστήρας της, που αύριο θα γινόταν σύζυγος της, βρίσκονταν και πάλι κοντά της.

Η σκέψις αυτή έκανε τ' όστηδες της να πλημμυρίζουν από χαρά. Δέν ήταν μικρότερη η χαρά της Ροζίτας. Ο αγαπημένος της Φίλιππος είχε σωθή. Κι' όλα έδειχναν πως ο παλιός άνθρωπος είχε πεθάνει όριστικά μέσα στην ψυχή του.

Την ίδια σκέψις έκανε κι' η Ζάρα Γκριμάνι, που κύτταζε με αγάπη και στοργή τα δυο παιδιά της.

Είχε ζήσει ως τότε στο περιθώριο της ζωής κι' έτρεμε σε κάθε της βήμα, γιατί ήξερε πως χίλιοι κίνδυνοι απειλούσαν τους ανθρώπους που έλάτρευε.

Άλλα το μαρτύριό της είχε τελειώσει πια. Θα μπορούσε να ζήσει έλευθερα στο φως της ημέρας, χωρίς να φοβάται για τον άντρα της και το Λορέντζο, χωρίς να ντρέπεται για το Φίλιππο...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχισι.

Εκδόσεις

Εκυκλοφόρησαν τα γνωστά καλλιτεχνικά περιοδικά «Μοντέρνο» και «Καινούργιος τραγούδι» με όλες τις τελευταίες επιτυχίες και με πλούσιαν ποικιλία έργων.

Ο Πρόεδρος της Τουρκικής Δημοκρατίας κ. Τζεζαλ Μπαγιάρ.

Η έλληνοτουρκική φιλία ΚΑΙ ΕΓΚΑΡΔΙΟΤΗΣ

Ο άρχηγός του τουρκικού Έθνους στην Αθήνα.

Εκείνο που έκαμε τη μεγαλύτερη εντύπωσι στον Πρόεδρο της Τουρκικής Δημοκρατίας κατά την εδώ παραμονή του, ήταν η αθόρμητη, ειλικρινής και ένθουσιώδης υποδοχή που τον έκαμε ο λαός των Αθηνών και του Πειραιώς. Αυτή τον συγκίνησε περισσότερο κι' από τις επίσημες εκδηλώσεις κι' αυτήν είχε στο μυαλό του, όταν, απαντώντας στην πρόποσι του Βασιλέως, κατά το γεύμα των Ανανκτόρων, μίλησε για δυο συμφωνίες που συνδέουν την Ελλάδα και την Τουρκία, τη μία επίσημη και την άλλη εγκάρδια, τη μία που βασίζεται στα σύμφωνα και τις συνθήκες, και την άλλη που πηγάζει από την ψυχή των δυο λαών και που ξεπερνάει σε έκτασι, περιεχόμενο και κύρος την πρώτη.

Η έλληνοτουρκική φιλία, άλλωστε, δεν πήγασε από τις διεθνείς διασκέψεις. Δημιουργήθηκε, τουναντίον, εις πεισμα της διεθνούς διπλωματίας και παρά τις αντίθετες επιδιώξεις και την αντίδρασί της.

Η θεμελιώσις της είναι μία από τις ωραιότερες και διδακτικότερες σελίδες της ιστορίας όλων των αιώνων.

Όταν μιλούμε για έλληνοτουρκική φιλία, έννοούμε τη «συνθήκη φιλίας, ουδετερότητας, διαλλαγής και διαιτησίας», που υπογράφηκε στην Αγκυρα στις 30 Οκτωβρίου του 1930 μεταξύ του Έλευθερίου Βενιζέλου και του Κεμάλ Ατατούρκ. Άλλ' η πραγματική έλληνοτουρκική φιλία είχε άρχισι από το καλοκαίρι του 1923, στη Λαζάννη της Ελλάδας, και νά πως:

Την εποχή εκείνη κρινόταν από τους Μεγάλους, η τύχη των έλληνοτουρκικών σχέσεων. Η μικρασιατική εκστρατεία είχε τερματισθή με το γνωστό τρόπο, άλλ' οι στρατοί των δυο χωρών έστεκαν αντιμετώπις στη Θράκη και τίποτε δεν απέκλειε την επανάληψι των έχθροπραξιών. Οι σύμμαχοι ανέλαβαν τότε να μεσολαθήσουν, για να διευθετηθούν οι διαφορές που χώριζαν τις δυο χώρες και ν' αποσβέσθι ο κίνδυνος ενός νέου πολέμου.

Άλλ' είχαν τεράστια συμφέροντα στη Μικρά Ασία, συμφέροντα όχι μόνον πολιτικά, αλλά και οικονομικά. Κι' αυτά κυρίως ένδιαφέρονταν να κατοχυρώσουν και να προστατεύσουν. Δεν επέτρεψαν, λοιπόν, στις δυο αντιπροσωπείες, την έλληνική και την τουρκική, να συναντηθούν — με το πρόσχημα δθεν, ότι λόγω της άμοιβαίας έχθρότητας, μπορούσαν νά έλθουν στα χέρια! — κι' άρχισαν νά συ-

σκέπτονται μόνοι τους και νά υποβάλλουν διαδοχικά προτάσεις τότε στη μία και τότε στην άλλη.

Με τις προτάσεις αυτές, προσπαθούσαν νά διακανονίσουν τα δικά τους συμφέροντα, απειλώντας τους Τούρκους ότι θ' άφηναν τάχα τον έλληνικό στρατό νά προέλθι στην ανατολική Θράκη και τους Έλληνες, ότι θ' άφηναν τους Τούρκους νά επιτεθούν εναντίον της δυτικής Θράκης.

Έτσι, οι διαπραγματεύσεις έχρόνιζαν. Και το πιθανώτερο ήταν, ότι θα κατέληγαν... σ' έναν καινούργιο πόλεμο, στον ύποιον Έλληνες και Τούρκοι θάχυναν το αίμα τους για νά λύσουν τις διαφορές τους, άλλα για νά προστατεύσουν τα συμφέροντα των Μεγάλων.

Ο Έλευθέριος Βενιζέλος, που ήταν άρχηγός της έλληνικής αντιπροσωπείας, με την παρορμητική οξύδερκεια που τον χαρακτήριζε, κατάλαβε ποιές ήταν οι προθέσεις των «μεσολαθητών» και προσπάθησε νά επιτύχι μία ιδιαίτερη συνάντησι με τον άρχηγό της τουρκικής αντιπροσωπείας.

Αυτή η συνάντησις έγινε στο Ούσού της Λαζάννης και κράτησε ελάχιστα. Μέσα σε λίγες ώρες, οι άρχηγοί των δυο αντιπροσωπειών είχαν λύσει φιλικότητα όλα τα ζητήματα κι' είχαν μονογραφήσει ένα πρόχειρο κείμενο συμφωνίας.

Η άναγγελία της, που έγινε την άλλη μέρα από τον ίδιο τον Έλευθέριο Βενιζέλο, έπεσε σαν βόμβα, μεταξύ των «μεσολαθητών», που είδαν ότι είχαν χάσει το παιχνίδι. Κατάλαβαν τότε, ότι δεν μπορούσαν πια νά κάμουν τίποτ' άλλο από το νά συγχαρούν τους δυο ένδιαφερομένους.

Από την εποχή εκείνη, σφυρηλατήθηκε η έλληνοτουρκική φιλία. Έργον κυρίως δυο φωτεινών διανοιών, του Έλευθερίου Βενιζέλου και του Κεμάλ Ατατούρκ, έγινε με τον καιρό θέλησις και πίστις των δυο λαών, για νά βαθίσουν αδελφωμένοι πάνω στο δρόμο των κοινών ιστορικών πεπραμένων τους. «Η χώρα μου και η χώρα σας, είπε ο κ. Τζεζαλ Μπαγιάρ, δεν αντιλαμβάνονται τη ζωή, παρά με τη μορφή που αξίζει τον κόπο να τη ζή κανείς: Της ανεξαρτησίας, χωρίς λύσιν της συνεχείας της. Την απόδειξι τούτου, έδωσαν σ' αυτές ακριβώς τις σχέσεις μεταξύ τους κατά το παρελθόν, παράδειγμα τούτου έδωσαν κατά την διάρκεια των τελευταίων γεγονότων και είναι υπέρ ποτέ άλλοτε άποφασισμένες νά υπερασπίσουν το μόνον πράγμα που τους είναι προσφιλές, την τιμήν τους, εκεί όπου το καθήκον ήθελε τας καλέσει».

Ο Τζεζαλ Μπαγιάρ, που με τόσο ώραία λόγια υπεγράμμισε τα κοινά ιδεώδη των δυο χωρών, ήταν ένας από τους πιο στενούς συνεργάτες του άναμορφωτού της νέας Τουρκίας Κεμάλ Ατατούρκ. Νεώτατος άκούμη, άναμνήθηκε στην έθνική οργάνωσι «Ένωσις-Πρόοδος» και ανέπτυξε εξαιρετική δραστηριότητα τόσο στην ιδιαίτερη πατρίδα του, το Ουμούρμπεκ της Προύσσης, όσο και άργότερα στη Σμύρνη.

Μετά τη δημιουργία του νέου κράτους της Αγκυρας, διηύθυνε επανειλημμένα το ύπουργείον Έθνικής Οικονομίας και την Έθνική Τραπεζα της Τουρκίας και έθεσε τις βάσεις της οικονομικής άνασυγκροτήσεως της πατρίδος του.

Το 1945 άποσχίσθηκε από το πανίσχυρο ως τότε Λαϊκό κόμμα και ίδρυσε το δημοκρατικό κόμμα, που θριάμβευσε έπειτα από λίγον καιρό στις εκλογές. Η 9η Τουρκική Έθνοσυνέλευσις, τον εξέλεξε, τέλος, Πρόεδρο της Δημοκρατίας και του εμπιστεύθηκε την άνώτατη ήγεσία του τουρκικού Έθνους.

Η έλληνική πρωτεύουσα κι' ο Πειραιεύς, άλλα και ολόκληρη η Ελλάδα, δεν είδαν στο πρόσωπο του Τζεζαλ Μπαγιάρ έναν Έννον. Τον υποδέχτηκαν σαν τον εκπρόσωπο ενός φίλου και αδελφού Έθνους και με τις αθόρμητες εκδηλώσεις τους, τις ούρανομηκεις ζητωκραυγές και τις ένθουσιώδεις έπαινεσις τους, διετράνωσαν για μία άκομη φορά την προσήλωσι και την πίστιν τους στην έλληνοτουρκική φιλία και στα κοινά πεπραμένα των δυο λαών.

Αυτή η φιλία βρίσκεται σήμερα μέσα στην καρδιά όλων των Έλλήνων και όλων των Τούρκων. Και το γεγονός αυτό της δίνει μία γρανιτένια άντοχή, που δεν φοβάται ούτε το χρόνο, ούτε τις έπιβουλές. Κανείς δεν έσει τί έπιφυλάσσει το μέλλον. Ένα, όμως, είναι βέβαιον: Οτι η Ελλάδα και η Τουρκία θα βαθίσουν ένωμένες και αδελφωμένες τον ιστορικό δρόμο τους, πρόμαχον της έλευθερίας, της τιμής και του πολιτισμού.

ΟΙ παλαιότατοι κάτοικοι της αρχαίας Αθήνας, χρησιμοποιούσαν την Ακρόπολι ως φρούριο, όπου θα κατέφευγαν σε ώρα ανάγκης. Τα πελασγικά τείχη που βρίσκονται, και σήμερα στον Ίερό Βράχο το επιβεβαιώνουν. Το φρούριο λοιπόν της Ακροπόλεως θα προστάτευσε τους πρώτους κατοίκους της Αθήνας από τους έχθρους της ξηράς, κυρίως όμως από τους πειρατές, που έλυμαίνοντο κυριολεκτικά τις έλληνικές θάλασσες και τα παράλια στους προϊστορικούς χρόνους.

Ίσως για το φόβο των πειρατών οι πρώτοι Αθηναίοι δεν έχτισαν την πόλι τους, όπως θα ήταν φυσικό, στη μεσημβρινή και ανατολική πλαγιά της Ακροπόλεως, άλλα προτίμησαν τη βορεινή για νά μένουν άβρατοι από τα πειρατικά πλοία, που θα έφταναν τυχόν στο φαληρικό όρμιο...

Αν όμως στην αρχαιοτάτη Αθήνα ή Ακρόπολις ήταν άρκητή για τους λίγους κατοίκους της, δεν συνέβαινε το ίδιο και άργότερα, στους ιστορικούς χρόνους όταν η πολιτεία μεγάλωσε. Κι' έτσι παρουσιάστηκε η ανάγκη, ιδίως μετά τους περσικούς πολέμους, νά χτισθι ένα μεγαλύτερο τείχος που νά περιλάβη όχι μόνο την Ακρόπολι άλλα και ολόκληρη την πόλι που είχε άπλωθι κάτω από τον Ίερό Βράχο.

Η κατασκευή του τείχους αυτού, που περιέβαλε την Αθήνα, οφείλεται κυρίως στο Θεμιστοκλή, στον όποιον οφείλεται επίσης και το περιφερικό τείχος, που προστάτευε χωριστά τον Πειραιά.

Άλλ' όταν ο Περικλής έδωσε σε έφαρμογή το πρόγραμμα της αθηναϊκής ήγεμονίας και θαλασσοκρατίας σε ολόκληρη την Ελλάδα, σκέφθηκε πως το περιφερικό τείχος της Αθήνας δεν ήταν άρκητό για νά της εξασφαλίσι την έπικοινωνία με το πρώτο της λιμάνι, τον Πειραιά, και με τη θάλασσα. Ένας έχθρος από την ξηρά θα μπορούσε νά περικυκλώσθι την πόλι νά την άποκόψι από τη θάλασσα και νά την άναγκάσθι ύστερ' από μακρά πολιορκία νά παραδοθι. Αποφάσισε, λοιπόν, νά συνδέσθι τα δυο περιφερικά τείχη, που προστάτευαν χωριστά την Αθήνα και τον Πειραιά, με ένα μακρό διπλό τείχος που θα εξασφάλιζε έτσι τη διαρκή έπικοινωνία τις Αθήνας με το έπίνειό της και τη θάλασσα.

Ο μεγάλος Αθηναίος απέδιδε εξαιρετική ασμασία στην έπικοινωνία με τη θάλασσα, στην όποια κυριαρχούσαν την εποχή εκείνη τα αθηναϊκά πλοία. Λυπόταν, μάλιστα, γιατί η Αθήνα δεν ήταν νησί.

«Σκεφθήτε, έλεγε σε κάποιο λόγο του στους Αθηναίους, αν ήμαστε νησιώτες, ότι κανένας δεν θα μπορούσε νά μας έπιτεθώ!...»

Ακριβώς, για νά άπομονώσθι με κάποιο τρόπο την Αθήνα από την ξηρά και νά την μεταβάλι σε ένα είδος νησιού, έφτιαξε ο Περικλής τα «μακρά τείχη» που την ένωσαν με τον Πειραιά. Από τα μακρά τείχη, το βορειότερο ακολουθούσε τη διεύθυνσι που έχει σήμερα ο ηλεκτρικός σιδηρόδρομος Αθηνών — Πειραιώς ενώ το νοτιώτερο άρχιζε από εκεί που είναι τώρα οι Στήλες του Όλυμπίου Διός και έφθανε στο Παλιό Φάληρο.

Τα μακρά τείχη των Αθηνών

Τα μακρά τείχη των Αθηνών, που περιέβαλε την πόλι τους, όπως θα ήταν φυσικό, στη μεσημβρινή και ανατολική πλαγιά της Ακροπόλεως, άλλα προτίμησαν τη βορεινή για νά μένουν άβρατοι από τα πειρατικά πλοία, που θα έφταναν τυχόν στο φαληρικό όρμιο...

Η κατασκευή του τείχους αυτού, που περιέβαλε την Αθήνα, οφείλεται κυρίως στο Θεμιστοκλή, στον όποιον οφείλεται επίσης και το περιφερικό τείχος, που προστάτευε χωριστά τον Πειραιά.

Άλλ' όταν ο Περικλής έδωσε σε έφαρμογή το πρόγραμμα της αθηναϊκής ήγεμονίας και θαλασσοκρατίας σε ολόκληρη την Ελλάδα, σκέφθηκε πως το περιφερικό τείχος της Αθήνας δεν ήταν άρκητό για νά της εξασφαλίσι την έπικοινωνία με το πρώτο της λιμάνι, τον Πειραιά, και με τη θάλασσα. Ένας έχθρος από την ξηρά θα μπορούσε νά περικυκλώσθι την πόλι νά την άποκόψι από τη θάλασσα και νά την άναγκάσθι ύστερ' από μακρά πολιορκία νά παραδοθι. Αποφάσισε, λοιπόν, νά συνδέσθι τα δυο περιφερικά τείχη, που προστάτευαν χωριστά την Αθήνα και τον Πειραιά, με ένα μακρό διπλό τείχος που θα εξασφαλιζε έτσι τη διαρκή έπικοινωνία τις Αθήνας με το έπίνειό της και τη θάλασσα.

Ο μεγάλος Αθηναίος απέδιδε εξαιρετική ασμασία στην έπικοινωνία με τη θάλασσα, στην όποια κυριαρχούσαν την εποχή εκείνη τα αθηναϊκά πλοία. Λυπόταν, μάλιστα, γιατί η Αθήνα δεν ήταν νησί.

«Σκεφθήτε, έλεγε σε κάποιο λόγο του στους Αθηναίους, αν ήμαστε νησιώτες, ότι κανένας δεν θα μπορούσε νά μας έπιτεθώ!...»

Ακριβώς, για νά άπομονώσθι με κάποιο τρόπο την Αθήνα από την ξηρά και νά την μεταβάλι σε ένα είδος νησιού, έφτιαξε ο Περικλής τα «μακρά τείχη» που την ένωσαν με τον Πειραιά. Από τα μακρά τείχη, το βορειότερο ακολουθούσε τη διεύθυνσι που έχει σήμερα ο ηλεκτρικός σιδηρόδρομος Αθηνών — Πειραιώς ενώ το νοτιώτερο άρχιζε από εκεί που είναι τώρα οι Στήλες του Όλυμπίου Διός και έφθανε στο Παλιό Φάληρο.

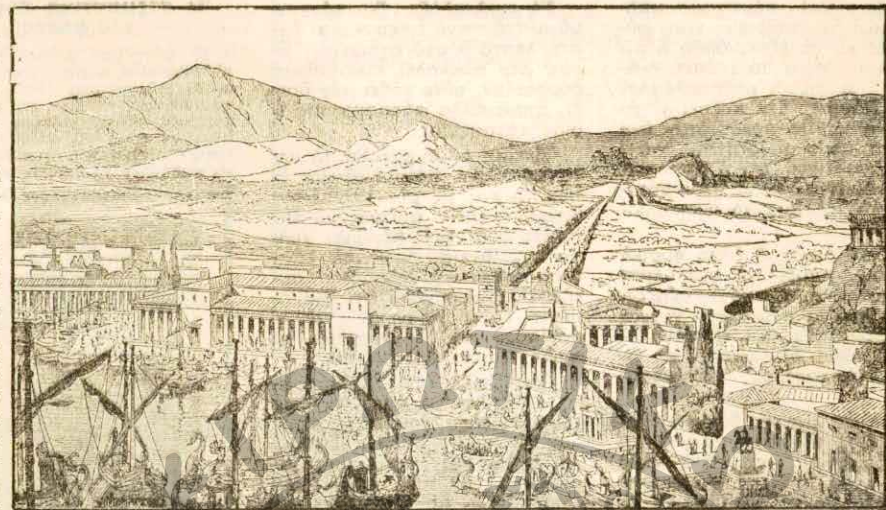
Από τα μακρά τείχη και κυρίως από το τείχος του Πειραιώς σώζονται ακόμα μερικά ερείπια που μας δείχνουν την όστια κατασκευή τους. Δίκαια δε θεωρήθηκαν στην εποχή τους σπουδαίο οχυρωματικό κατάρθωμα και για το μεγάλο μήκος τους και για τα τεράστια ποσά που έξοδεύτηκαν στην κατασκευή τους.

Το τείχος μάλιστα του Πειραιώς σωζόταν καλά διατηρημένο σε πολλά μέρη ως την Έλληνική Έπανάστασι. Σε μία άναφορά μάλιστα, που κάνει ο Δελγιάν-

νης στην κυβέρευσι στα 1827, προτείνει άφού έπισκευασθι και συμπληρωθι, νά χρησιμευθι ως οχυρό, νά χρησιμοποιηθι εναντίον των Τούρκων της Αττικής. Μά το τείχος τότε, ούτε έπισκευάστηκε, ούτε χρησιμοποιήθηκε... Έξαφανίστηκε όμως κατόπιν, θύμα της ρυμοτομίας του νέου Πειραιώς...

Άλλα ήταν γραφτό στις ημέρες μας νά χρησιμοποιηθι ένας από τους πύργους του άρχαιού πειραιεύς, για πολειμικούς σκοπούς. Στον πύργο αυτό, που καλά διατηρημένος σώζεται ακόμα στην «Ητιώνεια ακτή» — στην βορεινή πλευρά βγαίνοντας από το λιμένα — είχαν στήσι οι Γερμανοί ένα πολυβυλείο στα χρόνια της Κατοχής. Σε κάποια έπίδρομη λοιπόν συμμαχικών αεροπλάνων, μια βόμβα έπεσε επάνω στο γεωμετρικό πολυβυλείο και συγκλόνισε ολόκληρο τον πύργο του άρχαιού τείχους, χωρίς όμως και νά τον ρίξι. Πράγμα που δείχνει πόσο στερεά φτιαγμένον πρέπει νά ήταν το τείχος, ώστε νά άντέχθι όχι μόνο στις πολιορκητικές μηχανές της εποχής του Περικλή, άλλα και στις σημερινές βόμβες των αεροπλάνων!

Προτού νά κλείσωμε το σημείωμά μας για τα μακρά

Τα «μακρά τείχη» του Περικλή, που ένωσαν την Αθήνα με τον Πειραιά.

Το τείχος της Αρχαίας Αθήνας θα πρέπει ν' άναφέρωμε και για το νεώτερο τείχος, που ήταν γύρω από την πόλι στα χρόνια της Τουρκοκρατίας και συμπληρώθηκε από τον Βοεβόδα των Αθηνών, τον περίφημο Χασεκί, μόλις λίγα χρόνια πριν από την Έλληνική Έπανάστασι.

Το τείχος αυτό — που δεν είχε, βέβαια, το μήκος του άρχαιού — άρχιζε από την Ακρόπολι, κοντά στα Προπύλαια, έφτανε στην Πύλη του Αδριανού, περνούσε από εκεί που είναι σήμερα το Μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτου, κατέβαινε κοντά στη σημερινή όδω Σταδίου και την όδω Πειραιώς, κι' έπειτα περνώντας από τον Κεραμεικό και το Θησείο ξανάγύριζε στην Ακρόπολι.

Σαραντά χρόνια πριν από την Έπανάστασι ο Χασεκίς αποφάσισε νά συμπληρώσθι και νά έπισκευάσθι, το παλαιότερο, που ύπρχε. Το τείχος είχε όκτώ πόρτες για νά βγαίνι κανείς από την Αθήνα, κι' ένας περιηγητής που το τριγύρισε, στα 1810, άναφέρει πως έκανε κοντά μία ώρα για νά νά φέρη βόλτα σ' όλο του το μήκος.

Μετά την Έπανάστασι, όσο μέρος από το τείχος είχε άφθει όδθιο ο πόλεμος το γκρεμίσαν οι Αθηναίοι και με το υλικό του έφτιαξαν τα πρώτα στίβια της έλευθερης πλέον Αθήνας.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Ένα νέο φάρμακο για τη χρόνια δυσκοιλιότητα

Μιά ασθένεια που οφείλεται στον πολιτισμό

Έκατομμύρια άνθρωποι παρυσιάζουν μια παράξενη και φαινομενικά ανεξήγητη μεταβολή στο πρόσωπό τους και στο χαρακτήρα τους, γιατί υποφέρουν από χρόνια δυσκοιλιότητα. Είναι γλωμώ, κακός, με στυφή έκφραση, και μιλούν απότομα κι' επιθετικά σε όλους. Κι' αυτό έπειδή δεν λειτουργεί κανονικά το πεπτικό τους σύστημα.

Οι αιτίες της χρόνιας δυσκοιλιότητας, θα μπορούσαν να γεμίσουν δόξαξοι τόμους, για να περιγράψουν λεπτομερώς. Είναι δε έκαιονταδες τα φάρμακα που υποδεικνύονται έναντι της — τα περισσότερα όμως απ' αυτά, τελείως άνοστα.

Δεδομένου, ότι η δυσκοιλιότητα αποτελεί σύμπτωμα μάλων, και όχι ασθένεια, είναι ουσιαστικό να εξακριβωθεί η αιτία της. Μόνο τότε επιτυγχάνεται η οριστική καταπολέμησης της. Πάντως, δεν πρέπει ν' άνησυχά κανείς πολύ, όταν έχει χρόνια δυσκοιλιότητα, γιατί έχει αποδειχθεί, ότι η άνησυχία αυτή βλάπτει πολύ περισσότερο από την ίδια τη δυσκοιλιότητα.

Ένας όγκος ή άλλο φυσικό εμπόδιο, μπορεί να δυσκολέψει την κανονική λειτουργία των εντέρων και να προκαλέσει χρόνια δυσκοιλιότητα. Σε τέτοιες περιπτώσεις, δεν μπορεί να ώσέλθουν καθόλου τα καθαριστικά.

Άλλες αιτίες δυσκοιλιότητας είναι η έλαττωματική κυκλοφορία, μια άνωμαλία της γολθόδου κύστεως, ή σκοληκοειδής, οι αίμορροΐδες, ή το συρίγγιο. Συννότερη όμως απ' όλες είναι η νευρική υπερένταση, ή ο στομανολόγος δόκτωρ Ουάλτερ Άλθαρόζ της άμερικανικής Κλινικής Μάγιο, γράφει σε μια μελέτη του, ότι «η δυσκοιλιότητα είναι ασθένεια νευρικής προελεύσεως, συνέπεια του πολιτισμού».

Πάντως, τα καθαριστικά δεν συνιστώνται καθόλου. Φέρουν ένα προσωρινό μόνο αποτέλεσμα, ενώ, στην πραγματικότητα, χειροτερεύουν την κατάσταση αντί να την διορθώσουν, γιατί έρεθίζουν τα τοιχώματα των εντέρων. Αποτελούν μάλιστα αληθινή «αθέλητη αυτοκτονία», σε περιπτώσεις γαστρικών άνωμαλιών που οφείλονται σε άνωστη ακόμη σκοληκοειδΐδα. Η ήδη έρεθισμένη σκοληκοειδής μπορεί τότε να διασπείρει, από τους σφοδρούς μυϊκούς σπασμούς, που προκαλεί το καθαρισμό και να έποκολουθήσει κεραυνόδολος περτονίτις και θάνατος σε λίγες ώρες.

Ένα καινούριο φάρμακο κατά της χρόνιας δυσκοιλιότητας, που έχει αποδειχθεί πολύ αποτελεσματικό λέγεται «μελακρόζ», ή, με τη νημική του ά-

νομασία, «νάτοιν καροξυμεθυλλελλουλόζη». Είναι μια άνοση και άγευστη άσπρη σκόνη. Οι άποτυχίες που έχει παρουσιάσει ως τώρα, μέσα σε 3 χρόνια δοκιμών του σε έκατοντάδες πάσχοντες, είναι ελάχιστες.

Η ουσία αυτή, όταν θάσπ στο παχύ έντερον, μεταβάλλεται σε μια όγκωδη ύλη, με σύσταση ζελατινώδη. Προκαλεί έτσι τη διάταση και τον έλαφο έρεθισμό των εντερικών τοιχωμάτων, κι' έπομένως τη διεγερτική της λειτουργίας τους. Πρόπει δε να σημειωθεί ότι η χρόνια δυσκοιλιότητα — άσθένεια της ειδικής αιτίας της σε κάθε περίπτωση — οφείλεται πάντοτε σε μια σχετική άδράνεια και νωθρότητα του έντερου.

Το «μελακρόζ» διογκώνεται μόνο στο παχύ έντερον, και όχι στο λεπτό ή στο στόμαχο. Έτσι, δεν προκαλεί συναίσθημα δυσφορίας, ούτε κόβει την όρεξη, όπως άλλα φάρμακα της ίδιας κατηγορίας.

Έκείνοι όμως που θα το μεταχειρισθούν, πρέπει να έχουν ύπομονη και να μην περιμένουν θαύματα άμέως με την πρώτη δόση του. Δεν έχει γρήγορη ένέργεια, όπως τα βλαβερά καθαριστικά. Χρειάζεται συνήθως να χορηγηθεί επί 2-3 ήμερες κατά συνέχειαν, για ν' άνοίσουν τα έκδλώνονται τα πρώτα αποτελέσματά του.

Παράλληλα προς το φάρμακο αυτό, όποιος υποφέρει από δυσκοιλιότητα, πρέπει να τρώει άφθονα φρούτα, ώμα ή βρασμένα, καθώς και πράσινα χορταρικά, και να πίνει πολύ νερό. Ποδ πάντως δε, δεν πρέπει να παίρνει πολύ στα σοβαρά την «πάθση» του και ν' άνησυχά γι' αυτήν.

Τα παιδιά ιδίως που έπηρεάζονται εύκολα, μπορεί να πάθουν νευρώση, αν οι γονείς των δίνουν υπερβολική προσοχή στην τακτικότητα των κενώσεών τους και θεωρούν σοβαρό την παραμικρή άνωμαλία που θα παρουσιάσουν.

•••

Τεχνητός μύς

Ένας καθηγητής του πανεπιστημίου Κολούμπια, ο καθηγητής Τερν Χανγκάσι έφτιαξε έναν τεχνητό μύη, που είναι ίκανος ν' άποδώσει ένα ώρισμένο ποσό ένεργείας.

Ο μύς αυτός αποτελείται από μια χημική ουσία, την άκτομυζίνη, που βρίσκεται σε όλους τους ιστούς του σώματος και που είναι σε θέση να προκαλή διάφορες συστατικές κινήσεις των μυών. Η άμερικανός έπιστήμων μελέτη τον τρόπο της πρακτικής χρησιμοποίησης του σε περιπτώσεις άρρωστων, άναπηρών κτλ.

Καθιστοί και όχι ξαπλωμένοι στο κρεβάτι

Οι Άμερικανοί γιατροί Λεβιν και Λόουν συνιστούν, σε περιπτώ-

σε άξείας θρομβώσεως των στεφανιαίων άρτηρών, να τοποθετηθεί ο άσθενής σε μια πολυθρόνα, αντί να μένει ξαπλωμένος στο κρεβάτι του. Η παραμονή στο κρεβάτι, παρατηρούν, βλάπτει τον άσθενή που πάσχει από καρδιακή άνεπάρκεια με συμφορητικά φαινόμενα της βάσεως των πνευμόνων, γιατί επιβαρύνει την κυκλοφορία και, συνεπώς, κοράζει περισσότερο την καρδιά.

Η παραμονή σε πολυθρόνα συντελεί στην ταχύτερη θεραπεία του άσθενους. Κατά τις πρώτες ήμερες, όμως, δεν πρέπει να γίνεται κατάχρησης, για να μην έπέλθουν διαταραχές, που μπορούν να χειροτερεύσουν την κατάσταση του.

Οι κίνδυνοι από τη χλωρομυκίνη

Η χλωρομυκίνη είναι το καλύτερο φάρμακο έναντι του τούφου. Αποδίδει επίσης άριστα αποτελέσματα στην παιδική διάρροια, στον κοκκύτη, στις μολύνσεις των ούροποιητικών όργων κτλ.

Στην Άμερική παρατηρήθηκαν, ώστόσο, πολλές περιπτώσεις άναίμιας βαρείας μορφής και, μάλιστα, σε 72 περιπτώσεις οι άσθενείς πέθαναν. Παρά το γεγονός αυτό, το άμερικανικό ύπουργείο της Υγείνης άπέφαισε να μην άποσύρη προς το παρόν το αντίδοτικό αυτό από την κατανάλωση, συνέστησε, όμως, στους γιατρούς να μην το χρησιμοποιούν παρά μόνον αφού έξαντήσουν όλα τα άλλα φάρμακα και ύπο την προϋπόθεση ότι κινδυνεύει η ζωή του άσθενους.

Η θερμαντική δύναμη του φωτός

Το μάτι μας βλέπει τη νύχτα το φως ενός κερού από άπόσταση 27 χιλιομέτρων (όταν η άτμόσφαιρα είναι τελείως καθαρή). Οι φωτεινές ακτίνες που μπαίνουν στο μάτι απ' αυτή την άπόσταση έχουν τόσο θερμαντική δύναμη ώστε, για να αεζήσουν τη θερμοκρασία ενός

γραμμάριου νερού κατά ένα μόνο βαθμό, θα χρειάζονταν 3 000.000 χρόνια! Αυτό τουλάχιστον υποστηρίζει ο δόκτωρ Ντάρζον, καθηγητής του πανεπιστημίου της Πενσυλβανίας.

Έξ άλλου, κατά τον καθηγητή Ουάλλας Όσγκοντ του πανεπιστημίου του Ρότσεστερ, το μάτι μας μετακινείται πέντε τουλάχιστον φορές για να διαβάσει μια μόνο σειρά έφημερίδας.

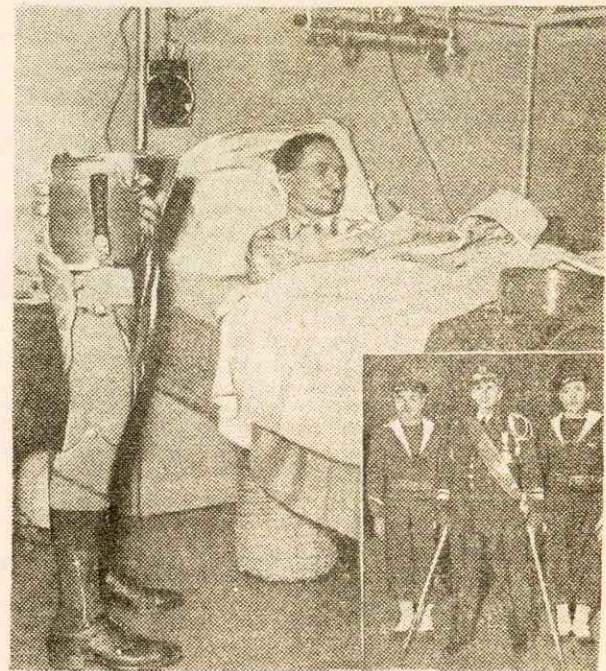
Όχι κρέας μαζί μ' αυγά!

Κατά τον δόκτωρ Μπέρολ δεν πρέπει να τρώμε στο ίδιο γεύμα κρέας και αυγά ή παρασκευάσματα που περιέχουν αυγά. Η συχνή παράβαση αυτή του κανόνος οδηγεί στον άρθριτισμό, τους ρευματισμούς και την άρτηριακή υπέρταση.

Τούννελ για τα πλοία

Προτείνεται η κατασκευή ενός τελλούριου τούννελ για πλοία, που θα συμπληρώσει τη Διώρυγα του Παναμά, θα έχει μήκος 146 μιλίων και θα περνά κάτω από τα βουνά της Χοντούρας. Η πρόταση αυτή υπεβλήθη στο τελευταίο συνέδριο της Διεθνούς Γεωγραφικής Ένωσεως, στην Ουάσινγκτον, από τον γηραιό γεωλόγο Ουίλλιαμ Χέρμπερτ Χόμπς (ήλικίας 88 ετών). Ο ίδιος είχε προτείνει προηγουμένως την κατασκευή ενός τέτοιου τούννελ, που να περνά κάτω από τον μεξικανικό ισθμό Τεχουαντεπέκ, αλλά το Μεξικό δεν έδειξε κανένα ενδιαφέρον για την ιδέα του.

Σύμφωνα με τα σχέδια του Χόμπς, το τούννελ αυτό θα είναι άπρόσβλητο από ατομικές βόμβες. Ο Άμερικανός γεωλόγος φρονεί ότι είναι πολύ προτιμώτερη αυτή η λύση, παρά ο πρόβλεπόμενος διπλασιασμός του πλάτους της Διώρυγας του Παναμά. Ηλεκτρικές μηχανές σιδηροδρόμου θα σφυρηλατούν τα πλοία μέσα σ' αυτό το τούννελ.

ΟΤΑΝ ΥΠΑΡΧΗ ΘΕΛΗΣΙΣ

Ο Γάλλος πλωτάρχης Λ Έρμινιέ, κυβερνήτης του υποβρυχίου «Καζαμπλάνκα» παρασημοφορήθηκε προ ήμερών με τον μεγαλόσταυρο της γαλλικής Λεγεώνας της Τιμής. Σ πανίος άξιοματικός έπέδει τόσο ήρωισμό όσο ο πλωτάρχης Λ Έρμινιέ. Αφού πέραςε όλο τον πόλεμο πάνω στο υποβρύχιό του, έκτελειώτας τις πιο ριψοκινδύνες άποστολές, υπεβλήθη μετά την άπελευθέρωση της χώρας του σε μια χειρουργική επέμβαση κατά την όποια του άφαιρέθηκαν και τα δύο του πόδια. Κι' όμως ο τρόπος με τον όποιο ζή σήμερα ο ήρωας αυτός είναι ένα θαύμασμο παράδειγμα θηλώς. Σηκώνεται και πέφτει στο κρεβάτι του μόνος του βοηθούμενος από ένα σίδερο που έχει κρεμάσει πάνω απ' το προσκέφαλό του και μπαίνει στα τεχνητά πόδια ή βγαίνει απ' αυτά χωρίς καμιά ξένη βοήθεια. Ο ήρωϊκός πλωτάρχης εξακολουθεί παρ' όλα αυτά να εργάζεται στο Υπουργείο των Ναυτικών.

Νέα φάρμακα

Έναντι της υπέρτασης, της έπιληψίας, των κισρών

Κάθε μέρα σχεδόν, άνακαλύπτονται στην Εύρώπη και στην Άμερική, νέα φάρμακα έναντι διαφόρων άσθενειών. Νά, λοιπόν, μερικά από τα πιο άξιοσημεία από αυτά:

Οι Άμερικανοί έπιστήμονες άνακάλυψαν μια ουσία, που ό χημικός τύπος της είναι όμοιος περίπου με της μορφίνης και που καταπολεμά τα άποτελέσματα της μορφίνης και άλλων παραγώνων του όπιου. Η ουσία αυτή ώνομάσθηκε Ν-άλλυλομορφίνη.

Η ουσία αυτή θα έπιτρέψει τη σωτηρία πολλών ανθρώπων, που άποπειράνται ν' αυτοκτονήσουν παίρνοντας ναρκωτικά.

Χρησιμοποιήθηκε επίσης σε περιπτώσεις νεογενήτων βρεφών, που δεν μπορούσαν ν' άναπνεύσουν, λόγω των ισχυρών δόσεων μορφίνης, που οι γιατροί είχαν χορηγήσει στις μητέρες τους, για να καταπραύνουν τους πόνους του τοκετού.

Ο δόκτωρ Άμπραμσον της Νέας Υόρκης, άνακάλυψε μια ουσία που έλαττώνει την άναλογία της γολθστερόλης μέσα στο αίμα και ξανόβνει στις άρτηριές την έλαστικότητα τους. Η ουσία αυτή ένδεικνυται έναντι της άρτηροσκληρώσεως.

Η φενυλμπαζόνη, που παράγεται από την πίσσα του άνθρακος, εξαφανίζει ταχύτατα τους πόνους σε πολλές μορφές άρθρίτιδος. Προκαλεί, ως τόσο, σε μερικούς άσθενείς, έμετους και έξανθήματα. Ο δόκτωρ Τραϊγκερ την θεωρεί σαν «το ισχυρότερο άναλγητικό φάρμακο, μη ναρκωτικής μορφής, που γνωρίζουμε ως σήμερα».

Οι πόνοι των κισρών άνακουφίζονται με μια ουσία που παράγεται από τη μύτρα. Η ίδια ουσία άποδίδει εξαίρετα αποτελέσματα έναντι της άσθενείας του Χόντκιν (άθεράπειτη διαταραχή της λειτουργίας των λυμφατικών αδένων). Η ουσία αυτή είναι το άδενυλικόν δξύ, που έβγαίνει άρχικά από τους μύς διαφόρων ζώων και ήταν σπανιότητα και πανάκριβη. Τελευταία, όμως, ο Άμερικανός δόκτωρ Άλμπτον, του κολλεγίου του Μπρούκλιν, άνακάλυψε μια μεθοδο που έπιτρέπει την παρασκευή της από τα ύπολείμματα της μαγιάς της μύρας.

Ο δόκτωρ Κόμπ άνακάλυψε μια ουσία που βρίσκεται στα έσωτερικά τοιχώματα του στομάχου του χοίρου και που άνακουφίζει τους πόνους του έρπητος ζωστήρος. Η ουσία αυτή, που άποκλήθηκε πρωταμίδα, εισάγεται στον οργανισμό με ένδομυϊκές ένεσεις.

Ένας Άγγλος έπιστήμων άνακάλυψε μια λευκή κρυσταλλική ουσία, τη μυζολίνη, που καταπολεμά αποτελεσματικά τις κρίσεις της έπιληψίας.

Ο δόκτωρ Μόρισσον, του Λας Άντζελες, άνακάλυψε ένα συνδυασμό άσπρινης και σουλφαμίδων, που άπέδωσε άριστα αποτελέσματα έναντι της έλκώδους έντεροκολίτιδος.

Ο δόκτωρ Μπάτ του Ίνστιτούτου της Πενσυλβανίας (Φλωρίδα) άνακάλυψε ένα νέο

ένζυμο, την ύαλουρονιδάση, που, χορηγούμενη από το στόμα, έμποδίζει το σχηματισμό λίθων στα νεφρά.

Το ένζυμο αυτό εξαφανίζει επίσης τους όγκους που σχηματίζονται κοντά στην έπιφάνεια του δέρματος, έπειτα από τραύματα ή έγκαύματα. Σημειώτεον, ότι οι όγκοι αυτοί έπανεμφανίζονται έπειτα από την χειρουργική άφαίρεσή τους. Η ύαλουρονιδάση, αντίθετα, τους εξαφανίζει όριστικά και άπομακρύνει τον κίνδυνο ύποτροπής.

•••

Προληπτική δίαιτα έναντι του κατάρρεχτου

Σύμφωνα με μια άνακοίνωση του δόκτωρ Άκινσον, ο κατάρρεχτος οφείλεται σε ύποσιτισμό των φακών του ματιού. Στα άτομα που έχουν κάποια προδιάθεση σ' αυτή την άσθένεια ή που παρατηρούν μια προσδευτική μείωση της όρασσεως όσο προχωρούν σε ηλικία, συνιστά την άκόλουθη προληπτική δίαιτα:

8 - 10 ποτήρια νερό την ήμερα, φρέσκα χορταρικά, 250 γραμμάρια γάλα την ήμερα και βιταμίνες Α και C.

Ο δόκτωρ Άκινσον τονίζει, ότι, χάρις σ' αυτή την άπλη δίαιτα, κατόρθωσε να προλάβη το σχηματισμό κατάρρεχτου σε 450 άτομα που παρουσίαζαν τα πρώτα συμπτώματα αυτής της άσθενείας.

Ιατρικές προβλέψεις

Αν πρόκειται να γίνετε μητέρα, λέει ο δόκτωρ Λίστον, του μαϊευτηρίου του Πάλο Άλτο (Καλιφόρνια) μπορείτε να είσαστε βέβαιη, ότι θα γεννήσετε άλλη μέρα από εκείνη που σας ώρισε ο... γιατρός σας!

Το συμπέρασμα αυτό το στηρίζει σε παρατηρήσεις που έκαμε σε μεγάλο όριθμο γεννήσεων. Στις περιπτώσεις αυτές, οι ιατρικές προβλέψεις έπληθύνουν σε άναλογία μόλις 2 %.

Οι συγκινήσεις προκαλούν διαζήτηση

Σύμφωνα με μια άνακοίνωση του δόκτωρ Μπακέ, οι ζευγές συγκινήσεις μπορούν να προκαλέσουν την έμφανση διαζήτου. Ο έπιστήμων αυτός ύποστηρίζει επίσης, ότι οι συγκινήσεις χειροτερεύουν πάντα την κατάσταση του πάσχοντος από σακχαρώδη διαζήτη.

Για την πολιομυελίτιδα

Οι Άγγλοι έπιστήμονες έπενεσαν ένα κοστουμι μανιου που δεν βυθίζεται. Αυτό το κοστουμι προορίζεται για τους άσθενείς από πολιομυελίτιδα. Οι κινήσεις μέσα στο νερό, είναι ευχερέστερες κι' έτσι ο άσθενής συνήθίζει βαθμιαία να κινά τα μέλη του.

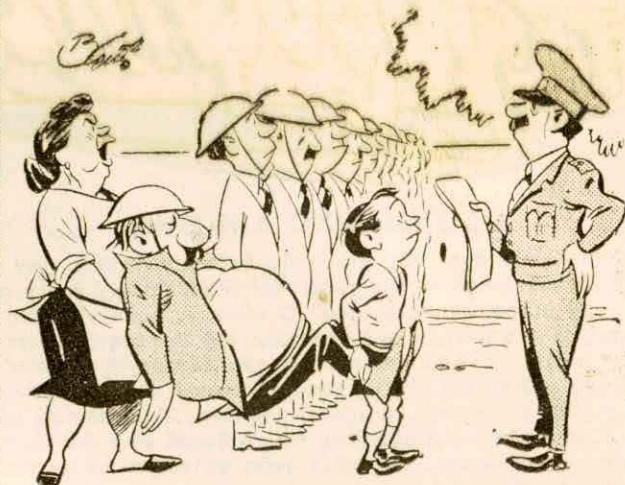
Τεχνητά γευναικικά

Οι Άμερικανοί έπιστήμονες κατασκεύασαν τεχνητά γυναικικά, που άπομιμούνται τα δέρματα λυκάν και πρόβατων.

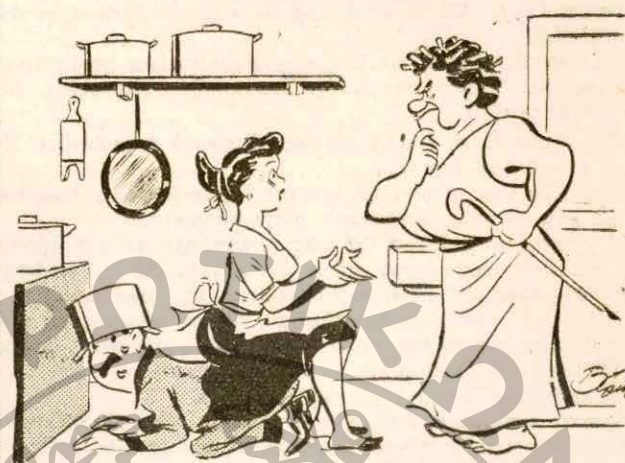
Τα τεχνητά δέρματα λυκάν γίνονται από ίνες ναύλον, που ύφανονται μαζί με βαβακερά νήματα και καλύπτονται κατόπιν με καουτσούκ. Τα δέρματα πρόβατου, έξ άλλου, γίνονται από δύο συνθετικά νήματα, το «Ντυνέλ» και τη «Βικάρ»,

Τελωτοθεραπεία

(Του Β. Χριστοδούλου)

Η ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΑΕΡΑΜΥΝΙΤΩΝ
Η σ ύ υ ρ ο ς : Νικόλαος Κρασνόμενος, είπατε κύριε άξιωματικέ; Παρών!...

Όχι, κυρία! Δεν ήρθε καθόλου ο κύριος, σήμερα, εδώ στην κουζίνα!...

Ε, έσύ. Σάν παλὺ μου καταπατάς τὰ... οικόπεδα!...

Η Προφητεία

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΙ γλυκοί ήχοι της μουσικής έσβυναν άπαλά, σαν ν' ένώνονταν με τ' ήσυχο κι' άργό ψιθύρισμα του νερού του μικρού συντριβανιού. Ο ούρανός ήταν γεμάτος άστρα. Καί στο άντικρυνό βουνό έλαμπαν άμέτρητα μακρινά μικρά φώτα... Άκουμπώντας σ' ένα δέντρο, ή Λορέτα άκουγε τ' οδυνηρό ταγκό. Δίπλα της στεκόταν ο Ρενέ. Ήσαν άρραβωνιασμένοι καί θά παντρεύονταν τ' χειμώνα. Άγαπιόνταν με πάθος, με τρυφερότητα, κι' όλα έδειχναν πώς ή ένωσί τους θάταν ένα άτέλειωτο όνειρο εύτυχίας... ΟΙ φίλοι τούς κύτταζαν με συμπάθεια κι' οί έχθροί με φθόνο.

Ή μουσική σταμάτησε. Ο Ρενέ έπιασε άπ' τ' χέρι την άρραβωνιαστική του καί προχώρησαν στο πάρκο της βίλλας, όπου δινέταν μία φιλανθρωπική γιορτή, με διάφορα διασκεδαστικά «παιχνίδια» του Λούνα-Πάρκ. ΟΙ προσκεκλημένοι άνηκαν όλοι στην άνωτέρω κοινωνική τάξη.

Τ' ο ζευγάρι γύρισε τ' διάφορα στολισμένα περίπτερα, γελώντας εύτυχισμένα. Ήπιαν στο μπάρ ένα ποτήρι σαμπάνια. Διασκεδάσαν σαν μικρά παιδιά.

— Έχω μία ιδέα, Ρενέ! φώναξε ξαφνικά ή κοπέλλα. Πάμε ν' αμάθουμε τ' ό μέλλον μας;...

Κι' έδειξε ένα περίπτερο, με ύποβλητικά φώτα κόκκινα καί μπλε καί με μία μεγάλη έπιγραφή στην πόρτα του:

«Ή χειρομάντις Σάρα θά σ' άς καταπλήξη με τίς προφητείες της».

ΟΙ πελάτες περνούσαν μέσα ένας-ένας. Μπήκε πρώτη ή Λορέτα. Ο Ρενέ έμεινε άπ' έξω, περιμένοντας τή σειρά του.

Σέ λίγο, ή κοπέλλα ξαναβγήκε. Ήταν χλωμή, με μία σκιά σ' τ' αλάνη της μάτιας. Μά προσάθησε ν' αφανή στον άρραβωνιαστικό της εύθυμη καί ξένοιαστη.

— Τί σου είπε λοιπόν; ρώτησε εκείνος.

— Τίποτε σπουδαίο. Πήγαινε έσύ τώρα. Θά τ' αούμε ύστερα...

«Δέν μπορεί ποτέ ν' αναι αλήθινες οί προφητείες μιάς ψευτομάντισσας!» σκέφτηκε ή Λορέτα, με τή ματιά της καρφωμένη στον ούρανό, ανάμεσα σ' άστέρια.

Μά... &ν ήταν αλήθινες;... Μία άγωνία άπερίγραπτη έσφίξε τήν καρδιά της. Καί γύρισε άλλου τ' πρόσωπό της, γιά ν' μην άντιληφθή κανείς ένα δάκρυ πού κυλούσε άπ' τ' αράια της μάτιας.

Σέ λίγο, ο Ρενέ βγήκε άπ' τ' περίπτερο.

— Έδω είσαι, Λορέτα; είπε εύθυμα. Άκουσε τί μούπε ή χειρομάντις. Μά σταμάτησε άπότομα, βλέποντάς την ν' α τόν κυτάζει θλιμένα.

— Τί έχεις, μικρούλα μου; τή ρώτησε, άνήσυχος.

Άντί ν' α τού άπαντήση, έπεσε στην άγκαλιά του, κλαίγοντας σιωπηλά, ένω αυτός, αστισμένος, τής φιλούσε τ' ααλιά καί προσπαθούσε ν' α τήν παρηγορήσει.

Πέρασαν δυό μήνες. Καί, ξαφνικά, με μία παιδιάστηκη πρόφασι, ή Λορέτα διέλυσε τόν άρραβώνα τους. Ο Ρενέ πόνεσε βαθεία, παρ' ακάλεσε, ίκέτηκε, ζήτησε έξηγήσεις. Χαμένος κόπος...

Στ' ό τέλος, δέχθηκε μία θέσι μηχανικού, στο Κογκό. Ή κουραστική δουλειά κι' ή επικίνδυνη ζωή θά τόν βοηθούσαν ν' α ξεχάσει.

Σέ μερικά χρόνια, παντρεύτηκε με μία καλή, μ' ασήμαντη κοπέλλα. Έμαθε ύστερα ότι κι' ή Λορέτα είχε παντρευτή με κάποιον πλούσιο Άμερικανό. Τότε μόνο κατάλαβε πώς ή πληγή της καρδιάς του ήταν πάντα άνοιχτή. Κι' έσκυψε τ' κεφάλι του, ένω ένα δάκρυ κυλούσε σ' α μάγουλά του...

...λούσε σ' α μάγουλά του...

— Ένα πρωί, ή γυναίκα του πέθανε, ύστερα άπό μία σύντομη καί βαρεία άρρώστεια. Ο Ρενέ τήν έκλαψε λίγο. Ήταν πιστή σύντροφος τής ζωής του επί δυό χρόνια...

— Έπειτα γύρισε στην πατρίδα του.

Τ' ό βράδυ αυτό, είχε φάει — γιά πρώτη φορά ύστερ' άπό τόσα χρόνια — στο ρεστωράν πού προτιμούσε άλλοτε.

Είχε χάσει πιά τή συνήθεια ν' α ζή μέσα στον κό-

σμο. Ένοιωθε ένα κενό στην ψυχή του. Δέν είχε άναζητήσει ακόμα κανένα φίλο του. Δέν ήθελε ν' άνανεώσει τίς παλιές του σχέσεις, πού θά τόν ξανάφερναν σέ μία περίοδο τής ζωής του σβυσμένη πιά όριστικά γι' αυτόν.

Μετά τ' φαγητό, πήρε ένα ήσυχο δρόμο, γιά ν' α ποφύγη τ' ό πλήθος. Προχώρησε, συλλογισμένος, ριχνοντας ματιές σ' τις σπάνιες βιτρίνες καί σ' τις σκοτεινές πόρτες κι' άπορροφημένος ολοκληρωτικά άπ' τίς μελαγχολικές σκέψεις του.

Καί, ξαφνικά, είδε τή Λορέτα, σταματημένη μπρός σ' ένα μαγαζί! Στάθηκε κι' αυτός, δίχως έκπληξι, λές κι' ήταν προσχεδιασμένη ή συνάντησι εκείνη... Δέν είχε αλλάξει σχεδόν καθόλου ή Λορέτα. Ήταν όπως τήν ήξερε...

Πήγε κοντά της καί πρόφερε τ' όνομά της. Έκείνη γύρισε, τόν άναγνώρισε άμέσως, άνασκήτησε καί τραύλισε:

— Ρενέ!... Έσύ έδω!... Ποτέ δέν τ' ό περίμενα γ' α σε ξαναβρώ...

— Ούτε κι' έγώ, Λορέτα! Ύστερ' άπό τόσα χρόνια... Θέλεις ν' α διαθέσης λίγη ώρα σου, γιά ν' α τ' α πούμε καί ν' α θυμηθούμε τ' α παλιά;

— Γιατί όχι, Ρενέ;...

Τήν έπιασε μαλακά άπ' τ' ό μπράτσο καί προχώρησαν μαζί.

Έκαναν λίγο δρόμο, άμίλητοι. Ύστερα εκείνος άρχισε ν' α τής περιγράφη τή ζωή του εκεί κάτω, σ' ό Κογκό. Ο πόνος τής ψυχής του είχε ξαναγεννηθή. Έέλησε ν' α μάθη γιατί ή Λορέτα τόν είχε έγκαταλείψει έτσι ξαφνικά κι' άνεξήγητα, χωρίς ν' α τού π' α τίποτα.

— Ήταν τ' ό γραφτό μας, Ρενέ, άπάντησε εκείνη άργά. Θυμάσαι τή βραδυά τής φιλανθρωπικής γιορτής, πριν άπό 5 χρόνια; Έ λοιπόν, ή χειρομάντις μούχε προφητέψει πώς θά παντρευτώ δυό φορές καί πώς μόνο στο δεύτερο γάμο θά βρώ τήν εύτυχία. Τρόμαξα τότε... τρόμαξα γιά σένα! Γι' αυτό διέλυσα τόν άρραβώνα μας, γιά ν' α μη γίνης δυστυχισμένος... γιατί σ' α αγαπούσα!

— Ύστερα είπα με τ' ό νού μου πώς είχα φανή άνόητη, πώς είχα καταστρέψει τήν εύτυχία μας άπό μία κουτή πρόληψι καί εόπιστι! Θάθελα ν' α ξαναγυρίσω κοντά σου. Μά ήταν άργά πιά: Είχες παντρευτή. Πήρα τότε κι' έγώ τόν πρώτο άντρα πού με ζήτησε άπελπισμένα κι' άπογοητευμένα άπ' τή ζωή... Χωρίσαμε όμως, πριν άπό λίγο καιρό... Δέν μπορούσαμε ν' α ταίριαζαμε...

— Πές μου, Ρενέ, μ' αγαπάς ακόμα, τ' ό ίδιο πάντα; Μήπως... μήπως πρόκειται ν' α αλήθευη επί τέλους ή προφητεία;

— Καί, σ' αγαπώ πάντα! μουρμούρισε εκείνος, χλωμός άπό συγκίνησι. Ποτέ δέν σε έχασα, όσα χρόνια κι' &ν πέρασαν!

Τής έβγαλε τ' ό αριστερό της χέρι καί κράτησε τ' ό αριστερό χέρι του δίπλα σ' ό δ' α της, σαν γιά ν' α τή συγκρίνη. Τ' α κύτταξε γιά λίγη ώρα, κι' ύστερα κύτταξε σ' α μάτια τή Λορέτα.

— Έχομε, φαίνεται, τίς ίδιες γραμμές τ' ό χεριού... ψιθύρισε. Γιατί... τ' ό ίδιο είχε προφητέψει καί σ' έμένα ή χειρομάντις! Μά έγώ δέν έδωσα σημασία σ' α λόγια της όπως έκαμες έσύ! Ούτε καί θελησ' ν' α σου π' α τότε τίποτε, γιά ν' α μη σε στενοχωρήσω άδικά. Ένώ έσύ... Κουτό κορίτσι!...

— Έφερε τρυφερά σ' α χέρι του τ' α δάχτυλά της. Ύστερα έξακολούθησαν μαζί τ' ό δρόμο τους, γιά ν' α μη χωριζόυνη ποτέ πιά.

M. MORAN

Αποτυγχάνει και δεύτερη απόπειρα του Ροσκώφ να απομακρυνθεί από τη Λευκή από τον πυργό κι' από τον επικίνδυνο Ζαν Μώρ. Η κοινή γνώμη εξακολουθεί να υποτιμείται τον κόμητα για τις δυο δολοφονίες και να πιστεύει, ότι η αποφυλάκιση του ωφέλιμο σε μεσολόγησι ισχυρών προσώπων. Ένώ ο Ζύλ κάνει ένα περιπάτο με τ' αλγό του, το ζώο αφηνιάζει και τον πετάει από τη σέλλα. Τού επιτίθεται τότε ο Ζαν Μώρ, που τον παραφύλαγε, και του σπίγγει το λαιμό, ώσπου τον αφήνει αναίσθητο. Ο Ροσκώφ παρακολουθεί με άπαθεια το έγκλημα που αυτός ο ίδιος προπαρσέυασε. Αργότερα, οι άνθρωποι του πυργού φαίνονται για τον κύριο τους, βρίσκουν το σώμα του στο δάσος και το μεταφέρουν στον πυργό. Ο Φλανκάρ κάνει μια έρευνα στο μέρος εκείνο.

17ον «Τί σημαίνουν δ' αυτά; αναλογίσθηκε με έκπληξη. Μήπως δεν πρόσεξε καλά ο Καραντέκ, κι' ο κόμης ήταν απλώς πληγωμένος;»

Εξακολούθησε τις έρευνές του. Βρήκε ένα κομμάτι ύφασμα, όμοιο με του κοστούμιού του κόμητος.

— Ούτε κι' απ' αυτό καταλαβαίνω τίποτε! ψιθύρισε.

Πρός το μέρος που είχε δομήσει το αφηνιασμένο αλγό, υπήρχε κι' ένα άλλο ίχνος, που δεν διέφυγε τη διορατικότητα του Φλανκάρ.

— Θάλεγε κανείς, μονολογούσε σιγά, πώς πέρασαν από δω γέλια, που ζήτησαν να κρατηθούν σπασμωδικά. Να τα σημάδια απ' τα πέντε δάχτυλα... Κι' ανάμεσα τους, αυτό εδώ το σημάδι, είναι άραγε το ίχνος του κεφαλαίου; Τότε εξηγούνται τα τραύματα του προσώπου! Μπορούμε να πούμε πως ο κόμης έπεσε απ' τη σέλλα, τ' αλγό αφηνιάσε κι' ώρμησε προς το δάσος, πριν προλάβει ο κόμης να βγάλει το πόδι του απ' τον αναβολέα!

«Ολ' αυτά μου φαίνονται φυσικώτατα κι' εξηγούνται εύκολα. Μήπως, λοιπόν, έχουμε να κάνουμε με τυχαίο δυστύχημα, κι' όχι με έγκλημα;... Προσοχή, παρακαλώ, φίλτατε Φλανκάρ, μην κάνεις ανοησίες!»

Συλλογίσθηκε κάμποσο κι' ύστερα ψιθύρισε:

— Παράξενο!... Κανείς δεν μου βγάζει την ιδέα πως έγινε έγκλημα... Πρέπει να βεβαιωθώ!

Εαναγύρισε προς τους θάμνους. Μόλις έκαμε λίγα βήματα, έμπηξε μια φωνή ικανοποίησης. «Έσκιψε ύστερα και σήκωσε από γάμψο ένα μεγάλο σουγιά, κρεμασμένο από ένα λουρί.

«Ήταν από εκείνους με τις πολλές λεπίδες, τριμπουσόν, κλπ. Ο ιδιοκτήτης του θα τον είχε κρεμασμένο στη μέση του.

«Για να ναι εδώ αυτό το μαχαίρι — σκέφθηκε ο Φλανκάρ — πρέπει να πιάνεται το λουρί από κανένα κλαδί και να κόπηκε το κομμάτι που το συγκρατούσε.

«Αν ψάξω καλύτερα, ίσως να βρω κι' αυτό το κομμάτι, κάπου μέσα στα χόρτα».

Γονάτισε κι' άρχισε την έρευνα, μ' επιμέλεια, σαν ν' αναζητούσε κανένα πολύτιμο κόσμημα. Σε πέντε λεπτά, βρήκε πραγματικά ένα χάλκινο κομμάτι.

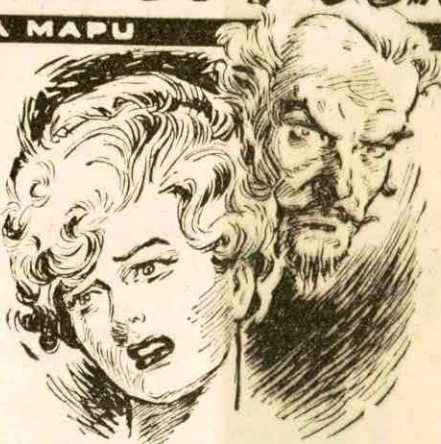
Χάρηκε γι' αυτό περισσότερο παρά αν εύρισκε κανένα πελώριο διαμάντι... Το κομμάτι έγραφε πάνω το όνομα του εργοστασίου που το είχε κατασκευάσει: «Ραμελώ - Παρίσι».

«Θαυμάσια! συλλογίστηκε ο Φλανκάρ. Έχουμε τώρα ένα πειστήριο... Είναι τελείως άπιστο να ν' άνηκαν στον κόμητα αυτός ο σουγιάς και το κομμάτι. Απ' την ποιότητά τους, φαίνεται πως άνηκαν σε κάποιο χωρικό. Υπήρχε λοιπόν εδώ και άλλος άνθρωπος, εκτός του κόμητος.

«Έχω δική μου συνείδηση να πιστεύω ότι δεν πρόκειται εδώ για ένα δυστύχημα, αλλά για ένα καινούριο κι' μυστηριώδες δράμα. Γιατί, αν ο ιδιοκτήτης του σουγιά ήταν θεατής ενός δυστυχήματος κι' όχι δράστης εγκλήματος, δεν θα φερόταν, αλλά θα προσπαθούσε να προσφέρει βοήθεια στον κόμητα».

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΣΚΩΦ

ΖΥΛ ΜΑΡΥ

«Η σκέψη του Φλανκάρ ήταν λογικώτατη. Έ'χε εξακολουθήσουμε είτε με το νου του, αφού με βοηθεί σήμερα η Τύχη».

Ακολουθώντας όλη τη γραμμή στην οποία σύρθηκε ο Ζύλ πάνω στους θάμνους. Δεν βρήκε όμως τίποτε άλλο από ένα αποτύπωμα χοντροπάπουτσου με πολλά καρφιά.

Ήταν τόσο μαλακό το χώμα στο σημείο εκείνο, ώστε μπόρεσε εύκολα να μετρήσει τα καρφιά αυτά: «Ήσαν τριαντατρία. Προς το μέρος της φτένας, έλειπαν δυο-τρία — ή ίσως κάποια μικρά πέτρα είχε εμποδίσει την αποτύπωσή τους στο χώμα.

«Ο αστυνόμος κρατούσε λεπτομερείς σημειώσεις. Συνέχισε τις έρευνές του, σε μία κυκλική περιοχή γύρω απ' τους θάμνους όπου είχε βρεθεί το πτώμα του κόμητος. Ξαφικά, είδε να λάμπει κάτι στο φως του ήλιου, κρεμασμένο στα κλαδιά ενός δέντρου. Πήγε κοντά και φώναξε:

— Ω!... Άλλο πάλι αυτό!

Ήταν ένα κομμάτι από αλυσίδα χρυσού ρολογιού, που είχε κοπή από κάποιο απότομο τραβήγμα. Ο Φλανκάρ το εξέτασε με περιέργεια, ενώ συγχρόνως έλεγε με το νου του:

«Αυτή η αλυσίδα δεν μπορεί ν' άνηκε στον άνθρωπο με το σουγιά και τις αρβύλες... Μένει να μάθουμε μήπως ο ιδιοκτήτης της ήταν ο κόμης. Αμφιβάλλω όμως, γιατί τ' αλγό του δεν πέρασε από δω.

ΝΕΟΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΕΣ

«Η νεαρά ντιζέ Έλίζα Μαρέλλι, ηλικίας 15 χρόνων, που σημείωσε το καλοκαίρι μεγάλη επιτυχία σε διάφορα επαρχιακά κέντρα, θα εμφανιστεί σε λίγο σ' ένα απ' τα μεγαλύτερα κοσμικά κέντρα της Αθήνας.

Δεν βλέπω διόλου ίχνη... Ο πωροδότης είν' εύκολο να βεβαιωθεί γι' αυτό, πηγαίνοντας στον πυργό.

«Αν η χρυσή αλυσίδα άνηκε στον κόμητα, θα βρω πάνω του το υπόλοιπό της. Εκτός αν του την έκλεψαν, μαζί με το ρολόι... Μά, και σ' αυτήν ακόμη την περίπτωση, θά ναι εύκολο να μάθω την αλήθεια: Θά ρωτήσω την κόμησσα, τη Λευκή, το Μοργκάν, τον Καραντέκ... Κάποιος απ' όλους θά ξερω να με πληροφορήσει».

Τη στιγμή εκείνη, άκουσε βήματα που πλησίαζαν. Κρύφτηκε άμέσως στους πυκνούς θάμνους και περιέμενε.

Δεν είδε στην αρχή τον άνθρωπο που έρχόταν. Υπέθεσε πως θάταν ο Καραντέκ και ήταν έτοιμος να βγεί απ' την κρύπτη του, όταν είδε ξαφνικά να παρουσιάζεται ο γιατρός Ροσκώφ.

«Η συγκίνησή του αστυνόμου ήταν τόση, ώστε η καρδιά του χοροπήδησε στα στήθη του.

«Ποιός λόγος τον φέρνει εδώ, αυτόν;» αναρωτήθηκε.

Ουμμήθηκε σε μία στιγμή όλα τα στοιχεία και τις υποθέσεις που είχε άλλοτε εναλλάττειν...

«Ο Ροσκώφ κύτταξε γύρω του. Φαινόταν πως αναζητούσε κάτι τι, όπως πριν από λίγο ο αστυνόμος. Η έρευνά του κράτησε αρκετή ώρα.

«Ο Φλανκάρ δεν ήξερε τί να υποθέσει. Τον είδε να παρακολουθεί τα ίχνη του αλγού μέσα απ' τους θάμνους, να περνά από κοντά του, να διευθύνεται προς το δέντρο όπου είχε σκαλώσει η αλυσίδα του ρολογιού...

«Αφού έψαξε λίγο ακόμη, ο Ροσκώφ στάθηκε 50 μέτρα μακριά απ' την κρύπτη του Φλανκάρ και φάνηκε πως συλλογίζεται.

«Ο αστυνόμος ξερόδωσε τότε. Ο Ροσκώφ ανατρίχισε, γύρισε απότομα, τον είδε και ταραχθηκε. Τα χείλη του χλωμάσαν, το μέτωπό του αυλακώθηκε από ρυτίδες.

Μά ο Φλανκάρ άρχισε να του λέν, με προσποιητή αδιαφορία και αφέλεια:

— Δυστύχημα! Μεγάλο δυστύχημα!... Είμαι βέβαιος πως θά βρήκατε και σεις, όπως κι' εγώ, για να προσπαθήσετε να διαφωτίσετε το μυστήριο αυτού του θανάτου, μέσα στους θάμνους...

«Ο Ροσκώφ είχε ξαναβρή κι' άλλες την ψυχραιμία του.

— Πραγματικά, απάντησε. Άλλα δεν μπόρεσα ν' ανακαλύψω το παραμικρό.

«Ο Φλανκάρ είχε πλησιάσει το γιατρό και περπατούσε δίπλα του με τα χέρια στις τσέπες.

— Πέθανε λοιπόν ο κόμης; ρώτησε.

— Μάλιστα, απάντησε λακωνικά ο Ροσκώφ.

— Θάπεσε απ' τ' αλγό και θάσπανε ίσως το κεφάλι του στις πέτρες...

«Ο Ροσκώφ δεν έδωσε απάντηση και τάχυνε το βήμα του για ν' απομακρυνθεί απ' τον ένδοξο εκείνο σύντροφο. Ο Φλανκάρ το κατάλαβε και τον άποχαίρησε. Πριν φύγει όμως, τον ρώτησε, χωρίς να φανεί πως έδινε ιδιαίτερη σημασία στο πράγμα:

— Θάχετε την καλωσύνη να μου πείτε τί ώρα είναι;

«Ο Ροσκώφ ανατρίχισε. Η ματιά του προσπάθησε να εισχωρήσει ως το βάθος του μυαλού του αστυνόμου. Μά η ταραχή του διήρκεσε μόνον όσο μιά άστραπή.

— Λυπούμαι πολύ, κύριε, είπε ψυχρά, αλλά δεν έχω μαζί μου το ρολόι μου.

Κι' απομακρύνθηκε με μεγάλα βήματα. «Όλη εκείνη την ημέρα, ο Φλανκάρ δεν παρουσιάστηκε καθόλου στον πυργό. Εύρισκε πως δεν τον διέφερε προσωρινώς. Γιατί δεν υπερούσε να φαντασθεί τα σοβαρώτατα γεγονότα που θά συνέβαιναν εκεί.

«Όταν έφτασε στον πυργό ο γιατρός Βενσάν, ειδοποιημένος απ' τον υπηρέτη, έπλυνε μ' επιμέλεια το πρόσωπο του Ζύλ. Περιέμενε πως θάβρισκε κανένα βαθύ τραύμα, εφόσον είχε τρέξει τόσο αίμα. Δεν βρήκε όμως, παρά γρατσουνιές και μώλωπες.

Διέταξε να ντύσουν το νεκρό. Δεν βόηκε και πάλι καμιά πλάγη.

Εξέτασε τότε προσεκτικότερα το πτώμα και διέκρινε στο λαιμό του τα ίχνη του στραγγαλισμού. Στην αρχή είχε νομίσει κι' αυτός, όπως οι άλλοι, πως είχε συμβεί τυχαίο δυστύχημα. Τώρα όμως δεν χωρούσε αμφιβολία: Ο Ζύλ είχε στραγγαλισθεί όπως κι' ο Βαρόνος Κρέδκερ.

«Η Λευκή, αφού είχε επιδείξει την εξαιρετική έκενη ψυχραιμία, είχε ανέβει στο δωμάτιό της κι' είχε πέσει στο κρεβάτι με πυρετό και παραλήρημα. Η κόμησσα στην κρεβατοκάμαρά της κι' αυτή, δεν είχε συνέλθει ακόμη τελείως. Μέσα στην παραόλη, την είχαν όλοι ξεχάσει.

«Ο Μοργκάν κι' ο Τεβάν συμερίζονταν τη γενική θλίψη. Ο δεύτερος έφυγε για το Ραμπουγιέ, για ν' ειδοποιήσει τον ανακριτή.

«Ο Πιέρ κάλεσε ύστερα τον Καραντέκ. Ο γέρος ναύτης είχε κλάψει. Τα μάτια του ήταν κόκκινα. Έκλεισε ακόμη, και δεν προσπαθούσε να το κρύψει.

— Άχ, κύριε Μοργκάν, είπε ανάμεσα στους λυγμούς του, μου φαίνεται πως αναλάβαμε μια δουλειά ανώτερη των δυνάμεών μας... και πως δεν θ' ανακαλύψουμε ποτέ το δολοφόνο!... Άν έπεφτε ποτέ στα χέρια μου, άλλοιμονό του!...

— Τρέξε να βρεις το Φλανκάρ, τον διέταξε ο Πιέρ, και παρακάλεσε τον εκ μέρους μου να νά με βοηθί το ταχύτερο.

«Ο Καραντέκ υπάκουσε. Μετά μισή ώρα, χτυπούσε την πόρτα του Φλανκάρ. Μά δεν του απάντησε κανείς. Το σπίτι φαινόταν άδειο. Ο Καραντέκ σκέφθηκε τότε πως ο αστυνόμος θά βρισκόταν ίσως στο δάσος όπου είχε γίνει το έγκλημα, κι' έτρεξε προς τα εκεί.

Μόλις είχε απομακρυνθεί λίγο, άκουσε να τον φωνάζουν. Κάποιος έτρεχε να τον προφτάσει. Ήταν ο Λενσάρ. Κρατούσε ένα γράμμα.

— Αυτό είναι για σάς, κύριε Καραντέκ! είπε, λαχανιασμένος απ' το τρέξιμο.

— Από ποιόν; άπόρησε ο γέρος υπηρέτης.

— Απ' τον κύριο Άθανάσιο Μπαμπελόν.

— Α! Δώσε μου το. Εύχαριστώ...

«Ο Καραντέκ πήρε το γράμμα και το στριφογύρισε στα χέρια του μ' άμνηχανία, ψιθυρίζοντας:

— Μά τρελλάθηκε λοιπόν ο Φλανκάρ; Γιατί μου γράφει, αφού δεν ξέρω να διαβάσω;...

Γύρισε στο Λενσάρ και τον ρώτησε δυνατά:

— Και που είναι τώρα ο κ. Μπαμπελόν; Δεν ξέρω. Φαινόταν πολύ βιαστικός.

«Έτρεχε στο δρόμο, όταν συναντήθηκε. Μου πέταξε το γράμμα και μου φώναξε, χωρίς να σταματήσει: «Για τον Καραντέκ, στον πυργό». Ύστερα απομακρύνθηκε τρέχοντας.

«Θά πάω να βρω τον κ. Μοργκάν, κι' αυτός θά μου διαβάσει το γράμμα» σκέφθηκε ο Καραντέκ.

Και γύρισε στον πυργό.

— Ειδοποιήσε τον Φλανκάρ; τον ρώτησε ο Πιέρ, μόλις τον είδε.

— Όχι, γιατί έλειπε.

«Ο Καραντέκ εξήγησε σύντομα στο νέο τί είχε συμβεί και τούδωσε το γράμμα. «Εκείνος τ' άνοιξε και διάβασε δυνατά: «Καραντέκ, Ακολουθώ κάποιο ίχνος, που μου φαίνεται άσφαλές. Προσοχή μεγάλη! Ειδοποίησε και τον κ. Μοργκάν. Πηγαίνω στο Παρίσι. Από κει θά γυρίσω στο Ραμπουγιέ. Αύριο το βράδυ, θάμαι ίσως στο Φουσερόλ. Επιβλέπετε το γιατρό Ροσκώφ. Παρακολουθήτε τον παντού, κι' αν ακόμη πρόκειται να πάη στην άκρη του κόσμου».

Η'.

Οι υπηρέτες είχαν άποτραβηχτή στα δωμάτιά τους τρέμοντας. Ήταν άποφασισμένοι οι πιο πολλοί να εγκαταλείψουν τον καταραμένο πυργό, μη θέλοντας να μείνουν περισσότερο σ' ένα σπίτι όπου είχε απλώσει τα μαύρα φτερά του ο άγγελος του θανάτου.

«Η κόμησσα ήταν βυθισμένη σε λήθαργα.

«Η Λευκή έμενε στο κρεβάτι, παραμιλούσε κι' έτρεμε απ' τον πυρετό.

Μη έχοντας τίποτε άλλο να κάνει ο γιατρός Βενσάν είχε φύγει. Δεν έμενε κοντά στο νεκρό παρά ο Πιέρ Μοργκάν.

Πέρασε έτσι μιά δολόκληρη ώρα. Ύστερα άίριζε άθόρυβα η πόρτα και μπήκε ο Ροσκώφ.

Βλέποντάς τον, ο Πιέρ ανατρίχισε, γιατί θυμήθηκε το περιεχόμενο του γράμματος του Φλανκάρ.

«Ο Ροσκώφ πλησίασε στο νεκροκρέβατο. Παρ' όλο τον ίσχυρο χαρακτήρα του, δεν κατόρθωνε να κρύψει τη συγκίνησή που τον κατείχε.

«Ο Μοργκάν, που τον κύτταζε με προσοχή, παρατήρησε ότι το μέτωπό του ήταν μουσκεμένο στον ιδρώτα. Τα δάχτυλά του έτρεμαν, καθώς άνασθίκανε το σεντόνι που σκέπαζε το πρόσωπο του κόμητος.

Φοβόταν άραγε μήπως σηκωθεί ξαφνικά ο νεκρός και τον κατηγορήσει;

«Άρχισε να τον εξέτάζει με προσοχή, όπως είχε κάνει προηγουμένως ο γιατρός του χωριού. Ύστερα ψιθύρισε με υπόκωφη φωνή, κυττάζοντας τον Πιέρ και άγωνώντας τα χέρια του με μιά έκφραση άγώνιας:

— Πέθανε! Τον έπνιξαν!... Είπε φριχτό!...

Εξακολουθούσε την αίσχρη κωμωδία του μπροστά στο πτώμα του θύματός του. Μά η ματιά που κάρλωνε πάνω του ο Πιέρ ήταν τόσο παραξένη και διαπεραστική, ώστε χαμήλωσε τα μάτια του κι' έφυγε σιγά-σιγά...

Του είχαν πη πως η κόμησσα κι' η κόρη της ήταν άρωστές, και πήγαινε να τις περιποιηθεί. Ο Πιέρ έμεινε και πάλι μόνος κοντά στο νεκρό.

Πλησίαζε το βράδυ. Το δωμάτιο σκοτεινίαζε.

Πέρασε μιά ώρα ακόμη. Είχε πέσει πιά σκοτάδι. Ο Πιέρ έμενε ακίνητος, καθισμένος κοντά στο κρεβάτι κι' άποροφθιμένος απ' τις σκέψεις του. Συλλογιζόταν προπάντων τους φοβερούς κινδύνους που άπειλούσαν ίσως την άγαπημένη του αδελφή.

Συγχρόνως κύτταζε μηχανικά το νεκρό, Ξαφικά, νόμισε πως πάβαινε ψευδαίσθησι... Του φάνηκε πως είχε κινηθεί το πτώμα, το σκεπασμένο με το σεντόνι!

Σκέφθηκε πως θα τον είχαν γελάσει τα μάτια του, κουρασμένα απ' την προσήλωσι. Δεν του πέρασε καν απ' το μυαλό πως μπορούσε να μην είχε γελαστή να μην ήταν νεκρός ο κόμης, αλλά να είχε πέσει απλώς σε λήθαργο.

Επίσπεσε τα μάτια του και ενακτύταξε μηχανικά και πάλι. Ο νους του άσπασμένος στη Λευκή αναζητούσε τα μέσα που θα την προφύλαγαν απ' τα δυστυχήματα που φοβόταν.

Ξαφνικά όμως, πετάχτηκε όρθιος, βγάζοντας ένα πνιγμένο θρονητό και με το μέτωπό του βρεγμένο από κρύον ιδρώτα.

«Όχι, δεν είναι γελαστή αυτή τη φορά... Είπε ίδη καλά!

Το σώμα του κόμητος είχε κινηθεί. Ο Ζύλ δεν ήταν νεκρός!

— Μήπως τοελλάθηκα!... ψιθύρισε ο Πιέρ.

Πλησίασε στο κρεβάτι κι' έσκυψε πάνω απ' τον κόμητα, περιμένοντας καμιά καινούργια έκδήλωσι ζωής.

Δεν χρειάστηκε να περιμένει πολύ: Το κεφάλι του Ζύλ κινήθηκε προσπαθώντας ν' άνασκηωθεί. Τα γέλια του, τα δάχτυλά του, σάλεψαν, σαν ναβελαν να πιστώσουν από κάποιο άόρατο πόνημα...

«Εξάλλος από γαρά, ο Πιέρ άναψε ένα κερί και το πλησίασε στο πρόσωπο του κόμητος.

«Ο Ζύλ είχε άνοιγτά τα μάτια του! Υπήρχαν ακόμη στο δωμάτιο μιά Λευκή και μιά κόμησσα, καθώς και πανιά και σπουγγάρια, που είχαν μεταπνευρισθεί ο γιατρός Βενσάν. Ο Πιέρ έβρεξε τα μελινγκια, το πρόσωπο και το λαιμό του Ζύλ.

«Η άναπνοή του ξανάωρισε τότε, κανονικά.

— Σώθηκε! ψιθύρισε ο Πιέρ. Σώθηκε! Τώρα μάς ρωτάει για το γάμο. Θά είδοποιήσω το Ροσκώφ...

Κι' ήταν έτοιμος να βγεί, όταν τον σταμάτησε μιά πνιγμένη φωνή του κόμητος. Γύρισε προς το μέρος του. Ο Ζύλ τον κύτταζε, με μιά έκφραση ίκεσίας.

Συγχρόνως, θυμήθηκε ο νέος το γράμμα του Φλανκάρ και τη σύστασή του να επιβλέπουν άγρυπνα το Ροσκώφ. Ένορασε έξ' άλλου ο Φλανκάρ ότι είχε ανακαλύψει ένα σπουδαίο ίχνος... Μήπως λοιπόν, είχε κάποια άναμνησι στο όνομα ο Ροσκώφ;...

«Ο Μοργκάν πλησίασε πάλι στο κρεβάτι του κόμητος και του είπε, πλησιάζοντας τα χείλη του στ' αυτή του:

— Είν' εδώ ο Ροσκώφ... Αυτός μόνο θά μπορούσε να σας περιποιηθεί, σαν γιατρός. Θά πάω να τον ειδοποιήσω... και να προετοιμάσω την κόμησσα και τη Λευκή για την ευχάριστη αυτή είδησι. Τέτοια άπτόμην εύτυχία υπορεί να τις σκοτώσει!

Μά ο κόμης, καταβάλλοντας μιά υπεράτατη προσπάθεια, τσαύλισε, σβυσμένως:

— Όχι... μείνε... θέλω να μείνεις...

Και ύστερα έτα λόγια του με μιά ίκετευτική ματιά.

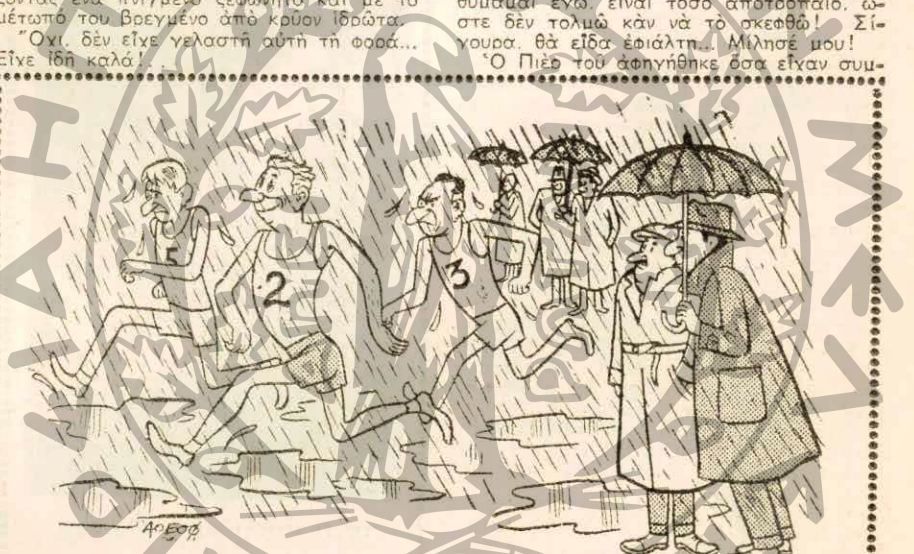
«Ο Πιέρ υπάκουσε. Έκλεισε την πόρτα και ξαναγύρισε κοντά στον κόμητα.

Εκείνος σάπαινε. Φαινόταν τόσο άδύνατος, που φοβόταν ο Πιέρ μήπως ξεψυχήσει στην άγκαλιά του, και μετάνιωιωνε γιατί δεν είχε ειδοποιήσει κανένα.

Κι' όμως, γελιότανε: «Ο κόμης ξανάδρασκε σιγά-σιγά τις δυνάμεις του. Και είπε, με φωνή πιο ευδιάκριτη:

— Τί έγινε, παιδί μου; Πες μου... Θά βοηθήσει έτσι τη νηνυη μου... Αυτό που θυμάμαι ένώ, είναι τόσο άποτρόπαιο. Ωστε δεν τολμώ καν να το σκεφθώ! Σίγουρα, θά είδα επίαλτη... Μίλησε μου!

«Ο Πιέρ τού άπηγνήθηκε όσα είχαν συμ-

— Θα νικήση αυτός που έχει το 2, γιατί ξέρει καλό κολύμπι!...

(Τού Α. Θεοφιλόπουλου)

68 — δσα ήξερε δηλαδή. 'Ο κόμης άνα-
τρίχιαζε κι' έκλεινε τα μάτια του.

— "Όλα είν' αληθινά! "Όλα! ψιθυρίζε.
— "Όταν ο Πιέρ έπαψε να μιλάει, ο Ζυλ
έμεινε σιωπηλός για πολλή ώρα. "Επειτα
σπρώχνει ελαφρικά και είπε:

— Θα θέλεις, βέβαια, να μάθης την α-
λήθεια. Καί πρέπει να την μάθης! "Ακου-
σε, λοιπόν: Θέλησαν να με δολοφονήσουν!
Στο δάσος Μαρσού, έπεσα απ' τ' άλογό
μου και σύρθηκα πάνω στις πέτρες και
στα βάρτα. "Όταν κατώρθωσα, επί τέλους,
να ξεμυλέσω το πόδι μου απ' τόν αναβο-
λέα και θέλησα να σηκωθώ, ένας άνθρω-
πος άποτρόπαιος χύμηξε πάνω μου και μ'
άσπαξε απ' τ' άιμάδι...

— Ποιος ήταν ο άνθρωπος αυτός; ρώ-
τησε κατάπληκτος ο Μοργκάν.

— 'Ο Ζάν Μωρ.

— "Α, τόν κακούργο!

— Δεν ταύμασε άκόμη όλα. Δεν ήταν
μοναχός εκεί ο Ζάν Μωρ. "Υπήρχε και κά-
ποιος άλλος, πού παρακολούθουσε το θέα-
μα του στανγάλισμου μου, χωρίς να κά-
μει ούτε ένα βήμα για να με βοηθήσει. Εί-
μαι βέβαιος μάλιστα πως αυτός είχε προ-
ετοιμάσει το έγκλημα, πως ήταν συνεργός!
Πρέπει να μάθης τ' όνομά του, θα σου το
πώ...

— Είναι περιττό, διέκοψε ο Μοργκάν.
Αυτός ο άλλος, είναι ο γιαιτός Ροσκώφ.

— Ναι! Μά πως το ξέρεις;

— Θα σας το ξηγήσω άσπότερα.

— "Εχεις δίκιο: Τώρα οι στιγμές μας
είναι μετρημένες. Δεν πρέπει να χάνουμε
καμμία!... Αυτός που άποπειράθηκε να με
δολοφονήσει, είναι ο ίδιος που σκότωσε το
Βασίλειο ντε Κρεβέρ και το νιοιό μου... Εί-
ναι ο Ροσκώφ, κι' έχει δολανό του το Ζάν
Μωρ... Μά για ποιο σκοπό; Ποιό μυστη-
ριώδες σχέδιο έχει αυτός ο άνθρωπος; Αυ-
τό ενδιαφέρει να μάθουμε...

— "Καί, για να το μάθουμε, πρέπει να μην
ξέρω κανείς, ότι ζω! "Απεναντίας, πρέπει
όλοι να εξακολουθήσουν να πιστεύουν πως
πέθανα. Πρέπει άκόμη Πιέρ, να ξεγάσσει
προσωρινώς πως ο Ζάν Μωρ κι' ο Ρο-
σκώφ είναι δολοφόνοι. Πρέπει, τέλος, να
μην μάθω η καταλάβω η δικαστική άδμή τι-
ποτε για ό,τι συμφωνήσαμε.

— "Ορίσθου μου, πως θα με υπάκούσης
και πως θα εκτελέσης πιστά όλες τις δια-
ταγές μου.

— "Τ' όρκίζομαι, άπάντησε ο Πιέρ κα-
τασυγκινημένος.

— "Επειτα από μια σύντομη σιωπή, ο κό-
μης συνέχισε:

— "Αν ο μοναδικός σκοπός μου ήταν να
επιδιώξω την τιμωρία δυο δολοφόνων, δεν
θαχα ανάγκη να καταφύγω στο μέσον που
σκέπτομαι. Μά δεν μου άκοει να επιτύχω
την τιμωρία τού Ζάν Μωρ και τού Ροσκώφ,
χωρίς να μάθω το σκοπό των έγκλημάτων
τους, τα μυστηριώδη σχέδιά τους...

— "Όταν μάθουμε άόκλητος το σχέδιο
τού Ροσκώφ — που είναι ο διευθύνων νοός
— τότε θάγουμε τόν καιρό να πύσουμε μια
άπόφασι και να ενεργήσουμε. "Αναλόγως
των περιστάσεων και των άποκαλύψεων που
θα κάνουμε, θα γίνουμε έμεις οι ίδιοι δι-
κασταί, άν κάποιο φοικτό μυστήριο μας ά-
ναγκάσει ν' άποφύγουμε το σκάνδαλο... ή
θα παραδώσουμε τους δυο κακούργους
στη δικαιοσύνη, άν είναι κοινοί δολοφόνοι.
'Ο Ζυλ σταμάτησε πάλι, γιατί ήταν ά-
κόμη εξαντλημένος. "Ανάσane λίγο και έ-
ξακολούησε ύστερα:

— Κατά το σχέδιο τού Ροσκώφ, έπρε-
πε εγώ να πέθανω. "Αν μάθαινε πως δεν
πέθανα, όλο το σχέδιό του θ' άνατραπή.
Είναι, λοιπόν, προτιμώτερο να με θεωρή
νεκρό, όπως κι' όλος ο κόσμος.

— "Θάχουμε τότε μεγαλύτερη έλευθερία έ-
νεργείας. Κι' η τιμωρία θα ντυπήσει μια
μέρα τους ένόχους. Εαφικά κι' άμειλι-
κτα!

— Μά πως θα κρύψουμε το ότι ζήτη;

— Πρέπει να με δούν στο κρεβάτι μου,
άκίνητο, σαν λείψανο. Πρέπει να με θά-
ψουν φαινομενικά, στην κρύπτη τού πύ-
ργου, όπου αναπαύονται ήδη ο Κρεβέρ κι'
ο Μωρίς, και να μη ξέρουν την αλήθεια
ούτε οι φίλοι μου, ούτε η οικογένειά μου.

— "Ο Πέτρος κύτταξε τόν κόμητά, σαστι-
σμένος, δίχως να καταλάβει, Φοβόταν μή-

πως είχε γάσει τα λόγιακά του. άπ' το
βίαιο κλονισμό που είχε ύποστή. 'Ο Ζυλ
κατάλαβε τη σκέψη του και χαμογέλασε
θλιμένα.

— "Ησύχασε, παιδί μου, είπε δεν τρελ-
λάθηκα! "Αφού με να συμπληρώσω το
σχέδιό μου.

— "Η περιείγεια τού Πιέρ είχε εξαφνή στο
έπακρο.

— Θα πας στην κάμαρά μου. Μέσα σ'
ένα κινέζικο βάζο, πάνω στο τραπέζι μου,
θα βρης τα κλειδιά τού γραφείου μου. Θ'
ανοίξης το μικρότερο συρτάρι, άριστερά.
Μέσα σ' αυτό, ύπαινοί ένα μπουκαλάκι,
γεμάτο μ' ένα άσπρο υγρό. Είναι μια διά-
λυσις «κουράρε», τού Ινδικού αυτού δηλη-
τηρίου, που, σε μικρή δόσι, γίνεται ένα
ίσχυροτατο ναρκωτικό. Αυτό, λοιπόν, θα
με κάνει να φαίνομαι σαν νεκρός!

— "Γνωστοί και φίλοι, θα κλαίνε γύρω μου,
μά εγώ δεν θα βλέπω, δεν θ' άκούω τί-
ποτε... Θα με βάλουν στο φέρετρο. "Ο πα-
πας θα διαβάσει τις νεκρώσιμες εύχές, στο
παρεκκλήσιο τού πύργου. Θα με θάψουν
στην οικογενειακή κρύπτη μας άνασθητο
πάντα.

— "Όταν θα νυχτώσει όμως, και θ' άπο-
κοιμηθούν όλοι στον πύργο, όταν δεν θα
ύπάρχει πια κανείς να σε άντιληφθή κα-
νείς, τότε, παιδί μου, θ' άνοίξω το δικό
σου έργο.

— Καταλαβαίνω τώρα τί πρέπει να κά-
νω, είπε ο Πιέρ. Μόνος ή με τη βοήθεια
κάποιου εμπιστού φίλου, θα κατεβώ στην
κρύπτη και θα σας έλευθερώσω.

— Ναι, αλλά σε τι ποινόν θα φανερώσης
το μυστικό; Σκέψου ότι βέλω ν' άγνοούν
την αλήθεια άκόμη κι' η κόρη μου κι' η
γυνίκα μου...

— Θα έμπιστευθώ το μυστικό στον ά-
στυνόμο Φλανκάρ.

— Κι' επειδή ο Ζυλ φαίνόταν διστακτικός,
ο Πιέρ πρόσθεσε:

— "Αλλωστε, άν θέλουμε να μη μας
προλάβει η δικαιοσύνη σ' αυτή την ύποθε-
σι, πρέπει να τα φανερώσουμε όλα στο
Φλανκάρ και να ενεργήσουμε συνδυασμένα
μαζί του. Γιατί, όπως λέει σ' ένα γράμμα
του, έχει βρη τα ίχνη των δολοφόνων κι' ύ-
ποπτεύεται σοβαρά το Ροσκώφ.

— "Η παρατήρησι αυτή έπεισε τόν ντε
Μιρμόν.

— "Εστω, είπε, ός γίνη έτσι! Τώρα,
Πιέρ, πήγαινε γρήγορα στην κάμαρά μου
να φέρης το μπουκαλάκι... "Όταν με δής
να χάνω τις αισθήσεις μου, μη φοβηθής!
Νά θυμάσαι μόνον ότι ο λήθαργός μου δεν
πρέπει να παραταθή πέρα από ώρισμένο
χρονικό διάστημα. "Αν τυχόν κανένα έμπο-

— Την ημέρα αυτή, έθαψαν τόν κόμητα,
στην οικογενειακή κρύπτη, "Η Λευκή κι' η
κόρησα, άρρωστες κι' οι δυο και κατα-
βεβλημένες δεν πόρησαν να παρευρεθούν
στην πένθιμη έκείνη τελετή. "Ο Ροσκώφ,
αήσυχος, έμεινε κοντά τους.

— Παρακολούθησαν λοιπόν την κηδεία, μόνον
οι υπηρέτες τού πύργου, ο Τεβάν, η
μητέρα του κι' οι φίλοι πυργοδεσπότες της
περιοχής. Οι τελευταίοι θεωρήσαν τόν τρα-
γικό θάνατο τού κόμητος ως τρανή άπό-
δειξι της αθωότητάς του, και λυπόνταν τώ-
ρα — πολύ άργά όμως πια — για τις ύ-
ποψίες τους εναντίον του.

— Μόνον ο Μοργκάν ήταν ήρεμος. "Υποκρι-
νόταν όμως, όσο μπορούσε καλύτερα, για
να μη προδώσει το μυστικό... Καί περίμε-
νε άνυπόμονα την έπιστροφή τού Φλανκάρ.
"Ο άστυνόμος έφτασε το Βαδύ. "Ο Κα-
ραντέκ, που τόν περίμενε άνυπόμονα, τον
έπιασε απ' το μπράτσο, καθώς έμπαινε
στον κήπο και τόν τράβηξε παρόμοια.

— "Αφού βεβαιώθηκε πως δεν μπορούσε να
τους ίδη ή να τους άκούσει κανείς, τού είπε:

— "Ενεργώ κατά διαταγήν τού κ. Μορ-
γκάν.

— "Α, συμβαίνει λοιπόν τίποτε σπου-
δαίο;

— Βρίσκεται στον πύργο ο κ. Πουλδε-
ρέλ.

— Είσαι βέβαιος; Πηγαίνω άμέσως να
τόν δω.

— Μά αυτό ακριβώς θέλει να έμποδίσω
ο κ. Μοργκάν.

— Δεν καταλαβαίνω...

— Στο προσέχεις; "Η συνέχεια.

— Στο προσέχεις; "Η συνέχεια.

— Στο προσέχεις; "Η συνέχεια.

— Στο προσέχεις; "Η συνέχεια.

— Στο προσέχεις; "Η συνέχεια.

— Στο προσέχεις; "Η συνέχεια.

διο δεν σου έπιτρέψει να με βγάλης άπ' τη
φέρετρο μετά 30 ώρες το πολύ, τότε θα
πεθάνω... πραγματικά, αυτή τη φορά! Μην
τό ξεχνάς!

— "Ο Πιέρ Μοργκάν έτρεξε στο δωμάτιο
τού κόμητος.

— "Όπως είπαμε, ο πύργος φαίνόταν ήρη-
μος. "Η Λευκή κι' η Μαριανρίτα έμειναν στα
δωμάτιά τους, κι' ο Ροσκώφ τις περιποι-
είτο.

— "Ηταν εύτύχημα αυτό για το Μοργκάν,
γιατί δεν βρήκε κανένα στο δρόμο του.

— Είχε φροντίσει να κλειδώσει την πόρτα
τού δωματίου όπου βρισκόταν ο κόμης, για
να μη μπή κανείς και τόν ίδη ζωντανό.

— Ξαναγύρισε σε λίγα λεπτά, φέρνοντας
το μπουκαλάκι που τού είχε ύποδειξει ο
Ζυλ. "Εκείνος το άρπαξε, έσπασε λίγο μέ-
σα σ' ένα ποτήρι νερό και τ' ήπιε. "Αμέ-
σως σχεδόν, βυθίστηκε σε άρκαη κι' έμεινε
άκίνητος, πριν άκόμη προλάβει να σφίξη
για τελευταία φορά το χέρι τού νεού.

— "Ο Πιέρ, συγκινημένος ξανασκέπασε το
πρόσωπό του με το σεντόνι, όπως πριν,
και ξαναήρε τη θέση που είχε κοντά στο
κρεβάτι, όταν ο ντε Μιρμόν είχε έκδηλώσει
τα πρώτα σημεία ζωής.

— Φαίνόταν πως δεν είχε συμβη τίποτε το
έκτακτο, σ' εκείνο το δωμάτιο... "Αδύνα-
τον να φαντασθή κανείς πως ο κόμης ζού-
σε... και πως οι δυο άντρες είχαν κατα-
στρώσει με τόσο τόλμη το σχέδιο για την
τιμωρία των δολοφόνων!

— Τη νύχτα, έφτασε κι' ο άνακριτής κ.
Πουλδερέλ — για τρίτη φορά μέσα σ' ένα
χρόνο, και για ένα έγκλημα μυστηριώδε-
στερο απ' τα προηγούμενα.

— Ζήτησε άμέσως τού Φλανκάρ. Μά άναγ-
κάσθηκε ν' άσχήσει την άνακρισι δίχως αυ-
τόν. Γιατί ο Φλανκάρ έλειπε, κι' ο Πιέρ κι'
ο Καραντέκ θεωρήσαν φρόνιμο να μην άνα-
φέρουν στον άνακριτή ούτε λέξι για το
γράμμα που είχαν λάβει απ' τόν άστυνόμο.

— "Ο Πιέρ είχε δώσει οδηγίες γι' αυτό στον
Καραντέκ.

— "Επιθυμώ πάρα πολύ, τού είχε πη,
να δώ τ' Φλανκάρ πριν αυτός ίδη τόν άνα-
κριτή. Είναι άπόλυτος άνάγκη! "Αν λοιπόν
γυρίσει αύριο και τόν συναντήσετε, πείτε
του ότι βέλω να τού μιλήσω.

— "Η έπομένη μέρα πέρασε δίχως τίποτε
το έκτακτο. "Ο άνακριτής πήγε στο δάσος,
αλλά δεν βρήκε τίποτ' άλλο απ' την πατη-
μασιά της άρόβυλας, που είχε άνακαλύψει
προηγούμενος κι' ο Φλανκάρ.

— Φρονούσε ώστόσο ότι θαχε ψάξει ο ά-
στυνόμος στο μέρος εκείνο κι' ότι σίγουρα
θα παρακολουθούσε κάποια σπουδαία ί-
χνη. Γιατί άλλωστε δεν ξεχνείτο η άπουσία
του, τη στιγμή που θα τόν χρειάζοντο ο
προϊστάμενός του.

— Την ημέρα αυτή, έθαψαν τόν κόμητα,
στην οικογενειακή κρύπτη, "Η Λευκή κι' η
κόρησα, άρρωστες κι' οι δυο και κατα-
βεβλημένες δεν πόρησαν να παρευρεθούν
στην πένθιμη έκείνη τελετή. "Ο Ροσκώφ,
αήσυχος, έμεινε κοντά τους.

— Παρακολούθησαν λοιπόν την κηδεία, μόνον
οι υπηρέτες τού πύργου, ο Τεβάν, η
μητέρα του κι' οι φίλοι πυργοδεσπότες της
περιοχής. Οι τελευταίοι θεωρήσαν τόν τρα-
γικό θάνατο τού κόμητος ως τρανή άπό-
δειξι της αθωότητάς του, και λυπόνταν τώ-
ρα — πολύ άργά όμως πια — για τις ύ-
ποψίες τους εναντίον του.

— Μόνον ο Μοργκάν ήταν ήρεμος. "Υποκρι-
νόταν όμως, όσο μπορούσε καλύτερα, για
να μη προδώσει το μυστικό... Καί περίμε-
νε άνυπόμονα την έπιστροφή τού Φλανκάρ.

— "Ο άστυνόμος έφτασε το Βαδύ. "Ο Κα-
ραντέκ, που τόν περίμενε άνυπόμονα, τον
έπιασε απ' το μπράτσο, καθώς έμπαινε
στον κήπο και τόν τράβηξε παρόμοια.

— "Αφού βεβαιώθηκε πως δεν μπορούσε να
τους ίδη ή να τους άκούσει κανείς, τού είπε:

— "Ενεργώ κατά διαταγήν τού κ. Μορ-
γκάν.

— "Α, συμβαίνει λοιπόν τίποτε σπου-
δαίο;

— Βρίσκεται στον πύργο ο κ. Πουλδε-
ρέλ.

— Είσαι βέβαιος; Πηγαίνω άμέσως να
τόν δω.

— Μά αυτό ακριβώς θέλει να έμποδίσω
ο κ. Μοργκάν.

— Δεν καταλαβαίνω...

— Στο προσέχεις; "Η συνέχεια.

— Στο προσέχεις; "Η συνέχεια.

— Στο προσέχεις; "Η συνέχεια.

Η έπιστήμη άρχίζει άπό τα συστατικά τού άτόμου
και τελειώνει στο άπέραντο Σύμπαν. "Ενα μέρος
της όμως άσχολεϊται με τόν κόσμο που μας περιβάλ-
λει και που τόν άντιλαμβανόμεθα με τις αισθήσεις μας.
Αυτό λοιπόν, με τους βασικούς έπιστημονικούς νόμους
του, μας έπιτρέπει να γίνουμε «θαυματοποιοί» και να
σκαρώσουμε διάφορα διασκεδαστικά παιχνίδια — πει-

Παίφοντας ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Το άλευρι που εκρήγνυται και το «μαγικό κουτί»

ράματα, χρησιμοποιώντας άπλούστατα άντικείμενα. Θα
σας περιγράψουμε έδώ μερικά απ' τα πιο έντυπωσια-
κά, που θα σας βοηθήσουν να καταπλήξετε τους φί-
λους σας.

1) Βάλτε ένα νόμισμα κάπως μεγάλο κάτω άπό ένα
μαντήλι. Τυλίχτε το
μαντήλι σφιχτά γύρω
του. Βεβαιωθείτε πως
εφάπτεται τελείως στην
επιφάνεια τού νομίσμα-
τος. "Υστερα άκουμπή-
στε πάνω του τη φω-
τιά ενός άναμένου τσι-
γάρου (σχεδ. 1).

Τί θα συμβη τότε;
Μη φοβάσθε πως θα
τουπήση το μαντήλι.
Γιατί το νόμισμα άπορροφά ά-
μέσως τη θερμότητα, κι' έτσι
δεν παθαίνει τίποτα το ύφασμα.

— "Αν θέλετε ν' άποδείξετε κα-
τόπιν ότι δεν πρόκειται για ύ-
φασμα άκαυστο, κάμτε την ί-
δια δοκιμή με το άναμένο τσι-
γάρο, αλλά δίχως το νόμισμα
τόρα. Το άποτέλεσμα θα είναι
μια μεγάλη τρύπα! Γι' αυτό,
φροντίστε να μεταχειρισθήτε για
το παιχνίδι ένα μαντήλι παλιό
και άχρηστο.

2) Παίρνετε ένα κομματάκι
πάγο και τόν ρίχνετε μέσα σ' ένα
πατήρι νερό. Προτείνετε ύ-
στερα στους φίλους σας να δο-
κιμάσουν να τόν βγάλουν άπό
κεί, χωρίς να τόν πιάσουν με τα
δάχτυλά τους ή με κανένα εργα-
λείο, αλλά χρησιμοποιώντας μό-
νον έναν σπάγγο, δίχως να τόν
δέσουν κόμπους (σχεδ. 2).

Το πιθανώτερο είναι ότι θα έ-
πιχειρήσουν να περάσουν άπό
κάτω το σπάγγο, διπλωμένο
στα δύο, και ν' άνασηκώσουν έ-
τσι τόν πάγο. "Αλλά δεν θα κατορθώσουν τί-
ποτε, γιατί ο πάγος θα γλυστράει και θα ξε-
φεύγει απ' τόν σπάγγο.

Στο τέλος, αναλαμβάνετε σεις να τόν επιτύχετε. Καί
καταφεύγετε γι' αυτό σ' ένα μικρό έπιστημονικό «ταύκ»: Βρέχετε καλά την άκρη τού σπάγγου με το νερό τού
ποτηριού και την άκουμπάτε πάνω στον πάγο. "Υστε-
ρα σκροπίζετε γύρω της λίγο κοινό μαγειρικό άλάτι.

Δημιουργείται τότε ισχυρότερη τοπική ψύξις, το νε-
ρό τού σπάγγου παγώνει και κολλάει στο κομμάτι τού
πάγου. "Ετσι, έπειτα από μισό λεπτό της ώρας, τρα-
βάτε το σπάγγο, και μαζί μ' αυτόν άνασηκώνετε τόν
πάγο που κολλάει στην άκρη του.

3) Φανταζόσαστε ποτέ ότι το κοινό άλευρι είναι ένα
είδος... έκρηκτικής ύλης; "Ασφαλώς όχι, γιατί άν προσ-
παθήσετε να τόν βάλετε φωτιά μ' ένα σπρίτο, δεν ανά-
βει καν. Αυτό όμως συμβαίνει επειδή δεν ύπάρχει τότε
άρεκτο όξυγόνο για την καύσι του. "Όταν άπεναντίας
κάθε κόκκος άλευριού περιβάλλεται από άφθονο άέρα,

καίγεται ζωηρότατα, και ή καύσις παίρνει τη μορφή έκ-
ρήξεως. Για να πεισθήτε γι' αυτό, κάνετε το εξής:

Παίρνετε ένα πλατύ και άδειανό τενεκεδένιο κουτί, με
καπάκι. "Ανοίγετε μια μικρή τρύπα άπό κάτω, εφαρμό-
ζετε σ' αυτήν ένα γωνί και περνάτε στην άκρη τού γω-
νιού, απ' το έξω μέρος, ένα έλαστικό σωλήνα. Ρίχνετε
κατόπιν μέσα στο γωνί μια κουταλιά άλευρι.

— "Ανάβετε ύστερα ένα κερί και τόν τοποθετείτε μέσα
στο κουτί. Κλείνετε το καπάκι. "Υστερα φυσάτε δυνατά
μέσα στο σωλήνα (σχεδ. 3) και θα προσκαλέσετε έτσι
μια θεαματικώτατη έκρηξη, καθώς το
άλευρι θα σκροπιστή σαν σύννεφο μέ-
σα στο κουτί και θα πάρη φωτιά απ' το κερί.

Προσέξτε μόνο να φυλαχτήτε άπό
τη φλόγα της έκρήξεως κι' απ' το κα-
πάκι τού κουτιού που θα
πεταχτή ψηλά.

4) Μπορείτε εύκολα να
φτιάσετε ένα «μαγικό κου-
τί» που, όταν τόν κυλάτε
πρός μιά διεύθυνσι, ξανα-
γυρίζει ύστερα μόνο του
πρός τα πίσω. Οι φίλοι
σας θα ασπασίσουν και θα
διασκεδάσουν πολύ μ' αυ-
τό.

Τα μόνα ύλικά που
σας χρειάζονται είναι ένα
στρογγυλό και κάπως με-
γάλο τενεκεδένιο κουτί τού καφέ με καπάκι, ένα μακρύ
και γερό λάστιχο κι' ένα βάρος. "Ανοίγετε δυο μικρές
τρύπες στο κέντρο τού καπακιού και τού πάτου τού
κουτιού. Περνάτε απ' αυτές το λάστιχο και δένετε τις
δυο άκρες του. "Υστερα δένετε γερά μ' ένα σπάγγο το
βάρος στη μέση τού λάστιχου. (Σχεδ. 4).

— "Αν τώρα κλείσετε το κουτί και τόν κυλήσετε στο πά-
τωμα, το κρεμασμένο βάρος στρίβει
λίγο-λίγο το λάστιχο. "Όταν λοιπόν ύ-
στερα αφήσετε έλευθερο το κουτί, το
στριμένο λάστιχο ξεστρίβεται, κι' ή δύ-
ναμι που άναπτύσσεται έτσι κάνει το
κουτί να κυλήσει μόνο του άντιθέτως,
σχεδόν ως το σημείο απ' όπου ξεκί-
νησε!

5) Δείχνετε στους φίλους σας ένα
ποτήρι με μαύρο «κρασί» και τους ά-
ναγγέλλετε ότι θα τόν μεταβάλετε σε
νερό. Πραγματικά, παίρνετε ένα δεύτερο
ποτήρι, άδειανό και ρίχνετε μέσα
λίγο-λίγο το περιεχόμενο τού πρώτου.
Καθώς πέφτει λοιπόν, στο δεύτερο πο-
τήρι, το «κρασί» άποχωματίζεται τελείως (σχεδ. 5).

— Πως συμβαίνει αυτό το «θαύμα»; Το ύποτιθέμενο κρα-
σί είναι μελάνι. Στο βυθό τού δεύτερου ποτηριού έχετε
βάλει λίγη σκόνη «χλωρίου» που δεν διακρίνεται άπό
μακρυά. Το χλώριο όξειδώνει το μελάνι, καταστρέφει το
χρώμα του και τόν μεταβάλλει σε άχρωμη διάλυσι...

— "Αν πάλι προτιμάτε να κάμτε το παιχνίδι αυτό
με κόκκινο «κρασί» βάζετε στο ένα ποτήρι άραιωτάτη
διάλυσι περμαγκανάτ ντε ποτάς, ενώ στο βυθό τού δευ-
τέρου ύπάρχει λίγη σκόνη ύποσουλφίτ ή μεταμπίουλ-
φίτ (θα βρητε αυτές τις δυο ουσίες στα
φαρμακεία).

Ο χρόνος τού θανάτου

— Ένας έπιστημονικός τρόπος, για να βρητε
άπό ποσο χρονικό διάστημα είναι νεκρός ένας
άνθρωπος είναι ο εξής: Μετράτε την εσωτε-
ρική θερμοκρασία τού σώματός του, σε βα-
θμούς Φαρενάιτ. Την άφαιρείτε άπό 98,6
(τόση είναι ή φυσιολογική θερμοκρασία). Δι-
αίρειτε το ύπόλοιπο δια τού 1,5. Καί θα βρη-
τε τις ώρες που έχουν περάσει άπό τόν θάνατο.

— "Η «Εφημερίς της "Αμερικανικής "Ιστοικής
"Εταιρείας», που ύποδεικνύει αυτή τη μέθοδο,
τονίζει ώστόσο ότι είναι μάλλον κατά προσέγγι-
σιν. Γιατί ή ψύξις τού σώματος μπορεί να επιδραδυνή άπό
διαφορούς παράγοντες — π.χ. άν ο νεκρός είναι παχύσαρκος
ή βαρέα ντυμένος, απ' την ηλικία, την υγιεινή κατάστασι, τη
θερμοκρασία της ατμόσφαιρας, κλπ. Βλέπετε λοιπόν πως δεν
είναι τόσο εύκολος ο άκριβής καθορισμός της ώρας τού θανά-
του, όπως πιστεύουν μερικοί... έρασιτέχνες κι' αυτόσχέδιοι
Σέρλοκ - Χολμς!

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΑΣ ΣΤΟ ΕΞΩ-
ΤΕΡΙΚΟ

Στο γνωστό ελληνικό κέντρο της Νέας
"Υόρκης «Αθηναϊκή Γωνία» εμφανίζεται
με μεγάλη επιτυχία ή έκλεκτή τραγο-
δίστρια Θέκλα Λαζαρίδου, σ' ένα ποικίλο
ρεπερτόριο ελληνικών τραγουδιών.

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΙΑΜΟ

Το φθινόπωρο της ζωής

Υπάρχει κανένα ώριμο-
νο σημείο, πού, πέραν απ'
αυτό, δεν επιτρέπεται ούτε
στον άντρα ούτε στη γυναί-
κα ν' απασχολούνται με τον
έρωτα;

Η απάντησι σ' αυτό το
ερώτημα φαίνεται πολύ α-
πλή. Από τη στιγμή που η
ερωτική φλόγα σβύνει μέσα
μας, δεν υπάρχει πια θέσι
για τον έρωτα. Άλλα τότε
σβύνει;

Προκειμένου για τη γυ-
ναίκα, επικρατεί γενική η
αντίληψι ότι η διακοπή ώ-
ριμης κατά περιόδους
λειτουργίας συμπίπτει με
την αδυναμία της πια για
τον έρωτα.

Άλλα δεν υπάρχει πιά
σφαλερή αντίληψι απ' αυ-
τήν. Κατά κανόνα, μάς λέ-
νε οι επιστήμονες η φλόγα
παραμένει και μετά την έ-
ξαφάνισι της λειτουργίας
που αναφέραμε, στο ίδιο έ-
πιπεδο όπως και στο πα-
ρελθόν. Σε μερικές περι-
πτώσεις μάλιστα γίνεται
πιά έντονη. Ο δόκτωρ Φρέ-
ντερικ Λομί γράφει σχετι-
κά: «Σε πολλές γυναίκες η
ηλικία 40 ή 45 ή 50 χρόνων,
παρουσιάζεται μια αναζωο-
γόνησι της επιθυμίας για
ερωτικές περιπέτειες. Οί
αίτιες είναι πολλές. Στην
ηλικία αυτή η γυναίκα α-
ποσύρεται συνήθως από την
εργασία της και δεν έχει
πιά σκοτούρες. Δεν φοβά-
ται, έξ' άλλω, την ένκυμο-
σύνη όπως κατά το παρελ-
θόν. Μπορεί λοιπόν ν' αφο-
σιωθεί ολοκληρωτικά στον
έρωτα χωρίς καμμία ανη-
συχία».

Άλλα και στον άντρα έ-
πίσης παρατηρείται μια α-
ναζωογόνησι της ερωτικής
φλόγας κατά το φθινόπωρο
της ζωής.

«Η φύσι, παρατηρεί ο
δόκτωρ Λίνκολν, έποικίσε
τον άντρα με δυνάμεις που
μπορούν να διατηρηθούν σ'
όλη σχεδόν τη ζωή του».

Ένας άλλος επιστήμων
ο δόκτωρ Έντμουντ Μπέρυ-
κλερ, γράφει:

«Η ερωτική φλόγα γίνε-
ται πιά ήρεμη γύρω στα 40
και παραμένει στην ίδια
κατάστασι ως τα 70 περί-
που, με την προϋπόθεσι ό-
τι δεν θα μεσολαβήσιν καμ-
μιά οργανική βλάβη που να
την περιορίζει ή να την έ-
ξαφανίση».

Κι' ωστόσο, πόσοι άν-
τρες και πόσες γυναίκες, έ-
ταν περάσαν μια ώριμήν
ηλικία, δεν θεωρούν την α-
γάπη σαν κάτι το παρκαί-
ρο και το ανάρμοστο!

Στην περίπτωση αυτή,
δύο πράγματα μπορούν να
συμβούν. Η ο άνθρωπος
στρέφεται προς άλλα επί-
πεδα υψηλότερα και πνευ-
ματικότερα και βρίσκει σι-
γα-σιγά την ηρεμία των αι-
σθήσεων η αντίθετα βασανί-
ζεται από τον έρωτα αλλά
δεν αποφασίζει ν' ακούση
τη φωνή του, γιατί νομί-
ζει πως δεν ταιριάζει στην
ηλικία του.

Η εξιδανίκευσι της ερω-
τικής φλόγας και η μετα-
τόπισι της δραστηριότητος,
της ζωτικότητος, της στορ-
γής μας κτλ. σε υψηλότερα
επίπεδα είναι αναμφισβή-
τα κάτι το αξιοσέστατο γι-
ατί όχι μόνο δεν βλάπτει
τη σωματική ή ψυχική μας
υγεία, αλλά τουναντίον μάς
τονώνει και μάς ενισχύει.

Στη δεύτερη περίπτωσι, ο-
μως, δημιουργεί μέσα μας
επικίνδυνα συμπλέγματα,
που μάς θβείρουν και μάς
εξασθενίζουν. Αυτά τα συμ-
πλέγματα μάς κάνουν να
γευόμαστε πραγματικά

«Η αλήθεια είναι ότι η
νεότης και η σωματική α-
μορφιά θεωρήθηκαν ανέκα-
θεν σαν απαραίτητες προϋ-
ποθέσεις του έρωτα. Κι' α-
πό την άποψι της αίσθητι-
της ζωής».

«Η φύσι, παρατηρεί ο
δόκτωρ Λίνκολν, έποικίσε
τον άντρα με δυνάμεις που
μπορούν να διατηρηθούν σ'
όλη σχεδόν τη ζωή του».

Ένας άλλος επιστήμων
ο δόκτωρ Έντμουντ Μπέρυ-
κλερ, γράφει:

ΚΑΛΤΣΕΣ ΝΟΥΤΟΝ 51-15
35.000-45.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
59 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

ULTRA VIOLETTE
NAIL POLISH

«Ούζτρα Βιοζέ»

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ
ΒΕΡΝΙΚΙ
ΟΝΥΧΩΝ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Α. ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ ΒΛΑΧΑΒΑ 2 ΤΗΛ. 20502

της η αντίληψι αυτή είναι
αναμφισβήτητη σωστή.
Την αντίληψι αυτή η μά-
στα οι νέοι όλων των έπο-
χών την έκαμαν δόγμα «Η
αγάπη, είπαν ανέκαθεν και
ή εξακολουθήσαν να τονί-
ζουν πάντα, είναι αποκλει-
στικό προνόμιο μας! Η έί-
σδος όποιουδήποτε άλλου
μέσα στον ιερό περίβολό
της ισονομεί με βεβή-
λωσι».

Την άποψι αυτή υποστή-
ριξαν επίσης οι ποιηταί και
οι μυθιστοριογράφοι. Οί η-
λικιωμένοι δεν μπορούσαν
πιά να κάμουν τίποτ' άλλο
παρά να υποχωρήσουν Κι'
αυτό έκαμαν.

Κάθε φορά που άκούμε ό-
τι ένας παππούς 65 χρόνων
και μια γιαγιά 60 χρόνων
εξανταντρεύτηκαν, λέμε:
«Γεράσανε χωρίς να βάλου-
νε μυαλό! Αυτό είναι τρέλ-
λα!» Κι' ωστόσο, αυτοί οι
άνθρωποι δεν παραβίασαν
κανένα φυσικό νόμο ούτε α-
παρνήθηκαν τη λογική ή την
ηθική. Το μόνο που έκαμαν
ήταν ότι άκουσαν τη φωνή
της καρδιάς τους.

Η σφαλερή αντίληψι ότι
ο έρωας δεν επιτρέπεται έ-
πειτα από ώριμήν ηλικία
παρακινεί κάποτε σε έκδη-
λώσεις, που μάς φαίνονται
πολύ γελοίες. Πολλοί ηλικι-
ωμένοι π. χ. έπειδη πιστεύ-
ουν πως ο έρωας είναι προ-
νόμιο της νεότητος προσ-
παθούν να φανούν νεώτεροι.
Έκείνοι που τους φοβίζει εί-
ναι η ηλικία τους. Κι' αυ-
τήν θέλουν να κρύβουν. Σε
πόσα τεχνάσματα δεν κατα-
φεύγουν γι' αυτό!

Το ίδιο αίσθημα δοκιμά-
ζουν κι' οι γυναίκες που
προσπαθούν πάντα να κρύ-
ψουν την ηλικία τους. Έ-
κείνο που τις τρωάει είναι
μήπως οι άλλοι σκεφθούν
γι' αυτές: «Μά δεν ντρέ-
πεται να βέλη έρωτες στην
ηλικία της;»

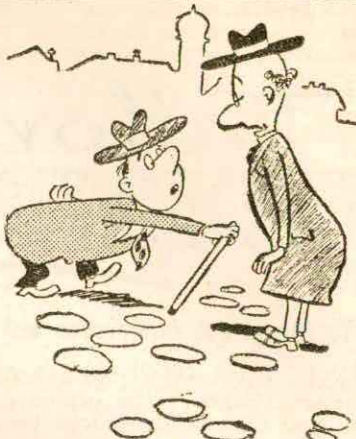
Στην πραγματικότητα,
δύο είναι οι φασμαί της
ανάπτυξ. Πρώτα-πρώτα το
σβύσιμο της ερωτικής φλό-
γας. Κι' έπειτα ένας φα-
γμός που ανήκει στη σφαί-
ρα της ηθικής. Η έκπληρω-
σι ενός ερωτικού σκοπού
μας δεν πρέπει να προσβά-
λη σ' καμμία περίπτωση
την ηθική και την ανθρωπι-
νη αξιοπρέπεια. Για το λό-
γο αυτό είναι ανάρμοστοι
π. χ. οι γάμοι μεταξύ ενός
γέροντος 60 χρόνων και μιας
νέας 17 ή 20 και αντί-
στροφα. Το ίδιο ανάρμοστοι
είναι οι έρωτες που κατα-
ρακώνουν το άτομο και το
κατεβάζουν στο έπιπεδο
του ζώου. Άλλα για τον ά-
πλό, τον έντιμο έρωτα υ-
πάρχει πάντα θέσι σ' όλες
τις ηλικίες.

Ο έρωας δεν είναι άμαρ-
τημα.

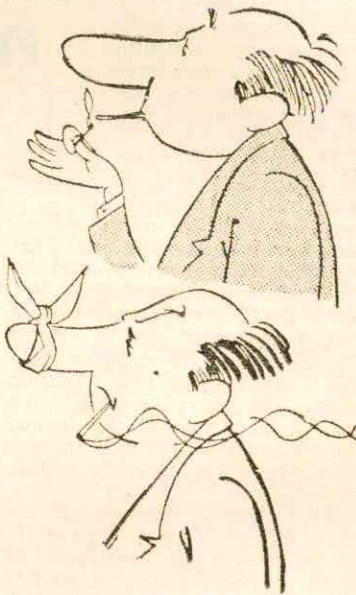
Η προστάσις του γάμου

Η μικρή νήσος του Μάν,
στη θάλασσα της Ιαπωνί-
ας, έχει δικό της κοινοβού-
λιο, που καλείται «Βουλή
των Κλειδίων». Το κοινο-
βούλιο αυτό έψήφισε λοι-
πόν, τελευταία ένα νόμο,
που όρίζει ότι κανείς γά-
μος δεν μπορεί να διαλυθί
προτού συμπληρωθούν πέν-
τε χρόνια συζυγικής ζωής.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Πάθετε ρευματισμούς;
— Όχι. Το μπαστούνι μου είναι
κοντό!...

Χωρίς λόγια.

— Τώρα θυμήθηκα! Έπρεπε ν'
αγοράσω βερνίκι για τα νύχια της
Κατινας!...

Ο δέκατος τρίτος ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο Γερμανός κατασκόπος που
εξαφανίσθηκε

Ήταν η πρώτη βδομάδα του Σε-
πτεμβρίου του 1940. Τέσσερες μή-
νες ένδοιτερα, οι τελευταίοι άνδρες
του Βρετανικού Έκστρατευτικού
Σώματος, είχαν εγκαταλείψει τη
Δουνκέρκη. Η Βέρμαχτ Βοισκόταν
πιά στη γαλλική όχθη της Μάγχης,
κι' όλα τα σημεία έδειχναν πως
προετοιμαζόταν για να περάση το
θαλάσσιο εκείνο στενό και να πατή-
ση πόδι στη βρετανική νήσο. Στην
κρίσιμη, λοιπόν, εκείνη στιγμή, η
Ιντέλλιντζενς Σέρβις έλαβε ένα μή-
νυμα από ένα έμπιστο πράκτορά
της, που Βοισκόταν σε γεωμανο-
κροτούμενο έδαφος.

Την ειδοποιούσε, ότι ένα γεωμα-
νικό υποδρόμιο θ' αποβίβαζε σε ώ-
ρισμένο έρημικό σημείο των αλ-
γυλικών ακτών, τέσσερες κατασκό-
πους, διαλεγμένους κι' έξασκημέ-
νους για μια ειδική αποστολή, σχε-
τική με την απόδρασι των Γερμανών
στην Αγγλία. Προσέθετε δέ, ότι αυ-
τό θα γινόταν την ίδια νύχτα, κα-
τά τις 4.

Την ώριμήν, λοιπόν, εκείνη ώρα,
είνε στηρή η παγίδα για τη συλ-
ληψι των κατασκόπων. Έντεκα μυ-
στικοί αστυνομικοί, μ' ένα αξιωμα-
τικό τους έπικεφαλής, φύλαγαν α-
γρυπνα το μοναδικό μονοπάτι που
ώδηγούσε σ' ένα μικρό φυσικό δρό-
μο, τριγυρισμένον ολόγυρα από πα-
νωπλά κι' από κρημνα βράχια. Το
γενικό πρόσταγμα είχε ο συντα-
γματάρχης της αντικατασκοπείας,
Ορέστης Πίντο.

Το σκοτάδι ήταν βαθύ. Όλοι ή-
σαν έφωδισμένοι με ηλεκτρικά φα-
νάρια, είχαν όμως αυστηρές διατα-
γές να τ' ανώσουν μόνον όταν θα
αντιλαμβάνονταν τους Γερμανούς
κατασκόπους. Δεν μπορούσαν καν
να κινήσουν, γιατί η κόκκινη λάμ-
ψι του τσιγάρου τους θα φαινόταν
από μακριά και θα πρόδινε την πα-
ρουσία τους.

Ο Πίντο ήταν άνθρωπος μεγάλης
αξίας. Είχε όμως ένα άσπεκτο κοινό
ελάττωμα: Ήταν προληπτικός. Έ-
νοιωσε, λοιπόν, μια κρυφή ανησυ-
χία, όταν πρόσεξε, ότι ήσαν όλοι
τους 13. Του φάνηκε κακός οίω-
νός...

Η άναμονή συνεχίσθηκε επί ώ-
ρες. Τίποτε δεν άκουγόταν, μέσα
στη νυχτερινή σιωπή... τίποτ' άλλο
απ' τα κυματάκια, που ντυπούσαν
την ακρογιαλιά.

Επί τέλους, έφτασαν οι 4. Εα-
φνικά, τρεις αστυνομικοί συγχρόνως
άναψαν τα φανάρια τους. Και τό-
πως τους έπεσε πάνω σε τρεις αν-
θρώπους, που είχαν σταματήσει,
κατάπληκτοι, τρωαγμένοι! Έπε-
σαν μερικοί πυροβολισμοί. Οί κα-
τάσκοποι έπιχείρησαν ν' άμυνθούν,
να ξεφύγουν. Σε λίγα λεπτά, όμως,
οί αστυνομικοί τους είχαν περικυ-
κλώσει και άφοπλίσει.

Η «δουλειά» είχε τελειώσει πολύ
εύκολα. Άλλα οι συλληθέντες ήσαν
μόνο τρεις! Τι είχε απογίνει λοι-
πόν, ο τέταρτος;

Ήταν αδύνατον να κείρι λά-
θος ο πράκτωρ των Αγγλων, που
ανέφερε τέσσερες κατασκόπους. Ο
Πίντο τον ήξερε καλά κι' ήταν βέ-
βαιος γι' αυτό.

Εδ' όσον όμως τους είχε ξεφύ-
γει προσορώνος ο τέταρτος κατα-
σκόπος, θάταν αδύνατο να τον
βρουν πριν έμμερση. Μπορούσε να
κρυφτεί ως τότε ανάμεσα στους βρά-
χους της ακρογιαλιάς. Πάντως, θά-
ταν τελείως αδύνατο να ξεφύγη απ'
τον ημικυκλικό εκείνο χώρο, όπου

τόν είχαν απομονώσει. Κι' αυτό ή-
ταν εύτονη, γιατί θα πήγαιναν
όλα γαμένα, αν τους έφευγε ο έ-
νας κατάσκοπος — και μάλιστα ο
ικανώτερος και πιά έπικίνδυνος απ'
όλους, όπως έδειχνε η πρώτη αλ-
τή επιτυχία του. Μπορούσε να προ-
καλέση ανυπολόγιστες βλάβες στη
Μεγ. Βρετανία, ίσως και να κατα-
στρέψη τις έλπίδες αποκρούσεως
της γεωμανικής εισβολής...

Ο Πίντο ανέκρινε τους τρεις κα-
τασκόπους, χωριστά τον ένα απ' τον
άλλον. Οί δυο ήσαν Γερμανοί κι' ο
τρίτος Όλλανδός. Ο τελευταίος
ώρκισθηκε στο συνταγματάρχη πως
είχε δεχθεί να γίνει κατασκόπος των
Γερμανών, μόνο και μόνο για να
μπορέση να φθάση στην Αγγλία
και να περάση με το μέρος των
Συμμάχων.

Δεν τον πίστεψε ο συνταγματάρ-
χης. Ένοιωσε μάλιστα άβια και
περιφρόνησι γι' αυτόν, για την τόση
δειλία του. Για να σώση το τουά-
ρι του, ο άνθρωπος αυτός ήσαν έ-
τοιμος να προδώση τους συντα-
φους του... Μπορούσε ωστόσο να
φαγή γρήγορα στους Αγγλους.

Ο συνταγματάρχης τον άνεκρι-
νε και βεβαιώθηκε, ότι οι κατασκό-
ποι ήσαν τέσσερες. Ο τέταρτος λε-
γόταν Βαν ντερ Κίεμπου, κι' ήταν
κι' εκείνος Όλλανδός.

Η άγρυπνη φρουράσι συνεχίσθη-
κε όλη τη νύχτα. Τέλος, άρχισε να
έμμερνη. Όταν μπορούσαν πιά να
ξεχωρίζουν τους βράχους από τους
ανθρώπους, οί αστυνομικοί άρχισαν
την έρευνα. Είχαν σηνιατίσει μια
γραμμή, ξεκίνησαν απ' τη μια άκρη
της ακρογιαλιάς και προχώρησαν
σιγά-σιγά ως την άλλη, ψάχνοντας
παντού, σπιθαμή προς σπιθαμή.

Τελείωσαν την έρευνα, πωιν άκό-
μη έμμερση τελείως. Και γύρισαν,
άπρακτοι, προς το σημείο όπου
τους περίμεναν ο αξιωματικός τους
κι' ο Πίντο.

Ο Βαν ντερ Κίεμπου είχε εξα-
φανισθή μυστηριωδώς! Είχε φύγει
απ' τη θάλασσα! Αδύνατον, γιατί
δεν είχε ακουστή το παραμικρό πλα-
τάγισμα νερού. Είχε σκαφαλώσει
στα βράχια; Μά τότε θάκανε θόρυ-
βο, θάβηφαν πέτρες, θα τον πρό-
διναν... Έπρεπε, λοιπόν, να βρι-
σκεται ακόμη εκεί! Πού όμως;

Ο Πίντο έσφιγγε με πείσμα τις
γροθίες του και κύτταζε τους αστυ-
νομικούς, που πλησίαζαν. Στο πρω-
ινό ήμισ, δεν μπορούσε άκούη να
διακρίνη τη φυσιογνωμία του καθε-
νός. Εξαφνικά όμως, η αλήθεια έ-
λαμψε μέσ' στο νου του...

Τον κατενόησε!... Είπε στον
αξιωματικό της άστυνομίας.

Κι' ενώ εκείνος τον κύτταζε έκ-
πληκτος ο Πίντο πρόσθεσε:

— Έλάτε μαζί μου να γνωρί-
στε τον άνθρωπο που άσζητούμε!

Πλησίασαν τους αστυνομικούς,
που είχαν τώρα σταματήσει, σηνια-
τίζοντας πάντα μίαν άσπρη γραμμή.
Περνώντας μπροστά απ' τον καθέ-
να τους, ο Πίντο τον κύτταζε καλά
στο πρόσωπο, για να τον αναγνω-
ρίση. Έφτασε στον ενδέκατο, κι'
έπειτα στο δωδέκατο. Άκούμπησε
το χέρι του στον ώμο του τελευταίου
και του είπε:

— Καλημέρα. Βαν Ντερ Κί-
εμπου.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ
Το γερμανικό έργοστάσιο «Κρούντινχ» άρχισε την κα-
τασκευή ειδικών τηλεφώνων, που μπορούν να συνδεθούν
με μια συσκευή νικταφών. Είνε δέ εύκολο να καταλάβη
κανείς τις υπηρεσίες που θα προσφέρει σε πολλές έπι-
χειρήσεις ή νέα αυτή εφεύρεσις.

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ
Δύο χαχαροπλάστες του Λονδών των Ην. Πολιτειών, δη-
μοκρατικός ο ένας και ρεπουμπλικανός ο άλλος, είχαν
βάλει επ' ευκαιρία των εκλογών ένα πρωτότυπο στοί-
χημα. «Όποιος κερδίσει θα... κατέλωνε τον άλλο με
μια τούπα του χαχαροπλάστου του. Ο ήτταδός του
Κ. Στήνεσον, Τζορτζ Μάκ Μάον έχασε και... ίδου το
αποτέλεσμα!...

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΔΙΔΥΜΩΝ
Οί δίδυμοι άδελφές Σαρλόττα και Γεωργία Στήνεσον
από το Μπέδερλι Χιλς της Καλιφορνίας αποτελούν μια
άσκη απόδειξι της δοξασίας ότι είνε κοινή η μοίρα
των δίδυμων. Πρό ημερών έπεσαν την ίδια μερα και σε
διαστήμα δυο ώρων από την ίδια σκάλα του σπιτιού τους
και έλασαν το ίδιο χέρι στο ίδιο ακριβώς μέρος. Πα-
ρομοία δυσάρεστα ή ευχάριστα γεγονότα, κοινά και
στις δυο άδελφες, έχουν συμβεί συχνά και στο παρελθόν.
Ανωτέρω, οί δυο άδελφές Στήνεσον ποζάρουν, μετά το
άτύχημά τους, μαζί με την αγαπημένη τους γατούλα.

Θρύλοι και παραδόσεις

ΑΠΟ πολλές μέρες τώρα ο ποιητής Ραμίρο Ραμίροζ διέταξε, τ' απέραντα λειβάδια του Φάρ-Ουέστ. Είχε φτάσει τυχαίως στην άσχηματιστή ακόμη πόλη Σάντα Κρουζ, αναζητώντας καινούργιες εντυπώσεις για το μεγάλο ποίημα που συνέθετε. Κι' εκεί έμαθε απ' το στόμα των βοσκών τον παράξενο θρύλο της Ζάλλα:

«Όταν, τις καλοκαιρινές, νύχτες, όνειρεύεσαι τον έρωτά... όταν το φεγγάρι τρέχει στον ουρανό, σαν σκυθρωπό ανθρώπινο πρόσωπο... όταν νοιώθεις στην καρδιά ένα κενό, κάτι σαν ανικανοποίητη επιθυμία... τότε παρουσιάζεται η Ζάλλα. Είναι μία γυναίκα όμορφη, υπέροχη... με μαλλιά κατ'ακόκκινα και κατσαρά... Έρχεται να σου δώσει τον έρωτά που όνειρεύτηκες...»

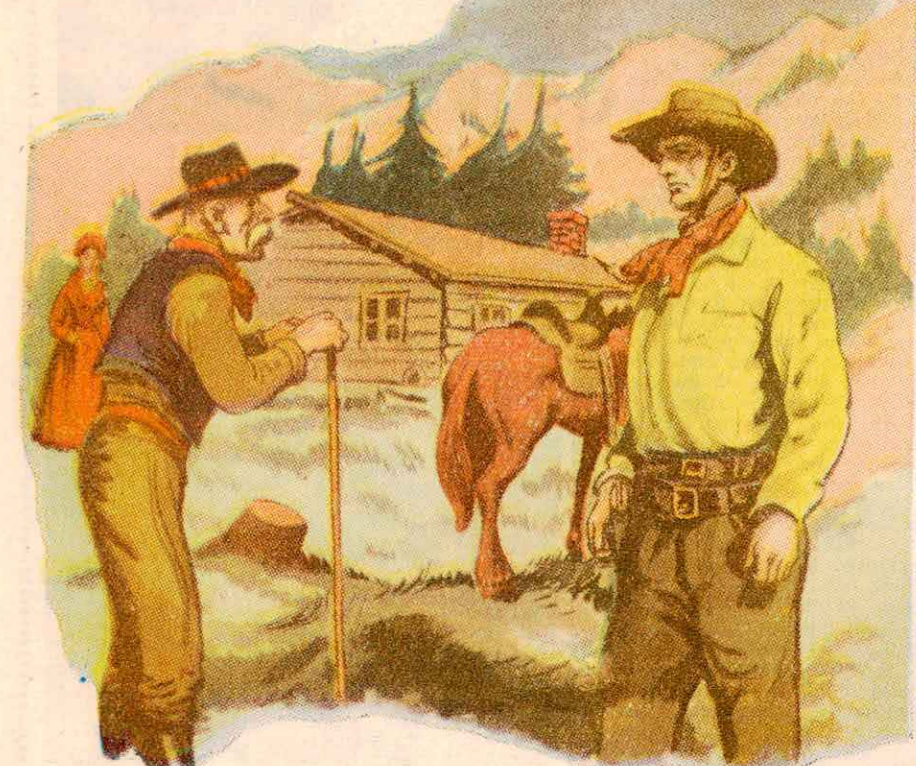
Σώπασαν οι βοσκοί. Κι' ύστερα ένας

Το μαλακό χεράκι απότραβήχτηκε από τομ. Υστερα φάνηκε ένα γοητευτικό χαμόγελο στα χείλη της νέας γυναίκας.

—Με ξέρεις; είπε.

—Ναι, σε ξέρω! Ξέρω καλά ποιά είσαι... Ξέρω πώς θα μου δώσεις τώρα τον έρωτά... Έπειτα... Τι σημαίνει το έπειτα; Ο έρωτάς είναι ώριμος!

Η Ζάλλα ΜΕΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΜΑΛΛΙΑ

απ' όλους, ο γεροντότερος και φρονιμότερος, πρόσθεσε:

—Πρόσεξε όμως, Ραμίρο, να μη δεχθείς αυτό τον έρωτά! Δεν πρέπει... Η Ζάλλα είναι άγρια... μάγισσα ή νεράιδα! Δεν προσφέρει τον έρωτά της γι' απλή ευχαρίστηση... Δεν ξέρουμε τι συμβαίνει... Κανείς απ' τους δικούς μας που τη γνώρισαν, δεν μπόρεσε να μάς διηγηθεί τίποτα. Τους βρήκαμε όλους, πολλές μέρες αργότερα...

Έκαμε μία χαρακτηριστική χειρονομία γύρω απ' το κεφάλι του ποιητού.

Τους βρήκατε με γδαρμένο το κεφάλι! πρόσθεσε. Ίσως η Ζάλλα τους πότισε με κάποιο ναρκωτικό, για να τους υποβάλει σ' αυτό το μαοτύριο, απ' το οποίο πέθαναν όλοι ύστερα!

Ο Ραμίρο ρώτησε, ζήτησε περισσότερες λεπτομέρειες. Άλλα δεν μπόρεσε να μάθει τίποτ' άλλο.

Τη νύχτα εκείνη, δεν κατόρθωσε να κλείσει μάτι. Καί, τα ξημερώματα, δίχως να πη τίποτα σε κανένα, πήδησε στ' αλόγο του κι' έφυγε για να βρή την τρομερή Ζάλλα, την κεφαλογόστρια...

Αργά τ' άπογεμα, ένοιωσε τον έαυτό του κουρασμένο, αδιάθετο. Μία νωστή νάρκη τον κυρίεψε, την ώρα που βγαίνει το φεγγάρι... Κατά τα μεσάνυχτα, τον ξύπνησε ένα έλαστρο χυδίο στο μέτωπό του. Μία γυναίκα ήταν σκυμένη πάνω του και του άγγιζε το πρόσωπο. Τα μαλλιά της σκόρπιζαν ανάστροιες χαλκού, στο φως του φεγγαριού. Ήταν εκείνη... η Ζάλλα!

Είσαα καλύτερα; τον ρώτησε, βλέποντάς τον να της χαμογελάει.

—Ναι, Ζάλλα, πολύ καλύτερα!

Στο άπομερο ράντο δέχτηκε τον Ραμίρο με μεγάλη ευγένεια...

Το χυδίο ξανάρχισε, χύνοντας ένα μαγικό ρευστό στις φλέβες του ποιητού. Ύστερα η νέα γυναίκα του πρόσφερε τα χείλη της...

Όταν ξύπνησε το πρωί ο Ραμίρο, τον περιμέναν αλλεπάλληλες εκπλήξεις. Απόρησε πρώτα γιατί ήταν ακόμη ζωντανός. Ψαχούλεψε το κεφάλι του και το βρήκε άθικτο. Σηκώθηκε τότε όρθιος. Κι' είδε χαρμαγμένες στο χρώμα, κοντά του, μ' ένα κλαδάκι, μερικές λέξεις:

«Αντίο, Ραμίρο Ραμίροζ! Σ' άφισα ζωντανό για να μπορείς να ψάλλεις την όμορφη της Ζάλλας με τα ίδια λόγια θαυμασμού που χρησιμοποίησες τη νύχτα για να της εκφράσεις τον έρωτά σου».

Δίπλα, πάνω σ' ένα θάμνο, ήταν δεμένη μία τούφα κόκκινων μαλλιών.

Ο Ραμίρο εξέτασε τις πατημασιές αλόγων που υπήρχαν γύρω, και βρήκε ότι ζήτουσε: τα σημάδια του αλόγου της Ζάλλας, πολύ πιο πρόσφατα απ' τ' άλλα. Αυτά έδειχναν πως είχε φύγει πριν από δυό ώρες το πολύ. Ίσως θα κατόρθωνε να τη φτάσει.

Ξεκίνησε με καλπασμό, παρακολουθώντας τα ίχνη της. Κατά το μεσημέρι, διέκρινε στην αντίκρουση κορφή του βουνού ένα αλλόγο που τρέχε γρήγορα. Πάνω απ' αυτό ανέμιε ένα γυναικείο φόρεμα και κάτι κόκκινα μαλλιά...

Τάχυνε το τρέξιμό του αλόγου του. Δεν σταμάτησε καθόλου για να ξεκουραστεί, για να φάει το βράδυ...

Έφτασε επιτέλους σ' ένα μικρό κι' άπομερο «ράντο». Συγχρόνως, αντιλήφθηκε πως είχε χάσει πιά τα ίχνη που παρακολουθούσε.

Στο «ράντο» τον δέχθηκαν ευγενέστατα. Ο ιδιοκτήτης, ένας άσπρουάλλης γέρος, του φέρθηκε σαν σε καλό του φίλο και τον περιποιήθηκε πολύ.

Τις επόμενες μέρες, ο ποιητής έψαξε στην περιοχή για να ξαναβρή τα χαμένα ίχνη του κάκου όμως. Τον βοηθούσε στις έρευνές του κι' η κόρη του κτηματία, μία ωραιότατη κοπέλλα με κατ'ακόκκινα μαλλιά.

Ήξερε κι' εκείνη το θρύλο της Ζάλλας, μα δεν τον είχε πιστέψει ποτέ. Άρνήθηκε λοιπόν, να δώσει πίστι σ' όσα της διηγήθηκε ο Ραμίρο.

—Γιατί θα σ' άφινε ζωντανό, έσένα; του είπε.

Μιλούσαν στον ένικό, σύμφωνα με τις άπλες συνήθειες του τόπου.

—Μά μούγραφε το λόγο! άπάντησε ο ποιητής.

—Δεν πιστεύω... Όθ'αν κάποια άλλη γυναίκα, κι' όχι η Ζάλλα. Γιατί από τη Ζάλλα κανένας δεν γλύτωσε.

—Γιατί θάφευγε τότε; Γιατί θα γινόταν δική μου τόσο απλά κι' εύκολα; Γιατί δεν θα μου εξηγούσε πως έκανα λάθος, πως την νόμιζα γι' άλλη;

Η κοπέλλα δεν μπόρεσε να δώσει καμιά άπάντη σ' αυτές τις ερωτήσεις του. Έπειτα από είκοσι ημερών μάταιες έρευνες, ο Ραμίρο έφυγε, χωρίς νανη διαλευκάνει το μυστήριο. Μόλις έφτασε στην πόλη, έγραψε ένα ποίημα υπέροχο, το άριστούργημά του. Ο θρύλος της Ζάλλας έγινε πιά πασίγνωστος.

Σε μία μυστική κουφώνα, στο «ράντο», η κόρη του κτηματία φύλαγε τη μαύρη βαφή που άλλαζε το χρώμα των κόκκινων μαλλιών της, όταν γυρίζε απ' τις περιπλανήσεις της, για να μην αναγνωρίζεται.

Ήταν η Ζάλλα. Κόρη μητέρας έρυσθόδερμης, πίστευε στις ειδωλοτρικές θεότητες των Ίνδων και τους πρόσφερε θυσία τα μαλλοκέφαλα των διαβατικών φίλων της, αφού τους κοίμιζε μ' ένα ναρκωτικό και τους έγδερνε το κεφάλι, έπειτα από μία νύχτα έρωτος.

Απ' όλα τα θύματα της γοητείας της, δεν είχε μείνει ζωντανός παρά ο Ραμίρο—που δεν είχε διακρίνει καθαρά τα χαρακτηριστικά της τη νύχτα που πέρασε μαζί της και γι' αυτό δεν τη γνώρισε, όταν την είδε στο σπίτι της.

Ο γέρος κι' αδύνατος πατέρας της που τη λάτρευε είχε παρατηρήσει πιά απ' τις προσπάθειές του να την πείσει να σταματήσει τη φοιχτή εκείνη δράση της. Ό,τι δεν κατάφεραν όμως οι πατρικές συμβουλές, το πέτυχε ο άληθινός έρωτάς της για το Ραμίρο.

Από τότε, κανείς άλλος βοσκός δεν βρέθηκε στην έρημιά με γδαρμένο κεφάλι...

A. ΜΠΕΡΝΤ

□□

Για να μην τ' άγκυρής

Μία νεαρή γυναίκα, με έξιμη τουαλέτα, παρουσιάσθηκε στο διοικητή ενός άστυνομικού τμήματος του Λος Άντζελες και του είπε:

«Συλλάδετέ με και κλείστε με στο κρατητήριο με την κατηγορία ότι ήμουν μεθυσμένη, γιατί, διαφορετικά, θα πέσω με το αυτοκίνητό μου πάνω σ' έναν τοίχο και θα σκοτωθώ!»

Κι' όπως ο άστυνομικός την κύτταξε με άπορία, πρόσθεσε:

—Με νομίζετε για τρελή; Άλλα δεν είμαι... Με άπειλεί, όμως, ένας μεγάλος κίνδυνος...

—Ποιός; ρώτησε ο άστυνομικός.

—Είμαι ξετρελαμένη με τον τραγουδιστή ενός κέντρου κι' αν δεν με κλείσετε στο κρατητήριο ή δεν σκοτωθώ, θα άπατήσω τον άντρα μου!

Ο άστυνομικός ικανοποίησε άμέσως την επιθυμία της.

Οι αιμορραγίες της γυναίκας

Οι διάφορες αιτίες που την προκαλούν

Η έμμηνη ροή είναι άπαραίτητη προϋπόθεση όχι μόνο της γονιμότητας μίας γυναίκας, αλλά και της υγείας της. Μία υγιής γυναίκα πρέπει να έχει αυτή την έκδηλωση κάθε 25—30 ημέρες.

Άλλ' εκτός από αυτήν, πολλές γυναίκες παρουσιάζουν αιμορραγίες και σε άλλες περιπτώσεις.

Για να εξοικειωθείτε με τους έπιστημονικούς όρους, είναι καλό να ξέρετε τα εξής:

Οι γιατροί άποκαλούν έμμηνορραγίες τα έμμηνα που παρατείνονται περισσότερο από το κανονικό ή που είναι εξαιρετικά άφθονα. Άποκαλούν, εξ άλλου, μητρορραγίες τις άκαθόριστες, ροές αίματος, που παρατηρούνται κατά το μεταξύ δύο περιόδων διάστημα και που δεν έχουν σχέση με τα έμμηνα.

Των όρων αιμορραγία χρησιμοποιούν κυρίως σε μερικές άπάντες περιπτώσεις, κατά τις όποιες παρατηρείται υπερβολική ροή αίματος, όπως είναι μία άποβολή, ένας μη φυσιολογικός τοκετός κλπ.

Οι έμμηνορραγίες μπορεί να όφειλονται στην ύπαρξη ενός ίνώματος και οι μητρορραγίες στην ύπαρξη ενός καρκίνου.

Πρόσεξτε, όμως! Κάθε έμμηνορραγία δεν σημαίνει ότι πρέπει άπαραίτητα να ύπαρχει ίνωμα, όπως και κάθε μητρορραγία δεν είναι άποκλειστικό σύμπτωμα του καρκίνου.

Πολλές άλλες αιτίες μπορούν να προκαλέσουν και τις πρώτες και τις δεύτερες.

Οι μητρορραγίες της νέας όφειλονται κάποτε σε κυκλοφοριακές διαταραχές, που ή αίτια τους βρίσκεται σε κάποια καρδιακή βλάβη. Ένα από τα πρώτα συμπτώματα της στενώσεως της μητροειδούς βαλβίδος είναι οι μητρορραγίες.

Η φυμιάτση του περιτοναίου, μία πλευριτίς που άσχει να περάσει κλπ., μπορούν επίσης να προκαλέσουν αιμορραγίες της μήτρας.

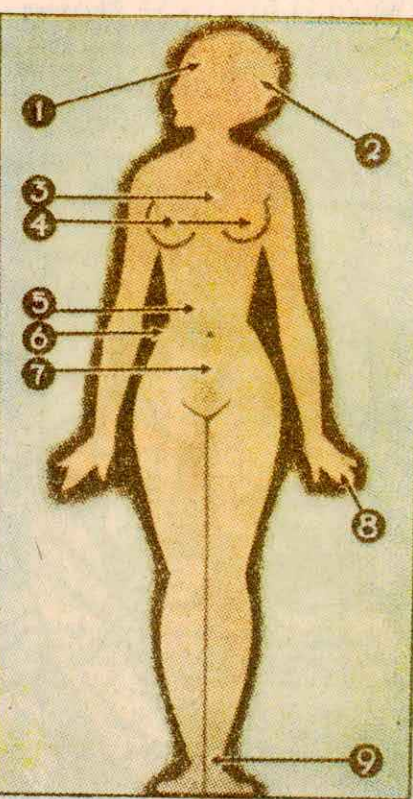
Μία άλλη αίτια, που μπορεί να προκαλέσει αιμορραγίες της μήτρας, είναι οι διαταραχές των ένδοκρινών αδένων.

Οι μητρορραγίες συνοδεύονται συνήθως και από λευκόρροια (ύγα λευκά κίτρινα ή πυώδη). Η ύπαρξη καρκίνου πρέπει να αναζητηθεί άπαραίτητως σ' αυτή την περίπτωση.

Στον καρκίνο της μήτρας, που είναι συνθέστερος στις ηλικιωμένες γυναίκες, οι μητρορραγίες προκαλούνται κυρίως από τις σεξουαλικές σχέσεις ή τη γυναικολογική εξέταση. Το αίμα, εξ άλλου, δεν είναι άφθονο και κατά την πρώτη περίοδο ή άσθενής δεν αισθάνεται πόνο (οι πόνοι θα έμφανισθούν πολύ αργότερα).

Μία άλλη άσθένεια, που προκαλεί παρόμοιες μητρορραγίες είναι ο πολύπους της μήτρας. Άλλα, στην περίπτωση αυτή, ή άσθενής αισθάνεται ίσχυρους πόνους που μοιάζουν με κωλικούς.

Προκειμένου για τις έμμηνορραγίες από τη στιγμή

Νά ποιές είναι οι συνέπειες της υπερβολικής έκκρισης φολλικουλίνης, που προκαλεί συχνά αιμορραγίες στη γυναίκα. Συμπτώματα που έμφανίζονται κατά την έποχή των έμμηνων: 1) Κεφαλαλγίες - έξψεις. 3) Πόνοι. 4) Πρηξιμο και πόνοι στα στήθη. 5) Πόνοι στα σκατά και στη χοληδόχο κύστη. 6) Πόνοι στη μση. 7) Πόνοι στην κοιλιά. Έπίσης μεγάλη κόπωση, νευρικότη, υπεραισθησία, όδυμμία. Κατά τη 15η ημέρα έμφανίζεται μία μικρή έμμηνη ροή. Κατόπιν, μέχρι του τέλους του κύκλου των έμμηνων έμφανίζεται ένα πηχτό ύγρο, όπως το άσπράδι του αυγού, που ξεχωρίζει πολύ καθαρά από τη συνήθη λευκόρροια. Δυσκολία συμπίεσης: 2) Πρώτες των τριχών. 8) Τα νύχια σπάζουν εύκολα. 9) Οι άστράγαλοι μοιάζουν σαν ξεκαλλημένοι και ασυμφωνούν με μεγάλη ευκολία.

Βολευθείτε για κάθε τέτοια άνωμαλία. Σε πλείστες περιπτώσεις ή θεραπεία έξοδατά άποκλειστικά από την έγκαιρη διάγνωση της άσθενείας.

που τα έμμηνα διαρκούν 10—15 ημέρες, είναι άπαραίτητο να αναζητηθεί ή ύπαρξη ίνώματος. Πρέπει να ξέρετε, όμως, ότι το ίνωμα είναι σπανιότατο στις κάτω των 30 χρονών γυναίκες κι' ότι έμφανίζεται συνθέστερα σε κείνες που δεν άπόχτησαν παιδιά.

Όταν όλες οι περιπτώσεις που αναφέραμε άποκλεισθούν (ίνωμα, καρκίνος, καρδιοπάθειες, φυμιάτσης του περιτοναίου, διαταραχές των ένδοκρινών αδένων κλπ.), ή προσοχή πρέπει να στραφεί στις καλούμενες λειτουργικές αιτίες, που δεν προϋποθέτουν καμμία όργανική βλάβη.

Μεταξύ αυτών, συνθέστερες είναι οι προκαλούμενες από υπερβολική έκκριση φολλικουλίνης (που είναι, ως γνωστόν, μία από τις όρμονες που έκκρίνονται στη μήτρα).

Η άφθονία των έμμηνων μας κάνει τότε να υποθέσουμε ότι πρόκειται για ίνωμα. Η υπερβολική έκκριση φολλικουλίνης παρουσιάζει, όμως, το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό ότι συνοδεύεται πάντοτε από διαταραχές, που εκτείνονται σ' όλο μας τον οργανισμό. Αυτό την διακρίνει από το ίνωμα.

Στην περίπτωση αυτή ένδεικνύται ή θεραπεία με έχυλίσματα του κίτρινου σώματος (το κίτρινο σώμα έκκρινει μία όρμηση, την λουτεϊνή ή προγεστερόνη, που περιορίζει την έκκριση φολλικουλίνης) ή ακόμη με τεστοστερόνη (άρσενική όρμηση).

Υπάρχει μία άλλη κατηγορία άνωμαλίου ροής αίματος από τη μήτρα. Είναι οι μητρορραγίες που έμφανίζονται έπειτα από μία σημαντική καθυστέρηση των έμμηνων.

Στην περίπτωση αυτή, πρέπει να βεβαιωθείτε πρώτιστα, ότι δεν είσαστε έγκυος. Πολλές γυναίκες που συλλαμβάνουν έξακολουθούν να έχουν έμμηνα, καιτοι λιγώτερο άφθονα, κατά τους πρώτους μήνες της έγκυμοσύνης.

Αν δεν είσαστε έγκυος, ή αίτια της αιμορραγίας πρέπει να αναζητηθεί στην ύπαρξη ενός καρκίνου, ενός πολύποδος κλπ.

Οι αιμορραγίες της έγκυου δείχνουν πάντοτε ότι ύπαρχει κάποια άνωμαλία στην κυοφορία (έξωμήτριας κύησης, άποκόλλησης του πλακούντος με άπώτερη συνέπεια την άυτόματη άποβολή του έμβρύου, κλπ.).

Γι' αυτό, εύθες ως έμφανισθούν, πρέπει να καλέσετε το γιατρό σας, που θα έφαρμώσει την ένδεικνυόμενη θεραπευτική άγωγή και θα σας προστάσει από κελαιότοκους κινδύνους που μπορεί να παρουσιασθούν.

Αν ή έμμηνη ροή είναι προϋπόθεση και βάση της υγείας της γυναίκας, κάθε άνωμαλία αυτής της φυσιολογικής λειτουργίας πρέπει να κινη πρώτα την προσοχή σας. Μην άναδύλατε ποτέ να καταφύγετε στο γιατρό σας και να τον συμβουλευθείτε για κάθε τέτοια άνωμαλία. Σε πλείστες περιπτώσεις ή θεραπεία έξοδατά άποκλειστικά από την έγκαιρη διάγνωση της άσθενείας.

□□

Κρέας στα βρέφη

Είναι άσέλιμο να προσάβεται λίγο κρέας στη διαίτα των βρεφών. Για να άπάντησουν σ' αυτό το έρώτημα, δυο Άμερικοί άιολογοί έδιναν επί ένα χρονικό διάστημα συμπληρωματικά κρέας σε 60 μικρούς τροφίμους ενός βρεφονηπιακού ήλικίας 6—10 έβδομάδων σε ημερήσιες δόσεις 30—60 γραμμάρων.

Ύστερα τα συνέκριναν με άλλα βρέφη, συνολικά, που δεν διατράφηκαν με κρέας. Τα πρώτα λοιπόν έπαθαν κατά μέσον όρον δυο κυστωλογήματα το καθένα κατά το διάστημα των έρευνών, ενώ όσα δεν έτρωγαν κρέας έπαθαν 4 κυστωλογήματα.

Αστυνομικό διήγημα

Το μεγάλο λάθος του Τζόε Λάκαν ήταν, ότι ποτέ δεν έλεγε στη γυναίκα του πώς και που κέρδιζε τα λεφτά του. Έφτυγε κι έρχοταν στο σπίτι του τις τακτικές ώρες. Η δουλειά του όμως, δεν ήταν ούτε τακτική, ούτε έντιμη. Κάθε πρωί, τραβούσε για μια αϊθουσα υπηλιάρδων, όπου διάλεγε τα θυμάτα του.

Έφτασε η ημέρα όμως, που τα μικρά και ύποπτα κέρδη του

υδάρισμο του πέταξε. Το σημάδεψες κιόλας! Στασού, Θά σου το γυαλίω!...
Ο Τζόε άναψε ένα τσιγάρο και κάθισε πλάι στο τζάκι.
— Μην ανησυχείς γι' αυτό, της είπε, καθώς εκείνη έτριβε τη γυαλιστερή επιφάνεια της μικρής βαλίτσας.
— Πρέπει να το περιποιηθείς, Τζόε, τον συμβούλεψε. Και να προσέχεις να μην το ξεχάσεις ποτέ!

Ο Τζόε γέλασε. Γιατί, συλλογίστηκε, πώς, ακριβώς για

πώς το βαλιτσάκι, που περιείχε τους μισθούς, το δικό του γλυστόρησε πλάι κι έπεσε επάνω στο πόδι του υπάλληλου.
— Προσέχετε! είπε ο υπάλληλος.
Κι, έφερε κάτω το χέρι του.
Σήκωσε το πεσμένο βαλιτσάκι και το άκουμπησε στα γόνατά του.
— Συγγνώμη για την απροσεξία μου, ψιθύρισε ο Τζόε.

Σταθηκε λίγο με το κάθε του νεύρο τεντωμένο. Ο υπάλληλος κοκκίνισε.

— Νόμισα πως είχατε πάρει το δικό μου βαλιτσάκι, είπε.

Ο Τζόε γέλασε καλόκαρδα, κουνώντας ελαφρά στο χέρι του το βαλιτσάκι του.

Ώρα της επιστροφής του στο σπίτι.
Ήταν ήσυχος, ένθουσιασμένος. Δεν είχε αφήσει το παροικικό ήθος!... Όλα τα είχε σχεδιάσει και τα είχε εκτελέσει στην έντελέα!...
Τόσο βέβαιος ήταν για την επιτυχία του, ώστε η θέα ενός αρχιφύλακα, που τον περιμένε στο χάλι του σπιτιού του, του κοίψε την αναπνοή... Έκανε να γυρίσει, να φύγει. Μα πίσω του έρχοταν ένας άλλος πόλισμαν, που φρουρούσε την πόρτα.

Ο αρχιφύλακας άρπαξε από το χέρι του το βαλιτσάκι και το άνοιξε.

— Είναι όλα εδώ μέσα; ρώτησε.

Ο Τζόε κούνησε καταφατικά το κεφάλι, μη μπορώντας να μιλήσει.

Η γυναίκα του έστεκε παράμερα, με τα χέρια κρεμασμένα και το πρόσωπο κατάρχλωμο.

— Ποτέ δεν μου είπες πως... ψιθύρισε.

— Δεν καταλαβαίνω... τράυλισε ο Τζόε.

Η ματιά του ήταν στλωμένη απάνω στο τραπέζι, όπου βρισκόταν ένα δεύτερο βαλιτσάκι: Εκείνο που είχε αφήσει στο καφενείο...

— Πώς έγινε αυτό; ρώτησε κατάπληκτος ο Τζόε.

— Φοβήθηκα μήπως τη χάσεις, απάντησε φοδισμένα η γυναίκα του.

Ο Τζόε την κύτταξε σαστισμένος.

Ο αρχιφύλακας τότε έσκυψε λίγο κι άνοιξε το δεύτερο βαλιτσάκι.

— Την έπαθες! του είπε χαμογελώντας, και του έδειξε κάτι...

Το σαγόνι του Τζόε κρεμάστηκε. Γιατί μέσα από το άνοιγμα της βαλιτσούλας, άπλωνό στο περσί, η γυναίκα του είχε γράψει με μικρά κεφαλαία γράμματα, τ' όνομά του και τη διεύθυνσή του!

Ε. Η. ΤΡΙΠΕΙ-Σ

Παντρεύτηκαν και χώρισαν την ίδια μέρα

Στις 9 1/2 το πρωί, ένας άντρας 35 ετών και μία γυναίκα κατά 4 χρόνια μικρότερή του, παρουσιάστηκαν στον αρμόδιο δικαστή του Πόρτ Ελίζαμπετ (Νότιος Αφρική) και ζήτησαν μία άδεια γάμου. Είχαν αλληλογραφεί μεταξύ τους επί χρόνια, αλλά τώρα μόνον είχαν γνωριστεί από κοντά. Έφυγαν από το γραφείο του δικαστή, πιασμένοι από το χέρι κι εφοδιασμένοι με την άδεια.

Σε λίγο, ξεναγύρισαν και τον παρακάλεσαν να τους παντρεύει ο ίδιος, με πολιτικό γάμο, γιατί δεν εύρισκαν παπά.

Ετσι κι έγινε. Μετά δύο ώρες όμως, το ζεύγος ξαναγύρισε — όχι πια χειροτισμένο — κι η γυναίκα ζήτησε να ακουράσει άμεσα ο γάμος τους. Ο δικαστής τους εξήγησε ότι αυτό μπορούσε να γίνει μόνον από το Άνωτατο Δικαστήριο.

Τότε ο σύζυγος άποχαίρετο απλούςατα τη γυναίκα του και την εγκατέλειψε για πάντα. Γιατί οι λίγες ώρες που είχαν περάσει μαζί, είχαν απογαπηθεί τελείως και τους δύο τους.

Ετσι τελείωσε το ρομάντο, που είχε αρχίσει με την αλληλογραφία και κατέληξε σε γάμο και χωρισμό μέσα στην ίδια μέρα!

Τα 2 βαλιτσάκια

από το παιχνίδι αυτό, δεν του ικανοποιούσαν τις ανάγκες του κι αποφάσισε να επεκτείνει τις επιχειρήσεις του. Έτσι, έπειτα από υπομονετικές παρατηρήσεις ολόκληρων εβδομάδων, ανακάλυψε ότι κάποιος υπάλληλος ενός εργοστασίου, πηγαίνει κάθε Τετάρτη άπογευμα στην Τράπεζα κι έπαιρνε τους μισθούς των εργατών.

Ο υπάλληλος αυτός βάδιζε μία μικρή απόσταση ως την Τράπεζα, εισέπραττε τα λεπτά — μερικές εκατοντάδες λίρες σε χαρτονομίσματα και κέρματα — και τα τοποθετούσε μέσα σ' ένα γυαλιστερό και καινούργιο βαλιτσάκι. Έπειτα, γυρίζοντας, έμπαινε σ' ένα μικρό καφενείο, όπου έπινε βιαστικά ένα φλυτζάνι τσάι με κοινάκι.

Ο Τζόε πρόσεχε τις κινήσεις του μέσα στο καφενείο. Πώς άκουμπουσε το βαλιτσάκι του πλάι στο πόδι του τραπέζιου και πώς το παρακολουθούσε με τη ματιά του...

Ίκανοποιημένος από αυτές τις παρατηρήσεις του, ο Τζόε άγοράσε ένα όμοιο βαλιτσάκι. Η αντικατάστασή του ενός με το άλλο, είναι ένα παλιό και γνωστό κόλπο, αλλά γεμάτο κινδύνους. Ο Τζόε όμως πίστευε, ότι με λίγη τολμή και τύχη, θα τα κατάφερνε.

Η γυναίκα του δέχθηκε την άγορά του αυτή με μία κραυγή χαράς.

— Ω, Τζόε! Πάντα σε ανειρεύουν μ' ένα βαλιτσάκι στο χέρι! Τώρα φαίνεται πραγματικός «μπίζνεσμαν»!

Και το περιεγράφηκε με θαυμασμό.

Κύττα! του είπε, δείχνοντας ένα μικροσκοπικό

να τό... ξεχάσει κάπου, το είχε αγοράσει.

Την άλλη Τετάρτη, ο Τζόε μπήκε στο μικρό καφενείο, πίσω από τον υπάλληλο, παρατηρώντας με ικανοποίησι, ότι ήταν μισογεμάτο από κόσμο.

Ετσι μπορούσε, χωρίς να παραξενευτεί κανείς, να καθήσει πλάι στο θυμά του, στο ίδιο τραπέζι.

Πήρε, λοιπόν, από τον πάγκο ένα φλυτζάνι με τσάι, κοντατάθηκε σ' αυτό και βρήκε, και κατόπιν πήγε κοντά στον υπάλληλο...

Κάθισε απέναντί του, άκουμπώντας το γεμάτο μ' εφημερίδες βαλιτσάκι του, κοντά στο άλλο, που είχε μέσα τα λεφτά.

Ο υπάλληλος κύτταζε κάτω, ενώ η καρδιά του Τζόε σκίρτησε.

Συγχρόνως, ένοιωσε την ματιά του θυμάτος του να τον εξετάζει.

Σε λίγο, όταν το φλυτζάνι του Τζόε κόντευε να αδειάσει, το παραμέρισε και, παίρνοντας βαθιά αναπνοή, σηκώθηκε έντελώς ψύχραιμα, έσκυψε και

Ο Τζόε κάθισε απέναντί του, άκουμπώντας το βαλιτσάκι του δίπλα στο άλλο, που ήταν γεμάτο λεπτά...

Με το δικό σας, είπε, γιατί και τα δυο μοιάζουν...

Και βγήκε με απάθεια από το καφενείο.

Στο δρόμο, όμως, άρχισε να τρέχει. Δεν είχε φτάσει ώστόσο στη γωνιά, όταν άκουσε πίσω του μία φωνή:

— Ε! Κύριε! Σταθήτε!

Ο Τζόε όμως είχε προβλέψει και για ένα τέτοιο πρόσπτο.

Εκεί κοντά, βρισκόταν η είσοδος ενός κινηματογράφου.

Το εισιτήριό του το είχε βγάλει από πρίν. Έτσι χώθηκε στη σκοτεινή αίθουσα, τη διέσχισε και βγήκε από την έξοδο, σ' έναν άλλο δρόμο, ανάμεσα στο άνωμμο πλήθος...

Στο μεταξύ, είχε βγάλει το αδιάδροχό του, είχε τυλίξει κι αυτό το βαλιτσάκι και το κρατούσε κάτω από τη μασχάλη, σ' ένα μικρό δέμα.

Έφτασε κατόπιν στην αίθουσα με τα μπλιάρδα. Εκεί έμεινε ως τις πεντέμιση το ατόγευμα, που ήταν η τακτική

Οι Αμερικανοί διαφημιστάι Ρομπότν και Ρέιτσεμπαχ ανέβασαν τη φάρσα σε τέχνη. Ήταν η εποχή που ο κινηματογράφος βρισκόταν στα πρώτα του βήματα και οι δυο φαρσέρ έγιναν με τις έξυπνες φάρσες τους οι στυλοβάτες των πρώτων κινηματογραφικών επιχειρήσεων του Χόλλυγουντ.

Υστερα λοιπόν, από τη δοκιμαστική προβολή μιας ταινίας ζούγκλας «Η επιστροφή του Ταρζάν» που απέδειξε ότι ήταν μία άποτυχία, κάλεσαν άμεσα τον Ρομπότν και τον Ρέιτσεμπαχ να σώσουν την κατάσταση, αναλαμβάνοντας την διαφήμιση της και την επίδοσή της στο αμερικανικό κοινό...

Έτσι, ύστερ' από λίγες μέρες έφτασε στη Νέα Υόρκη ένας γενειοφόρος καθηγητής, που κατέλυσε σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο. Η μόνη άποσκευή του καθηγητού αυτού ήταν ένα μεγάλο ξύλινο κιβώτιο. Δήλωσε λοιπόν, στην υπηρεσία του ξενοδοχείου τ' όνομά του — λεγόταν Τ. Ρ. Ζάν — και είπε να του μεταφέρουν το κιβώτιο στο δωμάτιό του. Είχε πη ότι μέσα στο κιβώτιο βρισκόταν ένα γεωμετρικό πιάνο κι' ότι ο ίδιος ήταν καθηγητής της Μουσικής. Στην πραγματικότητα όμως εκεί μέσα βρισκόταν ένα γέρικο λιοντάρι χωρίς δόντια...

Κατόπιν ο καθηγητής Τ. Ρ. Ζάν, που δεν ήταν άλλος από τον φαρσέρ-διαφημιστή Ρέιτσεμπαχ, κάλεσε ένα γκαρσόνι του ξενοδοχείου και διέταξε να του φέρουν 15 όκάδες ωμό κρέας.

Ο υπάλληλος έφερε φυσικά το κρέας και περιέργως έριξε μία ματιά στο δωμάτιο. Το θέαμα όμως που αντίκρυσε τον έκανε να βάλει φτερά στα πόδια και να κατεβή πέντε-πέντε τα σκαλοπάτια!

Στο δωμάτιο του καθηγητού βρίσκεται ένα λιοντάρι! φώναξε μόλις έφτασε στο γραφείο.

Η ώρα είχε σημαίνει για τη δράση του φαρσέρ: Έβγαλε το

Μπροστά τους ήταν συγκεντρωμένο ένα άμετρητο πλήθος από περιέργους...

Εξομολογήθη κρυφά στο φίλο του τη δύσκολη θέση του: «Η ώρα εκείνη γυναίκα του έφευγε για ένα τίποτα!...

Ο Τόμν σκέφθηκε λίγο και προσέφερε κατόπιν να φιλοξενηθεί και τους δυο στο σπίτι του.

Ο Κλάρκ άνησυχισε, αλλά ο φίλος του έπεισε να του πη:

— Μην σε νοιάζει! Εκεί που θα σάς πάω και θα σάς βάλω να κοιμηθείτε δεν πρόκειται να σάς δει ανθρώπινο μάτι!

Ο στάρ λοιπόν, κατάφερε τη φίλη του και ξεκίνησαν και οι τρεις.

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα κι' όταν το έρωτευμένο ζευγάρι άκουσε τον Τόμν, ο οποίος έφτασε στο σπίτι του Τόμν, ο υποχρεωτικός φίλος ωδήγε τους ξένους ο ίδιος στο δωμάτιό τους.

Το πρωί ο Κλάρκ Γκέιμπλ, ζήτησε από τον δυνατό ήλιο που έμπαινε στο δωμάτιο, και από παράξενες φωνές και γέλια. Μόλις όμως ανακάλυψε στο κρεβάτι και κύτταξε γύρω του, τα έχασε!

Μπροστά τους ήταν συγκεντρωμένο ένα άμετρητο πλήθος από περιέργους!

Χάθηκαν, Μάτζι! φώναξε άμεσα στη σύνοδό του. Βρισκόμαστε στην Κόλαση!

Εκείνη, μόλις είδε τους περιέργους, έβγαλε μία κραυγή τρόμου και λιποθύμησε.

Τι είχε συμβεί;

Ο φαρσέρ Τόμν Κίνγκ, ο σατανικός «άσσορ» της πελάμας, είχε βάλει το διάσημο ήθοποιό και τη δυστυχισμένη φίλη του να κοιμηθούν σε μια κρεβατοκάμαρα, που ήταν εκτεθειμένη σε μία από τις μεγάλες βιτρίνες του καταστήματός του!

Υστερ' από λίγες ώρες που μεσολάβησαν μέχρι την άνοδο του ήλιου, ο «καλός» φίλος παράγγειλε τηλεφωνικά να τοιχοκολλήσουν παντού διαφημίσεις που ανήγγελλαν, ότι ο δημοφιλής Κλάρκ Γκέιμπλ θα έμπαινε στο πρωί εκείνο στο δωμάτιο «Ντεάλ» του καταστήματός του...

Έτσι, στις οχτώ το πρωί, όταν οι θαυμαστάι του γόητος είχαν συγκεντρωθεί μπροστά στη βιτρίνα, ο Τόμν σήκωσε σιγά-σιγά την κουρτίνα και ανακάλυψε στο μαζεμένο πλήθος τον Κλάρκ Γκέιμπλ και τη φίλη του!

Το τι επακολούθησε τότε, δεν περιγράφεται.

Τα σχόλια του κόσμου έδιναν κι' έπαιρναν.

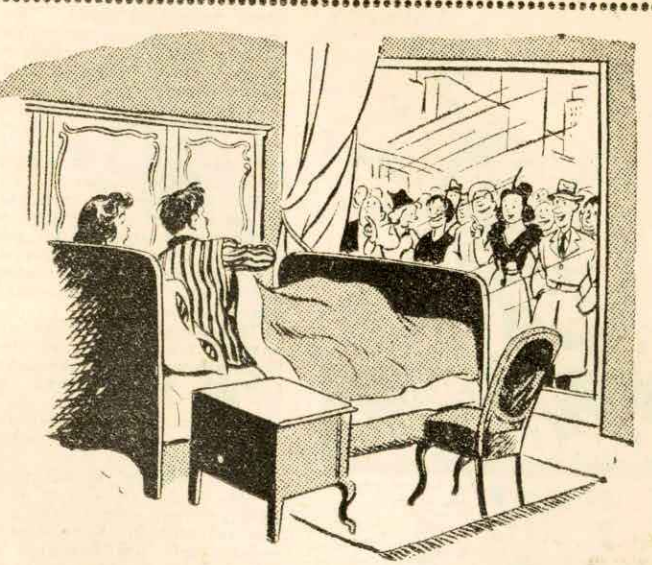
Αλλοι διασκεδάζαν με την καρδιά τους, ενώ άλλοι, σεμνότεροι, είχαν ανακατέσει.

Εκείνος όμως που δεν διασκεδασε καθόλου, ήταν ο Κλάρκ, όταν ζήτησε κι' αντελήθη... τα χάλια του!

Ο διάσημος «γόητος» ωστόσο δεν κατάφερε να βοηθί τον Τόμν για να του σπάσει τα μούτρα. Ο φίλος του φυσικά είχε γίνει άφαντος!...

Εδωσε το λιοντάρι με μία άλυσίδα και το κατέβασε στο χάλ του ξενοδοχείου!

Ο Κλάρκ δεν δίστασε κατόπιν να

Μπροστά τους ήταν συγκεντρωμένο ένα άμετρητο πλήθος από περιέργους...

Εξομολογήθη κρυφά στο φίλο του τη δύσκολη θέση του: «Η ώρα εκείνη γυναίκα του έφευγε για ένα τίποτα!...

Ο Τόμν σκέφθηκε λίγο και προσέφερε κατόπιν να φιλοξενηθεί και τους δυο στο σπίτι του.

Ο Κλάρκ άνησυχισε, αλλά ο φίλος του έπεισε να του πη:

— Μην σε νοιάζει! Εκεί που θα σάς πάω και θα σάς βάλω να κοιμηθείτε δεν πρόκειται να σάς δει ανθρώπινο μάτι!

Ο στάρ λοιπόν, κατάφερε τη φίλη του και ξεκίνησαν και οι τρεις.

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα κι' όταν το έρωτευμένο ζευγάρι άκουσε τον Τόμν, ο οποίος έφτασε στο σπίτι του Τόμν, ο υποχρεωτικός φίλος ωδήγε τους ξένους ο ίδιος στο δωμάτιό τους.

Το πρωί ο Κλάρκ Γκέιμπλ, ζήτησε από τον δυνατό ήλιο που έμπαινε στο δωμάτιο, και από παράξενες φωνές και γέλια. Μόλις όμως ανακάλυψε στο κρεβάτι και κύτταξε γύρω του, τα έχασε!

Μπροστά τους ήταν συγκεντρωμένο ένα άμετρητο πλήθος από περιέργους!

Χάθηκαν, Μάτζι! φώναξε άμεσα στη σύνοδό του. Βρισκόμαστε στην Κόλαση!

Εκείνη, μόλις είδε τους περιέργους, έβγαλε μία κραυγή τρόμου και λιποθύμησε.

Τι είχε συμβεί;

Ο φαρσέρ Τόμν Κίνγκ, ο σατανικός «άσσορ» της πελάμας, είχε βάλει το διάσημο ήθοποιό και τη δυστυχισμένη φίλη του να κοιμηθούν σε μια κρεβατοκάμαρα, που ήταν εκτεθειμένη σε μία από τις μεγάλες βιτρίνες του καταστήματός του!

Υστερ' από λίγες ώρες που μεσολάβησαν μέχρι την άνοδο του ήλιου, ο «καλός» φίλος παράγγειλε τηλεφωνικά να τοιχοκολλήσουν παντού διαφημίσεις που ανήγγελλαν, ότι ο δημοφιλής Κλάρκ Γκέιμπλ θα έμπαινε στο πρωί εκείνο στο δωμάτιο «Ντεάλ» του καταστήματός του...

Έτσι, στις οχτώ το πρωί, όταν οι θαυμαστάι του γόητος είχαν συγκεντρωθεί μπροστά στη βιτρίνα, ο Τόμν σήκωσε σιγά-σιγά την κουρτίνα και ανακάλυψε στο μαζεμένο πλήθος τον Κλάρκ Γκέιμπλ και τη φίλη του!

Το τι επακολούθησε τότε, δεν περιγράφεται.

Τα σχόλια του κόσμου έδιναν κι' έπαιρναν.

Αλλοι διασκεδάζαν με την καρδιά τους, ενώ άλλοι, σεμνότεροι, είχαν ανακατέσει.

Εκείνος όμως που δεν διασκεδασε καθόλου, ήταν ο Κλάρκ, όταν ζήτησε κι' αντελήθη... τα χάλια του!

Ο διάσημος «γόητος» ωστόσο δεν κατάφερε να βοηθί τον Τόμν για να του σπάσει τα μούτρα. Ο φίλος του φυσικά είχε γίνει άφαντος!...

Εδωσε το λιοντάρι με μία άλυσίδα και το κατέβασε στο χάλ του ξενοδοχείου!

Ο Κλάρκ δεν δίστασε κατόπιν να

© ΔΡΑΚΟΥ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ο «τρελλός» δολοφόνος

Πριν από λίγον καιρό, στο κακου-
γιοδικείο, στο εδάλιο του κατηγορου-
μένου, κάθισε ένας τοξικομανής με
τη μητέρα του. Η κατηγορία ήταν,
ότι ο γιος είχε σκοτώσει έναν βιο-
παλαιστή, για να τον κλέψει κι
η μητέρα του ήξερε το έγκλημά του
κι' ότι δέχθηκε μάλιστα να κρυφτεί
τα λεφτά του θυμωτός...

Η ύποπτη αυτή ήταν τρομακτική
στις λεπτομέρειές της. Την αναφέρω,
για να δώσω μια φάση ένα
φτωχό παιδί, όταν δεν βρεθεί κανείς
να το προστατέψει και δεν το στα-
ματήσει, όταν αρχίσει να κατακυ-
λιγιάζει σιγά-σιγά προς το άπυθμενο βαρβαρό
της αβυσσικής...

Μια βασανισμένη οικογένεια του
Πειραιώς, καθόταν εκεί πάνω προς την
Πειραική, σ' ένα μικρό σπίτι. Όσο
ζούσε ο πατέρας, η οικογένεια αυτή
περνούσε καλά. Μά, όταν εκείνος έ-
κλεισε τα μάτια του, το σπίτι σκο-
τείνισε. Τότε η μάνα άσκαυτο-
θηκε για να δουλέψει. Ξερόπλενε, πη-
γαινε στα σπίτια και συγύριζε, έκα-
νε την υπέρβια και κατάφερε να ζή-
σει την υστερία και κατάφερε να ζή-
σει τον μικρό της. Αυτός ο μικρός ήταν
ήδη αδυναμία της. Ίσως γιατί ήταν από
μικρό διαρκώς άρρωστος. Δεν έμεινε
καμιά άρρωστος που να μην είχε
περάσει.

Σαφνικά, την χτύπησε και το μεγά-
λο κακό: Το παιδί της αρρώστησε κι'
από τύφου. Τράμαζε να το γλυτώσει, μα
κάτι του έμεινε στο μυαλό... Διαρκώς
ήταν αφηρημένο και άκεφο. Τότε κα-
τάλαβε πια η μητέρα, ότι το παιδί
της ήταν άνοητος κι' ένοιωσε μια με-
γάλη συμπόνια γι' αυτό. Ο μικρός
διαρκώς γύριζε στους δρόμους, χάριζε
εδώ κι' εκεί, κατέβαινε μέχρι το λι-
μάνι για να διασκεδάσει και το μεση-
μέρι μαζευόταν στο σπίτι, για να κα-
θήσει στο τραπέζι. Έπειτα έφευγε πάλι,
για να γυρίσει άργα τη νύχτα...

— Μα δεν νοιάζεσαι καθόλου για
το γιο σου; της έλεγαν οι γειτόνισ-
σες.

— Αφήστε τον να διασκεδάσει, τους
άπαντούς εκείνη. Έτσι υπάρχει πι-
θανότητα να φωτισθεί λιγάκι το μυαλό
του!...

Και το μυαλό του μικρού, δεν αρ-
γισε πραγματικά να φωτισθεί!...
Τα πρώτα μαθήματα... εξυπνάδας,
τά πήρε από μια συντροφιά μικρών α-
λητών, που έλεβαν ό,τι εύρισκαν στην
προκυμιά και τη νύχτα πηγαίναν να
τρύπωναν μέσα στις μαούρες και στα
δεμένα καίκια, εκεί κάτω, στα Καρ-
βουνάρικα...

Ο μικρός έτσι, σε λίγο, δεν άργη-
σε να γίνει ξεφτέρη!

Μια νύχτα, η συντροφιά του είχε
πανηγύρι. Κάποιος είχε αναλάβει μια
σοβαρή δουλειά: Να πλασάρει την
«πρέα» στη λαϊκή πελατεία του Πε-

ραιώς. Η επιχείρησή ήταν καλή και
άφηνε σημαντικά κέρδη. Έπειτα εί-
χαν και την ευχарιστήσι να κάνουν και
το κέφι τους!... Ν' ανέβουν στον... έ-
βδομο ούρανο, ρουφώντας κι' αυτοί
κανένα σκονάκι!...

Αυτό ήταν που τον κατέστρεψε!
Από εκείνη τη μέρα, ο μικρός χάθηκε
για τη μητέρα του και για τον κό-
σμο. Δεν ζούσε πια παρά μόνο για το
αγαπημένο του ναρκωτικό!...

Μά, σιγά-σιγά, η «πρέα» άρχισε
να του δηλητηριάζει τον οργανισμό. Α-
δυνατίσε, χλώμιασε, τα μάτια του
χώθηκαν μέσα στις κόγχες τους, τα
χερσά του άρχισαν να τρέμουν και τα
πόδια του μόλις μπορούσαν να τον
κρατήσουν όρθιο.

Τότε έφυγε κι' από το σπίτι της
μητέρας του και πήγε να εγκαταστα-
θεί σε μια παράγκα φτιαγμένη με σκου-
ριασμένες λαμαρίνες, στα ερείπια έ-
νος βομβαρδισμένου σπιτιού. Εκεί έ-
μεινε ο έμπορος των ναρκωτικών, που
χρησιμοποιούσε τον τακτισμένο πιά-
στο από τα ναρκωτικά μικρά, για συνη-
γάτη και φυλάκα του δηλητηριού...

Μά, σιγά-σιγά, άρχισε να έχω επι-
πτώσεις, αυτούς τους φοβερούς επιπτώ-
σεις των τοξικομανών. Κυριεύθηκε από μια
φοβερή, από μια θανάσιμη μελαγχολία,
που δεν άργησε να μεταβληθεί σ'
επικίνδυνη ψυχολογία.

Έτσι μισότρελλο τον μάζεψαν, τον
έκλεισαν στη φυλακή κι' άρχισαν να
τον υποβάλλουν σε σχετική θεραπεία.
Όλοι νόμιζαν, ότι είχε γλυτώσει κι'
ότι υπήρχαν ελπίδες να ξαναγίνει αν-
θρώπος. Ήταν τόσο φρόνιμος στη
φυλακή, που γρήγορα μετριάθηκε η
ποινή του και σε λίγο καιρό αφέθηκε
ελεύθερος!...

Από τότε άρχισε η δεύτερη πράξη
του φοβερού δράματος του. Ο νέος
αυτός, γυρίζοντας στα παλιά λιμέ-
ρια του, όταν Πειραιά, βρήκε πάλι
τους φίλους του και το παλιό στέκι
του στο μισογκρεμισμένο σπίτι.

Τώρα κι' αυτός ονειρευόταν να γίνει
πλούσιος. Η μητέρα του τον άκουγε
να μονολογεί, να γελά ευχαριστημένος
από τις τομυρές σκέψεις που έκανε
και τον καμάρωνε που είχε γίνει σω-
στός άνθρωπος!...

— Μάννα, της είπε στο τέλος, και-
ρός είναι να ξελασπώσουμε. Άρκετά
βουτηχτήκαμε στη φτώχεια. Έχω στο
νου μου ένα σχέδιο.

— Και τί σκέφτεσαι να κάνης; ά-
πόρησε εκείνη.

— Μια καλή δουλίτσα! Έχω στο
μάτι έναν άνθρωπάκο που διαρκώς
έχει στην τσέπη του ένα σωρό λεφτά.
Θα κυττάω να του τα πάρω!...

Η μάνα του τρόμαξε και αγνώ-
στηκε να τον μεταπέσει. Μά δεν το
κατάφερε.

Δύο μέρες αργότερα, ήρθε δια-
στικά στο σπίτι ο γυνόκας της. Φαι-
νόταν παραγμένος κι' είχε κηλίδες αί-
ματος στα ρούχα του.

— Τι συμβαίνει; τον ρώτησε μ' ά-
νησυχία εκείνη. Τι έκανες;...

— Οικονομικά τα λεφτά, που μ' έ-
χρειάζονται, της είπε. Νά, πάρε τα
και κρύψτα. Όποιος σε ρώτησε, μην
πής, ότι σου τα έδωσα... Μην πής α-
κόμη ότι έφυγα καθόλου από το
σπίτι!...

Έπειτα πλύθηκε ήσυχος, άλλαξε,
και βγήκε να κάνει τη βόλτα του!
Μά το έγκλημά του δεν ήταν συνη-
θισμένο. Είχε σκοτώσει με μια πέτρα
το θύμα του, σε μια έρημια.

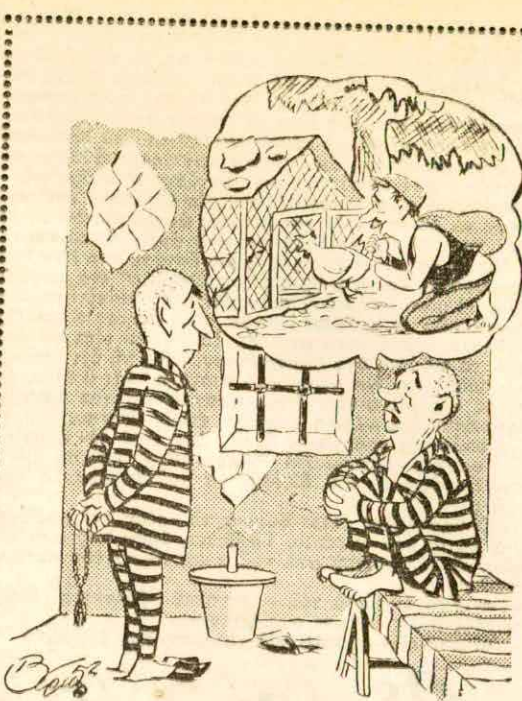
Η Αστυνομία, φυσικά, δεν άργησε
να τον βρή και να τον συλλάβει. Έ-
πειτα έκανε κι' έρευνα στο σπίτι της
μητέρας του και βρήκε τα περισσότερα
λεφτά του θυμωτός.

Στην αρχή, η μητέρα του έκανε πως
δεν ήξερε τίποτα. Μά, στο τέλος, ά-
ναγκάστηκε ν' αποκαλύψει την αλήθεια.
— Παιδί μου ήταν, — αρρατήρησε
στους αστυνομικούς. Κι' άρρωστο...
Πάνω στην τρέλλα του, μπορούσε να
κάνει κάτι. Πώς ήταν όμως δυνατό να
το προδώσω!...

— Έσύ κατάστρεψες το παιδί σου,
γιατί δεν το πρόσεξες από μικρό, της
δήλωσαν οι αστυνομικοί και την έστει-
λαν μαζί του στο δικαστήριο.

Έτσι ο δολοφόνος κλεισμένος στο
Ψυχιατρείο κι' η μητέρα του, για 1 1/2
χρόνο, στη φυλακή.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

— Έγώ, που λες, πριν έρθω φυλακή, την πε-
νούσα ζωή και κόττα!... (Του Β. Χριστοδούλου)

— Βρέ τί γίνεται σήμερα;... Όλοι ζητούν να
τους χαλάσω!... (Του 'Αρχέλαου)

— Σου άρέσει το καπέλλο μου;
— Θα σου άπαντήσω, όταν μάθω πόσο το άγό-
ρασες...

ΑΛΗΘΕΙΕΣ για την έγκυμοσύνη

Για το φαγητό, το κάπνι-
σμα, τις νευτίες

Πόσα απ' αυτά που πιστεύει
ο πολύς κόσμος σχετικά με
την έγκυμοσύνη είναι αληθινά
και πόσα όχι; Είναι αλήθεια
π. χ. ότι ένας δυνατός φόβος
της μητέρας, μπορεί να «ση-
μαδεύει» το έμβρυο, ή ότι η
γυναικεία είναι επικίνδυνη, ή
ότι, διαβάζοντας έκλεκτα βί-
βλια κατά την έγκυμοσύνη της,
θα φέρει στον κόσμο ένα παιδί
νοσηρότερο;

«Ας πάρουμε στην τύχη με-
ρικές απ' τις διαδεδομένες σύ-
γες αντιλήψεις κι' ας ιδούμε τι
άπαντούν σε καθεμιά δυο ειδί-
κων Άμερικανοί γιατροί, οι
δοκτορες Γκουτμάχερ και Ού-
έλτς:

1) Μια μέλλουσα μητέρα
πρέπει να τρώει για δύο;

Η λαθασμένη αυτή ιδέα
έρχεται απ' τις διαδεδομένες σύ-
γες αντιλήψεις που καταβάλ-
λει ο γιατρός για να μην αυ-
ξηθεί το βάρος της έγκυου πε-
ρισσότερο από 10 κιλά. Πολ-
λές επιπλοκές και ένοχλησεις
της έγκυμοσύνης, οφείλονται
στην παχυσαρκία, κι' επομέ-
νως στην πολυφαγία. Άλλα
κι' οι αδύνατες ακόμη γυναίκες
απαγορεύεται να διπλασιά-
ζουν την ποσότητα της τροφής
των κατά την έγκυμοσύνη. Έ-
κείνο που πρέπει απαραίτητα
να επιδιώξουν, είναι η καλύτε-
ρη ποιότητα της, έφ' όσον πρό-
κειται να διατραφούν μ' αυτήν
δυο οργανισμοί. Πρέπει δηλα-
δή να περιέχει η τροφή τους
περισσότερες και έκλεκτοτερες
θρεπτικές ουσίες, χωρίς να είναι
μεγαλύτερη σε ποσότητα.

2) Η έγκυος που καπνίζει
πολύ, φέρνει στον κόσμο ένα
μωρό κτηρινόπο;

Τα μισά σχεδόν απ' τα νεο-
γέννητα μωρά, είναι κτηρινόπα-
τα τις πρώτες μέρες, και μόνον
όταν συμπληρώσουν τη μια
βδομάδα, παίρνουν ένα ώριο
ρόζ νωμά. Η κατάσταση αυτή
ονομάζεται «έκτερος των
νεογεννητών», δεν ένει δέ καμ-

3) Μια απόβολη φέρνει και
άλλη;

Αν αλήθευε αυτό, ίσως θα
είχε εξαφανισθεί ήδη η ανθρω-
πότης — ή τουλάχιστον θα ή-
ταν ασυγκρίτως ολιγοαριθμέ-
τερη. Γιατί τα 25 % των γυ-
ναικών, παθαίνουν μία αποβο-
λή, πολλές φορές δέ, χωρίς
καν να το καταλάβουν. Μία
«καθυστερημένη» έμμησος ροή
είναι συνήθως μία μικρή αποβο-
λή. Υπολογίζεται, λοιπόν, ότι
τά 10 % των κυήσεων, καταλή-
γουν σε αποβολή. συνήθως μέ-
σα στους πρώτους τρεις μή-
νες. Υπάρχουν, βέβαια, και
γυναίκες που, για διάφορους
πολυπλόκους λόγους, δεν υπο-
φέρουν ποτέ να θάσουν κανονι-
κά ως το τέρας της έγκυμοσύ-
νης. αυτές όμως είναι ελάχι-
στες. Για τις περισσότερες γυ-
ναίκες, μία αποβολή σημαίνει
άπλως ένα άτυχημα, οφειλόμε-
νο σε ελαττωματικότητα του α-
ριού, που δεν πρόκειται, κα-
τά πάσαν πιθανότητα, να επα-
ναληφθεί.

5) Οί νευτίες κλπ. είναι ά-
ναπόφευκτες σε κάθε έγκυμο-
σύνη;

Κάθε άλλο! Οί περισσότε-
ρες έγκυες δεν υποφέρουν από
τέτοιες ένοχλησεις. Στις υπό-
λοιπες, οί έμετοί μπορεί να πε-
ριορισθούν, με τα απλά μέσα
που θα συστήσει ο γιατρός.
Πάντως δέ, σταματούν τον ποί-
το μήνα, όταν ο οργανισμός
έχη πια εξοικειωθεί με τις αλ-
λαγές του μεταβολισμού που
προκάλεσε η έγκυμοσύνη. Σε
πολλές, πάρα πολλές περιπτώ-
σεις, η δόση νευτίες της έγ-
κύου, δεν είναι πραγματική,
αλλά δημιούργημα της φαντα-
σίας της, αποτέλεσμα υποσυ-
νειδήτου φόβου, αμφιβολίας,
αγωνίας υπερεντάσεως. Υπο-
φέρει δηλαδή η γυναίκα, έπει-
δή ήταν βεβαία από πριν πως
θα συνέβαινε αυτό. Αν, άπε-
ναντίας θεωρήσει την έγκυμο-
σύνη σαν μία φυσιολογική και
ύγια λειτουργία του οργανι-
σμού της, είναι πιθανώτατο,
ότι δεν θα έχη καμιά ένό-
χληση.

6) Μπορεί ο γιατρός να ύ-
πολογίσει με απόλυτη ακρίβεια
την ημέρα που θα συμβεί ο το-
κετός;

Μόνον στα 10 % των περι-
πτώσεων επιτυγχάνουν αυτές
οί προβλέψεις. Όπωςδήποτε,
ο ύπολογισμός γίνεται ως έ-
ξης: Ο γιατρός προσθέτει 280
ημέρες (10 σεληνιακούς μή-
νες) στην πρώτη μέρα της τε-
λευταίας έμμησος ροής, και
βρίσκει έτσι την πιθανή ημερο-
μηνία του τοκετού. Δεν άπο-
κλείεται όμως να διασκέσει η
έγκυμοσύνη περισσότερο ή λι-
γώτερο απ' αυτό τον μέσο όρο.
Τα ρεκόρ που έχουν σημειωθεί
ως τώρα, είναι 336 και 250
ημέρες.

7) Μία έγκυος που καπνίζει
πολύ, φέρνει στον κόσμο ένα
μωρό κτηρινόπο;

Τα μισά σχεδόν απ' τα νεο-
γέννητα μωρά, είναι κτηρινόπα-
τα τις πρώτες μέρες, και μόνον
όταν συμπληρώσουν τη μια
βδομάδα, παίρνουν ένα ώριο
ρόζ νωμά. Η κατάσταση αυτή
ονομάζεται «έκτερος των
νεογεννητών», δεν ένει δέ καμ-

8) Οί νευτίες κλπ. είναι ά-
ναπόφευκτες σε κάθε έγκυμο-
σύνη;

Κάθε άλλο! Οί περισσότε-
ρες έγκυες δεν υποφέρουν από
τέτοιες ένοχλησεις. Στις υπό-
λοιπες, οί έμετοί μπορεί να πε-
ριορισθούν, με τα απλά μέσα
που θα συστήσει ο γιατρός.
Πάντως δέ, σταματούν τον ποί-
το μήνα, όταν ο οργανισμός
έχη πια εξοικειωθεί με τις αλ-
λαγές του μεταβολισμού που
προκάλεσε η έγκυμοσύνη. Σε
πολλές, πάρα πολλές περιπτώ-
σεις, η δόση νευτίες της έγ-
κύου, δεν είναι πραγματική,
αλλά δημιούργημα της φαντα-
σίας της, αποτέλεσμα υποσυ-
νειδήτου φόβου, αμφιβολίας,
αγωνίας υπερεντάσεως. Υπο-
φέρει δηλαδή η γυναίκα, έπει-
δή ήταν βεβαία από πριν πως
θα συνέβαινε αυτό. Αν, άπε-
ναντίας θεωρήσει την έγκυμο-
σύνη σαν μία φυσιολογική και
ύγια λειτουργία του οργανι-
σμού της, είναι πιθανώτατο,
ότι δεν θα έχη καμιά ένό-
χληση.

Ο «λατζέρης»

Αυτό που συνέβη, δεν θα γί-
νόταν ποτέ, αν η φιλενάδα μου ή
Δάφνη κι' εγώ δεν χωρίζαμε για
πάντα.

Κάθε φορά όμως, που χωρίζα-
με «για πάντα» άφηναν τον έαυ-
τό μου να βαυκαλίζεται από την
αυταπάτη μιας άλλης έρωτικής
περιπέτειας κι' αυτό για να γλυ-
κάνω τον πόνο μου. Εύτυχως ό-
μως, ότι, μόλις άρχιζα να δη-
μιουργώ μία νέα κατάσταση, ή
Δάφνη ξεθώριζε κι' έτσι δεν έθα-
ζα και νέους μελαγχολίες στο κε-
φάλι μου με την άλλη, που είχα
αφήσει να παλιωρώ. Έλυνα την
πολιότητα της κι' άραξα ξανά
στη ζεστή αγκαλιά της παλιάς
αγάπης μου.

Αυτή τη φορά, η προσωρινή
αντικατάσταση της Δάφνης,
κατά την περίοδο του «οριστι-
κού» μας χωρισμού, ήταν μία
ξανθή και παχουλή κοπέλλα. Έρ-
γαζόταν ως σεβρίτορα σ' ένα
μικρό αλλά μοντέρνο και φτηνό
εστιατόριο, όπου γευμάτιζα πάν-
τα τις δυο τελευταίες ημέρες της
έβδομάδας, όταν τα λεφτά μου
άρχιζαν να λισσοτεύουν.

Τί βασανίζει το μυαλό
σας; με ρώτησε η συμπαθητική
σεβρίτορα, όπως κύτταζε άφη-
ρημένη το υπίτη, που μου εί-
χε σεβρίσει την άλλη ημέρα που
ή Δάφνη μου πέταξε τη βέρα κα-
τάμουτρα.

Φαινόταν πως ήταν μία γλυ-
κεία και σοβαρή κοπέλλα, χωρίς
πονηρία. Έτσι της εξομολογή-
θηκα τι μου είχε συμβεί. Μου
άπαντησε άμεσως, ότι η συμπε-
ριφορά της Δάφνης ήταν αξιο-
κατακρίτη. Άφου θυμάνε τόσο
εύκολα για ασήμαντες αφορμές,
τότε τα αισθήματά της απέναν-
τί μου θα ήταν επιπόλαια.

Ύστερα από αυτά, άρχισα να
πηγαίνω σ' αυτό το εστιατόριο
κάθε μέρα. Πρώτα για να μιλά-
με τη σεβρίτορα για τη Δάφνη
κι' ύστερα, για να ξεκουράζω τα
ματιά μου στα ξανθά μαλλιά
της.

Κάθε άλλο! Οί περισσότε-
ρες έγκυες δεν υποφέρουν από
τέτοιες ένοχλησεις. Στις υπό-
λοιπες, οί έμετοί μπορεί να πε-
ριορισθούν, με τα απλά μέσα
που θα συστήσει ο γιατρός.
Πάντως δέ, σταματούν τον ποί-
το μήνα, όταν ο οργανισμός
έχη πια εξοικειωθεί με τις αλ-
λαγές του μεταβολισμού που
προκάλεσε η έγκυμοσύνη. Σε
πολλές, πάρα πολλές περιπτώ-
σεις, η δόση νευτίες της έγ-
κύου, δεν είναι πραγματική,
αλλά δημιούργημα της φαντα-
σίας της, αποτέλεσμα υποσυ-
νειδήτου φόβου, αμφιβολίας,
αγωνίας υπερεντάσεως. Υπο-
φέρει δηλαδή η γυναίκα, έπει-
δή ήταν βεβαία από πριν πως
θα συνέβαινε αυτό. Αν, άπε-
ναντίας θεωρήσει την έγκυμο-
σύνη σαν μία φυσιολογική και
ύγια λειτουργία του οργανι-
σμού της, είναι πιθανώτατο,
ότι δεν θα έχη καμιά ένό-
χληση.

9) Μπορεί ο γιατρός να ύ-
πολογίσει με απόλυτη ακρίβεια
την ημέρα που θα συμβεί ο το-
κετός;

Μόνον στα 10 % των περι-
πτώσεων επιτυγχάνουν αυτές
οί προβλέψεις. Όπωςδήποτε,
ο ύπολογισμός γίνεται ως έ-
ξης: Ο γιατρός προσθέτει 280
ημέρες (10 σεληνιακούς μή-
νες) στην πρώτη μέρα της τε-
λευταίας έμμησος ροής, και
βρίσκει έτσι την πιθανή ημερο-
μηνία του τοκετού. Δεν άπο-
κλείεται όμως να διασκέσει η
έγκυμοσύνη περισσότερο ή λι-
γώτερο απ' αυτό τον μέσο όρο.
Τα ρεκόρ που έχουν σημειωθεί
ως τώρα, είναι 336 και 250
ημέρες.

10) Μία έγκυος που καπνίζει
πολύ, φέρνει στον κόσμο ένα
μωρό κτηρινόπο;

Τα μισά σχεδόν απ' τα νεο-
γέννητα μωρά, είναι κτηρινόπα-
τα τις πρώτες μέρες, και μόνον
όταν συμπληρώσουν τη μια
βδομάδα, παίρνουν ένα ώριο
ρόζ νωμά. Η κατάσταση αυτή
ονομάζεται «έκτερος των
νεογεννητών», δεν ένει δέ καμ-

11) Οί νευτίες κλπ. είναι ά-
ναπόφευκτες σε κάθε έγκυμο-
σύνη;

Κάθε άλλο! Οί περισσότε-
ρες έγκυες δεν υποφέρουν από
τέτοιες ένοχλησεις. Στις υπό-
λοιπες, οί έμετοί μπορεί να πε-
ριορισθούν, με τα απλά μέσα
που θα συστήσει ο γιατρός.
Πάντως δέ, σταματούν τον ποί-
το μήνα, όταν ο οργανισμός
έχη πια εξοικειωθεί με τις αλ-
λαγές του μεταβολισμού που
προκάλεσε η έγκυμοσύνη. Σε
πολλές, πάρα πολλές περιπτώ-
σεις, η δόση νευτίες της έγ-
κύου, δεν είναι πραγματική,
αλλά δημιούργημα της φαντα-
σίας της, αποτέλεσμα υποσυ-
νειδήτου φόβου, αμφιβολίας,
αγωνίας υπερεντάσεως. Υπο-
φέρει δηλαδή η γυναίκα, έπει-
δή ήταν βεβαία από πριν πως
θα συνέβαινε αυτό. Αν, άπε-
ναντίας θεωρήσει την έγκυμο-
σύνη σαν μία φυσιολογική και
ύγια λειτουργία του οργανι-
σμού της, είναι πιθανώτατο,
ότι δεν θα έχη καμιά ένό-
χληση.

Εύθυμη Ιστοριογλα

Την έλεγαν Μόιρα. Την πήγα
μάλιστα στον κινηματογράφο δυο-
τρείς φορές. Η Μόιρα μου είπε
πως ήταν άνηψιά του χοντρού
καταστηματούχου που διατηρούσε
το μικρό και φτηνό εστιατόριο.

Δεν πέρασε, λοιπόν, πολύς και-
ρός και άρχισα να πιστεύω πως
είχε βρεθεί, επί τέλους, η γυναί-
κα, των ονείρων μας.

Όταν, ένα μεσημέρι που πήγα
στην όμορφη φωλιά της για να
γευματίσω, είδα, ότι η Μόιρα
δεν βρισκόταν εκεί. Ήταν η μό-
νη σεβρίτορα στο μαγαζί κι' έ-
πειδή ο χώρος ήταν μικρός και
ο χοντρού καταστηματούχου ήταν
πάντα απασχολημένος με το μα-
γειρέμα, οι λιγοστοί πελάτες
τους σεβρίζονταν μόνοι τους.

— Πού είναι η Μόιρα; ρώτη-
σα το θείο της.

Μέ κύτταξε μ' έναν παράξενο
τρόπο.

— Την είχατε συμπαθήσει, δεν
είναι έτσι!...

— Ναι, είχαμε δημιουργήσει
μια ατμόσφαιρα συμπαθείας με-
ταξύ μας, παραδόχτηκα.
Τότε θα σας λυπήσω, μου
άπάντησε. Η Μόιρα είναι άρρω-
στη. Κρεβάτιθηκε από γρίπη.

Έργατική όμως και φιλότιμη ό-
πως είναι, μου είπε πως το ά-
πόγευμα θα σηκωθεί και θαρθεί
για να με βοηθήσει. Της συνέ-
στησα να καθήσει σ' αγγά της,
μην άρπάξει δεύτερο κρυολόγημα
και χειροτερέψει την κατάσταση
της. Ξέρετε όμως, ότι οι γυναί-
κες είναι πεισματάρδες σαν μου-
λάρια!...

Δεν ένοιωθα, ότι η σύγκριση
ήταν πολύ πετυχημένη. Μα δεν
τη σχολίασα.

— Πρέπει με κάθε τρόπο να
της απαγορεύετε να σηκωθεί από
το κρεβάτι, του έτόνισα.

Κούνησε το κεφάλι.

— Θα επιχειρήσω, άπάντησε,
αλλά δεν θα κάνω τίποτα! Ξέ-
ρει, ότι είμαι νέος...

Μουδούξε τ' άπλυτα πιάτα.

— Αυτή η στίβα θα είναι ό
εφιάλης της!...

— Δεν μπορείτε να προσλά-
βετε κάποιον, για να σας βοη-
θήσει; τον ρώτησα.

— Φρόντισα και γι' αυτό, μου
είπε, αλλά δεν υπάρχει κανείς
λατύτερος διαθέσιμος. Έτσι η

Ο έφορος κός: Μέσα είναι ο άντρας σας;...
(Του 'Αρχέλαου)

καυμένη ή Μόρα θα σηκωθεί από το κρεβάτι...

Κανονικά, δεν μου άρεσει να πλένω πιάτα. 'Ο έσως όμως είναι ένα αλλόκοτο αίσθημα κι' έτσι, επί μισή ώρα, διασκεδάζα πλένοντας όλα τα πιάτα που είχαν μαζευτεί στο νεροχύτη. Άλλως τε, είχα τον διαβόητο καιρό, ώσπου να πάω στο γραφείο μου.

Ο χοντρος θεός της Μόρας, έκανε να με πληρώσει για τη δουλειά μου, αλλά απέκρουσα με ύπερηφάνεια την προσφορά του.

— Τα έπλυνα για τόν χατήρι της Μόρας! του είπα.

Τό βράδυ, επιστρέφοντας στο σπίτι, μπήκα στο συμπαθητικό εστιατόριο, για να πω ένα τσάι και να ξεναρωτιστώ για την ύγεια της Μόρας.

— Είναι λίγο καλύτερα, με πληροφόρησε ο θεός της κι' όταν της είπα, ότι έπλυνα πιάτα λογαριασμό της τα πιάτα, πήδηξε από τη χαρά της. Είπε, ότι ή πράξι σας αυτή την ένθουσίασε και της θύμισε τους ιππότες του Μεσαίωνα!...

— Άν κι' εγώ δεν θυμώμουν κανέναν ιππότη, πού να είχε πλύνει τα πιάτα τριάντα για την αγαπημένη του, ωστόσο δέχτηκα ως ειλικρινές τό κομπλιμέντο. Ένθουσίαστηκα μάλιστα και... ξανάβγαλε τό σακκάκι.

— Άν έχουν μαζευτεί πάλι άπλυτα πιάτα, θέλω να τα πλύνω, δήλωσα ήρωικά. 'Οδηγήστε με στο νεροχύτη!...

Η γρίπη της Μόρας ήταν περίεργη. Τη μία μέρα πηγάνει καλύτερα και την άλλη χειρότερα.

Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι τό καυμένο τό κορίτσι, είχε άρπάξει γερό κρύο, μου είπε ο θεός της, την ώρα που πλένα τό βραδυνή συλλογή των άπλυτων πιάτων της... δεκάτης ημέρας. Πραγματικά, της σάσατε τη ζωή! Άν σκεφτόταν από τό κρεβάτι κι' έρχόταν κάθε τόσο να πλένι τα πιάτα, όπως έπαινε, σήμερα ίσως να μη ζούσε!... Η χόρα της τώρα είναι πότε να γίνι καλά, για να ξεναποίση τη δουλειά της και να μπορέσι έτσι να σάς εύχαριστήση ή ίδια...

Είχα πλύνει άμέτρητα πιάτα και συνεχίζα να πλένω ακόμα, με την ψυχή μου, όταν ένα πρωί έλαβα ένα σημείωμα της Δάφνης πού μου δήλωνε με ύπαινιγμούς, πως ήταν πρόθυμη να υπογράψω ειρήνη μαζί μου. Ρώτησα, λοιπόν, τότε τον χοντρό θεό πού με είχε στρώσει στη δουλειά, πότε υπέλογιζε, ότι θα γινόταν έντελώς καλά ή Μόρα.

— Ελπίζω, ότι σε δυο-τρεις έβδομάδες, θα είναι περδίκι!... μου άπάντησε.

Τό ίδιο βράδυ πού γύρισα στο σπίτι μου, με μειωμένο κάπως τόν ένθουσιασμό μου για τό ιπποτικά μου καθήκοντα στο νεροχύτη, συνάντησα στο δρόμο τη Δάφνη πού μου πρότεινε να πάμε στον κινηματογράφο.

Δώσαμε ραντεβού σε δυο ώρες έξω από την είσοδο ενός κινηματογράφου. Όταν έφτασα όμως εκεί πρώτος, βρέθηκα μπροστά στη Μόρα. Τη συνόδευε ένας ναύτης, πού της ψιθύριζε χοντρά άστεία. Στραμάτησε τό γέλιο της μόλις με είδε και με ρώτησε:

— Πώς είστε; Συνιάζετε ακόμα στού θεό μου τό εστιατόριο; Φαντάζομαι πως δεν σας είπε ό γερο-τοιγκούνης ότι μαλλώσαμε κι' ότι τόν εγκατέλειψα!

— Εί, λοιπόν, επί ένα μήνα από τότε, έβλεπα στον ύπνο μου στίδες από άπλυτα πιάτα να με περιμένουν στο νεροχύτη!...

Είχα πέσει θύμα ενός φιλάργου!...

ΑΝΤΡΙΟΥ ΜΑΘΙΟΥΣ

Η αλληλογραφία μας

Διευθύνσεις και πληροφορίες

Πόλλα 'Αιθάρογλου, Πειραιά: 'Απευθύνετε τό γράμμα για τόν Τζιμή Μακούλη στην ακόλουθη διεύθυνσι: Σωματείου 'Ελλήνων 'Ηθοποιών, Σατωδριάνδου 52Α, 'Αθήναι. Η άλλη διεύθυνσις μας είναι άγνωστη. Θ. Χάτζηλάμπρου, Μυτιλήνη: Δημοσιεύμε τα παιγνίδια πού μας στέλνουν οι άναγνώστες μας, δεν δεχόμεθα όμως άλλου είδους συνεργασία. Περιττό, λοιπόν, να μας στείλετε τό μυθιστόρημά σας. Άνδρέαν Καραμπαν, Πάτρας: Τό περιοδικό πού άναφέρετε δεν έρχεται στην 'Ελλάδα. Έρχονται όμως δυο άλλα εξ ίσου καλά, τά όποια μπορείτε να ζητήσετε στην ακόλουθη διεύθυνσι: Πρακτορείον Ξένου Τύπου, Ταξοτσίλ 31, 'Αθήναι. Ζωή δυστυχισμένη, Κασάλα: Δεν δημοσιεύμε φωτογραφίες πού μας στέλνουν οι άναγνώστες μας, ούτε και γνωρίζουμε καμιά διεύθυνσι πλουσίας Γαλλίδος. 'Ελένη Γιατράκη, Χανιά: 'Αδυνατούμε, δυστυχώς, να σας εξυπηρετήσουμε. Παύλον Κουσαδριανόν, Βαθύ Σάμου: Τό φάρμακο δεν ήρθε ακόμη στην 'Ελλάδα, μας είναι δε άγνωστη ή διεύθυνσις τού γιατρού Φερνάν. Καραολίνα: Τό γράμμα σας παραδόθηκε στην 'Εσμεράλδα, ή όποια και θα σας άπάντηση από τη στιγμή της Εύστρ. Κωνσταντινίδην. Ένταυθα: Δεν βρήκαμε μέσα στο γράμμα τό θεατρικό έργο πού λέτε ότι έσώκατε. Μη κάνετε όμως τόν κόπο να μας τό στείλετε, γιατί δεν δημοσιεύμε συνεργασία άναγνωστών. 'Ελένη Καρατά, 'Ηγουμένησας: 'Ημείους: 'Η διεύθυνσις της Νταίζης Μαυράκη είναι: 'Εφημερίς 'Εμπρός Λυκούργου 3, 'Αθήναι. Μικρή μαγισσα, Σουδά: 'Η διεύθυνσις τού Δημήτρη Χορν είναι: Θεάτρον Κυδελής, Πλατεία Συντάγματος, 'Αθήναι και ή διεύθυνσις τού Νίκου Καζή: Θεάτρον 'Κεντρικών, Πλατεία Κολοκοτρώνη, 'Αθήναι. 'Ιωάννην Πορτοκαλίην, 'Ηρακλειόν-Κρήτης: 'Η διεύθυνσις τού Γιάννη Πρινέα είναι: Παιονίου 16, 'Αθήναι. Χίλντα Α. Ένταυθα, 'Αθανάσιον Σαμαράν, Θεογνίκην, Άγνη Οικονόμου, Βαθύ Σάμου, 'Ελ. Χατζησταύρου και Σπυρ. Ρουσσο, Παγκράτι: Στάθηκε δυστυχώς άδύνατον να βρούμε τις διεθύνσεις πού μας ζητάτε. Φίλιον Σαροούδην, Ρέθυμνον-Κρήτης: 'Η διεύθυνσις της 'Τζιμέναλ 'Ελέτρηκ' είναι: International General Electric, 570 Lexington Ave., New York 22, U.S.A. Στην εταιρεία 'Φίλιπς, γράψετε μέσω της έν 'Αθηνάς αντιπροσωπείας της, Πολυτεχνείου 8, 'Αθήναι. Λάτρινδες τών 'Ηθοποιών τού Χόλλυγουντ, Θεογνίκην: Τόν ρόλο τού Φράνκο στο φίλμ 'Αύριο θάνα πολλή άργία' υποδύεται ό Τζινο Λεουρίνι. 'Η διεύθυνσις τού είναι: Gino Leurini, Produzione «Oro Film» Via Varese 3B, Roma Italia. Τό φίλμ γυρίστηκε τό 1950 και βραβεύτηκε στην 'Εκθεσι της Βενετίας τού ίδιου έτους. 'Αγγέλον 'Αρβαντίτην, 328 Σ.Ε. Σ.Τ.Γ. 913: 'Η διεύθυνσις της όργανώσεως 'Αχέπια είναι: Ahera Center, 225 West 34th Street, New York City, N.Y. U.S.A. Τακτικόν άναγνώστην, Ναύπλιον: 'Η διεύθυνσις της 'Μέτρο' είναι: Loew's International Corporation, 1540 Broadway, New York 19 N.Y. U.S.A. Άναστ. 'Αρβανιτάκην, Πάτρας: Άπευθύνετε τό γράμμα πού προορίζετε για τόν κ. Διονύσιο Ρώμα στην εφημερίδα 'Ελευθερία' δόδος Καραγεώργης Σερβίας 4, 'Αθήναι. Λευκή Ρ., Χαλάνδρι: 'Η διεύθυνσις τού Τώνη Μαρούδα είναι: «Σηλιά τού Παρασκευά», Λεωφόρος Φαίλρου, Πειραιά. Τού δε Φώτη Πολυμέρη: Σωματείου 'Ελλήνων 'Ηθοποιών, Σατωδριάνδου 52Α, 'Αθήναι. Δυο φίλους, Θεογνίκην και Α. Π. 7, Κομοτηνή: 'Η προηγουμένη άπάντησις ίσως και για σας. Μικρή 'Ελληνοπούλα Κ. Κ.: Θα βρήτε πιο πάνω την διεύθυνσι τού Δημήτρη Χορν. 'Η λίαν Μπίρην, Σ.Τ.Γ. 918Β. Σαλωνικιόν φίλον: 'Ο συγγραφέας και ποιητής τού όποίου μας ζητάτε την διεύθυνσι έχει πεθάνει πρό πολλού. 'Απόστολον Σαυροβίδη, Θεογνίκην: Τό άρθρο είναι παλιό από γαλλικό περιοδικό και φυσικά ή έγχειρισις πού περιγράφεται σ' αυτό έγινε στο έξωτερικό. Πάντως δεν άνέφερε περισσότερες λεπτομέρειες άπ' αυτές πού δημοσιεύσαμε. Μιχαήλ Στάθην, Ένταυθα: Οι άγγελίες στοιχίζον 75.000 δρχ. ό πόντος. Για να δημοσιευθί δε πρέπει απαραίτητως τά χρήματα να σταλούν μαζί με τό κείμενο της άγγελίας. Β. Τ. Κ.: Ένταυθα: 'Η διεύθυνσις της Νιήν Ζαχά είναι: Ταξερνα Γιούλη, Κεφαλληνίας 29Α, 'Αθήναι. Α. Β. Ρ.: Βόλον: Άπευθύνετε τό γράμμα πού προορίζετε για τόν 'Ελληνίδα τραγουδιστήν στο Σωματείου 'Ηθοποιών, Σατωδριάνδου 52Α, 'Αθήναι. Σας δώσαμε σε προηγουμένο τεύχος την διεύθυνσι της Τζένης Τσακίρη και δεν φταίμε έμεις άν σας διέφυγε.

Σητεύν άλληλογραφία

Οι κάτωθι σημαντικές μας ζητούν άλληλογραφία με 'Ελληνίδες: 'Ιωάννης Δαλαμπής, Άνδρέας Τζελέπης, 'Αποστόλος Σαματόπουλος, Γεώργιος Νικολόπουλος, Παύλος Πολύιος και Κωντίνος Κουραμπάς 335 Μοίρα Διώξεως Β.Σ.Τ. 903, Α.Β.Σ., Χ. Κοτάλης, Δ. Μαλλίδης, Π. Γκιόκοπουλος, Τ. Λόης, Β. Σασινοπούλος, Α. Σπανός, Κ. Τριπολιτώτης, Π. Οικονομόπουλος και Γ. Γκιόκοπουλος.

Α. Β. Κοζάνης, Β.Σ.Τ. 901, 'Αθανάσιος Κερμπεσιώτης, Κωντίνος Στάμος, Χρήστος Παπαδόπουλος, 'Ηλίας Κουλαμάς και Σπύρος Κωνσταντίνου, Μ. Δίσεως Β.Σ.Τ. 903, Α. Β. Σέδες, Νικόλαος Ρήγας, Μ. Παπαδόπουλος και Νικόλαος Βιτσαράκης, 203 Μ. Σ. Β.Σ.Τ. 903, Α. Β. Σέδες, Κωντίνος Πουλίδης, 335 Μ. Δ. Β.Σ.Τ. 903, 'Ιωάννης Ξένος, 'Αναστάσιος Σταθόπουλος, Άντ. Κωτσόγλου και Άναστ. Μαυρικόπουλος, 403 Α)Α, Β.Σ.Τ. 903, Α. Β. Σέδες, Νικόλαος Κατσαράκης, Χαράλαμπος Γεωργιάκης, Νικόλ. Σπυρόπουλος, Σοφοκλής Σαμουδάκης, Λάκης Βουράκης, Άλκης 'Αποστολίδης, Γεώργιος Παπάς, Γεώργιος Κοτζοστόπουλος, Ε. Λεονταρής, Σ. Λαγέρης, Γ. Σταυροδμήν, Γεώργιος Γιαταγάνας, Λάκης Μάριος, 'Αθανάσιος Πάλλας, Γεώργιος Γραμμένος, Τάκης Φρίδης, Γεώργιος Κατούρας, Ε. Ρουσσο, Στ. Παπαγιαννακόπουλος, Άν. Δαφαλιάς, Ν. Καρατζάς, Γ. Ευσταθίου, Γ. Βουράκης, Γ. Τσουλουχάς, Τάκης Δημητριάδης, Γεώργιος Περαντώνης, Λάκης Δοναδάκης, Γεώργιος Λουκιανός, Σώτος Λουκαντάς και Νίκος Βαρίνος, Μονάς Δ)σεως Β.Σ.Τ. 904, Α. Β. Λαρίσης, Γεράσιμος Κανάρης, Εύάγγελος Κωνσταντίνου, Α. Παπαϊωάννου, Γεώργιος Τζοτζόλας, Σπυρ. Μπινόπουλος, Τάκης Σπυρόπουλος, Άκης Δούδραρης, Σταύρος Άρσελλής, Κωντίνος Ροδοπούλος, 'Ιωάννης Βιδάλης, Κωντίνος Κοτσάνης, Σωτ. Ζαχαρόπουλος, Σώτος Σωτηριάδης, Τώνης Σταυράκης, Γεώργιος Παπαϊμύκης, 'Απόστολος Καλαϊτζίδης, Λάκης Μπρόκος, Κωντίνος Βρετός, Διαμαντής Τσότρος, Μιχαήλ Ζώης, Νικόλαος Γεωργακάκης, Άντώνιος Σταυροβιτάκης και Τ. Τζινόπουλος 202 Μ. Συντηρήσεως, Β.Σ.Τ. 904, Α. Β. Λαρίσης, Άνθ) γός Γεώργιος Τζελέπης, Άνδρέας Τσιτούρας, Εύάγγελος Καραδουαλής, Γεώργιος Εύδαίμων, Κωντίνος Βάρδαλος, Ζώης Άντωνόπουλος, Σωκράτης Καρακούλακης, Παναγ. Κούσης, Κ. Ζερβεάς, Γ. Λοκίσκος, Χ. Μιλης, Γεώργιος Άργυρίου, Ν. Λαμπρινός, Γ. Λαζαρόπουλος και Σωτήρης Ταϊκας, Μοίρα Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 925, Α. Β. Άράδου, 'Ιπποκράτης Σφοκιανός, Χρήστος Καταϊκης, Κωντίνος Καλονυμίδης, Στυλιανός Καριμάρκης, (μελαχροινός και εύπροσωπικός), Γεώργιος Μπριτάρας, Γεώργιος Καραδήμος, Άντώνιος Άντωνοπούλου, Παναγ. Ραγιάς, Άλέξ. Οικονομόπουλος, Δημήτριος Κοντός, Στέφανος Πετσόπουλος και Άθανάσιος Λάρος, Σ.Τ.Γ. 925, Κ.Ε.Ν. Α. Β. Άράδου, Μίμης Φραγκόπουλος, Μην. Άεροπλάνας, Σ.Τ.Γ. 925, Α. Β. Άράδου, Ντίνος Κόλτσας, Φραγκίσκος Πολίτης και Φώτιος Παπαδόπουλος, Σ.Τ.Γ. 925, Κ.Ε.Μ.Π.Α. Σ.Τ.Γ. 925, Α. Β. Άράδου, Άλέκος Γεωργιάδης, Κωντίνος Μπότσαρης, Γεώργιος Παπανικολάου, Κωντίνος Ζέρβας, 'Ιωάννης Δημητριάδης, Κυριακός Σοφριανός, Κ. Μαρώνης Ζήσης Κολλιαδάκης, Βασίλειος Φερεντίνος, Σπυρ. Κουμαριώτης, Νικ. Τσιπλάκος, Νικόλαος Άλεξίου, Γεώργιος Σαμαρτζής, Νικόλαος Άλατζίκης, Ροδόλφος Καραλής, Σίμων Μαντάκης, 'Ιάκωβος Κούφας, Άλέκος Κανελλόπουλος, Γεώργιος Τσίμης, Μίμης Πίρες, Μ. Φωτίου, Ν. Οικονόμου, Κ. Άναγναστόπουλος, Α. Μαροζιώτης, 'Αριστέλης Μάλλιος, Στυλιανός Καλμπακίης, Άναστάσιος Άράνης, Άθανάσιος Φίλιας και Βασ. Δαμαλάς, Β.Σ.Τ. 902, Μ.Ε. Σ.Τ.Α., Νικόλαος Γιατρός, 'Ιωάννης Θεοδωρόπουλος, Γεώργιος Άνδριανόπουλος, 'Ιωάννης Μπιτούνης, Δημήτριος 'Αποστόλου, Κ. Παπαδάκης, Γ. Μπεινόγλου και Ν. Γκιώνης, Μοίρα Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 902, Α.Β.Ε., Λάκης Γαβρίλης, Τάκης 'Αποστόλου και 'Ελευθέριος Κεκαλίδης Β.Σ.Τ. 902, Μ.Α.Α. 204, Κ.Ε.Δ. Α.Α., Σταύρος Σαραντόπουλος, Άργύριος Άρβανιτάκης, Μιχαήλ Βλαχοχρήστος, Δημήτριος Ρήγας, Κωντίνος Ζησούλης, Τάκης Δέδες, Γεώργιος Βασιλείου, Άρ. Άρβανιτάκης, Άλέκος Παπαδόπουλος και Μιχαήλ Νικολέτος, Β.Σ.Τ. 904, Άρχ. Τακτικής Άεροπορίας, Γιώργος Άνθοπούλος, Γιώργος Παπαοικονόμου, Άντώνιος Περράκης, Άλκης Άντωνιάδης, Σταύρος Άρσελλής, Παντελής Σεμερτζίδης, Τάκης Μπλιάκος, Παντελής Μάλλιος, Πέτρος Ζακαζής, Άλέκος Κεφαλογιάννης, Σάκης Άναστασιάδης, Γεώργιος Γεωργόπουλος, Άλκης Καραφόπουλος, Χρήστος Νούλης, Τώνης Καζόπουλος, Κωντίνος Άγγελόπουλος, Κωντίνος Σωτηρόπουλος, Τέλης Βελισσαρίου, 'Απόστολος Γιαννιόπουλος, Γιώργος Γαλανόπουλος, Κωντίνος Ψυχάκος, 'Ιωάννης Μαθρανιάννης, Κωντίνος Κουραμπάς, 'Αριστέλης Τυπαλδός, Εύάγγελος Θεοχάρης, Λάκης Παναγόπουλος, Λυσάνδρος Μαυραγάνης, Δημ. Ζέρβας και Κ. Άγγελόπουλος 336 Μ.Ε.Β. Β.Σ.Τ. 904, Α. Β. Λαρίσης, Κ. Παπαδημητρίου, Γιώργος Πολυμέρης, Διονύσιος Άντιλάτας, 'Ιωάννης Λίτσας, Τάκης Μαρούδας, Έμμανουήλ Κωνσταντινίδης, Βασ. Μαρούλης και Άλκ. Λεθάντιος, Σ.Τ.Γ. 911Α, Α. Α.Κ., Μ.Κ.Ε.Β.Α., Κόλλιας Φιλιππίδης, Παναγ. Σουρτζίνος, Μιχαήλ Χανάς, Άνδρέας Μουσανάς, Γιώργος Γκούνης, Άνδρέας Αδγοντινός, Εύθυμιος Σοιμέλας, Χρυσόστομος Πουλίδης και Μάριος Φωτόπουλος, Παν. Μακαροπούλας, Δημ. Μπαμπινάκης, Άν. Παπαντωνίου, Άγις Ζουμαβιάσης, Γεώργιος Άχρήτης και Νικόλ. Άγγελόπουλος, 402 Μ.Π.Α. Β. Σ.Τ. 904, Α. Β. Λαρίσης, Μάκης Γεωργακόπουλος, Άθανάσιος Σαυρίτης, Ν. Μαλλάς, Σταύρος Άρναυτογλου και Άναστάσιος Πινυδόπουλος, Μοίρα Χάρβαρτ, Β. Σ.Τ. 902, Σ. Α., Τάκης Παναγόπουλος, Κωντίνος Σουλιώτης, Άλέκος Σκουλάκης, Χρήστος Κόρδας, Χρήστος Σπύγος, Κωντίνος Κατακαπής, Δημ. Ντόμπροβιτς (τελειώς άνεξάρτητος), Πέτρος Βώσας και 'Ιωάννης Μάλης.

Η μυστηριώδης και αίνιγματική Πασολέττα

ΚΑΤΑ τις άρχές τού 1889, ό επίσκοπος της Νικαίας ένωσε ένα εύτυχισμένο ζευγάρι. 'Ο σύζυγος λεγόταν Μάριο Γκαζέονα κι' είχε πλουτίσει από τό εμπόριο τών ξύλων. Η νύφη ήταν κόρη ένός εύκατάστατου εστιατόρος κι' ή όμορφιά της δεν άφηνε κανένα άσυγκίνητο.

Ο Μάριο κι' ή Πασολέττα — αυτό ήταν τό όνομα της νύφης — πήγαν μετά τό γάμο τους να περάσουν τό μήνα τού μέλιτος στο Παρίσι.

Ο μήνας αυτός κράτησε έξη έβδομάδες. Άλλ' ή Πασολέττα δεν κουράστηκε νά τρέχη στα θέατρα, τούς οικους ραπτικής και τά κοσμικά κέντρα. Και την προηγούμενη της ημέρας πού επρόκειτο να φύγουν είτε στον άντρα της:

— Δεν είναι καλύτερο να πουλήσωμε, ό,τι έχουμε και να εγκατασταθούμε στο Παρίσι; Νομίζω πως πουθενά

3 τραγικοί νιζύγοι

άλλού δεν θα υπορέσω να είμαι τόσο εύτυχισμένη όσο εδώ...

— Ποτέ! άπάντησε ό Μάριο. Άγαπώ τη Νίκαια και για τίποτε στον κόσμο δεν θάθελα να φύγω από εκεί!

Η Πασολέττα έκλαψε — με την ευκολία πού έχουν οι γυναίκες να κλαίνε — άλλ' όταν ήθε ή στιγμή για να φύγουν, ακολουθούσε τόν άντρα της, χωρίς να φέρη καμμία αντίρρηση.

Έπειτα από λίγο «αιρό, ό Μάριο άρρώστησε ξαφνικά. Αυτός πού ήταν άλλοτε πολύ ρωμαλέος άρχισε ν' αδυνατίζει με νερό ρυθμό και σε λίγο κατάντησε σκελετός. Οι γιατροί πού τόν επισκέπτονταν δεν κατάφεραν ποτέ να συμφωνήσουν μεταξύ τους για τήν άρρώστειά του. Άλλοι μιλούσαν για φυματίωση, άλλοι για κακοήγη άναιμία, άλλοι για παθώσους τών νεφρών ή τού ήπατος... Στο τέλος, ό άρρώστος πέθανε, χωρίς κανείς να είναι σε θέση να πη ποιά ήταν ή αίτία τού θανάτου του.

Ένα μήνα άργότερα, ή Πασολέττα, πού είχε κληρονομήσει, στο μεταξύ, τήν περιουσία τού συζύγου της, πήγε στο Παρίσι, όπου άνοιξε ένα άρωματωπλώς.

Οι δουλειές πηγάναν περίφθημα κι' ή νεαρή γήρα δεν έδειχνε ότι στενοχωριόταν για τό θάνατο τού συζύγου της. Περνούσε όλο τόν καιρό της σε διασκεδάσεις. Και δεν της έλειπαν οι φίλοι. Άπόφευγε, ωστόσο, τούς μόνιμους δεσμούς. Όταν ένας άντρας τήν κούραζε, τόν αντικαθιστούσε με άλλον.

Έτσι πέρασαν έννέα χρόνια.

Τό 1899, τέλος, ή Πασολέττα ξαναπαντρεύτηκε. 'Ο σύζυγός της ήταν ένας ώρολογιοποιός, πού λεγόταν Ζαν Μαρι Λερούα και πού είχε τό κατάστημά του απέναντι σχεδόν από τό άρωματωπλώς της.

Στή συνοικία μίλησαν όχι λίγο γι' αυτό τό γάμο. Η Πασολέττα ήταν μία πολύ όμορφη γυναίκα, πού μόλις είχε φθάσει τα τριάντα. 'Ο ώρολογιοποιός, αντίθετα, είχε περάσει τά εξήντα κι' ήταν κεντόχοντρος και κακοφτιαγμένος.

Ο Λερούα δεν ήταν ό μόνος πού τήν είχε ζητήσει σε γάμο. Πολλοί άλλοι της είχαν κάνει ως τότε παρώμοιες προτάσεις. Κι' άνάμεσα σ' αυτούς βρισκονταν άνθρωποι μέρι στην ηλικία και με γοητευτικό παρουσιαστικό. Γιατί, λοιπόν, ή όμορφη γήρα είχε προτιμήσει τόν ώρολογιοποιό;

— Γιατί ό Λερούα είναι πλούσιος!... ψιθύριζαν στη συνοικία.

Οι δύο σύζυγοι άγόρασαν σε λίγο ένα μεγάλο κατάστημα στη Μπατινιόλ και τό χώρισαν σε δύο τμήμα-

τα. Στο ένα άπ' αυτά, ή Πασολέττα πουλούσε άρώματα, πούντρες κτλ. Στο άλλο, ό Λερούα έξέθετε τά ρολόγια του.

Πέρασαν από τότε τρία περίπου χρόνια.

Ένα πρωί Κυριακής, ή Πασολέττα είχε πάει στην έκκλησία. Γυρίζοντας στο σπίτι, Βόηκε τόν άντρα της νεκρό πάνω στο κρεβάτι του. Κρατούσε ακόμη στο δεξί του χέρι τό περιστρώφο με τό όποίο είχε τεματίσει τη ζωή του. Άλλά γιατί είχε αυτοκτονήσει;

Η Πασολέττα, γυρίζοντας στο σπίτι από την έκκλησία, βόηκε τόν άντρα της νεκρό πάνω στο κρεβάτι του...

Η Πασολέττα έδωσε τήν εξήγησι.

— Ο άντρας μου, είπε, έψαχνε από ένα άνιατο νόσημα... Μου είχε πη, λοιπόν, ότι αν τού εμφανιζόταν καινούργια κρίσις, θα τινάζε τά μυαλά του στον αέρα! Η εξήγησι φάνηκε ικανοποιητική και κανείς δεν έψαξε περισσότερο.

Έπειτα από τό θάνατο τού Λερούα ή Πασολέττα, έκτος από τό ώρολογοποιείο, έγινε ιδιοκτήτρια τριών ή τεσσάρων σπιτιών, πού είχε ό μακαρίτης και είσέπραξε από τήν Τράπεζα για κατάθεσι 300 χιλιάδων φράγκων.

Άλλ' ή άτυχοιστορία στη συνοικία της είχε γίνει βαρειά γι' αυτήν. Οι γείτονες είχαν άρχισει να ψιθυρίζουν εις βάρος της και αγάλλαν τη ζωή της.

Η Πασολέττα πουλάσε τότε τό άρωματωπλώς και τό ώρολογοποιείο και πήγε να εγκατασταθί σ' ένα κομψό διαμέρισμα της λεωφόρου τών 'Ηλυσίων.

Έκεί κανείς δεν τήν παρενοχλούσε κι' άρχισε να ζή μια πολυδάπανη ζωή. Πήγαμε τώρα στις κούρσες, είχε τό δικό της θεωρείο στην Όπερα κι' οι θαμώνες τών νυχτερινών καμπαρέ τήν έβλεπαν να ευφάνηται συχνά μαζί μ' εύθυμες συντροφίες.

Έτσι πέρασαν άλλα τρία χρόνια.

Τό Δεκέμβριο τού 1905, ή Πασολέττα παντρεύτηκε για τρίτη φορά: 'Ο καινούργιος σύζυγός της λεγόταν Βίλλυ Χάρντισων — μ' όλο τό ξενικό όνομά του ήταν Γάλλος — είχε μεγάλη περιουσία κι' ήταν πάνω από έβδομηντά χρονών.

Ένα πρωί, έπειτα από μερικάς μίνες, ό Χάρντισων βρέθηκε νεκρός πάνω στο κρεβάτι του. Με τη διαθήκη του, πού άνοιχτηκε τήν επομένη τού θανάτου του, άφησε όλη τήν περιουσία του στη γυναίκα του.

Άλλ' αυτή τή φορά τά πράγματα δεν έγιναν όπως τις προηγούμενες. Η κόρη τού Χάρντισων, κόμισσα ντ' Αινώ, ζήτησε να γίνι ατιφάκια και άπεδείχθη πως στα απλάγνα του ύπνου σημαντική αναλογία άρσενικού. Η Πασολέττα συνέληφθη τότε με τήν κατηγορία ό-τι είχε δηλητηριάσει τόν άντρα της.

Κατά τη δική πού έγινε οι ένοχοι δεν δίστασαν στην έτυμηγορία τους. Τήν έκφρασαν ένοχη και τό δικαστήριο τήν κατέδικασε σε ισόβια καταναγκαστικά έργα.

Η ΣΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουδεντούλες

Αναποφάσιστο. Ήρθε αέριο: Το όνομάς το έρωτα αυτό; Έγώ το λέω απλό καπρίτσιο. Βεβαιώθηκε ότι ούτε στιγμή δεν θα διατάζεσε αν αγαπούσατε πραγματικά. Δεν είναι αφορμές αυτές που αναφέρονται: είναι κοντή. Δεν χορεύει καλά κ.α. παρμόμοια. Το καλύτερο που έχετε να κάμει, είναι τα απομακρυνθήτε και να πάτε να της δίνετε ψευτικές ελπίδες.

Με το φέριμα σας το αμφορόπο το κόδετε την τύχη της. Αυτή η δόνη καλωσύνη σας, δηλ. να εξακολουθήτε να τη βλέπετε, γιατί τη λυπάστε, είναι εγκληματική. Γιατί όσο τροφοδοτείτε το αίσθημά της, τόσο θα μεγαλώνει και τόσο πιο πολύ θα την λυπηθεί ο χωρισμός. Κάτι τέτοιες νόδες καταστάσεις, πρέπει να μην κανείς το θάρρος να τις σταματήσει στην άρχή τους.

Βρήτε κάποια πρόφασι και πείτε να την βλέπετε. Είναι το μόνο που σας συμβουλεύω. Θά πονέση

ξοδεύετε περισσότερα, τα καμολά, που είναι πάντα μπές. Το σχέδιο που συνιζείται πιο πολύ είναι το σταυρωτό, που διπλώνει και κλείνει χωρίς κόμπωμα, το στηρίζει η ζώνη.

Εκτός όμως από τις μονόχρωμες ρόμπες, έφετος συνιζούνται πολύ τα χοντρά σκωτσέζικα σε χρώματα ζωηρά και μη.

Οι κυρίες θα διαλέξουν χρώματα λιγότερο χτυπητά, οι κοπέλλες όμως και τ' αγόρια φορούν ζωηρά ανοικτά χρώματα.

Οι κυρίες για να κόψουν την μονοτονία του σκωτσέζικου, δίνουν μια πλατεία μονόχρωμη ζώνη, που καταλήγει σε δύο μακριές άκρες με φράντζες και από το ίδιο ύφασμα είναι γαρνιρισμένα τα μανίκια: δύο πλατείες μανσέτες.

Οι ρόμπες γίνονται πάντα μακριές ως τον αστραγάλο, για να είναι ζεστές. Μόνο οι ανδρικές γίνονται κοντήρες. Φυσικά δεν παρουσιάζονται κανείς με τη ρόμπα του, ούτε άντρας, ούτε γυναίκα, αλλά στους πολύ φίλους, δεν εί-

μόνο και για κορμάς έχουμε διαφορετικές επιμέλειες. Όσοι είναι λεπτές, μπορούν θαμνάσια να φορούν πυτζάμα, γιατί ό,τι είναι κομψό, δεν κάνει ποτέ κακή εντύπωση. Αν όμως είναι χοντρούλη να φοράει πυτζάμα, τότε αμέσως συλλογίζονται: «Τι άσχημη που είναι η πυτζάμα για τη γυναίκα!» Αυτά ως το έχουν ό,τι οι τους όσες θέλουν να έχουν μια κομψή πάντα εμφάνιση.

Νυχτικές

Οι νυχτικές μπορεί να είναι από λεπτή φανελίτσα, αλλά μπορεί επίσης να είναι και μεταξωτές ή βαμβάκομεταξες. Για χρώματα διαλέγουμε πάντα τ' ανοιχτά ροζ, σιέλ, κίτρινο, σιλικαμέν, σαμούν.

Τις νυχτικές μπορούμε να τις γαρνιρίσουμε με κέντημα, που να μην είναι όμως πολύ βαρύ. Λ. χ. λίγα κομμάτια σπαρμένα εδώ κι εκεί ή με τα κομμάτια αυτά, τα καμωμένα με κέντημα άνεσάτο, σχηματίζουμε διάφορα μοτίφ: ένα τρίγωνο, ένα κύκλο, δύο κύκλους μερδόμενους τον ένα μέσα στον άλλον, δύο τετραγώνια διασταυρωμένα κ. α. Μπορείτε επίσης να κεντήσετε ρίζες και λουλουδάκια, αλλά έχετε ό,τι ό,τι σας δει όσο πιο ανάλαφρο είναι το κέντημα, τόσο είναι ωραιότερο.

Με το ίδιο κέντημα μπορείτε να γαρνίρετε και τις κομπινέζον σας, παραθέτοντας και λίγο κοφτό κέντημα. Το κέντημα γίνεται πάντα με άσπρη κλωστή «ντεμι-σε».

Καπέλλα και χτενίσματα

Τα καπέλλα του 1952-1953 είναι τα περισσότερα μικρά σε σχήματα: όβαλ και στρογγυλά.

Γίνονται από βελούδο ντραπέ, από σατέν, από λεπτό καστόρι, από μελουργίν, από παν, από λούτρ, ακόμη και

Το βελάκι δεν είναι πάντα απαραίτητο. Αν όμως το θέλουμε, τότε θα το διαλέξουμε με μικρά πουα και θα το φορούμε σφιχτό γύρω από το πρόσωπο.

Τα καυτιέ φορούνται πολύ λιγότερο καθώς και τα κλασικά. Συνδυάζουν συνήθως ένα κλασικό ταγιέρ ή ένα επανωφόρι.

Όταν το καπέλλο είναι α-γανιρίστο, τότε το γανιρίσμα αντικαθίσταται με άλλο ντραπέ-ρισμα του ίδιου από το οποίο είναι καμωμένο το καπέλλο.

Προσέξτε να συνδυάσετε τα γάντια σας και την τσάντα σας με το καπέλλο για να παρουσιάζετε αρμονικό σύνολο.

Καθώς είδαμε στην επίδειξη των Παρισίων μοντέλων της Μαγκυ Ρούφ, τα καπέλλα είναι χρωματιστά έντελως αντίθετου από το χρώμα ή το ταγιέρ. Έτσι μη διατάξετε να φορέσετε καπέλλα σε χτυπητό χρώμα με ένα χρώμα ή ταγιέρ μαύρο. Μπορείτε μάλιστα αλλάζοντας καπέλλο και γάντια να δίδετε διαφορετική όψη στο ίδιο χρώμα.

Να μερικοί συνδυασμοί: Ταγιέρ και μπέζ μπορεί να φορεθ και με κόκκινη τόκα ή και με πράσινη.

Ταγιέρ και καπέλλο κίτρινο, άσπρο ή μπλε.

Φόρεμα και επανωφόρι γκρι φοριέται και με τόκα σερζ ή μαύρη.

Μη ξεχνούμε να φορέσουμε κά-θε φορά και τα ομοιόχρωμα γαν-τια.

Όσο για τα χτενίσματα, τα κομμένα μαλλιά είναι πάντα της μόδας. Πολύ κοντά και όχι μπουκλές. Κάνουν πολύ πλατεία κύματα και καταλήγουν ίσια. Δηλαδή, αν θέλουμε ένα σημερινό κεφαλάκι από το πίσω μέρος, έχουμε την εντύπωση ότι βλέπουμε αν-τρικό κεφάλι, που δεν είναι φρε-σκοκουρεμένο. Το κτένισμα αυτό θέλει μεγάλη περιποίηση για να είναι ωραίο, αλλιώς φαίνεται α-κατάστατο.

Επειδή για το βραδυό ντύ-σιμο ένα τέτοιο κουρεμένο κεφα-λάκι θα φανόταν λιγάκι γυμνό, μπορούμε να προσθέσουμε λίγα «ποστίς» ή και ψεύτικους κό-τσους. Πολλές είναι όμως οι Παριζιάνες, που ένοσούν να επι-βάλουν και για το βραδυό ντύ-σιμο το απλό αρρενωπό χτενί-σμα.

Εκείνο όμως που δεν ένοσούν να παραλείψουν είναι το χρωμά-τισμα των μαλλιών τους, όχι για να κρύψουν πρόωγο άσπρισμα αλλά απλώς για «λίγη ποικιλία».

Ετσι βλέπουμε κεφαλάκια «πλατινέν» κι άλλα «σαντρέ», πυ-ροξάνθη και δολοξάνθη χωρίς πάντα να μπορούμε να ξεχωρίσω-με αν το χρώμα είναι φυσικό.

Η Άλληλογραφία μου

Λόλιαν Μαρκ. Νιγρί-ταν.— Υπάρχει η Σχολή που ζητάτε στην Αθήνα. Αλλά δεν σας εξασφαλίζει ούτε κατοικία ούτε τροφή.

Β. Δ. Διδάρα.— Θα σταζέτε πάνω στη σκουριά λίγο υδροχλωρικό οξύ άραίο και ύ-στερα θα ξεπλύνετε καλά το ύ-φασμα.

Νιόπαντρη Βολιώτισ-σα.— Δεν νομίζετε ότι τα τόσο λεπτά φύσας ζητήματα δεν εί-νε σωστό να συζητούνται από τις στήλες ενός περιοδικού;

Ν. Π. Κ. «Υφον Κερκύ-ρας».— Δεν μπορώ να σας άπαν-τήσω κατηγορηματικά ότι φταίει η περιμανία. Όπως όλοι, α-φήστε τα μαλλιά σας να ξεκου-ραστούν λίγο καιρό και κάνετε τους λίγο μασάζ με σαρόνλαδο.

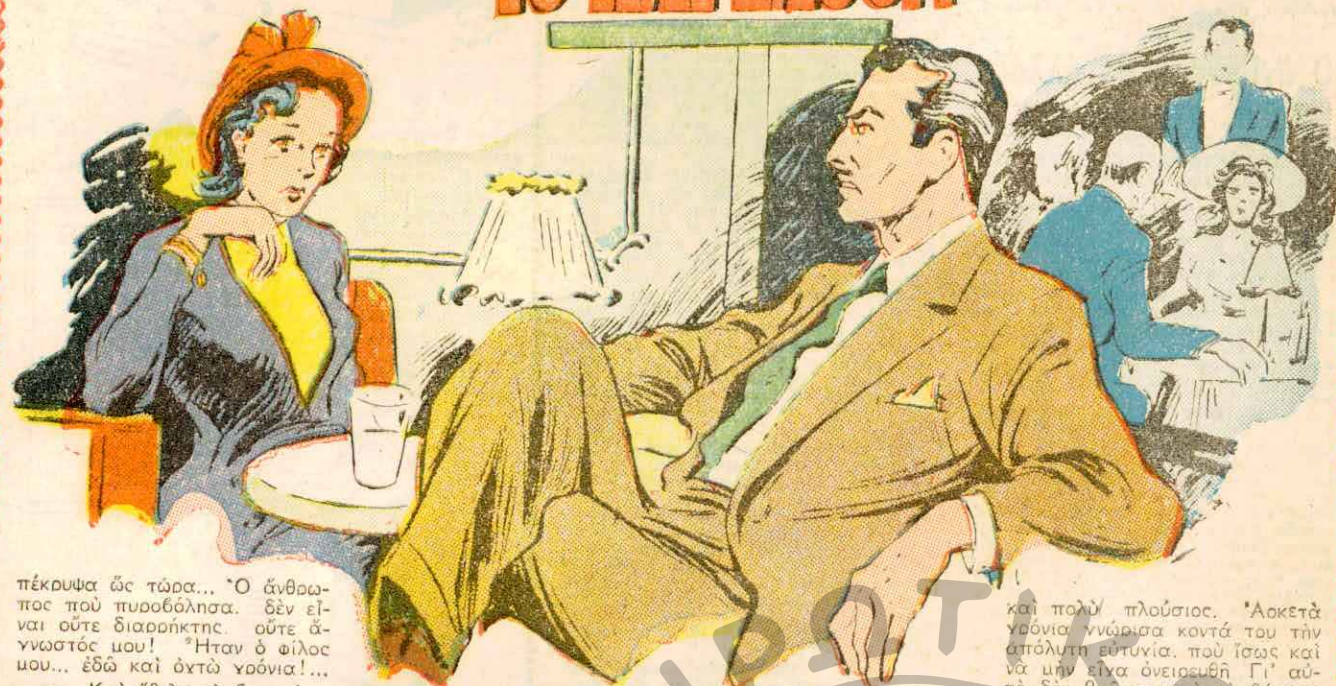
Πανεμένη Πειραιώτισ-σα.— Οι φόβοι σας είναι αβάσι-μοι. Πρόκειται περί παθήσεως που συναντάται συχνά και περ-νά με ειδικές πλύσεις, που θα σας κάμη ειδικός γιατρός.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΛΑ

Δραματικό διήγημα

Η Εισαγγελία μου είχε στείλει κάποτε, άρχισε να διηγή-ται στη συντροφιά ό γηραιός τέως άνακριτής. Έναν φά-κελλο, που εκ πρώτης όψεως μου άφάνκε μία κοινοτοπία: Μία νέα γυναίκα, σε την ονομάσουμε Φρανσίν, μία νύκτα που βοισκόταν μόνη της στη Βίλλα που κρατούσε μαζί με τον άν-τρα της, πυροβόλησε έναν άγνωστο που άντελήφθη, ότι πίναινε για να την ληστέψη... Νόμιμη άμυνα, έσκέ-φθηκα άμέσως. Μία περίπτωση συνιζιμέ-νη, χωρίς ένδιαφέρον. Και όμως η έπαγ-νευματική μου διαίσθηση, με είχε εξαπα-τήσει. Στο νοσοκομείο, το θύμα ναοπά-λευε και έγω έκλήτευσα τη γυναίκα με το περίστροφο, που ή άστυνομία την είχε ά-φψει προσωρινά έλεύθερη.

—Κύριε άνακριτά, μου είπε άμέσως υό-λις κάθισε άπέναντί μου. «Ήθελα άποφασί-σιμένη να σας πώ όλη την αλήθεια, που ά-

πέκρυνά ως τώρα... Ο άνθρω-πος που πυροβόλησα, δεν εί-ναι ούτε διαδρομή, ούτε ά-γνωστος μου! Ήταν ο φίλος μου... έδω και όντω γόνια!...

—Και ήθελε να ξαναγίνει, δεν είν' έτσι; Ήθελε να υπή-κουθά στη Βίλλα, έζωντας, ότι ο άνδρας σας έλειπε εκείνο το Βράδυ...

—Όχι! με δέικνε η Φρανσίν. Δεν ήθελε έμένα, αλλά τα χολήματά μου, τα κομμάτια μου... Αλλά άκούστε, κ. άνακριτά, όλόκληρη την ιστορία με τη σειρά: Πριν από όντω γόνια, ήμουν μία όρφανη κοπέλλα, που πήγα να ένοαστώ σε κάποιο κοσμηματοπωλείο. Όπως όδες οι νέες όνειρευόμουν κι έγω έναν σύζυγο, ένοατικό και καλό άνθρωπο, για να φτιάσουμε μαζί μία ήσυχη οικογένεια. Δυστυχώς, η Τύχη μου έστειλε τον Μισέλ! Ήθελε μία μέρα στο κατάστημα για να διαλέξη ένα δαχτυλίδι, που θα τόκανε όπως έλεγε δώρο στην αδελφή του. Ήταν περίπου είκοσιπέντε χρόνων, έξαιρετικά κομψός και τό-σο γοητευτικός, που μου πήρε γρήγορα τα μυαλά, γιατί έα-νάργε στο κατάστημα πολλές φορές με διάφορα προσήματα.

—Έκανες μία σπουδαία κατάκτηση! μου είπε γελώντας ο προϊστάμενός μου.

—Και πραγματικά την ίδια εκείνη μέρα ο Μισέλ με περίεβε-έξω από το κοσμηματοπωλείο, για να μου εξομολογήθ τον κερωνοδόλο έρωτά του. Φυσικά, έγω τότε ήμουν ακόμα μικρή και δεν μπορούσα να διακρίνω τη διαφορά μεταξύ έρωτας και πόθου και πίστεψα άμέσως στη μεγάλη μου τύχη! Παρουσι-αζόταν παντού ως άριτέκτον και ζήτοους ένα μεγάλο δια-μέρισμα για να εγκαταστήση μεγαλοπρεπή νυφεία.

—Καμιά φορά ένοσάν τα μεσημέρια στο κατάστημα και μ' εύρισκε που έτρωγα μόνη το φτωγικό μου γεύμα. Μ' άρεσε που μου έκανε συντροφιά και βόισκαμε λίγον καιρό έλεύθερα για να πούμε τα δικά μας. Μία μέρα, μόλις έφυγε, ήθε ο προ-ιστάμενός μου.

—Φρανσίν, με ρώτησε, που είναι τα δυό βραχιόλια που ή-ταν στη βίτρίνα;

—Έωάδαμε μαζί παντού, αλλά δεν τα βόισκαμε πουθενά. Ένώ ήμουν βεβαία κι' έγω ότι έπρεπε να βόισκωνται στη θέσι τους.

—Μήπως ήθε κανέναν στο μαγαζί κατά την άπουσία μου; ρώτησε ο προϊστάμενός μου.

—Τού άπάντησα άνοητικά ξεσπώντας σε κλάματα. Δεν ήξε-ρα τί έπρεπε να τού άπαντήσω και τότε έκείνος με ώδήγησε στο τμήμα. Πριν πάρουν ακόμα την παραμικρή όμολογία από

το στόμα μου, είχαν κιάλας συλλάβει τον Μισέλ την ώρα που δοκίμασε να πουλήσει τα πολύτιμα βραχιόλια. Τον καταδίκασαν σε φυλάκιση τριών χρόνων. Όσο για μένα... Οι δικασταί πί-στεψαν στην είλικρίνεία μου και με άπάλλαξαν. Βγήκα από τα κρατητήρια γεμάτη άδηία και ντροπή, που είχα άνατήσει έ-ναν κλέφτη! Τί φοίκα!...

—Αλλά κυρία μου, τώρα είστε παντρεμένη...

—Έπειτα από την περιπέτειά μου με τον Μισέλ, ώρκίστη-κα να μην ξαναπαροσυχθώ από ύποψείσεις... αλλά, βλέπετε, δεν ύπελόγισα στα είκοσι γόνια μου και μόλις ο Ζυλ με ζήτησε, προ-θυμοποιήθηκα να τον παντρευτώ. Δεν είνα το θάρρος να άντιμετω-πίσω ως το τέλος μόνη μου τον άγνώνα της ζωής και έξ άλλου ο Ζυλ ήταν ένας σπάνιος άνθρω-πος, εύγενικός, τουφερός, καλός

και πολύ πλούσιος. Άσκετά γόνια γνώρισα κοντά του την απόλυτη ευτυχία, που ίσως και να μην είνα όνειρευθή Γ! αυτό δεν βόισκα ποτέ το θάρρος να τού μιλήσω για το παρελθόν μου... Θεωρούσα αυτό το παρε-λθόν πεθαιμένο. Έλπικα ότι ο Μ

σέλ, όταν θάβοναίε από τη φυλάκι, δεν θα με ξαναενογλούσε. Είχα γελαστή όίως. Έδώ και έξη μήνες πήρα αυτό το γράμ-μα, που κατά τύχη βόισκεται άκόμη στα νέρια μου:

«Φρανσίν, έμεινα φυλακή τρία όλόκληρα γόνια κι' ούτε στι-γη δεν ένδιαφέρθηκε για μένα. Κι' όμως έγω είπα για σενα την αλήθεια ενώ κάλλιστα θα μπορούσα να σε κάνω να συμμε-ρίσθς την τύχη μου, λέγοντας ότι ήσουν συνένογός μου. Σή-μερα, Φρανσίν, περιφέρωμαι μέσα στο Παρίσι ψάχνοντας για δουλεία που δεν βόισκα πουθενά». Άμέσως κατάλαβα κ. άνα-κριτά... Ο Μισέλ δεν ήταν μόνο ένας κοινός κλέφτης, αλλά κι' ένας άπαισίος έκδιστής. Είχε μάθει πως ο άντρας μου ήταν πλούσιος και ήθελε να έπωφεληθή. Και δεν γελάσκα. Ο Μι-σέλ με περίεβε και χωρίς περιστροφές, μου είπε: «Μικρούλα μου, είμαι χωρίς φάργο, ενώ εσύ είσαι όλόκληρη πεινούσα! Μου χρειάζονται λίγα νυφάτια για να ξαναπάρω τη θέσι μου που στην κοινωνία. Αν μου τ' άκούσης, θα καθίσω να έξιτο-ρήσω τα όραία μας ρομάντσο στον καλό σου τον Ζυλ!»

—Έζωντας ότι ο άντρας μου έλεπε σε ταξίδι, την έπομην θάρχονα στη Βίλλα για να πάρω το παρόν... Αλλά ως βί εί-δοποιούσε τον Ζυλ, μόλις θα γύριε...

Κι' ο τέως άνακριτής κατέληξε:

—Προσποιηθήτε ότι δένετα, και το άλλο βράδυ, όταν ό έκδιστής υπήκε στον κήπο, τον πυροβόλησε, φανάζοντας:

—Κι' αυτός ο Μισέλ πέθανε:

—Όχι. Γιατρεύτηκε και όταν πέρασε από τον άνακριτή, μού βεβαίωσε την κατάθεσι της Φρανσίν, που την έπαλθευσε με το γράμμα που είχε κάνει για τον άντρα της άποκαλύπτον-τάς του το παρελθόν της παλιές του φιλέσσας. Ή δυστυχι-σιμένη πέρασε από το κακουγοιδείκη με την κατηγορία άπο-πείρας φόνου και καταδίκασθηκε σε έξη μηνών φυλάκιση με ά-ναστολή.

—Και ο σύζυγός; ρώτησε ο ίδιος περίεργος της συντροφιάς.

—Τη συγγύρεσε...

ΛΑΜΠΕΡ ΖΑΝ

μά με τον καιρό θα το πάρη ά-πόφασι.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Η κομψή γυναίκα δεν έπιμε-λείται το ντύσιμό της μόνο στο δρόμο ή σ' ένα σαλόνι, αλλά και όταν είναι μόνη της μέσα στο σπι-τι. Δεν παρουσιάζεται ποτέ άτη-μέλητη, άπλυτη, άχτένιστη, ού-τε με πατημένες παντοφλές. Μόλις σηκωθεί από το κρεβάτι της, θα πλυθή, θα χτενισθή θα φορέση την καθαρή ρόμπα της και μόνο τότε θα πάρη το πρωί-νό της, εκτός αν λόγος ύγειας την άναγκάσουν να παίρην το πρωινό της στο κρεβάτι και να σηκωνεται άργά.

Το ντύσιμο του σπιτιού είναι ή ρόμπα που γίνεται σε διάφορα σχέδια από χοντρό μάλλινο ύ-φασμα με μία κοριντελιέρ για ζώνη. Είναι ή κλασική χειμωνιά-τική ρόμπα που για να είναι πιο φιγουράτη της δέξομε και γύρω-γύρω μία μπροντούρα από το ί-διο κορόδι. Για όφασματα χρη-σιμοποιούνται τα είδικα έλληνι-κά χοντρά μάλλινα σε χρώματα γκρινά, μπλέ σε διάφορους τό-νους, κόκκινο και αν θέλετε να

Έξ άριστερών πρὸς τ' ά δεξιά: Ρόμπα κοριντσιστική από σκωτσέζικο μάλλινο -όκνιο και άσπρο. Ρόμπα από γκρινά σκωτσέζικο για άγοράκι. Ρόμπα κοριντσιστική από σκωτσέζικο γκρινά. Ρόμπα σκωτσέζικη γκρι και κόκκινη με μαύρη φαρδιά ζώνη και μανσέτες.

νε παρατυπία, αν το κάμη.

Για τις κυρίες ύπάρχει και ή έξη εύκολία: φορούν ένα φόρεμα και από πάνω βάζουν τη ρόμπα τους. Έτσι αν έρθη ένας έπι-σκέπτης, που τον θεωρούν πιο έ-πισημο, πέναντι τη ρόμπα τους και παρουσιάζονται.

Οι πυτζάμες

Οι πυτζάμες τείνουν να καταρ-γυθούν από την γυναίκα γκαρ-νιτούρπα και τούτο γιατί θεω-ρούνται για το κρεβάτι πολύ ζε-στές με τα θερμασμένα σπίατα. Έπίσης είναι υπερόβολη οικειό-της το να παρουσιάζονται με πυ-τζάμα μία γυναίκα. Μπορεί ώσ-τόσο να τριγυρνά έτσι σε μία πλάξ ή στην έζοχη! Αυτά είναι τα παράξενα της μόδας...

Πάντως οι πυτζάμες για το σπιτι μπορούν να γίνουν από ένα λεπτό λαϊνάς ή και από βελούδο κοτλέ. Για να είναι δε πιο έμφα-νίσιμες, φορούμε το παντελόνι

από ζερσεύ μεταξωτό.

Φορούνται με διαφόρους τρό-πους, ανάλογα με το πως ηγαί-ναι σε κάθε φυσιογνωμία: λίγο στραβά, ίσια ή με ένα κατεβα-σμα στο ένα πλάι.

Δεν έχουν διόλου ύψος και τις περισσότερες φορές δεν έχουν γαρνιρίσμα. Στην περίπτωση που είναι γαρνιρισμένα, το γαρνιρί-σμα είναι τοποθετημένο σε ύψος

τέρα προς όλες τις διευθύνσεις
έξω από τη μεγάλη πόλη.

Αν κύτταζε κανείς από ψηλά το θέαμα εκείνο, θα βλέπετε όλους τους γύρω δρόμους κα-
τάμαυρους απ' τους αμέτρη-
τους φυγάδες... από μυριάδες
κουκίδες που καθεμιά τους ή-
ταν ένας άνθρωπος τρομοκρα-
τημένος κι' απελπισμένος...

Ποτέ άλλοτε, στην ιστορία
του κόσμου, δεν είχαν μετακι-
νηθεί ομαδικά και δεν είχαν υ-
ποφέρει μαζί τόσο άνθρωποι.
Οι θρυλικές οδρές των Γότθων
και των Ούννων ήταν ασήμαν-
τες μπροστά σ' εκείνη την πα-
νικόδλητη, την ξετρελλανμένη
άνθρωποθάλασσα.

Έξω εκατομμύρια άνθρωποι
δοκίμοι και δίχως εφόδια, προ-
χωρούσαν τυφλά προς τα έμ-
πρός, δίχως ωρισμένο σκοπό.
Ήταν η αρχή της καταρρέυσε-
ως του πολιτισμού της έκτης
δενείσεως της ανθρωπότητας...

Μακρύτερα, πίσω απ' τους
λόφους της νοτιάς όχθης του
ποταμού, οι "Αρειοί πηγαίνο-
έρονταν, μέσα στις μηχανές
τους. "Ησυχία και μεθοδικά,
σκόρπιζαν τα σύννεφα του δη-
λητηριώδους καπνού κι' ύστε-
ρα τα σάρωναν με υδρατμούς,
για να καταλάβουν ύστερα την
έρημωμένη χώρα.

Φαίνεται πως ο σκοπός τους
ήταν να συντρέψουν τελείως το
ήθικό των ανθρώπων και να κά-
μουν αδύνατη κάθε αντίσταση.
Ανατίναξαν όλες τις αποθή-
κες πυρομαχικών που συνάντη-
σαν, έκοψαν τα τηλεγραφικά
σύρματα και κατέστρεψαν σε
πολλά σημεία τις σιδηροδρομι-
κές γραμμές.

Δεν βιάζονταν καθόλου να έ-
πεκτείνουν τη δράση τους. "Ο-

λη εκείνη την ημέρα, δεν φάνη-
καν στο κεντρικό μέρος του
Λονδίνου.

Είναι πιθανόν ότι ένας με-
γάλος αριθμός Λονδρέζων έ-
μειναν στα σπίτια τους, τη
Δευτέρα, και πέθαναν εκεί, δη-
λητηρησμένοι από το Μαύρο
Καπνό.

Θα μιλήσω αργότερα για
την πτώση του πέμπτου κυλίν-
δρου. "Ο έκτος έπεσε στο Ου-
ίμπλιντον. "Ο αδελφός μου —
που άγρυπνούσε κοντά στις ά-
ποκοιμισμένες γυναίκες — εί-
δε μακριά την πρασινωπή φω-
τεινή τροχιά του.

Είχε μάθει από διάφορους
περαστικούς ότι οι "Αρειοί εί-
χαν καταλάβει πια ολόκληρο
το Λονδίνο. Την άλλη μέρα,
τους είδε κι' αυτός για πρώτη
φορά.

Την ημέρα αυτή, η πείνα
έσπρωχνε τους φυγάδες ν' ά-
διαφορούν για τα δικαιώματα
της ιδιοκτησίας. Οι άγρότες
φρουρούσαν, με το όπλο στο
χέρι, για να φυλάξουν τους
σταύλους, τις αποθήκες και τα
σπαρτά τους. Πολλοί πεινα-
σμένοι κι' απελπισμένοι, εξα-
γαγούνταν στο Λονδίνο, με την
ιδέα να βρουν εκεί τροφή. Αύ-
τοι κατοικούσαν προπύργια
στα βόρεια προάστια κι' ήξε-
ραν έξ ακόης μόνο τα αποτε-
λέσματα του Μαύρου Καπνού.

Τη νύχτα της Τρίτης, έπεσε
ή μίς "Ελφινστον, που είχε
βάρδια ν' άγρυπνήσει την ώρα
εκείνη.

Την Τετάρτη, οι τρεις φυ-
γάδες έφτασαν στο Τσέλιμ-
σφορντ. Κι' εκεί μια ατυχι-
στολογική "Επιτροπή έπι-
σιτισμού τους κατέχευσε το
άλογο του άμαξιού, δίνοντάς
τους την υπόσχεση ότι θα έ-
παιρναν κι' αυτοί ένα κομμάτι
απ' το κρέας του.

"Ωστόσο ο αδελφός μου προ-
τίμησε να συνεχίσουν το δρό-
μο τους, πεζοί, παρά να πε-
ριμένουν την προβληματική έ-
κείνη τροφή — μολοντί ήταν
κι' οι τρεις πολύ πεινασμένοι.
Τα πράγματα δε απέδιδαν
πώς έκαμε πολύ καλά.

"Αφού δίσχιζαν το Τίλλιν-
γκαν — που ήταν έρημο και
σιωπηλό — αντίκρισαν επί
τέλους τη θάλασσα σκεπασμέ-
νη από κάθε είδους σκάφη, μι-
κρά και μεγάλα, ψαρόδαρκες
και έπιδατικά πλοία, φορτηγά
και ιστιοφόρα, ακόμη και ύ-
περκεάνα. "Υπήρχε άναμεσά
τους και ένα πολεμικό: το θα-
ρηκτό "Κεραυνός". που στάθ-
μευε σ' απόσταση 2 μιλίων πε-
ρίπου απ' την ακτή.

Μακρύτερα ακόμη, προς τα
δεξιά, απλωνόταν σαν φέιδι
μία ταινία μαύρου καπνού: Τα
υπόλοιπα θαρηκτά της Μάγ-
νης περίμεναν εκεί, στη γραμ-
μή, έτοιμα για δράση, αν οι
"Αρειοί θα πλησίαζαν στις εκ-
βολές του Ταμέσας.

"Η κ. "Ελφινστον κυριεύθηκε
από άπελπισία, βλέποντας τη
θάλασσα. Ποτέ ως τότε δεν εί-
χε φύγει από την "Αγγλία. "Ε-
λεγε πως θα προτιμούσε να
πέθαινε, παρά να βρεθεί μόνη
και χωρίς φίλους σε μία ξένη
χώρα. "Η μοναδική έπιθυμία
της ήταν να γυρίσει στο Στάν-
φορ και να βρή τον Τζωρτζ
της.

Είδαν κι' έπαθαν, ο αδελφός
μου και η κουνιάδα της για
να την πείσουν να κατεβή ως
την ακροθαλασσιά. "Ο αδελφός
μου κατέρωθε να βοηθία
βάρκα, που τους μετέφερε σ'

ένα μικρό έπιδατικό πλοίο που
θα έφευγε για την "Οστάνδη.
Πλήρωσαν 36 λίρες για ναύ-
λα. Μπόρεσαν όμως επί τέλους
να ξεκουραστούν, να νοιώσουν
ένα συναίσθημα σχετικής ά-
σφαλείας και να φάνε όσο ή-
θελαν — αλλά σε τιμές εξωφρε-
νικές.

"Υπήρχαν ήδη πάνω στο
πλοίο άλλοι 40 περίπου έπι-
δατές. Οι περισσότεροι απ'
αυτούς είχαν διαθέσει τα τε-
λευταία χρήματά τους για να
έξασφαλίσουν μία θέσι. "Εξα-
κολούθησαν όμως να φθάνουν
κι' άλλοι — τόσο πολλοί ώ-
στε το κατάστρωμα πλημμύρι-
σε έπικινδυνα. Κι' ωστόσο, ως
τις 5 το απόγευμα, ο άπλη-
στος πλοίαρχος δεν είχε ακόμη
σπρώξει άγκυρα.

Θάμενε πιθανότατα ακόμη
πιο πολύ, αν δεν άκουγόταν
ξαφνικά μία κανονία, προς το
νότο. "Αμέσως το θαρηκτό έρ-
ριξε κι' αυτό μία βολή και ύ-
ψωσε διάφορες σημαίες και σή-
ματα, ένα απ' τα φουγάρα του
έβγαίνει πυκνός καπνός.

Μακριά προς τα νοτιανατο-
λικά φάνηκαν κι' άλλα τρία
θαρηκτά που πλησίαζαν. Οι
κανονιές συνεχίστηκαν. "Ακού-
γονταν δυνατότερες ολόενα.
Μία στήλη καπνού ανέβηκε,
μέσα στη γκριζία ομίχλη.

Το πλοίο όπου βρισκόταν ο
αδελφός μου, ξεκίνησε επί τέ-
λους. Καθώς η πλώρα του έ-
σκιζε τα κύματα, φάνηκε ξα-
φνικά ένας "Αρειος, που προ-
χωρούσε κατά μήκος της άκ-
τής. Βρισκόταν ακόμη πολύ
μακριά.

Βλέποντάς τον, ο πλοίαρχος
άρχισε να βλαστήμησε, να σύρ-

λιάζει και να καταριέται τον
εαυτό του για την τόση καθυ-
στέρευση. "Ο τρόμος του μετε-
δόθη στο πλόισμα και στους
έπιδατές. "Ολοι κύτταζαν με
φρίκη τη μακρινή εκείνη μορ-
φή, ψηλότερη απ' τα δέντρα
και τα κωδωνοστάσια, που
προχωρούσε μ' ένα αλλόκοτο
βαδίσμα.

"Ο "Αρειος μπήκε στη θά-
λασσα, για να κυνηγήσει τα
πλοία. "Υστερα φάνηκαν μα-
κριά άλλοι δύο. Προχωρούσαν
όλοι προς την ακτή, σαν να θε-
λαν να κόψουν το δρόμο των ά-
μέτρητων σκαφών που έπιχει-
ρούσαν να ξεφύγουν.

Οι σκηνές του πανικού, που
είχε ήδη ήδη ο αδελφός μου
στην ξηρά, επανέληφθησαν και
στη θάλασσα, με διαφορετική
μορφή. Τα μεγάλα πλοία ανέ-
πτυσσαν όση ταχύτητα μπο-
ρούσαν άδιαφορώντας για τις
βάρκες και τα καΐκια που μπο-
ρούσε να βρεθούν στο δρόμο
τους.

Το πλοίο του αδελφού μου
κινούνεψε να κοπή στη μέση
από ένα υπερκεάνα. Το έ-
σωσε όμως ο πλοίαρχος την
τελευταία στιγμή με μια από-
τομη στροφή του τιμονιού.

Το θαρηκτό "Κεραυνός" έ-
σπευσε να βοηθήσει τα πλοία
που κινδύνευαν.

Στο μεταξύ, οι τρεις "Αρει-
οί είχαν συγκεντρωθεί στο ίδιο
σημείο κι' είχαν προχωρήσει
τόσο βαθειά στη θάλασσα, ώ-
στε τα τρίποδά τους είχαν
σκηπατή τελείως απ' το νερό.
"Ετσι, φαίνονταν πολύ άσθε-
νέστεροι και μικρότεροι απ'
τόν αντίπαλό τους: το θαρη-
κτό που έπλεε καταπάνω τους.

Είχαν σταματήσει τώρα,
σαν να κύτταζε με έκπληξη
τόν "Κεραυνό".

"Ισως να τον νόμιζαν για έ-
να είδος γίγαντος σαν αυτούς.
Το θαρηκτό δεν μεταχειρί-
σθηκε άμέσως τα κανόνια του.
"Ετσι, μπόρεσε να πλησιάσει
άρκετά τους "Αρειους, που βρι-
σκονταν προφανώς σ' άμυνα.
"Εδώ, αν έριχνε μια καν-
ονιά, η Πύρινη "Ακτίνα θα τό-
σπελνε άμέσως στο βυθό.

Ξαφνικά ο πρώτος από τους
"Αρειους άνασκήωσε το σωλήνα
του και έκσφενδόνισε ένα από
τα δηλητηριώδη βλήματά του
έναντιον του "Κεραυνού". "Ο-
στόσο το θαρηκτό κατέρωθε
να ξεφύγει από το σύννεφο του
Μαύρου Καπνού που δημιούρ-
γησε η έκρηξη.

Οι τρεις γίγαντες χωρίστη-
καν κι' ώπισθοχώρησαν λίγο
προς την ακτή. "Ενας απ' αυ-
τούς ύψωσε τη συσκευή της
Πύρινης "Ακτίνας και την κα-
τεύθυνε λοξά προς τη θάλα-
σα. Στην έπαφή της, τινάχθη-
καν ψηλά πίδακες ατμού.

Την ίδια στιγμή θρόντησαν
τα κανόνια του "Κεραυνού".
Μία οβίδα χτύπησε τον "Αρειο
και τον άναποδούρισε. Με το
πέσιμό του, έκσφενδονίσθηκε
σε ίλιγγιώδες ύψος μία τερα-
στία ποσότης νερού και υδρατ-
μών.

Το θαρηκτό δεν είχε πάθει
τίποτα. Ξεπρόβαλε μέσα απ'
το σύννεφο που το είχε τυλί-
ξει, και τράβηξε με όλη την
ταχύτητά του έναντιον του δευ-
τέρου "Αρειού. "Απείχε μόνοι
100 μέτρα απ' αυτόν, όταν έ-
πεσε πάνω του η Πύρινη "Α-
κτίνα!

Με μία φοβερή έκρηξη και
μια φλόγα έκτυφλωτική, οι
πυργίσκοι του κι' οι καπνοδό-
χοι του τινάχτηκαν στον άέρα.

"Η δύναμη της έκρήξεως έκαμε
τόν "Αρειο να κλονισθεί. Συγ-
χρόνως, το φλεγόμενο σκάφος
με την ταχύτητα που είχε ά-
ποκτήσει, έπεσε πάνω του να
χτυπήσει, τον διέλυσε κυριολε-
κτικά!

"Ολοι οι θεαταί της πρωτο-
φανούς αυτής μάχης ούρλιαζαν
σαν τρελλοί απ' τη νασά τους.
Οι άτμοι που ανέβαιναν απ'
το νερό, έκρυψαν επί πολλά
λεπτά τον τρίτο "Αρειο και
την ξηρά. Τα άλλα θαρηκτά ό-
μως πλησίαζαν τώρα, για να
λάβουν μέρος κι' αυτά στον ά-
γώνα.

"Ο αδελφός μου δεν μπόρεσε
να παρακολουθήσει τη συνέχεια
γιατί το πλοίο του είχε απο-
μακρυνθεί και είχε στρίψει πι-
σω από ένα ψηλό άκρωτήριο.
Νύχτωσε πια "Ο ήλιος είχε
βασιλεύσει.

Ξαφνικά, ο πλοίαρχος έμπη-
ξε μια φωνή κι' έδειξε με το
χέρι του κάτω, μακριά. "Ενα
πράγμα πλάτ, έπίπεδο και
τεράστιο ανέβαινε κατακόρυ-
φα απ' τον γκριζό ορίζοντα,
με ίλιγγιώδη ταχύτητα. Διέ-
γραφε μία μεγάλη καμπύλη
στον ουρανό και χάθηκε πάλι,
μέσα στο γκριζό μυστήριο της
νύχτας...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Οι "Αρειοι κυρίαρχοι της
Γης

Α'

"Αφού διηγήθηκα ό,τι συνέ-
δη στον αδελφό μου, θα συ-
νεχίσω με τις δικές μου περι-
πέτειες, απ' το σημείο όπου
είχα σταματήσει.

"Ο πάστορ κι' εγώ είχαμε
κρυφτεί μέσα σ' ένα σπίτι του
Χάλλισφορντ, με την έλπίδα να
σωθούμε απ' το Μαύρο Καπνό.

Μείνανε εκεί όλη τη νύχτα
της Κυριακής και τη Δευτέρα
— την ημέρα του πανικού —
σαν μέσα σ' ένα μικρό νησάκι
καθωρό άερος, απομονωμένοι
από τον υπόλοιπο κόσμο από
ένα κύκλο δηλητηριώδους κα-
πνού. Περιμένουμε άναγκαστι-
κά, μη μπορώντας να κάνουμε
τίποτ' άλλο.

Σκεπτόμουν με αγωνία τη
γυναίκα μου. Τη φανταζόμουν,
τρομοκρατημένη, να με κλαίει
κι' όλας για πεθαμένο. "Εφρι-
τα στη σκέψη των κινδύνων που
την άπειλούσαν, μακριά μου.

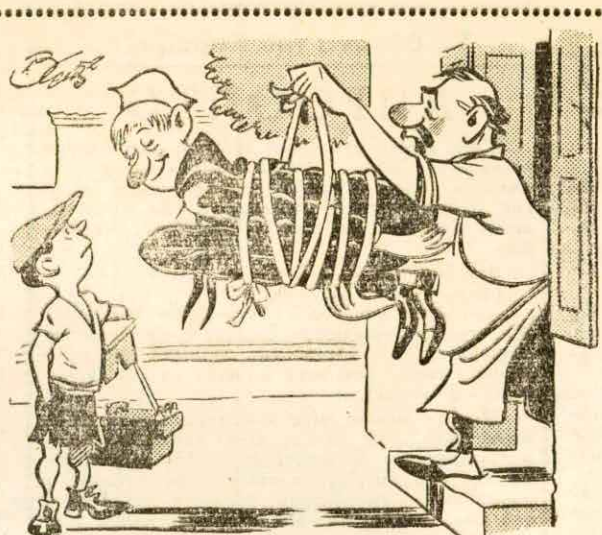
"Ήξερα πως ο αδελφός
μου ήταν άρκετά γενναίος για
ν' αντιμετώπιση κάθε ένδεχο-
μενο. Του έλειπε όμως η γρήγο-
ρη κρίση, όλα σκεπασμένα
της, έκεινα δηλαδή που γρειά-
ζονταν κυρίως σ' αυτή την πε-
ρίπτωση.

"Η μόνη μου παρηγορία ή-
ταν που ήξερα ότι οι "Αρειοι
προχωρούσαν προς το Λονδίνο,
γυρίζοντας την πλάτη στο Λή-
δερχεντ.

"Εξ άλλου, με κούραζαν και
μ' έξενεύριζαν οι άτελείωτες ί-
ερεμιάδες του πάστορος. "Α-
φού προσπάθησα επανειλημέ-
νως να βάλω τέλος σ' αυτές,
τόν έγκλειψα και πήγα να
κλειδωθώ σε μία αποθήκη, για
να μείνω μόνος με τις όδυν-
δες σκέψεις μου.

"Όλη εκείνη την ημέρα και
το επόμενο πρωί, μείνανε πε-
ρικυκλωμένοι τελείως από το
Μαύρο Καπνό. "Υστερα το θα-
ρηκτό αυτό σύννεφο κύλησε
σιγά-σιγά προς το ποτάμι κι'
απομακρύνθηκε απ' το καταφύ-
γιο μας.

Προς το μεσημέρι, φάνηκε έ-
νας "Αρειος, που καθάριζε την

— Βρέ μικρό, μπορείς να πεταχτείς μ' αυτό το δέμα κέ-
χαι το αεροπλανοφόρο!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

ατμόσφαιρα μ' ένα πίδακα ύ-
περβέρμου ατμού. Τρέξαμε να
κρυφτούμε στα έσωτερικά δω-
μάτια, για να μη μας ξεμα-
τίσει.

"Όταν επί τέλους ξαναδηγί-
καμε από κει και είχαμε μία
ματιά έξω, είδαμε όλο το γύ-
ρω τοπίο σκεπασμένο μ' ένα
«μαύρο χιόνι». "Εδώ κι' εκεί,
ξεχώριζαν κάτι άνεξήγητες
κόκκινες κηλίδες στο έδαφος.
Μόλις κατάλαβα πως ήμα-
στε πια έλευθεροι να φύγουμε,
ξαναγύρισε όλη η ένεργητικό-
της μου. "Ο πάστορ όμως έ-
μενε άπαθής και παράλογος.

— "Εδώ είμαστε άσφαλισμέ-
νοι... άσφαλισμένοι! Έλεγε και
ξανάλεγε, με μονότονη φωνή.

"Αποφάσισα να τον έγκατα-
λείψω. Φρόντισα να έφοδισθώ
με τρόφιμα. Είχα βρή λάδι και
πανιά για να δέσω προχειρά
τα έγκαυμάτά μου. Πηρα επί-
σης ένα καπέλλο κι' ένα φανε-
λένιο πουκάμισο, που βρήκα
στην κρεβατοκάμαρα.

"Όταν ο πάστορ κατάλαβε
πως σκόπευα να φύγω μόνος,
σηκώθηκε και μ' άκολούθησε.

Ξεκίνησαμε, λοιπόν, κατά
τις 5, ακολουθώντας το μαυρί-
σμένο δρόμο προς το Σάν-
πουρι. Στη διαδρομή, συνάντη-
σαμε άμέτρητα πτώματα αν-
θρώπων και αλόγων, άμαξια ά-
ναποδογυρισμένα, σκόρπια ά-
ποσκευές, όλα σκεπασμένα
από ένα παχύ στρώμα μαύρης
σκόνης, σαν μαύρο σάβανο. "Η
μακάβρια αυτή εικόνα μούφε-
ρε στο νου όσα είχα διαβάσει
για την καταστροφή της Πομ-
πηίας...

Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΑΙΝΙΑ ΠΟΥ ΓΥΡΙΣΤΗΚΕ
ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

**ΕΝΑ ΒΟΤΣΑΛΟ
ΣΤΗ ΡΙΜΝΗ**

ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΡΥΦΑΙΟ
ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΑ ΚΩΜΙΚΟΝ
ΒΑΣΙΛΗ ΛΟΓΟΘΕΤΙΔΗ

Μία ταινία που δεν πρέπει να την χάσει κανείς.

λία πως βρισκονταν γύρω μας
οι "Αρειοι.

Και πραγματικά, είδαμε ά-
μέσως μία μηχανή τους, σε ά-
πόσταση. Κυνηγούσε τέσσερις-
πεντε ανθρώπους, που έτρεχαν
σαν τρελλοί. Τους έφτασε με
τρία βήματα, τους περιμάζεψε
έναν-έναν και τους έριξε μέσα
σ' ένα είδος μεγάλου μεταλλί-
νου δεχείου, που βρισκόταν
στο πίσω μέρος της — όπως
ο ρακοσυλλέκτης ρίχνει ένα
παλιόχαρτο στο κοφίνι του.

Μου ήρθε τότε η ιδέα, ότι οι
"Αρειοι δεν είχαν ίσως για μο-
νοδικό τους σκοπό την έόντω-
σι της πανικόδλητης ανθρωπα-
νότητας.

"Αφού μείνανε για μία στι-
γμή σαν απολιθωμένοι, πηδή-
σαμε ένα τοίχο, χωθήκαμε σ'
ένα χαντάκι και μείνανε εκεί
ώσπου νύχτωσε καλά, μόλις
τολμώντας ν' ανταλλάσσουμε
κάπου-κάπου μερικές λέξεις,
χαμηλόφωνα.

Όταν 11 περίπου, όταν
τολμήσαμε να ξεκινήσουμε πάλι,
ήχι πια απ' το δρόμο, άλλ'
άναμεσα στους φράχτες και
στα χωράφια. Μας φαινόταν
κάθε στιγμή πως θα ξεπροβάλ-
λαν γύρω μας οι "Αρειοι...

Ερήκαμε το Σην άνεπαφο,
άλλα με τα σπίτια του έρημα
και σκεπτεία. Μπήκαμε σ' ένα
απ' αυτά κι' έφωδιασθήκαμε με
διάφορα τρόφιμα και μ' ένα
τεκούρι. "Αφού φάγαμε καλά,
ο πάστορ πρότεινε να φύγουμε
άμέσως.

Ξαφνικά όμως, μία τύφλωσε
μία δυνατή πράσινη λάμψη.
Συγχρόνως σχεδόν, άκούστηκε
ένας φοβερός πάταγος. Το σπίτι
τραντάχτηκε, έπεσαν οι σω-
βάδες και τα ταβάνια. "Η δα-
νύση μας τινάξε σε μία γωνία,
όπου μείνανε άναίσθητοι για
πολλή ώρα.

"Όταν συνήλθα, ο πάστορ
έσκυβε πάνω μου και μουδάε
μία κομπρέσσα στο κεφάλι. Το
πρόσωπό μου ήταν καταματω-
μένο από μία πληγή του μετώ-
που μου.

Για λίγη ώρα, δεν μπόρεσα
να θυμηθώ τί είχε συμβεί. "Ε-
πειτα ξαναγύρισα σιγά-σιγά
οι αναμνήσεις μου κι' ένοιώσα
ένα δυνατό πόνο στο κεφάλι.

— Είσαστε καλύτερα τώρα;
με ρώτησε ψιθυριστά ο πά-
στορ.

Μπόρεσα επί τέλους, να του
άπαντήσω και προσπάθησα ν'
άνασκησώ.

— Μην κοινιέσθε, μου είπε
ο πάστορ. Το πατώμα είναι
γεμάτο σπαρμένα γυαλικά. Θα
κάμειτε θάνατο... Και πιστεύω
πως είν' έξω αὐτό!

Μείνανε για λίγο ακίνητοι,
βουβοί, συγκρατώντας ακόμα
και την ανάσα μας. Μέσα στη
νεκρική σιωπή, άκούγόταν μόνο
κάπου-κάπου ο κρότος που έ-
κανε πέφτοντας ένα τουβλό ή
ένα κομμάτι σοβά. Απ' έξω
και σε μικρή απόσταση, άντη-
χούσε κάθε τόσο ένα μεταλλι-
κό τρίξιμο.

— Άκούτε;... Είν' ένας "Α-
ρειος! μου ψιθύρισε ο πάστορ.

"Η παράξενη αυτή κι' ασύλ-
ληπτη κατάσταση μας, δεν άλ-
λαζε καθόλου επί τρεις ή τέσ-
σερις ώρες, ώσπου ξημέρωσε
δηλαδή. Οι πρώτες λάμψεις
της αύγης, γλύστρησαν από
μια τρύπα που είχε άνοιξει
στον τοίχο. Το παράθυρο έρε-
νε σκεπτεινό. Γιατί το έφραζε
ένας όγκος χώματος, που είχε
ξεχυθεί και μέσα στο δωμάτιο,
ως τα πόδια μας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : "Η συνέχεια

Η ηλεκτρική κου-
ζίνα της

ΙΖΟΛΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

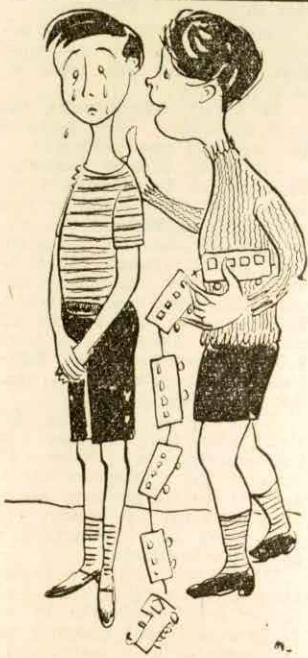
φέρνει τον πολι-
τισμό σε όλα τα
σπίτια της Ελλά-
δος. Ηλεκτρική
κουζίνα

ΙΖΟΛΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

Izola
— ο φωτισμός, στο σπίτι —

PERMANANT
ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ιδού το μουσικό μας.
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
"Αγ. Κωνσταντίνου 12

— "Ο διός σου σιδηρόδρο-
μος δεν είναι απ' του ΤΣΟΚΑ;
Μη στενοχωριέσαι... Άς επι-
συνουμε, πώς τού χρόνου δά
είσαι λυχερώτερος... —

ΤΣΟΚΑΣ
ΑΙΟΛΟΥ 52

Οι ηρωίδες της Έφταλίας

Το λάθος

— Καλέ Νικολάκη, φώναξε ξαφνισμένη η Έφταλία, στὸν ἄντρα τῆς, φέρανέ ἕνα νταβά μπακλαδοῦ! Καλέ, νέρτεν νεριά!... Καί τὸ πιό κουριόζικο, τὸ παιδί πού τὸν ἴδερε, μούπε πὼς εἶναι πλερωμένο!...

— Μὴ χολοσκὰς, κάποιο λάθος. θὰ ἔγινε, Έφταλία μου! Αὐριο σίγουρα θάρθουνε νὰ τὸν πάρουν πίσω... τῆς ἔξηψε ὁ Νικολάκης.

Καί ὅμως, ὄχι μόνο δὲν πήγανε νὰ τὸν πάρουνε, ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα, φέρανε καὶ μιὰ νταμιτζάνα κοραϊ, κι' εἶται ἡ Έφταλία, σὰν ἴδω τὸν θράβυ ὁ Νικολάκης ξεφώνισε:

— Καλέ, ἄντρα μου, ἄκου τὸ πιό κοϊδικο: Φέρανε μιὰ νταμιτζάνα κοραϊ, κι' ὅταν ἴδωλα νὰ δώσω τὰ γαρβαλήκια μούπανε πὼς εἶναι πλερωμένο!...

— Χαμπάσι δὲν ἔγω, Φταλία μου, ἀλλὰ μὴ σεκετίτσεσι. Σίγουρα, ὅπως τὰ φέρανε, θάρθουνε νὰ τὰ πάρουνε πίσω. Τὰ λάθη τῆς ἀνθρώπου!...

Τὴν ἄλλη μέρα, πῶς τὰ ἴδια, φέρανε φρούτα, κι' ἕνα κουζού-τζέτζερε, μὲ μιὰ δονιθα!...

Αὐτὸ τὸ βιολὶ βάσταξε μέρες κι' ἡ Έφταλία γνώρισε τουρλοῦ τουρλοῦ λατάρδες, ἀνηπιές κι' ἐκπλήξεις.

Στὸ τέλος ὅμως, οὔτε λωλοῦ, οὔτε γνωστικοῦ, μ' αὐτὰ οὔλα, ντούττισε ἕνα ζέφκι τρικουδερό καὶ κάλεσε τὸν Μπεν-σάλα, τὸν Τιολλά, τὸν Ἀθινάλα, τὴ Μιμικά τοῦ Χαρόδαλα καὶ τὴν Κατίνα τοῦ Κασσιουσάλα καὶ φάγανε, ἥπιανε, κουτουρντίσανε!...

Ἀξάνα, ὅμως, σὰν ἀνεμοστρόβιλος, μπήκε ἡ Κακοὺλὴ τοῦ Κασσιουσάλα μὲ τὴν παρέα τῆς καὶ ξεφώνισε στὴν Έφταλία:

— Καλέ Φταλία, ἀπὸ προγτέες σου στέλνω ἀράδα ἕνα σωρὸ φαγώσιμα, γιὰ νὰ τὰ κοῦψες, νὰ μὴν τὰ δῇ ὁ ἄντρας μου... Θὰ κάνουμε ἕνα πάρτυ στὴν κουμπάρας μου ἀπόψε... Σούστειλα τὸ λοιπὸν ἕνα κουζού-τζέτζερε, κοραϊ, φρούτα, ἕνα νταβά μπακλαδοῦ, τσαοτζαβάτια καὶ μιὰ δονιθα!...

Ἡ Έφταλία ὅμως, σκασμένη στὰ γέλια, τὸ εἶπε:

— Χοισιτιανή μου, δὲν ἤξερες νὰ εἰδοποιήσεις; Κάμε μας τα γαλάι, γιὰτὶ τὰ φάγαμε καὶ τάπισαμε!...

— Καλέ πού νὰ φας τ' ἄντρα σου καὶ τὰ κρεάτα σου! Λούγγκα, τοῖκοι-λα, φαγανά! Ἀγνισε νὰ τὴν περιλοῦζῃ ἡ Κακοὺλῃ.

Ἡ Έφταλία ἄναψε.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ! τῆς φώναξε ἄγρια, Δὲν μύρισα τὰ νύχια μου. Πού τόδερα; Δὲν εἶναι, καλέ, τὸ σπῆτι μου ντεπότσο, οὔτε σκευοφόρα!...

— Ἡδοί, Χριστέ μου, φυτίλια καὶ ξαντὰ νὰ τὰ ξεράσεις. Λωλο-Φταλία μπουγτατζοῦ καὶ φουντουζοῦ.

Καὶ τάραζε, σπάραζε ἡ Κακοὺλῃ, ἀλλὰ τίποτα.

Μπήκανε τότε τσι φωνές οἱ φιλενάδες τῆς, Οἱ ἄντρες παρεξηγηθήκανε κι' ἀπαγνίθηκαν. Μπαοδάκια, μπουκάκια, σιλτέδες, τζεντζερέδες, ὅλα γοροπηδοῦσανε. Σωστό ρευμετιό!

Τὸ ἄλλο βράδυ, ὁ σπῆκερ, ἀπ' τὸ ράδιο, ἤλεγε:

«Ἡ κυρία Έφταλία μὲ τὴ φίλη τῆς Κακοὺλῃ Κασσιουσάλα ζήτησαν τὸ δίσκο «Γράψε λάθος!...».

ΣΟΚΡ, ΡΩΗΑΣ

Τὰ δάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΑΠΡΟΟΠΤΟ

Κάθε ἡμέρα στὸ δρόμο ἱδέλω, κάθε μέρα πειραγμένο ἔκάνω. Εἶναι ἕνα ὄναικα, χανόμυ μπουρέκ, ὕψηλό, ὕψηλό, ἄσπιρο, ἄμμια μάτια τῆς μαῦρα ἐννοῦνται καὶ μαλλιά τῆς κατσάρ, μαῦρα βαί, βαί, βαί, φωτιές ἀνάδουνε, γιανκί, βάρ.

Δὲν ἤσαστάω ἄλλο...

Γιανκί βάρ μέσα μου!

— Ἀμάν κουζούμ! λέω. Ἀμάν γιαβρούμ! Καρτιά μου κοκορέσι κανεες, ἱρυνή μου τη-γανισμένο ἔκανες, χίτες ἅμα μπροστά μου σὲ ἔ-λέπω, πόντια μου ντὲν ἡμπορὺ νὰ σταθῶ, λι-γυμένο ἵνομαι!...

Πρώτα-πρώτα χίτες κυταγμένο ντὲν μὲ ἔ-κανε. Βαί, βαί, ὄναικα εἶναι τοῦτο, κουζούμ, γιὰ ντερέσιση! Μάτιας τῆς ὕψηλῃ ἔροινε, νύ-τη τῆς πῶ ὕψηλῃ, τακουνάκι τῆς πεζοδρόμιο χτυποῦσε — τάκα, τάκα, τάκα — μὰ τὸ Θεὸς σου λέω, ἱσιπές πετοῦσε, τσακμάκ γκιπ, ἡ ἀ-φιλότιμη.

Ἀμα ὕστερα, σιγά-σιγά, συνηθισμένη εἶνε. Χαμόελο ἄρχιζε. Ὅταν μιὰ ὄναικα χαμόελο ἀρ-χινισμένο ἔκάνη, δουλειὰ πρῶτα πηαίνει. Νὰ τὸ ἤξερετε αὐτό!...

Πιροχτές, τὸ λοιπόν, ἐκείνη μπροστά πῆαι-νε, ἐγὼ ἀπὸ πίσω πῆαινα, λεδάντες, κυροδιές ἄφηνε, μύτης μου χτυποῦσαν, βαί, βαί, βαί, ζα-λισμένο εἶνα.

— Ἀμάν, κουζούμ, λέω, τέτοια ὡμορφὴ ὄ-ναικα, ντυογανόουν γκιουζελί, καὶ χίτες νὰ μὴ μιλή!... Μουγγή θὰ ἐνεσαι κουζούμ! Κρίμα, κρίμα!

Μάτια τῆς ἀπὸ οὐρανὸ κατεδασμένο ἔκάνει, εἰμένα κυτάρει, ὕστερα χαμόελο ἄπάνω στὰ χει-λάκια τῆς φαίνεται:

— Τί θέλετε, κύριε;

Τιρελλάθηκα.

— Βαί, βαί, κουζούμ! Ἀμάν! Φωνή σου μόνο ν' ἀκούω, πεθαμένο νὰ ἐνωμαί! Χίτες τί-ποτε ἄλλο ντὲν θέλω!

Ἦναικα ἔλαει.

— Πὼς σὲ λένε; ρωτημένο ἔκάνει. Φωτιά παμένο εἶνα.

— Καραμπέτ, μὲ λένε, ἄμμια ἱρυνή μου νὰ σὲ δίνω! Ἐγὼ ἔσένα πολὺ-πολὺ ἀγαπημένο ἔ-κάνω, μὰ τὸ Θεὸς σου λέω. Ἀμα ψέματα λέω ἀπὸ οὐρανὸ φωτιά νὰ πέσῃ, στάχτη νὰ μὲ κάνῃ, πεσμένος ξύλο νὰ γίνω.

— Ἐλα μαζί μου!

— Ἀμάν! Ποῦ;

— Στὸ σπῆτι μου...

Πὼς δὲν ἱτρελλάθηκα, πὼς ντὲν ἔκανα τοῦμ-πες, γιαβρούμ;

Μέσα ἱσιπῆ τῆς, λοιπόν, ἱμπαίνουμε. Καρ-τιά μου πᾶτ-κιοντ ἔκάνει.

Σαλόμ μὲ βάζει, σὲ πολυθρόνα κάθεται, ἄμμια χίτες χαρὰ μου ντὲν ἡμπορὺ νὰ κρατῶ.

— Ἐλα κουζούμ, ἔλα γιαβρούμ, ἀπὸ κοντὰ νὰ σὲ ἱδέλω, λέω, χερᾶκια σου πιασμένα νὰ ἔκάνω.

Ἀμα ἐκείνη χίτες εἰμένα ἀπαντημένο ντὲν κά-νει, δυνατὰ-δυνατὰ, φωνές βάζει:

— Γιωρόσοο, ἔλα στὸν ἔφερα ἐκείνον πού μὲ πειράζει κάθε μέρα. Ἐλα νὰ τοῦ δώσης ἕνα μπερντάχι!...

Αὐτὰ τὰ λόγια ἀκούω, χολή μου κομμένο ἐνεταί. Ἀμα χίτες ντὲν προφταίνω νὰ ἱσκιφτῶ. Πόρτα ἀνοιγμένο ἐνεταί, ἕνα βονὺ μὲσα ἱμπαί-νει! Ἀντιρωτός ντὲν ἦταν, κουζούμ, ὁ Ὑμη-τός ἦτανε, ἅμα στὸ χέρι του μπαστοῦνι κρα-τοῦσε:

— Βρὲ παλινᾶθρωπε, λέει, ἐσὺ πειράζεις κάθε μέρα τὴν γυναῖκά μου! Πάρε νὰ μάθης! Πάρε καὶ τοῦτο, πάρε κι' ἐκεῖνο!

— Ἀμάν! Ἰζύλο σηκώνει, ἰζύλο μου δίνει, πού νὰ φύω, πού νὰ τρεῖξω!...

— Βοήθειαααα!

Ποῖος νὰ ἀκούσῃ, γιαβρούμ; Βαί ἐσὺλον ἔ-σέκ, παστουριά μὲ ἔκανε. Ὑστερα μιὰ κλωτσιὰ μου ἔδωσε, ἐξω ἀπὸ τὸ ἱσιπῆ πεταμένος ἱερέθῃ-κα. Πάλι καλά, ἰστέ. Ἀκόμα ζωντανὸς εἶμαι, γι' αὐτὸ πολὺ-πολὺ ἱφχαριστημένος ἔνομαι.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Τὸ σφύριγμα

Δὲν μπορεῖς νὰ τὴν κόψης, ἐπὶ τέ-λους, αὐτὴ τὴν ἐνοχλητικὴ καὶ ἀνόητη καὶ ἀκατανόητη συνήθεια πού ἔχεις; Κάμε μου τὴ νάρι, σὲ παρακαλῶ, διότι ἡ ὑπομονή μου ἐγεί ἐξαντληθῇ πλέον.

Πῶς; Ποιὰ ἐνοχλητικὴ συνήθεια; Αὐ-τὴ πού ἔχεις, μωρέ, νὰ ψευτοσιγανω-τραγουδάς καὶ νὰ μισοσφυρίζεις συνε-χῶς καὶ ἀδιαλείπτως. Διασκῶς ἡ ἕνα σαχλοτάραγδο ἔχεις στὸ παλινόστομά σου.

Ἡ σουφράσις τὰ παλινόστομά σου καὶ μισοσφυρίζεις. Χωρὶς διακοπὴ μι-ᾶς στιγμῆς. Βαδι-ζεις, κάδεσαι, γρά-φεις, διαβάσεις σκέ-πτεσαι, μαστοῦλᾷς καὶ ὅλο ψευτοτρα-γουδάς ἢ σφυρίζεις. Κι' ὅταν εἶναι νὰ μιλήσης καὶ νὰ πῆς καμμιὰ κουβέντα, πετᾷς πεντ'ἑξή λό-για καὶ ξαναπῆναις τὸ ψευτοτάραγδο καὶ τὸ μισοσφυρίσμα.

Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτό. Εἶναι καὶ τὸ ἄλλο. Ἀπεῖρας ἐνοχλητικότερο, πού νὰ πᾶρῃ ὁ διάβολος νὰ πᾶρῃ. Εἶναι καὶ τὸ ὅτι δὲν ἀλλάζεις γαβὰ. Διασκῶς τὸ ἴδιο μοτίβο κοπανᾷς. Σοῦ κολλάει ἐκεῖ ἕνα τραγουδί στὸ μυαλό καὶ συνεχῶς τὸ ἴδιο σιγανοτραγουδάς ἢ σφυρίζεις. Τὸ ἴδιο, πάντα τὸ ἴδιο, μονοτόνως τὸ ἴδιο, ἀπελπιστικὰ τὸ ἴδιο, μιὰ βδομάδα, δυὸ βδομάδες, ἕνα μῆνα.

Κι' ἐπειτα ἀλλάζεις. Βρίσκεις ἕνα ἄλλο καὶ τὸ ξανακοπανᾷς τὸ ἴδιο, ἀπελπι-στικὰ τὸ ἴδιο, ἄλλες δυὸ βδομάδες, τρεῖς βδομάδες, ἕνα μῆνα. Ἐπὶ τέλους, τί διασκῶς βρίσκεις σ' αὐτὴν τὴν ὑ-πόθεσι τοῦ τραγουδοσφυρίγματος; Γιὰ πές μου, παρακαλῶ!

Ὅριστε; Συνήθεια εἶναι, γιὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα; Ἀν εἶναι συνήθεια νὰ τὴν κόψης. Καί, γιὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα, νὰ βρῇς ἕνα ἄλλο μέσον, ἕνα μέσον σιωπῆ. Πάρε π.χ. καὶ λῦνε σταυρόλε-ξα. Ἡ πάρε ἕνα μολύβι καὶ φτιάνε σκί-τσα. Ἡ κάνε μιὰ συλλογὴ γοαυματώ-σμων. Ἡ, ἐπὶ τέλους, τραγουδά καὶ σφύρα ἀπὸ μέσα σου. Μὲ τὸ μυαλό σου. Διότι δὲν εἶναι ὁ ἄλλος ὑπογρεω-μένος ν' ἀκούῃ διαρκῶς ἕνα σουράβλι στ' αὐτιά του, ἢ ἕνα σιγανὸ μονότονο τραγουδί, σὰν μανιακὸ μοιρολόγι. Ὅ-ριστε μας!

Τί ἔκανε λέει: Ἀν ἐνοχλοῦμαι; Μά-λιστα, κύριε! Ἐνοχλοῦμαι δυσχερεστοῦ-μαι, ἐκνευρίζομαι, ἐξάπτομαι ἐξωφε-ροποιούμαι. Καὶ πὼς νὰ μὴν ἐνοχλοῦ-μαι, δηλαδὴ ὅταν ἀκούω διασκῶς ἕναν ἄνθρωπο νὰ σιγανοτραγουδᾷ καὶ νὰ σφυρίζῃ νωρίς διακοπὴ; Καὶ τὰ νεύ-ρα μου ἐξεγείρονται καὶ τρέμω ὀλόκλη-ρος κι' αἰσθάνομαι διάθεσι γιὰ φόνο καὶ εἶμαι παρὰ πέντε νὰ ἐκδηλωθῶ καὶ νὰ σοῦ τσακίσω τὰ κόκκαλα, γαιδουρογά-δαρε, βασιλεῦ τῶν ἡλίθιων!

Λοιπόν, σταμάτα αὐτὸ τὸ βιολὶ ἔκτος ἂν τὸ κάνῃς ἐπίτηδες γιὰ νὰ μ' ἐκνευρίσεις. Ἀν τὸ κάνῃς ἐπίτηδες, σὲ πληροσοῶ ὅτι πέτυνες πλήρως τὸ σκοπὸ σου. Καὶ σὲ πληροσοῶ ἀκόμα, ὅτι, μόλις σουφράσεις τὰ νύχια σου γιὰ ἄλλο σφύριγμα θὰ σοῦ σφυρίξω αὐτὴ τὴ μαγκούρα πού βλέπεις καὶ θὰ σοῦ κάνω τὸ κεφάλι μπουζούκι. Ἀν θές νὰ τραγουδήσεις ἢ νὰ σφυρίξῃς, ἔδενα στὸ δρόμο ἡ κλεισὺ στὸ σπῆτι σου καὶ σφύρα ὅσο θές νὰ βγάλης τὸ ἄχι σου Ἀλλοῶς, σὲ βλέπω νὰ σφυρίζῃ σὲ κα-νένα νοσοκομεῖο ἄλλο καὶ ἐκνευριστι-κὸν ὑποκείμενον.

Περιπετειῶδες διήγημα

Ο ΧΙ, κυρία, δὲν ἔχω νὰ σὰς προμηθῶ κανένα μεταφορι-κὸ μέσον. Ὁ γυιὸς μου δὲν θὰ γυρίσῃ πρὶν ἀπὸ αὐριό βράδυ, ὅσο κι' ἂν διαστῇ. Ἐφυνε μὲ τὸ ἔλκυθο καὶ τ' ἄλλο... καὶ δὲν ἔγινε ἄλλο. Εἶμαστε φτωγοὶ ἄνθρωποι...

Ἡ Τατιάνα Φεντόροβνα ἔκαμε μιὰ γειρονουῖα δυσφορίας καὶ κάθησε στὴ μοναδικὴ καρέκλα τῆς ἀθλίας ἐκείνης «σιμπας», γαυῆνης στὴν παγωμένη ρωσικὴ στέππα. Ὁ γέρο-μουζικός κι' ἡ γυναίκα τοῦ τὴν κύτ-ταζαν, θαυμασμένα τὴν ἀμωροῖά τῆς.

Εἶνε διακοπὴ ἀπό-τομα τὸ ταξίδι τῆς πρὸς τὸ Τέρμ; Τὸ ἔλκυ-θο τῆς εἶνε πέσει ἔσ-φονικὰ σὲ μιὰ σνιμάδα πού ἀνοίξε στὴν παγω-μένη ἐπιφάνεια μιὰς λί-μνης. Ἐλπίζε νὰ βοη-κάτοιο μέσο γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ Τέρμ. Μὰ ὁ

Ἀντί γι' ἄλλη ἀπάντησι, ἡ Τατιάνα φόρεσε τὸ γούνινο παλτό τῆς καὶ τὸ σκούφο τῆς καὶ πρόφερε ξερά:

— Εὐχαριστῶ. Εἰμ' ἐτοιμὴ!...

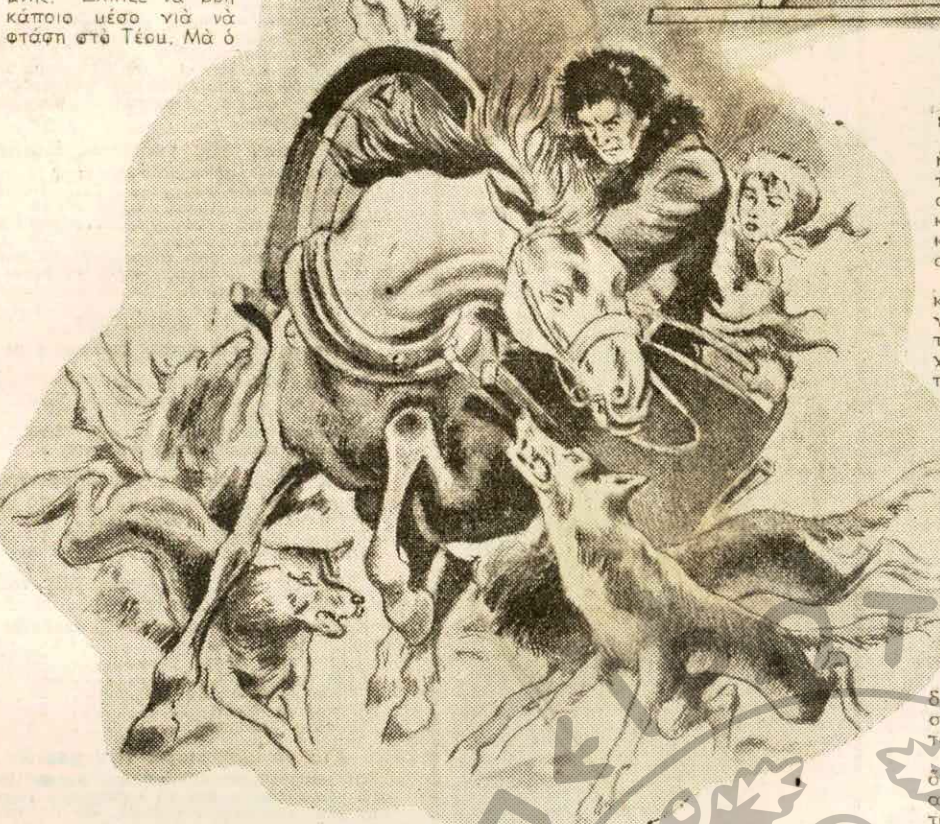
Ἀνέδχαν στὸ ἔλκυθο καὶ ἐκίνησαν γρήγορα. Ἐφυναν ἀ-μίλητοι ἄσκητῇ ὥρα. Ἐσφονικά, ὁ κόμης εἶπε:

— Δὲν ἔμαθα ποτὲ τοὺς λόγους πού σὰς ἔκαμαν νὰ θυωῶτε τόσο ἐναντίον μου, ὥστε νὰ μὴ θέλετε πιά νὰ μὲ δῆτε, καὶ νὰ μοῦ ἐπιστρέψετε ἀδιάδαστα ὅλα τὰ γούματά μου... Κι' ὅμως ἐγὼ σὰς ἀγάπησα μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου... καὶ σὰς ἀγαπῶ ἀκόμη, θὰ σὰς ἀγαπῶ πάντα... μολοντὶ ξέρω πὼς, αὐ-τὴ τὴ στιγμῇ, σὰς πηγαίνω σὲ μιὰ ἄλλη εὐτυχία, σὲ κάποιο ἀντίζηλο!

Ἡ Τατιάνα ἔμεινε σιωπηλῇ, μ' ἐνθροικὸ ὄφος.

— Γιατὶ δὲν μοῦ μιλάτε; πρόσθεσε ὁ κόμης. Μὲ

Τὸ μυθικό

μισεῖτε λοιπὸν τόσο πολὺ:

— Δὲν σὰς μισῶ, ἀπάντησε θυγαῖ ἡ Τατιάνα. Θυμᾶμαι μόνο ἕνα ὄνομα, πού εἶν' ἡ ἀπόδειξι τῆς προδοσίας σας: Ἀλεξανδρίνα, ἡ νέα κι' ὀμορφὴ κοπέλλα τοῦ λαοῦ, πού πηγαίνετε καὶ τὴ βρίσκετε κορυφῇ, ἐνῶ δίνατε σὲ μένα ὀκνοὺς ἑωτός!

— Γελῶστε, Τατιάνα, σὰς τ' ὀρ-κίζομαι! Ἀν εἶναι ἀπατηθεῖς στὰ γούματά μου, ἂν μούνατε δώσε τὸν τρόπο νὰ ἐξηγηθῶ... Ὡ, ὑπά-χει στὴ ζωὴ μου ἕνα μυστικό, πού πρέπει νὰ τ' ἀννοοῦν ὅλοι, γιὰτὶ ἀ-φορᾷ τὸν πατέρα μου. Θὰ τοῦ ἱπτοῦσα τὴν ἀδεία νὰ σὰς τὸ φανερώσω, γιὰ νὰ σώσω τὸν ἑωτά μας. Σείε ὅμως...

Ἐσφονικά, ὁ κόμης σάπασε. Εἶναι ἀκουστὴ οὐλοῖσματα ἀνατριανιστικά πίσω ἀπ' τὸ ἔλκυθο.

— Σέρινε! Λύκοι!... φώνα-ξε ἡ Τατιάνα, πλησιάζοντας περισσότερο τὸ νεό. Φοβά-μαι!...

Πραγματικὰ ἕνα κοπάδι πεινασμένα θηρία κυνηοῦ-σαν τὸ ἔλκυθο κεοδίζοντας διαρκῶς ἐδάφος. Ὁ κόμης μαστίγω-σε τ' ἄλλογο τράβηξε τὸ ρεδὸλδεο τοῦ καὶ περῖνε.

Οἱ πρῶτοι λύκοι εἶναι φτάσει κι' ὅλας διπλά στὸ ἔλκυθο. Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς γυμῆαν γιὰ νὰ δαγκάσουν τοὺς ταξιδιώτες.

Μὲ μερικές σφαίρες, ὁ Σέριος τοὺς ἐξέπλησε στὸν πάγο. Τ' ἄλλα θηρία οἰκτῆκαν πᾶν τους, τοὺς κατασπάρσαν. Μὰ δὲν ὑπῆνε τροπὴ γιὰ ὅλους. Οἱ μι-σοὶ λοιπὸν λύκοι ἐξακολούθησαν νὰ κυνηγᾶν τὸ ἔλκυθο.

— Σάστε με!... Σάστε με!... φώναξε μ' ἀπελπίσιν ἡ Τα-τιάνα.

— Naί, θὰ σὰς σώσω, ἔστω καὶ μὲ θυσιά τῆς ζωῆς μου... Ἐρρίξε καὶ τίς τελευταῖες σφαῖρες τοῦ περισσόφου του. Μὰ οἱ λύκοι γίνονταν ὅλοένα περισσότεροι καὶ τολμηρότεροι. Ὁ κό-μης ἄσπαξε ἕνα σίδερο καὶ προσπάθησε νὰ τοὺς χτυπήσῃ μ' αὐτό. Τὰ θηρία ἀπισθαγροῦσαν λίγω, ἀλλὰ ξαναγυρῶσαν.

Τ' ἄλλογο ἔκανε αἶμα ἀπ' τίς πληγές πού τοῦ εἶχαν ἀνοίξει. Ἐξακολουθοῦσε ὅμως νὰ τρέγῃ ἐτρελλᾶμένο ἀπ' τὸν τρόμο, πρὸς τὴν ἀκαθόριστη σφιχτοῦτα μιὰς «σιμπας» πού εἶνε φωνή.

— Σάστε με, Σέριος, σώσε με!... Ἐναῖπε ἡ Τατιάνα.

Ὁ κόμης κατάλαβε πὼς δὲν μπορούσε πιά ν' ἀγωνισθῇ μὲ τὰ θηρία.

Πᾶρε τὰ γαλινάρια. Τατιάνα, εἶπε ἔσφονικά. Θὰ προλάβω νὰ φάσῃ σ' ἐκείνη τὴν καλύδα, νὰ σωθῇ... Ἀντί! Ζῆσε εὐ-τυχισμένη... μαζί του! Ἡ Ἀλεξάνδρα εἶναι... ἀδελφὴ μου, νόθο παιδί τοῦ πατέρα μου. Μὰ νὰ μὴν τὸ μάθῃ κανεὶς ποτὶ! Ἀντί!

Καί, πρὶν προλάβῃ νὰ τὸν συγκρατήσῃ ἡ νέα γυναίκα, ἔπεσε ἐξω ἀπ' τὸ ἔλκυθο, ἀνάμεσα στὰ θηρία!

Τὴν ἴδια στιγμῇ ὅμως, συνέβη κατὰ ἀπροόπτου! Ὁ πάγος πού σκέπαζε τὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης, ἔσπασε ἀπ' τὸ λυσιμιο σὲ διάφορα σημεία. Ἐνῶ τὸ ἔλκυθο μὲ τὴν Τατιάνα ἔφευγε πρὸς τὴν γεφινικὴ «σιμπά», οἱ λύκοι ἔπεσαν μέσα στὶς σχισμάδες ἢ ἀποκλείσθηκαν πᾶνὼ σὲ κομματια παγό. Κι' ὁ κόμης Σέριος, σάπης, μενώντας πᾶνὼ σ' ἕνα εἶδος μικροῦ πλοῦτοῦ.

Λίγω καιρὸ ἀργότερα, ἐγίνε ὁ εὐτυχισμένος σύζυγος τῆς Τα-τιάνας.

Τ. ΕΒΑΝΣ

Οι πιθανότητες ετυχίας ΕΝΟΣ ΑΝΤΡΟΓΥΝΟΥ

Θα εξετάζεται με ηλεκτρονικό μηχάνημα!

«Ευθύς ως βγούν από την εκκλησία, οι νεόνυμφοι θα μπορούν να ξέρουν ποιες πιθανότητες έχουν να ευτυχίσουν στη συζυγική ζωή, χωρίς σ' ένα ειδικό ηλεκτρονικό μηχάνημα, που θα μετρήσει τις διαθέσεις και τα εφόδια γούστα τους» υποστηρίζει ο δόκτωρ Ούγκο Γκέρνσμακ.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο δόκτωρ Γκέρνσμακ προφήτεψε πολλές ανακαλύψεις της εποχής μας. Το νέο μηχάνημα, σύμφωνα με τις ανακοινώσεις του, είναι σχεδόν έτοιμο. «Υπολείπονται μόνον μερικά λεπτομερικά σημεία για να μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως μέτρον εξακριβώσεως των πιθανοτήτων συζυγικής ετυχίας που έχει ένα ανδρόγυνο».

«Ξέρουμε σήμερα, γράφει ο δόκτωρ Γκέρνσμακ, χωρίς στις προόδους της ηλεκτρονικής βιολογίας, ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν ένα ηλεκτρικό δυναμικό που δεν είναι σε όλους όμοιο, αλλά ποικίλλει από το ένα άτομο στο άλλο. Μπορούμε, λοιπόν, να τους κατατάξουμε σε διάφορες ομάδες, που άλλες απ' αυτές παρουσιάζουν κάποια συγγένεια, ενώ άλλες διαφέρουν τελείως μεταξύ τους. Αυτοί άνθρωποι που ανήκουν σε παραπλήσιες ομάδες μπορούν να ταιριάζουν. Αυτοί άνθρωποι, όμως, που ανήκουν σε ομάδες εκ διαμέτρου αντίθετες, δεν μπορούν να ανεχθούν ο ένας τον άλλον. Δημιουργείται γι' αυτούς ένα είδος ασυμβατότητας. Όπου βρίσκεται ο ένας δεν έχει θέση ο άλλος. Το πράγμα αυτό έχει μεγαλύτερη αξία προκειμένου για δύο άτομα διαφορετικού φύλου».

«Το ηλεκτρικό δυναμικό, συνεχίζει, δεν μας δείχνει μόνο τη ζωτικότητα ή το δυναμισμό ενός ατόμου, αλλά και τις διαθέσεις του. Οι περισσότεροι άνθρωποι π. χ. έχουν διαφορετικό δυναμικό από εκείνο των ανθρώπων που είναι σκυθρωποί και μελαγχολικοί. Στις περισσότερες περιπτώσεις, πρόκειται για άσημαντες διαφορές, που ένα ηλεκτρονικό μηχάνημα, όμως, καταγράφει ευχερément. Κι' αυτή είναι η σημαντική συνέπεια της ηλεκτρονικής επιστήμης στο θέμα που μας απασχολεί. Χωρίς αυτήν, η ακριβής μελέτη των παραλλαγών του ηλεκτρικού δυναμικού θα ήταν αδύνατη και δεν θα μας επέτρεπε να βεβαιώσουμε ασφαλή συμπεράσματα πάνω σ' αυτήν».

«Αλλ' εκτός από την ηλεκτρονική μελέτη του ηλεκτρικού δυναμικού, οι νεόνυμφοι θα υποβληθούν και σε πολλές άλλες εξετάσεις, σωματικές και πνευματικές και θα υποχρεωθούν ν' απαντήσουν σε διάφορες ερωτήσεις. Τα πορίσματα των εξετάσεων, οι απαντήσεις κ.τ.λ. θα γραφούν πάνω σε δύο καρτέλλες, που ή μία θα αφορά τον άνδρα κι' η άλλη τη γυναίκα. Αυτές οι δύο καρτέλλες θα εισαχθούν κατόπιν σ' έναν ηλεκτρονικό έγκέφαλο, που θα δώσει το αποτέλεσμα έπειτα από ελάχιστα λεπτά».

Αυτό το αποτέλεσμα δεν θα είναι ένα απλό «ναι» ή «όχι». Η μηχανή θα δώσει έναν αριθμό, που θα είναι το ποσοστό των πιθανοτήτων που έχει ένα ανδρόγυνο να βρει την ευτυχία στο γάμο.

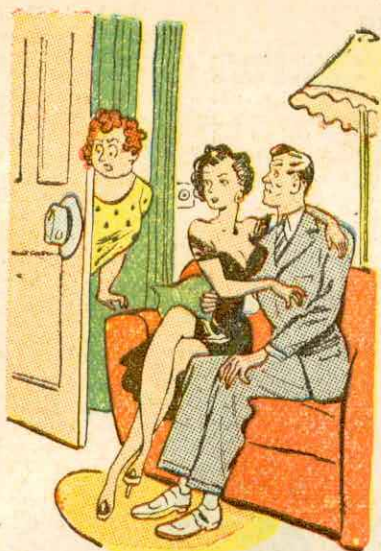
Ο δόκτωρ Γκέρνσμακ υποστηρίζει, μάλιστα, ότι η εξέταση πρέπει να γίνεται πριν από την τελετή του γάμου. Δύο υποψήφιοι, για τους οποίους η ειδική μηχανή θα δώσει ένα ποσοστόν 70-100 μπορούν άφοβα να μπουν στην εκκλησία. Σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις θα βρουν την ευτυχία στο γάμο. «Αν η μηχανή δώσει ποσοστόν 50-69, καλά θα κάνουν να ξανασκεφθούν αν θα μπειν στην εκκλησία ή όχι. «Αν, όμως, δώσει ποσοστόν κάτω από 50, τότε, λέγει ο Αμερικανός επιστήμων, πρέπει να επεμβαίνει το κράτος και ν' απαγορεύει στους υποψηφίους συζύγους να κάμουν ένα ατόπημα, που και αυτούς θα βλάψει, αλλά και γενικότερα κοινωνικά δρώμενα μπορεί να προκαλέσει».

«Ενας άλλος Αμερικανός επιστήμων, ο δόκτωρ Μπένετ, παρουσίασε τελευταία στην Αμερικανική Έταιρία Ψυχολογίας μία έκθεση σχετικά με μία έρευνά του που αφορούσε το αν μπορούν να προβλεφθούν οι πιθανότητες γάμου που έχει μία νέα».

Ο δόκτωρ Μπένετ έκανε την έρευνά του μεταξύ κοριτσιών που είχαν αποφοιτήσει από ανώτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα πριν από 4-10 χρόνια, παίρνοντας ως βάση τις σχολικές επιδόσεις τους καθώς και διάφορες άλλες ειδικές εξετάσεις για την εξακριβώσι της ευφροσύνης, της επιδεξιότητας κλπ.

Το συμπέρασμα του είναι ότι όλα αυτά τα στοιχεία δεν παρέχουν καμιά ένδειξη για τη μελλοντική τύχη μιας νέας και φαίνεται, μάλιστα, ότι, στο ζήτημα της αποκαταστάσεως, δεν έχουν καμιά σχεδόν επίδραση.

«Μπορούμε να συμπεράνουμε, γράφει, ότι η δημοφιλής και τετραπέρατη κατανή δεν έχει μεγαλύτερες πιθανότητες να βρει ένα σύζυγο από την έπιση όμορφη, αλλ' ηλικία ξανθούλα. Κι' αυτό ισχύει επίσης για τη μελαχροινή με μαύρα μάτια ή την κοκκινομάλλα».

—Γιατί ο κύριος, Καϊτούλα, δεν κρεμάει το καπέλλο του στην κρεμάστρα, αλλά το δάλε μεροστά στην κλειδαρότρυπα;...

—Κύττα με μία στιγμή, Κικίτσα, κι' ας εξακολουθήσουμε το δρόμο μας!

—«Αδικά ψάχνεις εκεί πέρα! Έδώ και λίγη ώρα έφαξε η μαμά!»

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Κρέμα για το ξεμακιγιάρισμα

Μία καλή συνταγή είναι η εξής: Λιώστε σε ήρεμη φωτιά μέσα σε μία μικρή κατσαρόλα: 20 γραμμάρια καθαρής βαζελίνης και 9 γραμμάρια κηρού μελισσών. Σ' ένα άλλο δοχείο θα βάζετε 30 γραμμάρια διλιωμένο άνθρακα και 1 γραμμάριο βορικού οξέος και θα τα ζεσταίνετε σε «μπαίν-μαρί».

Κατόπιν θα ρίξετε σιγά-σιγά αυτή τη διάλυση μέσα στο πρώτο μίγμα και θα τα ανακατέψετε ως που να σχηματίσουν μία ομοιογενή μάζα.

Θρεπτική κρέμα

Λιώστε σε ήρεμη φωτιά: 20 γραμ. λανολίνη, 5 γραμμάρια κηρού μελισσών, 40 γραμμάρια αμυγδαλόλαδο, 2 γραμμάρια λεκιθίνης. Θα ρίξετε κατόπιν σ' αυτά 33 γραμ. διλιωμένο άνθρακα, που θα τόχετε ζεσταίνει προηγουμένως και θ' ανακατέψετε προσεκτικά αυτό το μίγμα.

Έναντιον της ροδόδους άκμης

Λιώστε μαζί σε «μπαίν-μαρί»: Κηρό μελισσών 10 γραμ. Λανολίνη 35 » Αμυγδαλέλαιο 20 » Λεκιθίνη 10 » Θα προσθέσετε, ενώ ταυτόχρονα θα ανακατεύετε συνεχώς το μίγμα: νερό χαμομηλι και μία πρέζα βόρακα.

Για τις χιονίστρες

Κάνετε πρωί και βράδυ επαλειψεις με την ακόλουθη αλοιφή: Βενζοϊκό οξύ 0,25 γραμ. Ξενοφόρμ 1,50 » Οξείδιο ψευδαργύρου 1 » Βάμμα βενζόνης 2,50 » Έσσανς δενδρολίανου σταγόνες

Για τα σκακισμάτα του δέρματος: Χυμός από μαρούλι 50 γραμ. Άγνη γλυκερίνη 20 » Βάμμα βενζόνης 10 » Σαλιλικό οξύ 8 »

Για να τονώσετε τους μύς του σώματος

Κάνετε συχνά εντριβές με το ακόλουθο παρυσκείασμα: Καμφορόχο ελαίο 50 γραμ. Ξύδι από κρασί 60 » Υδωρ κολώνιας 70 βαθμών 50 » Μαγειρικό αλάτι 20 » Έσσανς λεβάντας 5 »

Για το καθάρισμα των χειρών

Οι μαυροδερές κηλίδες που σχηματίζονται στα χέρια έπειτα από το καθάρισμα χορταρίκων κτλ, καθαρίζουν άμεσα, αν τις τρίψετε με λεμόνι στο οποίο θα προσθέσετε και λίγο μαγειρικό αλάτι.

Τα τσάφλια των αυγών στη μπουγάδα

Μην πετάτε τα τσάφλια των αυγών που καταναλώσατε στο σπίτι. Αν τα φυλάξετε σε μία σακούλα, θα σας χρησιμεύσουν κατόπιν για τη μπουγάδα σας. Τα άσπαστρα (ιδίως παίρνουν μία εξαιρετική λευκότητα, αν βυθίσετε ένα σακούλακι με τσάφλια αυγών μέσα στο νερό της αλυσίτσας.

Το γυάλισμα της δερμάτινης βαλίτσας

Για να καθαρίσετε τις δερμάτινες βαλίτσες και να τις κάμνε να γυαλίζουν, τρίψτε τις με ένα άσπαστρο αυγού που θα το χτυπήσετε προηγουμένως.

Μερικές συμβουλές για τις νοικοκυρές

★ Αν τα χέρια σας ιδρώνουν, τρίψτε τα δύο φορές την εβδομάδα με χονδρό αλάτι. Τα αποτελέσματα θα σας καταπλήξουν.

★ Όταν λούζεσθε, προσθέστε στο τελευταίο νερό με το οποίο ξεπλένετε τα μαλλιά σας δύο κουταλάκια ξύδι. Με τον τρόπο αυτό θα τα κάμνε να γυαλίζουν.

★ Αν έχετε μαύρα σημάδια στο πρόσωπο, τρίψτε τα συχνά με ένα κομματάκι ταμάτα.

★ Για να κάμνε απαλό το δέρμα των χειρών σας, αναμίξτε χυμό τομάτας και ανθόνερο σε ίσα μέρη. Θα προσθέσετε σ' αυτά μία πρέζα αλάτι. Μ' αυτό το μίγμα θα πλένετε κάθε πρωί τα χέρια σας.

★ Αν πάσατε με τα χέρια σας μια πολύ ζεστή κατσαρόλα ή αν έπεσε πάνω σας καυτό νερό, πουδρινοθήτε άμεσα με σόδα. Θα σας τσούξει λιγάκι στην αρχή, αλλά θα προλάβει το έγκαυμα.

ΜΑΡΙ-ΚΛΑΙΡ

Η ανάπτυξη του εγκεφάλου

Οι περιεργες αντανάκλαστικές κινήσεις του

ΤΗ στιγμή που το παιδάκι έρχεται στον κόσμο τα περισσότερα όργανά του είναι τελείως σχηματισμένα. Εξαιρεί αποτελεί μόνο το νευρικό σύστημα, που είναι ακόμη ατελές. Η εξέλιξή του συνεχίζεται κατά την παιδική και εφηβική ηλικία και συμπληρώνεται πολύ αργότερα.

Ο έγκέφαλος στο νεογέννητο βρέφος είναι εξαιρετικά όγκωδης σχετικά με το υπόλοιπο σώμα του. Ζυγίζει 320 περίπου γραμμάρια. Αλλά το βάρος του αυξάνει συνεχώς και φτάνει τα 600 γραμμάρια στο τέλος του πρώτου χρόνου, για να περάσει στα 900, στο τέλος του τεταρτού. Από τη στιγμή αυτή, η αύξηση συνεχίζεται, αλλά με βραδύτατο ρυθμό, ως που ο έγκέφαλος αποχτά το οριστικό βάρος του, που κυμαίνεται γύρω στα 1200—1400 γραμμάρια.

Αλλά το βάρος του εγκεφάλου δεν έχει τόση αξία, όσο ο βαθμός της εξέλιξης των κυττάρων του. Κι' η εξέλιξή αυτή ακολουθεί έναν ωρισμένο ρυθμό, που βρίσκεται σε άμεση σχέση με τη διανοητική ανάπτυξη του παιδιού.

Τα εξωτερικά κύτταρα, εκείνα που σχηματίζουν την καλούμενη «φαιά ουσία», όπου πιστεύεται ότι έχει την έδρα της η νόηση, υπάρχουν από τη στιγμή που γεννιέται το παιδί. Ο αριθμός τους δεν μπορεί ούτε ν' αυξηθεί, ούτε ν' μειωθεί στο μέλλον. Αν, λοιπόν, ο έγκέφαλος πάθαι κάποια βλάβη, εκείνα απ' αυτά που θα καταστραφούν, δεν πρόκειται να σχηματισθούν εκ νέου. Η εξαφάνισή τους θα είναι οριστική και θα διαρκέση

όσο και η ζωή του ατόμου. Αλλά το κύτταρο αυτό, μ' όλο που υπάρχουν από τη στιγμή που γεννιέται το παιδί, είναι ακόμη ήπιελη και δεν έχουν σαφώς καθορισμένα όρια. Η εξέλιξή τους θα συμπληρωθεί, όταν το παιδί ενηλικιωθεί.

Η γενική διαμόρφωσις του εγκεφάλου, αντίθετα, οριστικοποιείται από τον τέταρτο μήνα. Στο τέλος του πρώτου έτους καθένα από τα μέρη του έχει τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του. Αλλ' η εξέλιξή τους όπως και των κυττάρων που τα αποτελούν, θα συνεχισθεί και πέραν από την εφηβεία.

Τον ίδιο ρυθμό ακολουθεί και η εξέλιξή του νευρικού συστήματος, που βρίσκεται σε άμεση εξάρτησι από τον έγκέφαλο.

Αλλ' από το νευρικό σύστημα εξαρτάται, ως γνωστόν, η ανάπτυξη των μυών. Και οι μύς θα ακολουθήσουν, λοιπόν, το ρυθμό της εξέλιξης τους.

Στο νεογέννητο βρέφος, τα μέλη βρίσκονται σε κατάσταση συνεχούς συστολής. Οι κινήσεις του μοιάζουν σαν κολλημένες στους μηρούς και οι πηγές των χειρών του είναι γυρισμένες προς το μέρος των βραχιόνων. Αν θελήσουμε να τεκνώσουμε τις κινήσεις ή τους πηγές, θα συναντήσουμε κάποια αντίσταση. Έπειτα από μία στιγμή, άλλωστε, θα ξαναγυρίσουν στην αρχική τους θέση, σαν να τους τραβούσε προς τα μέσα κάποιο ελάνθριο.

Οι κινήσεις του βρέφους είναι, έξ' άλλου, άργες και δεν βρίσκονται σε συνάσθησιν μεταξύ τους.

Στην ηλικία αυτή, έξ' αιτίας της ατελείας

- 1) Στο έμβρυο των 3½ μηνών, ο έγκέφαλος υπέρχει, αλλ, είναι ασχημάτιστος ακόμη και ζυγίζει μόνο 40 γραμμάρια. 2) Στο νεογέννητο βρέφος, ο έγκέφαλος είναι ακόμη πολύ ατελής και έχει ελάχιστες έλικες, που θεωρούνται, ως γνωστόν, η έδρα της νοήσεως. Ζυγίζει δέ τότε 320 γραμμάρια. 3) Στα 4 χρόνια, ο έγκέφαλος παρουσιάζει αξιόλογη ανάπτυξη και έχει πλουτισθεί με σημαντικό αριθμό έλικων. Ζυγίζει τότε 900 περίπου γραμμάρια. 4) Στα 16 περίπου χρόνια ο έγκέφαλος αποχτά το οριστικό βάρος του, που κυμαίνεται γύρω στα 1.200 γραμμάρια.

ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ

ανάπτυξως του νευρικού του συστήματος, η ευαισθησία του είναι σχεδόν ανύπαρκτη.

Στους έξη μήνες, όμως, τα μέλη του αρχίζουν να τεκνώονται και στους όχτώ ή προηγούμενη άκαμψία του εξαφανίζεται τελείως. Στους δέκα μήνες το βρέφος είναι σε θέση να συνδυάζει τις κινήσεις των μελών του και κάνει τα πρώτα βήματα.

Ευνέτε έλαφρά με το νύχι σας το πέλμα του ποδιού του βρέφους, για να δέτε αν είναι σε θέση ν' συνδυάζει τις κινήσεις των μελών του...

Να ένα απλό πείραμα που θα σας έπιτρέψει να καταλάβετε αν το βρέφος είναι σε θέση να συνδυάζει τις κινήσεις των μελών του: Έστε έλαφρά με το νύχι σας ή με την άκρη μιας καρφίτσας το πέλμα του ποδιού του. Αν το ίδετε να τεκνώνη προς τα πλάγια τα δάκτυλα, αυτό σημαίνει, ότι το παιδάκι δεν έφθασε στο σημείο που θα του έπιτρέψει να κάμνη αυτό το συνδυασμό. Αν, αντίθετα, συστείλη προς τα μέσα τα δάκτυλά του, αυτό σημαίνει ότι μπορεί να συνδυάζει τις κινήσεις του.

Μεταξύ τώρα του ενός και των τριών χρόνων μπορούμε να κινήσουμε τα μέλη του νηπίου προς όλες τις διευθύνσεις, χωρίς να συναντήσουμε καμιά σχεδόν αντίσταση.

Κατά την περίοδο αυτή παρατηρείται ένα περίεργο φαινόμενο συμμετρίας. «Αν το παιδάκι κινήσει το ένα του χέρι, κάμνη αυτόματα την ίδια κίνηση και με το άλλο. Κάποτε, μάλιστα κάμνη ανάλογες κινήσεις και με τα πόδια. Τα χέρια και τα πόδια του βρίσκονται, δηλαδή, σε μία σχέση αμοιβαίας εξάρτησεως. Αυτό οφείλεται στην ατελή ανάπτυξη του εγκεφάλου, που δεν είναι σε θέση να ξεχωρίσει με τρόπο σαφή τις διαταγές που δίνει στα τέσσερα άκρα».

Όλοι έξέρουμε, τέλος, ότι το μικρό παιδί δεν μπορεί να μείνη τελείως ήσυχο. Αυτό οφείλεται στο ότι το νευρικό του σύστημα είναι ακόμη ατελές και δεν μπορεί ν' υπεβαρύνει στον έγκέφαλο.

Η ατελής διαμόρφωσις του νευρικού συστήματος κάμνη επίσης τις ασθένειες των παιδιών να μείνη τελείως ήσυχο. Αυτό οφείλεται στο ότι το νευρικό του σύστημα είναι ακόμη ατελές και δεν μπορεί ν' υπεβαρύνει στον έγκέφαλο.

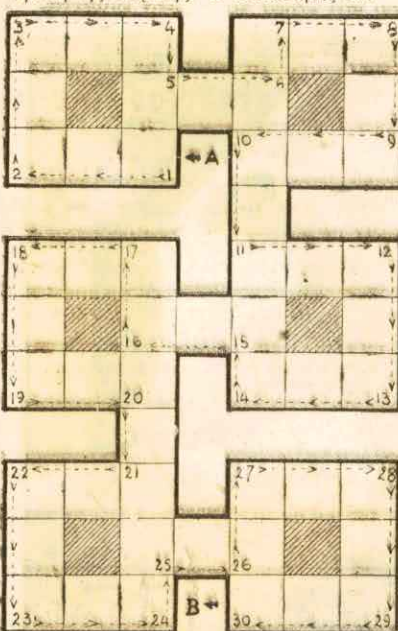
Οι ασθένειες του εγκεφάλου, κι' των μηνίγγων (δέξα μηνιγγίτις, πολιομυελίτις, έγκεφαλίτις κτλ.) είναι, έξ' άλλου, συχνότερες σ' αυτά.

ΠΑΙΓΝΙΑ

Συλλαβικό σταυρόλεξο (Νέου τύπου)

Το σταυρόλεξο αυτό θα το συμπληρώσετε με διούλλαδες και τριούλλαδες λέξεις συσχετισμένες κατά τρόπον ώστε η τελευταία συλλαβή της μιας να είναι η πρώτη της επομένης. Η τοποθέτηση των

συλλαβών ακολουθεί την σειρά που καθορίζουν οι αριθμοί και που δείχνει η γραμμή με στιγμές.

- Ίδου τώρα η εξήγηση των λέξεων, που ξεκινούν από το σημείο «Α» για να καταλήξουν στο «Β».
- 1-2) Μπαχαρικό.
 - 2-3) Δοξαμένη ελληνική τάξ-αρχία.
 - 3-4) Γαλλική λουτροπόλη.
 - 4-5) Συγχρόνως.
 - 5-6) Η πρωτεύουσα συμπλεγμάτων νήσων του Ειρηνικού.
 - 6-7) Γόνιση της αρχαιότητας.
 - 7-8) Διηγουμαι.
 - 8-9) Ηρώς των Σαίξπηρ.
 - 9-10) Φτηνό φαγητό.
 - 10-11) Φημισμένη για τα πούρα της.
 - 11-12) Νύμφη των πηγών.
 - 12-13) Υπερβολικά οπλισμένος.
 - 13-14) Δεν χάνει δεξίωσι και γι-ορτή.
 - 14-15) Εορτάζει την 1ην Νοεμβρίου.
 - 15-16) Προϊόν της Χίου.
 - 16-17) Έτσι μας προσφέρονται πολ-λά φάρμακα (ένικ).
 - 17-18) Ανατολίτικο φαγητό.
 - 18-19) Γαλλικό δοχείο.
 - 19-20) Ο νόμος την τιμωρεί.
 - 20-21) Ηπειρος.
 - 21-22) Θα έπρεπε να ενώνω όλους τους ανθρώπους.
 - 22-23) Άλμα.
 - 23-24) Ηρώς των «Αθλών».
 - 24-25) Βουνό της Θεσσαλίας.
 - 25-26) Αλλαντικό.
 - 26-27) Αριθμητικό.
 - 27-28) Η γεύση αντίλαμάνεται α-μέσως την έλλειψή του.
 - 28-29) Ουδέν.
 - 29-30) Κέντρον.

K. N. ΝΙΚ.

Απρέεπτο

Ένας πατέρας έχει δύο φορές δύο ζευγάρια δίδμων. Ποσα είναι όλα τα παιδιά του;

Σε 10 δευτερόλεπτα

Ποσο μας κάνει δεκα χιλιάδες τοις εκατό της μιας δραχμής; Απαντήστε σε 10 δευτερόλεπτα.

Το αυτοκίνητο

Ένα αυτοκίνητο τρέχει σ' ένα δρόμο με σταθερή ταχύτητα. Περνάει από μια χιλιομετρική στήλη, που γράφει πάνω Ξ-αν αριθμό διηγήριο. Μετά μια ώρα ακριβώς, φθάνει σε άλλη χιλιομετρική στήλη, με αριθμό που αποτελείται από τα ίδια δύο ψηφία, αλλ' αντιστρόφως τοποθετημένα. Επειτα από μια ώρα και

πάλι, φθάνει σε μια στήλη με τριψήφιο αριθμό, που είναι σαν τον πρώτο διηγήριο αλλά μ' ένα μηδενικό ανάμεσα στα δύο ψηφία. Τι αριθμούς έγραφαν οι τρεις στήλες και πόση ταχύτητα έχει τ' αυτοκίνητο;

Οι ηλικίες τους

— Πόσων χρονών είναι ο αδελφός σας; ρώτησαν κάποιον.
Κι' εκείνος απάντησε:
— Τα δύο τρίτα της ηλικίας του είναι ίσα με τα πέντε δωδεκάτα της δικής μου. Κι' εγώ είμαι μεγαλύτερος του κατά 9 χρόνια.
Πόσων ετών ήταν ο καθένας τους;

Ερωτήσεις

- 1) Ποιά πόλεις εξέγει τα περισσότερα άρσενικά φυσικά;
- 2) Η κολντρεμ αυξάνει την τριχοφυία στο πρόσωπο;
- 3) Πότε κι' από ποιόν εστάλη το πρώτο τηλεγράφημα με ασύρματο πάνω απ' τον Ατλαντικό;
- 4) Από πού πήρε την ονομασία του το λονδίνο;
- 5) Οι πιθήκοι έχουν τρίχωμα κα τσαρό;
- 6) Υπήρχε ποτέ μια ξηρά, που συνέδεε την Αλάσκα και την Ασία;

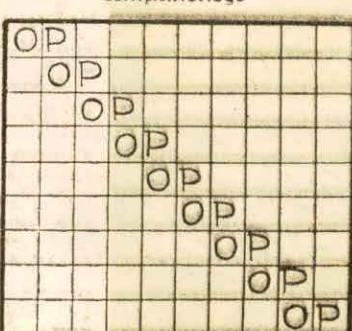
Η φωτογραφία

Εξετάζετε τη φωτογραφία (πόσα) ενός σιδηροδρομικού, που βαδίζει τη νύχτα δίπλα στις γραμμές του σιδηροδρομίου ταλαντευόμενος ένα φανάρι. Στη φωτογραφία, το φως του φαναριού φαίνεται σαν μια σειρά από μικρές φωτεινές ταινίες. Η φωτογραφία τραβήχθηκε με τη μηχανή γυρισμένη προς το νύκτο. Το σώμα του ανθρώπου δεν διακρίνεται, ξέρετε όμως ήδη ότι πρόκειται για άριστο χέρι. Όταν τραβήχθηκε η φωτογραφία, ο σιδηροδρομικός περπατούσε προς την ανατολή ή προς τη δύση;

Τά αλγεα

Πέντε κύριοι — ας τους ονομάσουμε με τα γράμματα Α, Β, Γ, Δ και Ε — έχουν από ένα αλογό ιπποδρομίων ο καθένας. Τελειώτικα λοιπόν, έκαμαν μια σειρά από πέντε δοκιμαστικές κούρσες, στις οποίες καθένας τους ήπνευσε εκ περιτροπής και τα πέντε αλογα. Το αλόγο που ήπνευσε ο Α την πρώτη μέρα, το ήπνευσε ο Ε τη δεύτερη και ο Δ την τρίτη. Το αλόγο που ήπνευσε ο Β την πρώτη μέρα, το ήπνευσε ο Α τη δεύτερη και ο Γ την τέ-
ταρτη. Ο Α ήπνευσε την πρώτη μέρα το αλόγο του Α, και ο Ε του Β. Την τρίτη μέρα, ο Γ ήπνευσε το αλόγο του Β. Την πέμπτη και τελευταία μέρα, κάθε ιδιο-κτήτης ήπνευσε το δικό του αλόγο.
Ποιανού το αλόγο ήπνευσε ο Δ την τε-
τάρτη μέρα;

Κλιμακώλεξο

Μέσα στην κάθε σειρά του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε, οριζοντίως, μια λέξη των δέκα γραμμάτων, που ν' ανταποκρίνεται στην αντίστοιχη εξήγη-
ση, που σας δίνουμε παρά κάτω. Η συλ-
λαβή «ΟΡ» θα μετατεθεί κλιμακώτα, δ-
ως δείχνει το σχέδιο μας.

- 1) Ένοστικτον.
- 2) Μελέτη της μορφής των δντων.
- 3) Όμοιος.
- 4) Παρακίνησις.
- 5) Κουραστικός δρόμος.
- 6) Παραφορτωμένος.
- 7) Καταργεί την ελευθερία.
- 8) Προκαλούν τον θάνατο.
- 9) Κάνει τον κινηματογράφο πιο ζνδι-
αφέροντα.

Γ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Οι λύσεις στη σελ. 62

Το μέταλλο που στοίχιζε ΠΕΝΤΑΠΛΑΣΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ

Ένα είδος χάλυβος μ' εξαιρετικές ιδιότητες

Χάρης σε μια μικρή εξερευνητική αποστολή, που βρήκε ένα ορυκτό μαύρου χρώματος πάνω στα βουνά του Περού, μια μέρα του 1906, η αμερικανική βιομη-
χανία αυτοκινήτων σημείωσε μια αλματώδη πρόοδο.
Επίσης πραγματοποιήθηκαν ένα πλήθος άλλων τεχνι-
κών «θαυμάτων» του σημερινού κόσμου: μηχανές αε-
ριοπροωθήσεως, τσάινα με ταχύτητα 130 χιλιόμε-
τρων, χαλύβδινα εργαλεία που γίνονται στερεώτερα ό-
ταν έρυνθροπυρώνονται παρά όταν είναι κρύα, κλπ.

Γιατί το ορυκτό αυτό περιείχε, σε μεγάλη αναλογία, βανάδιον — ένα μέταλλο που ήταν τότε το σπανιότε-
ρο του κόσμου και που στοίχιζε 10.000 δολάρια το
κιλό, πενταπλάσια δηλαδή απ' το χρυσάφι!

Δυό Αμερικανοί γεωλόγοι είχαν σταλή τότε στο
Περού για μεταλλευτικές έρευνες. Με τη συνεργασία
λοιπόν δυό Περουβιανών συνεδελφών τους, ανακάλυ-
ψαν ένα πλουσιώτατο κοιτάσμα βανადίου.

Σήμερα, χάρις στο βανάδιον, τα αμερικανικά χα-
λυβουργεία παράγουν ποιότητας χάλυβος με εξαιρε-
τικά προσόντα, τις καλύτερες του κόσμου για την κα-
τασκευή ενοαλείων που θερμαίνονται πολύ κατά τη
χρήσι τους.

Η κυριότερη ιδιότης αυτού του «βανADIOΧΑΛΥΒΟΣ»
είναι η μεγάλη σκληρότης του. Το 1911, κάποιος πε-
λάτης παρήγγειλε σ' ένα κυτήριο διάφορα αντικείμενα
από τέτοιο χάλυβα. Δεν υπήρχε, τότε αρκετή πείρα
στη χρήση αυτού του μετάλλου. Αφού λοιπόν τα αν-
τικείμενα βγήκαν από τα καλούπια, ένας εργάτης πή-
ρε ένα βαρύ σφυρί, για να σπάσει τις μικρές ανωμαλί-
ες (γρέζα) που είχαν μείνει πάνω τους.

Συνήθως, ένα -δυό σφυροκοπήματα αρκούσαν γι'
αυτό. Ο εργάτης όμως κατάφερε 40 χτυπήματα με
το σφυρί, χωρίς να κατορθώσει τίποτε. Στο τέλος,
φώναξε τον αρχιεργάτη. Πήρε κι' εκείνος το σφυρί κι'
έδωσε μ' αυτό άλλα 150 δυνατά χτυπήματα. Τίπο-
τε και πάλι!

Τελικά, χρειάστηκε να χρησιμοποιηθ' ένα ειδικό
πριόνι, για ν' αφαιρεθούν αυτές οι ανωμαλίες. Γιατί ο
σκληρότατος βανADIOΧΑΛΥΒΗ ήταν αδύνατο να σπάσει
με το σφυρί.

Την ίδια περίπου εποχή, δοκιμάσθηκε για πρώτη
φορά ένα ξυράφι από βανADIOΧΑΛΥΒΑ. Ευρίσθηκαν
λοιπόν μ' αυτό 605 άνθρωποι μέσα σε 46 μέρες, χω-
ρίς να χρειασθ' διόλου ακόνισμα!

Ράβδοι από βανADIOΧΑΛΥΒΑ, πάχους 5 πόντων, μπο-
ρεί να λυγισθούν στα δύο, χωρίς να σπάσουν. Οι κύ-
λινδροι των ατμομηχανών, αφότου άρχισαν να κατα-
σκευάζονται από βανADIOΧΑΛΥΒΑ, έχουν τετραπλάσια
διάρκεια από πριν.

Πρέπει δὲ να σημειωθ' ότι είναι ελαχίστη η ποσότης
του βανადίου, που προστίθεται στο χάλυβα για να
του δώση τις εξαιρετικές αυτές ιδιότητες.

Υπάρχουν επίσης και χάλυβες, που περιέχουν, εκ-
τός από το βανάδιον, και άλλες προσμίξεις: γαλίου,
νικελίου, μαγγανίου, μολυβδαίνιου, κλπ. Καθένας απ'
αυτούς έχει διαφορετικές ιδιότητες και προορίζεται
για ώρισμένους σκοπούς.

Όσο για την τελειοποίησι των αμερικανικών αυ-
τοκινήτων, για την οποία μιλήσαμε στην αρχή, έγινε
κατά τον έξης τρόπο: Περίπου τον ίδιο καιρό που
ανακαλύφθηκαν τα κοιτάσματα του Περού, ο περίφη-
μος βιομήχανος Χένρυ Φόρντ έτυχε να παρακολουθήσει
ένα αγώνα αυτοκινήτων, στη Φλωρίδα. Παρατήρησε
λοιπόν με έκπληξι ότι μερικά ευρωπαϊκά αυτοκίνητα ύ-
περείχαν πολύ σε ταχύτητα απ' τα δικά του. Όταν
συνέπεσε να τσακισθ' ένα απ' αυτά, ο Φόρντ πήρε
μέσα απ' τα συντρίμιά του μια βαλβίδα και από-
ρησε για τη στερεότητά την η ελαφρότητά της. Την
έδωσε τότε για νηική ανάλυσι και διαπίστωσε ότι το
μέταλλο της περιείχε λίγο βανάδιον. Από τότε λοι-
πόν, άρχισε κι' αυτός να μεταχειρίζεται τέτοιο χάλυ-
βα, κι' έτσι τα αυτοκίνητά του έγιναν πολύ ανώ-
τερα.

Τὰ πράγματα που στενεχωρουν τον Αϊχ

Απαντώντας σε μια αδιάκριτη ερώτησι ενός βου-
λευτού της Μινεσότα, ο Αϊζενχάουερ δήλωσε ότι έ-
κείνο που τον τρουάζει περισσότερο από τα νέα του
καθήκοντα είναι τα επίσημα γεύματα. Έρχεται κα-
τόπιν με τη σειρά οι συνομιλίες με τους δημοσιογρά-
φους, οι συνεργασίες με τους ειδικούς στατιστικούς
του Πενταγώνου και τελευταία από όλα... ο πόλεμος!

Η μεγάλη αγάπη

Το παρκμυθάκι σας

Μια φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας πρα-
ματευτής με τη γυναίκα του και τα δυό
ασθενικά παιδιά του. Οι δουλειές του πη-
γαναν για μερικά χρόνια πολύ καλά. Ξα-
φικά όμως άρχισε να ζημιώνεται από δώ,
να ζημιώνεται από εκεί, ώσπου έχασε όλη
του την περιουσία.
Ένα πρωί, στενεχωρημένος όπως ήταν,
λέει στη γυναίκα του:
— Προκοπή δεν μπορώ ναύρω εδώ! Α-
ποφάσισα να ξενητευτώ να μαζέψω παρά-
δες με τη δουλειά μου, για ναχουμε και
μεια καλά γεράματα και τα παιδιά μας ν'
αποκαταστήσουμε...

Κι' αλήθεια, ο πρματευτής έφυγε σε
μακρινή χώρα. Τα δυό παιδιά του, αναγ-
κάστηκαν τότε να πάνε να δουλέψουν σε
ένα χωράφι.

Ξαφικά όμως έπεσε άρρωστη από τον
καύμο της, η μάνα τους. Έτσι, το ένα
παιδί έμενε κοντά της για να την περιποι-
ήται.

Μια μέρα, όταν έγυοισε ο μεγάλος από
τη δουλειά του, είπε στο μικρό:

— Άδερφέ μου, οι παράδες που παίρ-
νω έρχονται ίσα-ίσα για το γιατρό και
τα φάρμακα της μάνας μας. Γι' αυτό σκέ-
φτηκα να με πιάς, και να με πουλήσης στην
αγορά για σκλάβο!...

— Όχι, θα πουλήσης έμένα του άπο-
κρίθηκε ο μικρός.

Με τα πολλά συμφώνησαν να πουλη-
θ' ο μεγάλος, που είχε αιτοχή, κι' ο μι-
κρός, με τους παράδες που θάπαιρνε να
φροντίξει τη μάνα του και τόν εαυτό του.

Πήγαν τότε τα δυό αδέρφια και της εί-
παν:

— Μητέρα, ο ένας από τους δυό μας
πρέπει να πάη να βρη τόν πατέρα μας.
Μας άφησε μικρούς σαν έφυγε, και τώρα,
που μεγαλώσαμε, μπορεί να μας χρειάζε-
ται...

— Άς γίνη το θέλημα του Θεού! άπο-
κρίθηκε η άρρωστη μάνα.

Και βάζοντας το χέρι της κάτω από το
μαξιλάρι, πήρε ένα σταυρολάκι και το
πέρασε στο λαιμό του μεγαλύτερου παιδιού
της, λέγοντάς του:

— Πήγαινε, παιδί μου και με την εύ-
χή μου να γυρίσης γρήγορα κοντά μας
μαζί με τόν πατέρα σου.

Την άλλη μέρα, τα δυό αδέρφια γυρίζαν
στους δρόμους, φωνάζοντας:

— Έδώ για πουλήμα το προκομμένο
σκλαβάκι!

Πλησίαζε να νυχτώση όταν είδαν στο
παράθυρο ενός πυργού έναν άσπρομάλλν
γεροντάκο, που τους φώναζε:

— Πόσο το προκομμένο σκλαβάκι;

— Ένα κόκκινο φλουριά! άποκρίθηκε
ο μικρός.

Ο γεροντάκος κατέθηκε τότε, ξεκλείδω-
σε τη σιδερένια πόρτα κι' άφου καλοκύττα-
σε το σκλαβάκι, πλήρωσε τα φλουριά και
ρώτησε:

— Τι τόν-ες έστ' το παιδί αυτό;

— Είπε: «Αφός μου, άπάντησε εκείνος.

— Ξέρε;... η άδερφική αγάπη είναι με-
γάλο αγαθό, του έπτε ο γεροντάκος. Για-
τί, λοιπόν, τόν πουλάς;

— Καλέ μου γέροντα, έπτε ο μικρός,
στόν κόσμο υπάρχουν ακόμα μια πιο με-
γάλη αγάπη. Τώρα όμως δεν μπορώ να
σου πώ, γιατί βιάζομαι...

Ο μικρός γύρισε στην άρρωστη και ο
γεροντάκος μπήκε σ' ένα καράβι μαζί με
το σκλαβάκι να πάη σε ιαζίδι μακρινό.

Το παράπονο της κούκλας

Το πειρηματάκι σας

Η κουνκλίτσα της βιτοίνας
μια σκέψι μόνο κάνει:
«Τι βρίσκειται ακόμα
με μεταξωτό φουστάνι.
«Τι κακό κι' αυτό μεγάλο,
να μην έχω τί να βάλω!
Έξω κρύο, λέφτελι χιόνι
που το καθετί παγώνει,
κι' εγώ βρίσκομαι ακόμα
— άχ! πώς να το πη το στόμα,
και ο νους πώς να το βάνη; —
με μεταξωτό φουστάνι!...»
Σε παρακαλώ, Θεούλη,
ας βρεθ' κάποιον μικρούλι,
έναν Ντόντος, μία Λίτσα,
ν' αγοράση την κουνκλίτσα
να την ντύση με παλτό,
χειμαντίτικο, ξεστό,
και αμέσως να της βγάνη
το μεταξωτό φουστάνι.

ΣΤΕΛΛΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ

Στην αρχή το ταξίδι τους πηγαινε κα-
λά. Ξαφικά όμως ο ούρανός συννέφισε, η
θάλασσα μαύροσε και έγιναν κύματα τίνα-
ξαν, σαν κορυδοτσουφλο το καράβι πάνω
σε βράχους.

Το σκλαβάκι ήταν γανίωμενο στο κα-
τάρτι και πάλευε με τα κύματα. Ένα δελ-
φίνι βγήκε τότε μπροστά του και του
είπε:

— Μην φοβάσαι! Έγώ θ' σε σώσω!...

Κι' άφου φορτώθηκε το παιδί στη σάχι
του, τάρωσε με άπιστητη γρηγοράδα και
τ' άκούμπησε στην ξηρά.

Εκεί όμως παρουσιάσθηκαν θεόρατα
καθούρια που ήταν έτοιμα με τις δαγκάνες
τους να χυμίσουν κατά πάνω του. Το παιδί
τράμαξε μα ο πρώτος καθούρας του έπτε:

— Μην φοβάσαι! Εμείς θα σε σώσω-
με!...

Κι' άφου τόν έσυραν πέσ' από την αμ-
μουδιά, πήγαν και τόν παρατήσαν σ' ένα
σταυροδρόμι.

Σε λίγη ώρα πέρασε από κεί ένας πλού-
σιος έμπορος. Είπε το παλληκάρι βρεγμέ-
νο, κορσασμένο, το συμπόνεσε και πρόστα-
ξε να το φέρουν στο σπίτι του.

Εκεί οι δούλοι έδωσαν στο παιδί ν' αλ-
λάξη ρούχα, κι' ο έμπορος αντίκρισε να
λάμπη στο στήθος του ένας σταυρός.

— Μπα! Τι είν' αυτό, ρώτησε.

— Η μάνα μου μου το φόρεσε, άποκρί-
θηκε το παιδί και του διηγήθηκε όλη την
ιστορία του.

Δάκρυα γέμισαν τότε τα μάτια του έμ-
πορου, που αναγνώρισε το παιδί του.

Την άλλη μέρα, πήρε αμέσως τα πλού-
τη του ναλινεσε καράβι και γύρισαν στην
πατρίδα τους.

Εκεί έξω από το σπίτι τους καθόταν
ο άσπρομάλλνς γεροντάκος. Το παιδί άπό-
ρησε που τόν είδε, γιατί φωνάζεταν ότι
θα τόν είχαν παρασυρεί τα κύματα. Τόν
πήρε λοιπόν μέσα, τόν κάθισε στο τραπέζι,
και μαζί με τους γονείς του και τόν αδελφό
τον γιόρτασε με χαρές και με τραγούδια
τόν γυρισμό του πατέρα. Φεύγοντας κατό-
πιν ο γεροντάκος τους έπτε:

— Η αγάπη των παιδιών για τους γο-
νείς είναι η πιο μεγάλη αγάπη που υπάρ-
χει στον κόσμο!...

Κι' από τόν ήμερα εκείνη δεν τόν ξανα-
είδαν πιά.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ένα σοφό κορίτσι

Η ιστοριούλα σας

Η Μαρίκα ξεφυλλίζει το έγκυκλοπαιδι-
κό λεξικό. Στο ψηφίο Θ διαβάζει στην τύ-
χη: «Θεοδόσιος ο μέγας, 379—395.»
Ο αδελφός της, ένα αγοράκι όχτώ χρο-
νών, που την παρακολουθεί μ' ενδιαφέρον,
ρωτάει:

— Μαρίκα, τί θέλει να πη αυτός ο ά-
ριθμός που έχει στο τέλος;

— Κουτέ του άπαντάει η αδελφή του.
Τί ερώτησι-είν' αυτή; Είναι ο αριθμός του
τηλεφώνου του!...

MIKY-MAOYΣ

Χιοούμορ

Για ννάκης: «Ωστε ο Πίπης σε έπτε γά-
δαρο;

Γιώργος: Ναι.
Γιάννης: Και δεν τούκανες τίποτε;
Γιώργος: Όχι.
Γιάννης: Κρίμα σ' έσένα! Να μου-
λεγε έμένα τέτοιο λόγο θα τόν έπιανα στις
κλωτσίες και με τα δυό μου πόδια.
Γιώργος: Έ, βέβαια, αυτό για σένα
είναι φυσικότατο!

Μπροστά στον Μιχαλάκη μιλούν για το ναυ-
αγίο ενός βαποριού που είχε δύναμι τετρα-
κοσίων ίππων.

Κι' ο Μιχαλάκης συγκινημένος:
— Τα καύμενα τά αλογα! Πινίγχαν και τά
τετρακόσια;

Η οικογένεια έχει έναν προσκαλεσμένο στο
τραπέζι.

— Ελεντίτσα, ρωτάει η οικοδέσποινα τη μι-
κρή κόρη της, γιατί δεν έβαλες μαχαίρι και
πέρυσι στον κύριο Γιώργο, που θα φαν μαζί
μας σήμερα;

— Νόμισα πως δεν του χρειάζεται, μαμά, ά-
πάντησε η μικρή, γιατί σ' άκουσα που έλε-
γες στο μπαμπά ότι ο κύριος Γιώργος τρώει
σαν γουρούι!...

Ο νεαρός φοιτητής τηλεγραφεί στη μητέ-
ρα του:

«Έδώσα, έξετάσεις. Στόπ. Απερρίφην
Στόπ. Προετοιμάσατε πατέρα».

Η μητέρα του του άπαντά:

«Πατέρας έτοιμος να σου τις βρέξη. Στόπ
Έτοιμάσου και συ».

Νίτσα, ξέρεις γιατί η κόπη αυτή έχει
μαύρα φτερά;

— Όχι.
— Κουτή! Γιατί πέθανε το παιδάκι της.

Ο δάσκαλος σ' ά διαβρή-
κη: «Και τώρα... έκατό φορές!
«Δεν θα έ... έκατω ποτέ πιά!...»

Ο Διεθνής Στίβος

Ο ΜΑΡΤΙΑΝΟ ΠΛΟΥΤΙΖΕΙ ΜΕ ΤΙΣ ΠΥΓΜΑΧΙΚΕΣ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ

Ο αγών του με τον Γουώλκοτ θα γίνει πιθανώς τον Ιούνιο και θα αποδόση περί τα 2.000.000 δολάρια!!

Ο Ρόκυ Μαρτιάνο κατέκτησε τους διεθνείς πυγμαχικούς κύκλους με τον εξαιρετικό χαρακτήρα του και την ύπεροχη πυγμαχική του τεχνική.

Από την ημέρα που νίκησε το λεβεντόγερο Τζέρεμι Τζος Γουώλκοτ, το νέγρο πρωταθλητή του κόσμου βαρέων βαρών, δεν άλλαξε τίποτε από τις συνήθειές του.

Συνεχίζει, όπως πάντα, να πηγαίνει στο προπονητήριό του και εκεί να παρακολουθεί τα νέα πυγμαχικά φαινόμενα. Τρέχει κατόπι στην άποδοιότητα και με την ειδική γυμναστική στολή πηγαίνει στο αθλητήριο για την καθημερινή του εκπαίδευση.

Αρκετά αν έχει άρνηση ή γρηγοράει αγωνιστική δοκιμασία, ο Μαρτιάνο δεν παραλείπει ούτε μια ημέρα, εκτός της Κυριακής, που να μην πάει να ξεμουδιάσει με γυμναστική και «πυγμαχικές ασκήσεις».

Φίλοι και άγνωστοι θαυμαστές του τον παρακολουθούν στις καθημερινές αυτές εξασκήσεις, που με ζήλο και ενθουσιασμό, «Αλλοι έχουν αυτογράφα. Άλλοι έχουν διαβίβα να τον εγγύουν στα στίβαρά του χέρια, πιστεύοντας πως έτσι θα κερδίσουν δύναμη... Άλλοι τέλος στέκουν μακριά και παρακολουθούν κάθε του κίνηση. Μελετούν τις ασκήσεις του, τα πυγμαχικά του κόλπα, την πυγμαχική του τεχνική, τη δύναμη των χεριών του στον πυγμαχικό σάκο ή την άντοχό του στο σπορνάκι, που φαίνεται πως είναι τρομερή.

Χαμογελαστός ο Μαρτιάνο, άλλ' ατάραχος εκτελεί το καθημερινό του πρόγραμμα χωρίς να νοιάζεται για τις εκδηλώσεις. Όταν καιμιά φορά οι θαυμαστές του ξεσπάνε σε

ένθουσιώδη χειροκροτήματα γοητευμένοι από την εκτέλεση κανονικών εντυπωσιακών πυγμαχικών κόλπου, ο Μαρτιάνο μειδώντας σηκώνει τα χέρια και ενώνοντας τα χαιρέτα κατά τον γνωστό πυγμαχικό τρόπο.

Ο μελλοντικός αγώνας του Ρόκυ Μαρτιάνο προκαλεί τα ζωηρά σχόλια των αθλητικογράφων και των φιλάθλων.

Ο Γουώλκοτ ζήτησε «ρεβάνς» μετά το περίφημο νύκτου αγώνα δέκατο τρίτο γύρο. Η δέ «Αμερικανική Πυγμαχική Όμοσπονδία βοήθησε την προσπάθεια του Γουώλκοτ να επιτύχει επαναληπτικό αγώνα με τον Μαρτιάνο κατατάσσοντας τον πρώτο διεκδικητή του παγκοσμίου τίτλου των βαρέων βαρών.

Συζητείται λοιπόν τώρα πότε θα γίνει, επαναληπτικός αγώνας. Τον Απρίλιο, τον Ιούνιο ή τον Σεπτέμβριο; Σε κλειστό αγωνιστικό χώρο ή στο ύπαιθρο;

Ο «Αλ Ουέιλλ, μάνατζερ του Μαρτιάνο, δήλωσε, πως ο αγώνας πρέπει να αναβληθεί για τον Ιούνιο. Έτσι θα μπορούσε να γίνει σε ύπαιθρο αγωνιστικό χώρο, για να αποδώσει εισπράξεις 1.500.000 δολλαρίων, χωρίς βέβαια τις έκτακτες αμοιβές των πυγμαχικών από τους σταθμούς τηλεόρασης και τους ραδιοφωνικούς σταθμούς.

Οι αθλητικογράφοι, υποστηρίζουν ο Ουέιλλ, δεν θα προφταίνουν να μεταφέρουν «φουρνιές» ολόκληρες φανατικών οπαδών του Ρόκυ από τις πολιτείες Μαϊν Νιού Χαμπσάιρ, Βέρμοντ, Μασσαχουσέτη, Ρόντ Άιλαντ και Κοννέκτικουτ, όπου ο Μαρτιάνο είχε εξαιρετικά δημοφιλή.

Ο πρόεδρος της Διεθνούς Πυγμαχικής Όμοσπονδίας κ. Τζιμ Νόρρις επιμένει να γίνει το Μάρτιο ή ούγκρουσι των δύο κολοσσών στο κλειστό στάδιο του Σικάγου. Ο γάμος όμως είναι μικρός για τόσο μεγάλη πυγμαχική συνάντηση. Εξ άλλου το δριμύ χειμωνιάτικο ψύχος δεν θα ευνοήσει μεγάλη συγκέντρωση πλήθους.

Ο Ουέιλλ είναι φίλος του Νόρρις και δεν αποκλείεται να τον παρασύρει προς τη γνώμη του να τελεσθεί ο αγώνας τον Ιούνιο.

Εμπόδιο μεγάλο για τη διεξαγωγή του αγώνος από Μάντισον Σκουάιρ Γκάρντεν της

Νέας Υόρκης ή γενικά στην πολιτεία της Νέας Υόρκης είναι και το γεγονός ότι ο μάνατζερ του Τζος Γουώλκοτ, Φέλιξ Μπρεντλ, είναι «ανεπιθύμητος» στην πολιτεία της Νέας Υόρκης. Τού έχει απαγορευθεί η είσοδος, παραμονή και εργασία. Πώς θα μπορούσε λοιπόν να παρακολουθήσει τις διαπραγματεύσεις, τις προτιμήσεις και τον αγώνα του πρωταθλητή του Τζος Γουώλκοτ;

Ο πρόεδρος της Πυγμαχικής Όμοσπονδίας κ. Νόρρις είναι διατεθειμένος να επιτρέψει στον Μπρεντλ να πατήσει το πόδι του στο στάδιο την ημέρα του τιτανικού αγώνος. Θα το επιτρέψει όμως και το συμβούλιο της Πυγμαχικής Όμοσπονδίας; Ο «Έκλ Ουέιλλ είναι και γι' αυτό το πρόβλημα αισιόδοξος...»

Ο Μαρτιάνο, στο μεταξύ, αφού γνώρισε τη δόξα αρχισε να γνωρίζει και τον πλούτο! Είναι παντού περιζήτητος για πυγμαχικές επιδείξεις και δημόσιες εμφανίσεις με δολαστικά ανταλλάγματα. Ο Ουέιλλ υποστηρίζει πως μετά τον θρυλικό Τζακ Ντέμσεϊ η μεγαλύτερη «κάρναβας» είναι ο Ρόκυ Μαρτιάνο.

Το γεγονός πως είναι ο λευκός πρωτοπυγμαχός που αφήρεσε τα σκήπτρα της κατηγορίας βαρέων βαρών από τους νέγρους δυναμίτες της γροθιάς Τζος Λούις - Τζος Γουώλκοτ προσθέτει βάρος στην αίγλη του πρωταθλητή του κόσμου των βαρέων βαρών και όλων των κατηγοριών.

Κάθε εμφάνισή του Μαρτιάνο, άλλη, χωρίς πυγμαχική επιδείξι, αποφέρει 2000 δολάρια. Αν προστεθεί και πυγμαχική επιδείξι το ποσό διπλασιάζεται. Βέβαια οι αριθμοί αυτοί απέχουν ακόμη από εκείνους του Ντέμσεϊ. Μη να όμως με τον μήνα η δημοτικότητα του Μαρτιάνο αυξάνει και επομένως οι αμοιβές του γίνονται και μεγαλύτερες.

Μετά τις θριαμβευτικές περιουσίες του Μαρτιάνο στις «Ανατολικές Πολιτείες» ο μάνατζερ του «Αλ Ουέιλλ σχεδιάζει νέα εξόρμησις στις Δυτικές Πολιτείες. Περὶ τα μέσα Δεκεμβρίου θα είναι όμως στη Νέα Υόρκη για να πιάσει στο Καρναβάλι πρωτεύουσας της Βενεζουέλας, όπου ο Μαρτιάνο θα δώσει ένα φιλικόν αγώνα 6 γύρων. Τον δημοφιλή πρωταθλητή τον περιμένουν και στο Λας Βέγκας, όπου ένα ξενοδοχείο του προσέφερε 15.000 δολάρια την εβδομάδα για εμφάνιση απλώς και μόνο.

Αν και το ποσό δεν θεωρείται... μηδαμινόν από τον Ουέιλλ, εν τούτοις δεν θα αρνηθεί, γιατί υπολογίζουν πως θα κάνουν άνεδοθα τις Χριστουγεννιάτικες διακοπές των.

Ο Ουέιλλ δήλωσε πως αν ο Μαρτιάνο νικήσει τον Γουώλκοτ τον Ιούνιο δεν θα δώσει άλλον αγώνα παρά το 1954. Γιατί να διακινδυνεύει τον τίτλο, αφού πλουτίζει με τις πυγμαχικές επιδείξεις; Απάντα στους περιέργους ο δαιμόνιος μάνατζερ του «Αλ Ουέιλλ.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Επτά φορές χήρα

Μιά Άγγλιδα, ηλικίας 76 χρόνων, η Μαίρη Κόμπ έκαμε την περασμένη εβδομάδα τον 8ο γάμο της! Ο γάμος σύζυγος της είναι ηλικίας 52 ετών και ζή από τα εισοδήματά του που του δίνουν τα χηματα του.

Η Μαίρη Κόμπ είναι η μοναδική ίσως γυναίκα που έχει κάνει επτά φορές. Ο πρώτος της γάμος χρονολογείται από το 1896. Οι δύο πρώτοι σύζυγοί της ήταν ανδρακώδεις, που πέθαναν από πυρκαγιά ή ένας κι ο δεύτερος από αυτοκτονική δυστοχή. Οι άλλοι σύζυγοί της πέθαναν από διάφορες αρρώστιες.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Συλλογικό σταυρόλεξο (Νέου τύπου)

- 1-2) ΠΙΠΕΡΙ. 2-3) ΡΙΜΙΝΙ. 3-4) ΝΙΚΑΙΑ. 4-5) ΑΜΑ. 5-6) ΜΑΝΙΑ. 6-7) ΑΛ'ΙΣ. 7-8) ΙΣΤΟΡΩ. 8-9) ΡΩΜΑΙΟΣ. 9-10) ΟΣΠΡΙΑ. 10-11) ΑΒΑΝΑ. 11-12) ΝΑ'ΙΔΣ. 12-13) ΑΣΤΑΚΟΣ. 13-14) ΚΟΣΜΙΚΟΣ. 14-15) ΚΟΣΜΑΣ. 15-16) ΜΑΣΤΙΧΑ. 16-17) ΧΑΠΙ. 17-18) ΠΙΛΑΦΙ. 18-19) ΦΙΛΛΗ. 19-20) ΑΗΣΤΕΙΑ. 20-21) ΑΣΙΑ. 21-22) ΑΓΑΠΗ. 22-23) ΠΗΛΗΜΑ. 23-24) ΜΑΡΙΟΣ. 24-25) ΟΣΑ. 25-26) ΣΑΛΑΜΙ. 26-27) ΜΙΑ. 27-28) ΑΛΑΤΙ. 28-29) ΤΙΠΟΤΑ. 29-30) ΤΑΒΕΡΝΑ.

Απόρροη

Είπε δεκαέξι. Γιατί δύο ζευγάρια διδόμενα σημαίνει οκτώ παιδιά.

Σε 10 δευτερόλεπτα

Ενα εκατοστάρικο.

Το αύτεκινητο

Πρώτη στήλη: 16. Δεύτερη: 61. Τρίτη 106. (Από όλους τους διηφίους αριθμούς, μόνον αυτοί ταιριάζουν στα δεδομένα του προβλήματος). Τυχόντες: 45 χιλιομέτρα.

Οι ηλικίες τους

Αν παραστήσουμε με Χ την ηλικία του πρώτου, του άλλου θα είναι Χ-9. Έχομε δέ: 5Χ=2(Χ-9). Επομένως Χ=24. Ο άλλος αδελφός είναι 24 ετών και ο άλλος 15.

Ερωτήσεις

1) Το Ντακάρ, το κυριότερο λιμάνι της Σενεγάλης. 2) Όχι. Αν είχε αυτή την ιδιότητα, θα τη χρησιμοποιούσαν αποτελεσματικά όλοι... οι φασκιστές. 3) Στις 12 Δεκεμβρίου 1901, από τον Γουλιέλμο Μαρκόνι. 4) Η αγγλική ονομασία «Λόντον» φαίνεται ότι προέρχεται από τις αρχαίες αγγλικές λέξεις «λον» (λίμνη) και «αντιν» (χωριό). Σημαίνει δηλαδή «χωριό της λίμνης». 5) Όχι. Μόνο μερικοί πιθανοί έχουν τριχές λίγο κατσαρές στην άκρη. 6) Ναι, αυτό πιστεύουν οι επιστήμονες.

Η φωτεινότητα

Αφού ο άνθρωπος ήταν άριστερ χείρ, θα κρατούσε το φανάρι με τ' αριστερό χέρι. Το φως σχηματίζει μια σειρά από φωτεινές ταινίες, γιατί, καθώς περπατούσε ο άνθρωπος, παρεντίθετο κάθε τόσο το σώμα του ανάμεσα στο φανάρι και στο φακό. Με κάθε ταλάνισμα του χεριού του, το φως έφτανε στο φακό δύο φορές, περνώντας πρώτα από εμπρός κι έπειτα από πίσω του. Συνεπώς, βάδιζε προς τη δύση.

Τα άλογα

Με σειρά συλλογισμών, βρισκόμε ότι ο Δίπτερος την τετάρτη μέρα το άλογο του Ε.

Κλιμακώλεξο

1) ΟΡΜΕΜΦΥΤΟΝ. 2) ΜΟΡΦΟΛΟΓΙΑ. 3) ΟΜΟΡΡΥΘΜΟΣ. 4) ΠΑΡΟΡΜΗ. 5) ΑΝΗΘΟΡΙΣ. 6) ΚΑΤΑΦΟΡΤΟΣ. 7) ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ. 8) ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΑ. 9) ΤΕΧΝΙΚΟΛΟΓ.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 409 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Ορίσεντιώς

1) ΝΗΤΡΙΟΤ. 2) ΣΕΒΑΧ. 3) ΤΕΤΡΑΣ. 4) ΜΑΤΣ. 5) ΑΛΑΣ. 6) ΠΑΝΤΟΣ. 7) ΑΡΩΓΗ. 8) ΟΝΤΩΣ. 9) ΡΑΧΗΛ. 10) ΣΩΡΟΣ. 11) ΑΝ. 12) ΣΕΠΑΛΟΝ. 13) ΟΡΑ. 14) ΟΟ. 15) ΑΚΡΙΣ. 16) ΣΑΜ. 17) ΣΥΡ. 18) ΑΤΑ. 19) ΑΙΑ. 20) ΣΙ. 21) ΦΡΟΥΤΟ. 22) ΣΚΑΚΙ. 23) ΤΑ. 24) ΙΠΕΚΑΚΟΥΑΝΑ. 25) ΚΡΙΝΑ. 26) ΣΚΟΡΔΑ. 27) ΟΣ. 28) ΑΝΑ. 29) ΑΠΟ. 30) ΑΛΙΚΟΣ. 31) ΡΑΦ. 32) ΟΣΤΙΣ. 33) ΣΑ. 34) ΓΡΑΜ. 35) ΠΙΘΗΚΟΣ. 36) ΣΑΓΟΣ. 37) ΜΕΣΟΝ. 38) ΣΩ. 39) ΑΚΑΝΗ. 40) ΩΝ. 41) ΣΙΣΥΡΑ. 42) ΑΙΝΑ. 43) ΑΓΩΝ. 44) ΧΑΤΙΡΙ. 45) ΑΣ. 46) ΔΙΑΣΩΣΙΣ.

Καθ' εταύς

1) ΠΟΘΟΣ. 2) ΤΣΟΥΡΤΣΙΑ. 3) ΝΤΑΝ. 4) ΟΥΦΑ. 5) ΣΑΡΑΚΙ. 6) ΤΕΝΤΑ. 7) ΡΡ. 8) ΑΓΑΝΑ. 9) ΗΤΙΩΝ. 10) ΜΟΙΡΑ. 11) ΜΟΝΑΣ. 12) ΤΡΩΣ. 13) ΟΥΠΙΝΟ. 14) ΣΗ. 15) ΡΑΣ. 16) ΣΤΕΝΑ. 17) ΟΣ. 18) ΡΕΑ. 19) ΟΙΜΩΓΗ. 20) ΣΑΠΚΑ. 21) ΑΣΘΕ. 22) ΧΑΡΤΟΚΟΠΤΗΣ. 23) ΑΝΗΛΙΑ. 24) ΟΙΚΟΣ. 25) ΣΥΛΛΟΣ. 26) ΣΥΣ. 27) ΣΟΝ. 28) ΧΑ. 29) ΕΣ. 30) ΑΚΑΚΑ. 31) ΣΑΣ. 32) ΑΣ. 33) ΠΙΑΝΟΛΑ. 34) ΣΙΤΩ. 35) ΑΛ. 36) ΑΚΑΡ. 37) ΡΩΣΙΣ. 38) ΧΑΛ. 39) ΔΚ. 40) ΣΦΥΡΙ. 41) ΑΓΟΡΑΣ. 42) ΧΑΟΣ. 43) ΕΡΙΣ. 44) ΣΗΣΑΜΙΣ. 45) ΣΑΥΡΑ.

Επικίνδυνες σχέσεις

Αμαρτωλή κόρη Π. Β.: «Από δα μου γράφετε, βλέπω κι' εγώ ότι φερθήκατε αμαρτωλά. Γιατί, κοριτσάκι πράμα είστε, δεν έπρεπε τόσο εύκολα να ανεχθείτε έστω και σκέψεις συμπαθείας για τον ηλικιωμένο και παντρεμένο φίλο του μπαμπά σας. Κι' όταν αυτός σας άρπασε και σας «κατεφίλε» όπως γράφετε, έσείς έπρεπε να ξεφύγετε αμέσως από την αγκαλιά του ή να ζητήσετε βοήθεια. Έσείς όμως δεν κάνατε τίποτ' απ' αυτά, παρά καθίσατε να του πείτε πόσο εύχαστε... ετοιμμένη που σας έβρισκε! Είτε λοιπόν, πράγματα λογικά και αξιοπρεπή αυτά; Πολλές φορές από τη στήλη αυτή, έχουμε τονίσει ότι δεν συμφέρει στα κορίτσια να δημιουργούν σχέσεις με παντρεμένους, γιατί... θα κυττάζουν να τα κοροϊεύουν κι' έπειτα καταστρέφουν τα ίδια την εύτυχία τους και τη γαλήνη της οικογενείας τους. Δεν καταλαβαίνετε, λοιπόν, ότι έτσι το δίνετε δικαίωμα και συγχρόνως κινδυνεύετε και σεις να παρασυρθείτε από τα ξεγελάσματα του σε φοβερή περιπέτεια; Αν, όμως, θέλετε να ακολουθήσετε τη συμβουλή μου, ακούστε: Ν' αποφύγετε στο μέλλον και ν' αντικρούσετε ακόμη τον άνθρωπο αυτόν και αν σας ξαναενοχλήσει στο παραμικρό, απελευθερώστε αμέσως από τον πατέρα σας!

Νυχτερίδα του Όλμπιου: Είλικρινά, δεν καταλάβα τίποτα από το γράμμα σας, ίσως γιατί κάποια παρεξήγηση έκαματε ο ίδιος και μου βινετε μια άσπρη, που εγώ δεν την εζήτησα και πολύ λιγώτερο δεν μπορώ να την διαβάσω εκεί που μου συνιστάτε. Έχω ωστόσο μιά απορία: Αφού σας ενδιαφέρει αυτή η γυναίκα, όπως λέτε, γιατί δεν την συναντάτε μόνος σας, να της πείτε ότι αν συμπεριφερθεί προς τις συστάσεις σας κλπ. θα την παντρευτείτε, παρά μās βάζετε έμας να της τα γράφουμε, χωρίς να την ξερούμε διόλου...!

Από κληρονομιάς: Συμπούμε βαρύτητα τη δύσκολη θέση σας. Αλλά, δυστυχώς, άσπρη μου, δεν μπορούμε να ικανοποιήσουμε την παράκλησή σας. Δεν πρέπει όμως να στρίψετε την οικονομική βέβαια της ζωής σας στη λογοτεχνική προσπάθεια σας και μόνο. Σκεφθείτε και ζητήστε πρακτικότερη δουλειά, να σας εξασφαλίζει έναν πόρο ζωής. Αυτό θα πρέπει να κάμετε, με όποιον κι' επιμονή, κι' όχι ν' απογοητεύεστε, ένας νεός έσας και με τόσα εφόδια. Δοκιμάστε και είμαι βέβαιη ότι θα επιτύχετε κάποια, εφ' όσον θ' αντιμετωπίσετε τη ζωή πραγματικά.

Μισήμενη αγάπη, Τριάντα, Ρόβον: Αφού τα πράγματα έγιναν, όπως λέτε, και αφού σεις δώσατε τη λύση, που κρινάτε λογικότερη για την ικανοποίηση του έρωτός σας, τι να σας πω πιά; Αν με ρωτούσατε έγκαιρα, θα σας συνιστούσα να μη βιασθείτε να διακόψετε το έρωτά σας με την κοπέλα, προτού την παρακολουθήσετε και πάλι, για να εξακριβώσετε αν πράγματι σας γελά και δεν ήταν απλή συμπτωσι ή συνάντησι της τότε με τον άλλον. Γώρα όμως δεν βρισκόμαστε άλλο έχετε να κάνετε, αφού μάλιστα έμεινασάσταν τόσο επισημοί...!

Μελαχροινή 545: Αφού μου γράφετε και μοιλούνει φαντάζεστε ίσως το αντίθετο, σας λέω ότι το αίσθημα, που νιώθετε γι' αυτόν, δεν είναι διόλου σοβαρό και ούτε και από μέρους του φαίνεται να «παραβλέπει» έλλειψεις για μιάν ευχάριστη κατάληξη κάποτε. Σας ενδιαφέρει τώρα, γιατί ακόμα είναι νωπός ο χωρισμός σας. Μα όταν συνανθίστε στον νέο τόπο που βρίσκεστε, άσφαλως όλο το ενδιαφέρον ογιά ογιά θα εξατμισθεί. Κι' έτσι, αυτόματα σχεδόν, δαρήν η λύσι που ζητάτε να σας υποδείξω εγώ...!

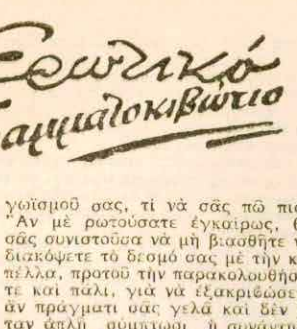
Γιατρούδακι, Τζιτζιφίς: Τα πράγματα δεν είναι διόλου έτσι ρομαντικά, όπως τα υποθέτετε. Ενδεχόμεν ν' αγαστείτε τόσο πολύ τον νέο, όπως μου λέτε, αλλά αμφιβάλλω σοβαρά αν ο ίδιος έχη το ίδιο αίσθημα για σας. Γιατί, αν πραγματικά σας αγαπούσε, θα ένοιωθε πρώτος εκείνος την ανάγκη να σας συναναστρέφεται κι' εσείς να σας δίνει σημεία ζωής και όχι τόσες ημέρες τώρα να σας αφήνι ο' αυτή την εγκατάλειψη. Η σόασι που δείχνει ότι ο νεαρός έρχεται μαζί σας μόνο για να έχη μιάν ευχάριστη συντροφιά. Κι' αφού είδε πως δεν μπορούσε να σας πείση να του χαρίσετε την καρδιά σας, απελπίστηκε. Τώρα λοιπόν, αντί να στενοχωριέστε, καλύτερα θάταν να σηκώσετε με αδιαφορία τους ώμους σας και να τον βγάλετε απ' τη σκέψι σας.

Κομμένην: Μου γράφετε: «Γνωρίζω μιά κοπέλα χωρίς να ξέρω ότι ήταν ευκατάστατη. Την αγάπησα και μ' έπεισε να παρατηρήσω από την σχολή. Μιά μέρα όμως, μου δηλώνει ότι έπρεπε να χωριστούμε...! Και σας ερωτώ αν πρέπει να συνεχίσω ή όχι...»

Και παρακάτω, μου γράφετε ότι, αφού χωρίσατε και πολλά επάβατε εξ αιτίας της στωικής της, τώρα η νέα ξαναπαρουσιάζεται μπροστά σας μετανοημένη και ζητάει την συγγνώμη σας. Έσείς όμως δεν πρόκειται, λέτε, να κάμετε τίποτα, αν δεν έχετε τη συμβουλή μου. Αυτό το «επεισόδιο», άσπρη μου, πολύ μ' αρέσει. Αλλά νομίζω πως σ' ένα ζήτημα τόσο σοβαρό για σας, δεν μπορεί να πείσει μεγάλο ρόλο η γνώμη ενός άλλου, όσο αμερόληπτο και αν είναι. Όσοσδήποτε, αν, μ' όλα σας έχαναν, έχετε την εντύπωση ότι αγαστείτε πραγματικά κι' ότι η νέα είναι ειλικρινής στη μετανοία της, τότε βέβαια θα πρέπει και σεις να φανήτε μεγαλόθυμοι απεναντινέκα και την αξιώσετε της συγγνώμης, και της αγάπης σας. Αλλά με τον όρο, να κατασταθείτε από τότε, με τοιαύτη μιάν αγάπη, που να μην έχετε πια πρηνή να διασείων και των σκοπών της.

Μαγεμένο δράκο, Ηπειρο: Λυπομαι, άσπρη μου παιδί, αλλά θα σας δώσω την ίδιαν απάντησι που δίνω στους νεαρούς και ίδιους τους μαθητάς: Νά παφτε προς το παρόν ν' ασχοληθείτε με τα αίσθηματικά ζητήματα, που άσφαλως θα σας γίνουν έξισ, και μάλιστα κακά, με αποτέλεσμα να σας αποτραπείσουν από τις υποχρεώσεις των υποδων σας και των σι-

Η ιατρού ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ Δερματολόγος, άσολοιμένη με σι-σθητικές θεραπειάς επέστρεψε από την Εύρώπη και δέχεται εις τόν νέον της ια-ταειόν ΣΕΚΕΡΗ 4 α' δ-ροφος, πάροδος Κανάση, 11-1 και 5-7. Τηλ. 612-450.

Επικίνδυνες σχέσεις

Αμαρτωλή κόρη Π. Β.: «Από δα μου γράφετε, βλέπω κι' εγώ ότι φερθήκατε αμαρτωλά. Γιατί, κοριτσάκι πράμα είστε, δεν έπρεπε τόσο εύκολα να ανεχθείτε έστω και σκέψεις συμπαθείας για τον ηλικιωμένο και παντρεμένο φίλο του μπαμπά σας. Κι' όταν αυτός σας άρπασε και σας «κατεφίλε» όπως γράφετε, έσείς έπρεπε να ξεφύγετε αμέσως από την αγκαλιά του ή να ζητήσετε βοήθεια. Έσείς όμως δεν κάνατε τίποτ' απ' αυτά, παρά καθίσατε να του πείτε πόσο εύχαστε... ετοιμμένη που σας έβρισκε! Είτε λοιπόν, πράγματα λογικά και αξιοπρεπή αυτά; Πολλές φορές από τη στήλη αυτή, έχουμε τονίσει ότι δεν συμφέρει στα κορίτσια να δημιουργούν σχέσεις με παντρεμένους, γιατί... θα κυττάζουν να τα κοροϊεύουν κι' έπειτα καταστρέφουν τα ίδια την εύτυχία τους και τη γαλήνη της οικογενείας τους. Δεν καταλαβαίνετε, λοιπόν, ότι έτσι το δίνετε δικαίωμα και συγχρόνως κινδυνεύετε και σεις να παρασυρθείτε από τα ξεγελάσματα του σε φοβερή περιπέτεια; Αν, όμως, θέλετε να ακολουθήσετε τη συμβουλή μου, ακούστε: Ν' αποφύγετε στο μέλλον και ν' αντικρούσετε ακόμη τον άνθρωπο αυτόν και αν σας ξαναενοχλήσει στο παραμικρό, απελευθερώστε αμέσως από τον πατέρα σας!

Νυχτερίδα του Όλμπιου: Είλικρινά, δεν καταλάβα τίποτα από το γράμμα σας, ίσως γιατί κάποια παρεξήγηση έκαματε ο ίδιος και μου βινετε μια άσπρη, που εγώ δεν την εζήτησα και πολύ λιγώτερο δεν μπορώ να την διαβάσω εκεί που μου συνιστάτε. Έχω ωστόσο μιά απορία: Αφού σας ενδιαφέρει αυτή η γυναίκα, όπως λέτε, γιατί δεν την συναντάτε μόνος σας, να της πείτε ότι αν συμπεριφερθεί προς τις συστάσεις σας κλπ. θα την παντρευτείτε, παρά μās βάζετε έμας να της τα γράφουμε, χωρίς να την ξερούμε διόλου...!

Από κληρονομιάς: Συμπούμε βαρύτητα τη δύσκολη θέση σας. Αλλά, δυστυχώς, άσπρη μου, δεν μπορούμε να ικανοποιήσουμε την παράκλησή σας. Δεν πρέπει όμως να στρίψετε την οικονομική βέβαια της ζωής σας στη λογοτεχνική προσπάθεια σας και μόνο. Σκεφθείτε και ζητήστε πρακτικότερη δουλειά, να σας εξασφαλίζει έναν πόρο ζωής. Αυτό θα πρέπει να κάμετε, με όποιον κι' επιμονή, κι' όχι ν' απογοητεύεστε, ένας νεός έσας και με τόσα εφόδια. Δοκιμάστε και είμαι βέβαιη ότι θα επιτύχετε κάποια, εφ' όσον θ' αντιμετωπίσετε τη ζωή πραγματικά.

Μισήμενη αγάπη, Τριάντα, Ρόβον: Αφού τα πράγματα έγιναν, όπως λέτε, και αφού σεις δώσατε τη λύση, που κρινάτε λογικότερη για την ικανοποίηση του έρωτός σας, τι να σας πω πιά; Αν με ρωτούσατε έγκαιρα, θα σας συνιστούσα να μη βιασθείτε να διακόψετε το έρωτά σας με την κοπέλα, προτού την παρακολουθήσετε και πάλι, για να εξακριβώσετε αν πράγματι σας γελά και δεν ήταν απλή συμπτωσι ή συνάντησι της τότε με τον άλλον. Γώρα όμως δεν βρισκόμαστε άλλο έχετε να κάνετε, αφού μάλιστα έμεινασάσταν τόσο επισημοί...!

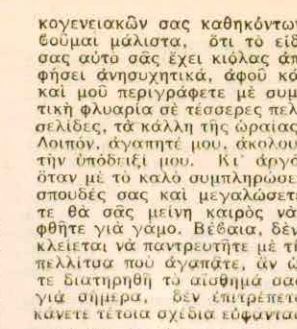
Μελαχροινή 545: Αφού μου γράφετε και μοιλούνει φαντάζεστε ίσως το αντίθετο, σας λέω ότι το αίσθημα, που νιώθετε γι' αυτόν, δεν είναι διόλου σοβαρό και ούτε και από μέρους του φαίνεται να «παραβλέπει» έλλειψεις για μιάν ευχάριστη κατάληξη κάποτε. Σας ενδιαφέρει τώρα, γιατί ακόμα είναι νωπός ο χωρισμός σας. Μα όταν συνανθίστε στον νέο τόπο που βρίσκεστε, άσφαλως όλο το ενδιαφέρον ογιά ογιά θα εξατμισθεί. Κι' έτσι, αυτόματα σχεδόν, δαρήν η λύσι που ζητάτε να σας υποδείξω εγώ...!

Γιατρούδακι, Τζιτζιφίς: Τα πράγματα δεν είναι διόλου έτσι ρομαντικά, όπως τα υποθέτετε. Ενδεχόμεν ν' αγαστείτε τόσο πολύ τον νέο, όπως μου λέτε, αλλά αμφιβάλλω σοβαρά αν ο ίδιος έχη το ίδιο αίσθημα για σας. Γιατί, αν πραγματικά σας αγαπούσε, θα ένοιωθε πρώτος εκείνος την ανάγκη να σας συναναστρέφεται κι' εσείς να σας δίνει σημεία ζωής και όχι τόσες ημέρες τώρα να σας αφήνι ο' αυτή την εγκατάλειψη. Η σόασι που δείχνει ότι ο νεαρός έρχεται μαζί σας μόνο για να έχη μιάν ευχάριστη συντροφιά. Κι' αφού είδε πως δεν μπορούσε να σας πείση να του χαρίσετε την καρδιά σας, απελπίστηκε. Τώρα λοιπόν, αντί να στενοχωριέστε, καλύτερα θάταν να σηκώσετε με αδιαφορία τους ώμους σας και να τον βγάλετε απ' τη σκέψι σας.

Κομμένην: Μου γράφετε: «Γνωρίζω μιά κοπέλα χωρίς να ξέρω ότι ήταν ευκατάστατη. Την αγάπησα και μ' έπεισε να παρατηρήσω από την σχολή. Μιά μέρα όμως, μου δηλώνει ότι έπρεπε να χωριστούμε...! Και σας ερωτώ αν πρέπει να συνεχίσω ή όχι...»

Και παρακάτω, μου γράφετε ότι, αφού χωρίσατε και πολλά επάβατε εξ αιτίας της στωικής της, τώρα η νέα ξαναπαρουσιάζεται μπροστά σας μετανοημένη και ζητάει την συγγνώμη σας. Έσείς όμως δεν πρόκειται, λέτε, να κάμετε τίποτα, αν δεν έχετε τη συμβουλή μου. Αυτό το «επεισόδιο», άσπρη μου, πολύ μ' αρέσει. Αλλά νομίζω πως σ' ένα ζήτημα τόσο σοβαρό για σας, δεν μπορεί να πείσει μεγάλο ρόλο η γνώμη ενός άλλου, όσο αμερόληπτο και αν είναι. Όσοσδήποτε, αν, μ' όλα σας έχαναν, έχετε την εντύπωση ότι αγαστείτε πραγματικά κι' ότι η νέα είναι ειλικρινής στη μετανοία της, τότε βέβαια θα πρέπει και σεις να φανήτε μεγαλόθυμοι απεναντινέκα και την αξιώσετε της συγγνώμης, και της αγάπης σας. Αλλά με τον όρο, να κατασταθείτε από τότε, με τοιαύτη μιάν αγάπη, που να μην έχετε πια πρηνή να διασείων και των σκοπών της.

Μαγεμένο δράκο, Ηπειρο: Λυπομαι, άσπρη μου παιδί, αλλά θα σας δώσω την ίδιαν απάντησι που δίνω στους νεαρούς και ίδιους τους μαθητάς: Νά παφτε προς το παρόν ν' ασχοληθείτε με τα αίσθηματικά ζητήματα, που άσφαλως θα σας γίνουν έξισ, και μάλιστα κακά, με αποτέλεσμα να σας αποτραπείσουν από τις υποχρεώσεις των υποδων σας και των σι-

Επικίνδυνες σχέσεις

Αμαρτωλή κόρη Π. Β.: «Από δα μου γράφετε, βλέπω κι' εγώ ότι φερθήκατε αμαρτωλά. Γιατί, κοριτσάκι πράμα είστε, δεν έπρεπε τόσο εύκολα να ανεχθείτε έστω και σκέψεις συμπαθείας για τον ηλικιωμένο και παντρεμένο φίλο του μπαμπά σας. Κι' όταν αυτός σας άρπασε και σας «κατεφίλε» όπως γράφετε, έσείς έπρεπε να ξεφύγετε αμέσως από την αγκαλιά του ή να ζητήσετε βοήθεια. Έσείς όμως δεν κάνατε τίποτ' απ' αυτά, παρά καθίσατε να του πείτε πόσο εύχαστε... ετοιμμένη που σας έβρισκε! Είτε λοιπόν, πράγματα λογικά και αξιοπρεπή αυτά; Πολλές φορές από τη στήλη αυτή, έχουμε τονίσει ότι δεν συμφέρει στα κορίτσια να δημιουργούν σχέσεις με παντρεμένους, γιατί... θα κυττάζουν να τα κοροϊεύουν κι' έπειτα καταστρέφουν τα ίδια την εύτυχία τους και τη γαλήνη της οικογενείας τους. Δεν καταλαβαίνετε, λοιπόν, ότι έτσι το δίνετε δικαίωμα και συγχρόνως κινδυνεύετε και σεις να παρασυρθείτε από τα ξεγελάσματα του σε φοβερή περιπέτεια; Αν, όμως, θέλετε να ακολουθήσετε τη συμβουλή μου, ακούστε: Ν' αποφύγετε στο μέλλον και ν' αντικρούσετε ακόμη τον άνθρωπο αυτόν και αν σας ξαναενοχλήσει στο παραμικρό, απελευθερώστε αμέσως από τον πατέρα σας!

Νυχτερίδα του Όλμπιου: Είλικρινά, δεν καταλάβα τίποτα από το γράμμα σας, ίσως γιατί κάποια παρεξήγηση έκαματε ο ίδιος και μου βινετε μια άσπρη, που εγώ δεν την εζήτησα και πολύ λιγώτερο δεν μπορώ να την διαβάσω εκεί που μου συνιστάτε. Έχω ωστόσο μιά απορία: Αφού σας ενδιαφέρει αυτή η γυναίκα, όπως λέτε, γιατί δεν την συναντάτε μόνος σας, να της πείτε ότι αν συμπεριφερθεί προς τις συστάσεις σας κλπ. θα την παντρευτείτε, παρά μās βάζετε έμας να της τα γράφουμε, χωρίς να την ξερούμε διόλου...!

Από κληρονομιάς: Συμπούμε βαρύτητα τη δύσκολη θέση σας. Αλλά, δυστυχώς, άσπρη μου, δεν μπορούμε να ικανοποιήσουμε την παράκλησή σας. Δεν πρέπει όμως να στρίψετε την οικονομική βέβαια της ζωής σας στη λογοτεχνική προσπάθεια σας και μόνο. Σκεφθείτε και ζητήστε πρακτικότερη δουλειά, να σας εξασφαλίζει έναν πόρο ζωής. Αυτό θα πρέπει να κάμετε, με όποιον κι' επιμονή, κι' όχι ν' απογοητεύεστε, ένας νεός έσας και με τόσα εφόδια. Δοκιμάστε και είμαι βέβαιη ότι θα επιτύχετε κάποια, εφ' όσον θ' αντιμετωπίσετε τη ζωή πραγματικά.

Μισήμενη αγάπη, Τριάντα, Ρόβον: Αφού τα πράγματα έγιναν, όπως λέτε, και αφού σεις δώσατε τη λύση, που κρινάτε λογικότερη για την ικανοποίηση του έρωτός σας, τι να σας πω πιά; Αν με ρωτούσατε έγκαιρα, θα σας συνιστούσα να μη βιασθείτε να διακόψετε το έρωτά σας με την κοπέλα, προτού την παρακολουθήσετε και πάλι, για να εξακριβώσετε αν πράγματι σας γελά

την κοινωνική περιφρόνηση και τη φυλακή.

Ακούστε τη συμβουλή μου, που βγαίνει από τριάντα χρόνων πείρα συγγενικής ζωής: Να υποδέχεστε τον άντρα σας πάντοτε με το χαμόγελο και χαρούμενη. Ένώνετε την υποδοχή που του κάνει το παιδί σας με την δική σας. Αυτό θα τον ξεκουράζει, θα τον ενθουσιάζει και δεν θα αναστήση ποτέ έξω από το σπίτι του τη χαρά. Έτσι είναι, αγαπητή μου, οι άντρες όταν αγαπούν τόσο αποκλειστικά, όσο σας αγαπάει ο άντρας σας.

Ρ.Ε.Ν. Μ. Όρεστίας: "Ένα κορίτσι της ηλικίας σας, δεν πρέπει ποτέ να εκτίθεται ούτε με ματίες, ούτε με αλληγογραφία. Πρώτα γιατί κινδυνεύει η αξιοπρέπεια σας, και μπορεί να το μάθουν οι γονείς σας κι' όλος ο κόσμος. Δεύτερον διενεσ' αυτόν τον άμυλο νεαρό γράμματά σας που θα δείχνει ασφαλώς σε άλλους για να καμαρώνει ότι είναι δόν Ζουάν. Φαντασθήτε, τώρα, το μέλλον σας, όταν θα πρόκειται να σας παντρεύουν οι γονείς σας. Θα είρυνεύεται όλος ο κόσμος εάν άντρα που πρόκειται να σας κάνει σύζυγό του και μητέρα των παιδιών του. Αφήστε, λοιπόν, τις παιδιαδικές ανησυχίες και φροντίστε για την αξιοπρέπεια σας."

Ο ρ.φ.ανή και νέο: Ούτε σεις κάνετε γι' αυτήν, γιατί είστε άπειρος και ζηλιάρης, ούτε εκείνη για σας, γιατί δεν είσατε ο άνθρωπος που θα της δώσει την ευτυχία.

Το καλύτερο που έχετε να κάνετε είναι να παντρευτείτε μια γυναίκα όχι τόσο ζωηρή, γιατί αλλιώς η ζωή σας θα κατατήση μαρτύριο.

Δεν έπρεπε να τ' όν ά γ α π ή σ ζ., Ν. Βόλος: Καί βέβαια δεν έπρεπε, ένα κορίτσι σοφάρό σαν και σας να προσφέρει τόσο επιπόλαιο την καρδιά του σ' έναν αγέννητο και προπάντων σ' ένα άσέο. Δεν αποκλείεται όμως να σας άγαπά κι' όλ' αυτά τα καιώματα «για το φίλο και για το γράμμα» να τα κάνει για να σας δοκιμάσει. Όπωσδήποτε συμβουλευθήτε τους δικούς σας, για να μην υποφέρετε άργότερα. Έτσι αν σας άγαπά σ' αλήθεια κι' έρθη να σας ζητήσει από τους δικούς σας, θα έχουν πάρει ήδη οι γονείς σας τις πληροφορίες τους γι' αυτόν.

Τρελλός στον έρωτα μι' άς νέας: Λυπάμαι πολύ που δεν μπορώ να σας συγχαρώ για όσα μου γράφετε. Ένας νέος της ηλικίας σας, με τόσο ώριμα αισθήματα, δεν πρέπει να έχη τόσο άσχημη ιδέα για τον πραγματικό έρωτα. Πού, όπως καταλαβαίνω, δεν τον συναντήσατε ή δεν τον αισθανθήκατε ήκούμα. Όσον άφορά την εκδίκαση που σχεδιάζετε για την κοπέλα που σας έγκάτε- λειψε, αυτό δεν είναι υωστό. Ένας άντρας πρέπει να σεβεται τη γυναίκα, όπως και τον έαυτο του.

Υποδουλωμένη λεωφορεία: Πρώτ' απ' όλα κανένα έπάγγελμα δεν είναι ταπεινό, όταν είναι τίμιο, όπως το δικό σας. Μόνον άνθρωποι ταπεινοί υπάρχουν και σεις δεν είσθε απ' αυτούς. Όπως καταλαβαίνω, είστε ένα τίμιο κι' έργατικό παλληκάρι με πολύ άγνα αισθήματα. Γι' αυτό σας συμβουλεύω να προσέξετε και να μην μπλέξετε μ' αυτή την κοπέλα. Όχι γιατί είναι κακή, αλλά το έπάγγελμα της είναι από εκείνα που δημιουργούν άσχημα χαρακτηριστικά και εφημεριών έρωτες. Και άσφαλώς θα υποφέρετε, αν δεν άπομακρυνθήτε από το δρόμο της.

Α.Ε.-105: Το καλογραμμένο γράμμα σας το διάβασα με προσοχή και βρήκα ότι είστε ένας

σοφάρος και τίμιος νέος.

Αν αφήσετε λοιπόν, τη λογική σας άνεπηρεάστη κι' εξέτασετε τα γεγονότα αντικειμενικά, θα ήθελε πως δεν είναι μεγάλο σφάλμα το γράμμα μετανοίας της αγαπημένης σας. Αφού μάλιστα η νέα σας αγαπάει ακόμα με την ίδια δύναμη της πρώτης σας άγάπης, όπως λέτε. Γι' αυτό, νομίζω πως το καλύτερο που έχετε να κάνετε, είναι να τη ζητήσετε από τον πατέρα της και να την παντρευτείτε, μια και γυρίζετε από την 'Αμερική γι' αυτό το σκοπό.

Σας εύχομαι κάθε ευτυχία, όπως το αξίζετε.

Μ.α.ρ.κ.δ.ν.γ.: Δεν δημοσιεύουμε τέτοιες άγγελίες.

ΜΙ. ΒΑ. Ένταθα: Φερθήκατε πολύ τίμια σαν καλός και εύσυνε- δητος νέος. Πολύ σωστά σκέπτεστε ότι η φίλα είναι ίερός δεσμός και έπομένως δεν πρέπει να καταχρασθήτε την έμπιστοσύνη που σας έχουν.

Αλλά... δεν καταλαβαίνω γιατί κάνετε αυτές τις άγωνιώδεις ερωτήσεις. Αφού οι γονείς της νέας σας αγαπούν και σας βλέπουν σαν παιδί τους, ο δε άδελφός της δέχεται να σας κάνει γαμπρό του, γιατί τότε δεν ζητάτε την κοπέλα από τους γονείς της;

Δοκιμάστε και είμαι βέβαιη πως θα σας τη δώσουν.

Πονεμένη Σ.μυρνιω- τούλα: Μου γράφετε ότι βρίσκεστε ανάμεσα σε δύο άδελφες. Προσέξτε, γιατί μπορεί να κάμψετε τα φτερά σας άναπάνθωτα...

Στην ηλικία σας δεν επιτρέπεται να έχετε δύο άγάπες μαζί και να ρωτάτε ποιά από τις δύο να κρατήσετε. Είσατε βέβαιη ότι αγαπάτε; Έγώ δεν το βλέπω. Κανένα

Ο μ' ή γένοντο!

Πώς μπορεί να Σας χρειασθώ ο στιγμή που δεν μπορείτε να όρните. Γι' αυτό έχετε πάντα παρά- χειρο ένα

ΚΑΛΜΟΛ

ΕΚΔΕΙΚΤΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ "FABEL" ΕΓΚΕΝΔ ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΕ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ

MENTIΟΥΜ ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών. Βραβείον τηλεπαθείας μακράς άποστάσεως (φαινόμενα διαρά- σεως). Μεταδίδου 19 (Στάσις Μουσείου). 8—1 π. μ. και 5—7 π. μ. Τηλέφ. 663-673.

MIPANTA

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Ν.Ι.ν.ν.Ε. Πάτρας: Σας συ- νιστώ να εξετασθήτε από έναν γι- ατρό νευρολόγο.

Ε.Λ.η.ν.Τ.: Τις ημέρες που δεν είσατε άδιάθετη, θα παίρνετε πρωί-μεσημέρι-βράδυ από του φαγητού ένα δισκίο Progypon επί μερικούς μήνας (4-6) ή μάλλον μέχρι τακτοποιήσεως.

Α.α.γ.ν.ω.στη.Κ.Α.: Οι έκ- θελασθήσεις (τά κρεατάκια δηλ. που λέτε έσείς) είναι εύκολο να ά- φαιρεθούν και τότε κανένα φάρμα- κό, όπως η άμυγδαλίτις. Αυτά ό- μως θα σας τα πη καλύτερα ένας άτολάρυγολόγος γιάτρος, στον όποιο θα πρέπει να πάτε.

Ν.Ι.κ.ο.ς.Δ.Π.1: Αφού μένε- στε στην 'Αθήνα, θα ήταν προτιμώ- τερο να περάσετε από έναν ειδικό δερματολόγο ή από ένα νοσοκομείο («Συγγρού» ή «Σωαγγελισμός») να σας εξετάσουν, δεδομένου ότι στα δερματικά νοσήματα είναι πολ- λή άσκολο να κάνει κανείς άπολη- τικές διαγνώσεις χωρίς να εξετα- στή τον άσθενή. Γι' αυτό, γιατί πλείστα δερματικά νοσήματα, για το μάτι του μη ειδικού, έχουν τα ίδια χαρακτηριστικά.

Μ.Ι.ά.μ.ικ.ρ.ή.έ.ρ.ρ.ο.στη.Κ.: Οι λάβειες είναι και αυτές παράσιτα, όπως και οι άμυγδαλές. Έκείνο δε που σας ενδιαφέρει είναι η σχετική θερμοκρασία η οποία γίνεται με το φάρμακο Actanil (τρία την ημέρα μετά το φαγητό) ή με σκέτη Ατε- brine, αν δεν υπάρχει στο μέρος σας το πρώτο φάρμακο. Το ποδι σας πρέπει να το εξετάσει ένας για- τρός.

Δ.Δ.3597: Μόνο ο γιάτρος, που θα σας εξετάσει, θα μπορούσιν να σας δώσουν πληροφορίες και τη θεραπευτική άγωγή.

Λ.ε.υ.κ.ή.μ.ικ.ρ.ή.: Να πάτε σ' έναν ειδικό γιάτρο, ο όποιος άφού προηγουμένως σας εξετάσει, θα σας λύσει όλες τις άπορίες.

Β.Ι.γ.ί.τ.ε.Ρ.ι.ν.ο.: Το μόνον που θα μπορούσε να σας συστήσει είναι να κάμψετε ένα βασικό μετα- βολισμό. Επίσης και η σουηδική γυμναστική θα σας ώφελήσει άρ- κητά. Τα νύχια δεν σας βλάπτουν, αντίθετος σας ώφελούν.

Αν πρόκειται για υπερβολικό μέγεθος, θα καταφύγετε στην αλ- σθητική χειρουργική με καλά ά- ποτελέσματα.

Λ.α.μ.π.ρ.ό.σ.τ.έ.ρ.ι.: Δεν μπο- ρώ να σας συστήσω ένα δυναμι- κικό, όπως ζητάτε για τον άδυνα- το όργανισμό. Τις περισσότερες φο- ρές η άδυναμία είναι εκδήλωση μι- ας βλάβης του οργάνισμού, που πρέπει να έρευνήση, για να γίνη ύστερα η κατάλληλη φαρμακοδωι- τητική άγωγή, πράγμα εύκολο για σας, που μένετε στην 'Αθήνα.

Γ.Ι.ά.ν.η. 'Α.γ.Ι.ά.ν.η.η.: Με μία σειρά ενέσεις που εκάμψτε, άσφα- λώς δεν μπορούσατε να είχατε ά- ποτελέσματα. Γι' αυτό πρέπει να κάμψτε 3-4 σειρές με διακόπτες δύο μηνών και παράλληλα θα κά- νετε άσκήσεις σουηδικής γυμναστι- κής, καθώς και με όργανα του γυμναστηρίου (μονόζυγο, δίζυγο κλπ.). Και μία καλή έπίσημη δι- αίτα.

Η μέρο λέοντα: Η περί- πτωσίς σας είναι τέτοια, που δεν είναι δυνατόν να σας πη την γνώ- μιν που ένας γιάτρος άπο μα- κρυά, χωρίς να έχη ίδιαν άντι- ληψη της καταστάσεώς σας. Γι' αυτό σας συιστώ ν' ακολουθήσε- τε τις συστάσεις του γιάτροού, που σας κούρηνσε και που έξερει έ- παρκρώς τόσο την βλάβή, όσο και τη θεραπεία που έχει έφαρμο- σθή στην περίπτωση σας.

Α.Κ.Ο.: Το θέμα της άναπό- θεως του σώματος ενός νέου όργαν- ισμού είναι πολυσύνθετο. Πρέπει να συνδυάση πολλά πράγματα, για να φτάση σε καλό άποτέλε- σμα. Τα άπαραίτητα είναι, διαβί- ωσις υπό υγιεινούς όρους, συστη- ματική διατητική άγωγή, γυμνα- στική, πεζοπορία, ίππασία, κολύ- μπι κλπ. Όταν λοιπόν ακολουθή- σε αυτήν την τακτική άσφαλώς θα φθάσετε σε άποτέλεσμα που έ- πιδιώκετε.

Το τελευταίο γράμμα

Η Άννέτα, με άργες κινήσεις, βοηθάει τη φίλη της την Κούλα, που της έτοιμάει μία βαλιτσούλα με δια- φορα μπουρδικία ρουχαλάκια.

Η Άννέτα είναι μία πολύ συμπα- θητική νέα, με τη σφραγίδα του πόνου σ' όλην, λεπτό προσωπό της. Ένας άτυχος έρωας γκρέμισε όλα τα παρβ- νικά της όνειρα. Και τώρα μόνη, έγ- καταλειμμένη, έτοιμάζεται να μπη στο μαριεττήρι, για να φέρη στον κό- σμο το παιδί της...

Αχ, Κούλα μου, τί θα γινόντου- χωρίς έσένα, έτσι όπως είμαι δυστυ- χισμένη και όλομόναχη στον κόσμο; Είπατε η Άννέτα στη φίλη της.

Και τα δάκρυα της έδρεχαν τα χέ- ρια που της κομπωναν ως το λαιμό, τη μπλε μεταξωτή μπλούζα της.

Μην είσαι υπερβολική! Έτσι γίνεται όταν η φίλα είναι πραγματι- κή, της άπάντησε η Κούλα.

Κι' ύστερα από κάποιο διάταγμα, την ρώτησε:

Λοιπόν; Τί λές, θα του γράψης; Έγώ νομίζω πως είναι καλύτερα να του φανερώσης την αλήθεια... Που ξε- ρεις αν αυτό δεν τον κάνει να γυρίση κοντά σου...

Όχι! Ποτέ δεν θα το κάνω αú- τό! Προτίμηω να πεθάνω! την έδικοψε η Άννέτα με φωνή που έτρεμε από το σπαραγμό της καρδιάς της.

Και της εξήγησε πως αποφάσισε, με τη βοήθεια της μητέρας της, να τον άπομακρύνη από κοντά της.

Ήμουν 18 χρόνων, Κούλα μου, τον καιρό που μπήκα στο σπίτι της κυρίας Καλαμίδου, ως νταντά των δύο μικρών παιδιών της και σαν ραφ- φα για τα πρόχειρα ρούχα του σπι- τίου. Έραβα τις ρούπες της κυρίας, τα φορεματάκια των παιδιών και της υπηρέτριας και ό,τι άλλο χρειαζόταν διόρθωμα. Ήμουνά εύχαριστημένη που ζούσα σ' ένα οικογενειακό περιβάλλον, που δεν είχα γνωρίσει ποτέ μου, σαν όρφανή που ήμουν!

Όταν, όμως, γύρισε ο μεγάλος γυιός από το εξωτερικό, που σπού- δαζε, όλα άλλαξαν. Μία φλογερή ά- γάπη μάς έσπαραξε τον ένα προς τον άλλο. Ήμουνά είκοσι χρόνων κι' εκεί- νος είκοσιπέντε. Με κλειστά μάτια του χάρισα τον έαυτο μου.

Μία μέρα — ήταν άπόγευμα — η μητέρα του με φώναξε στην κάμαρά της και μου είπε, ότι τα ήξερε όλα και ότι έπρεπε να φύγω άμέσως από το σπίτι της, γιατί ο γυιός της θα παντρευόταν μία νέα της σειράς τους.

Με υποχρέωσε, λοιπόν, να του γρά- ψω ένα γράμμα πριν φύγω, ότι ήθην δεν τον αγαπούσα και ότι έφευγα για να πάω να συναντήσω ένα νέο της σειράς μου, που θέλει να με παντρευ- τή. Έγώ που τα είχα χάσει από τον πόνο μου και την ντροπή μου, έκανα ό,τι μου είπε. Τα ύπολοιπα τα ξε- ρεις... Έκείνος το πίστεψε και άρρα- δωνίστηκε... Δεν θέλω, λοιπόν, να ξαναμω στη ζωή του με το μυστικό μου...

Ας ζήση εύτυχισμένος!...

Σε καταλαβαίνω, Άννέτα μου, αν μ' αυτή την καισαρική τομή...

Αν πεθάνω... Αυτό θέλεις να...

πής; Αλήθεια... ποιός θα κυττάξη το μαρό μου; Αχ, Θεέ μου, αυτό δεν το σκέφθηκα!... Έχεις δίκιο!... Κάτι πρέπει να κάνω, όχι όμως σ' αυτόν. Ποτέ! Αχ, πώς πονάω... Έλα γρή- γορα, Κούλα μου, άνοίξε το συρταρι έκείνο... Έχει χαρτοφάκελλα και με- λάνι... Θα γράψω της μητέρας του... Και να της το δώσης, αν πεθάνω.

Πελιδνή από τους πόνους που την έπιαναν κάθε τόσο, έγραφε τώρα βια- στικά η Άννέτα στη μητέρα του αγα- πημένου της, που δεν θα ξανάδλεπε:

Κυρία, δεν θάπαίρνα ποτέ το θάρ- ρος να σας γράψω. Δίσασα πολύ ως που να τ' άποφασίσω. Ξέρω πως ύ- στερα από ό,τι σας ύποσχεθήκα, δεν έχω το δικαίωμα να σας ένοχλήσω με το γράμμα μου αυτό. Το ξέρω πως δεν είμαι άξία να σας πω ακόμα μία φορά πως άναγνωρίζω το λάθος μου. Μου άνοίξατε το σπίτι σας, φανήκα- τε τόσο καλή, με περιβάλατε με τη στοργή σας, κι' όμως έγω λησμονήσα την καλωσύνη σας και τη θέσι μου.

Ήμουν μία άνόητη, μία άπειρη κο- πέλλα. Γι' αυτό ζήτη να με σύγχω- ρήσετε που δεν είχα την δύναμη απ' την άρχη να πνίξω την άγάπη μου, που ζήγησε μέσα μου από τα έρωτι- κά λογία του γυιού σας. Ποτέ, όμως — πιστέψτε με — δεν σκέφτηκα πως θα μπορούσε να με παντρευτεί...

Μά τώρα, δεν είναι γι' αυτό που σας γράφω. Είχα ένα μυστικό που δεν το φανέρωσα ούτε σ' εκείνον, ούτε σε σας. Θα φέρω στον κόσμο ένα παιδί. Ποτέ δεν θα το μαθαίνατε, αν τώρα δεν μου έλεγε ο γιάτρος πως η καρ- δια μου είναι άδυνατη και ότι φοβά- ται μήπως δεν άντέξω σε φυσιολογι- κό τοκετό. Γι' αυτό, θα μου κάνει και- σαρική τομή.

Έπειδη, λοιπόν, φοβάμαι μήπως πεθάνω, πράγμα που έχει συμβή συ- χνά σε έπίτοκες όπως έγω, σας πα- ρακάω και σας εξορκίζω στη ζωή των παιδιών σας, να φροντίσετε για το παιδάκι μου. Έγώ δεν έχω κανένα στον κόσμο για να το αναλάβη. Το γράμμα αυτό θα σας το φέρη η μο- ναδική μου φίλη, αν πεθάνω.

Με σεβασμό

ANNETA.

Η κυρία Καλαμίδου με πολλή συγ- κίνηση, ξανάδολέ τις τελευταίες γραμμές, και δεν μπορεί να συγκρα- τήση ένα δάκρυ. Έπειτα κυττάζει την ημερομηνία...

«15 Νοεμβρίου — ώρα 8 πραινή».

«Περίεργο!», συλλογίζεται, κυττά- ζοντας το ρολόγι της που έδειχνε έν- να παρά πέντε. Και, ζαφνικά, σαν κάτι να ύποπτευεται, τρέχει στο χώλ, και βιάται να κάθεται εκεί μία γυναι- κούλα, αυτή που έφερε το γράμμα.

Έδώ είσατε άκόμη; Τί περι- μένετε;

«Ήθελα να σας πω, κυρία, ότι δεν κράτησα την ύπόσχεσί μου, που είχα δώσει στην Άννέτα. Αντί να περι- μένω... να πεθάνω, μόλις την πήγα στο νοσοκομείο, έτρεξα εδώ...»

Κατάλαβε, τη έδικοψε η κυρία Καλαμίδου. Καλά έκανε!... Πού βρί- σκεται τώρα;

Την πήγα στο Μαριεττήρι.

Η κυρία Καλαμίδου έτρεξε άμέσως στο δωμάτιο του γυιού της.

Πες μου, παιδί μου, του είπε — μόλις έκλεισε την πόρτα πίσω της — αγαπάς ακόμα εκείνη τη μικρούλα, την Άννέτα;

Ο νέος που εκείνη τη στιγμή έ- देने τη γραβάτα του μπρος στον κα- θρέφτη, δεν άφησε τη μητέρα του να τελειώση την κουβέντα της. Γύρισε και την κυττάζε περίεργα.

Τα μάτια του, το προσωπό του, εί- χαν την έκφραση ανθρώπου που δέχτη- κε ζαφνικά ένα δυνατό χτύπημα.

Έπαθε τίποτα η Άννέτα;

Ότε την αγαπάς άκόμη, παι- δί μου! Τι έγκλημα πήγαίνα να κά- νω... Νά, πάρε αυτό το γράμμα, δια- βάσε το και τρέχα κοντά της... Βρί- σκεται στο μαριεττήρι... Έγώ θα φροντίσω να διαλύσω τους άρραβώνες σου...

Και ο γάμος στεφάνωσε τη δυνατή άνόητη των δύο έρωτευμένων.

ΜIPANTA

— Σσσσσστ! (Του Β. Χριστοδούλου)

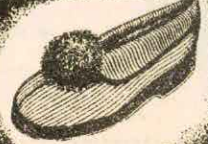
Πότε θα ξημερώσθ, επί τέλους, να πάω στο γραφείο, να ηουαάσω λιγάκι απ' τη γυναίκα σου; (Του Β. Χριστοδούλου)

Πήρε το «ναί», διαλαπής Αίτσα, και κατα- θέτω άμέσως στα πόδια σας όλη μου την... πε- σονοσία!.

E.D.I

Tenniaflex

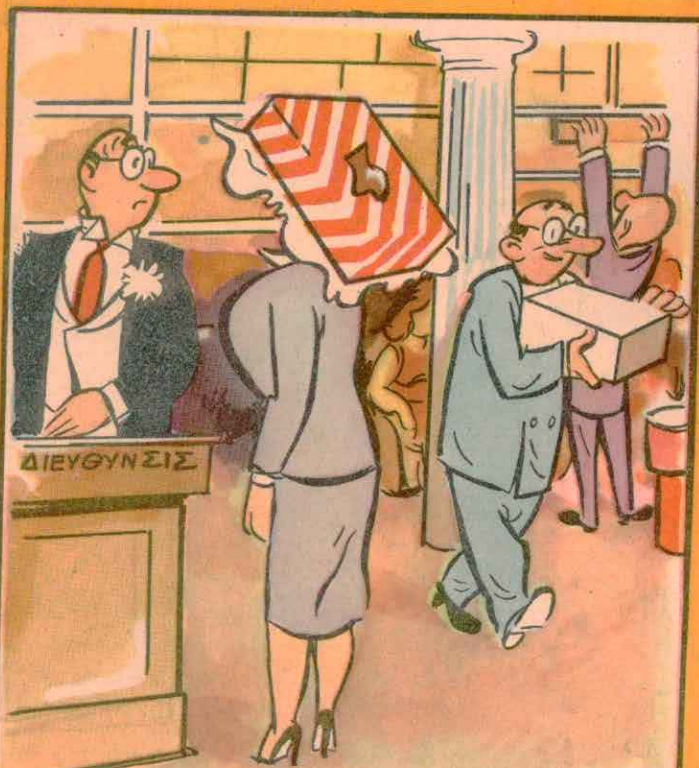
Τελικά a.e.

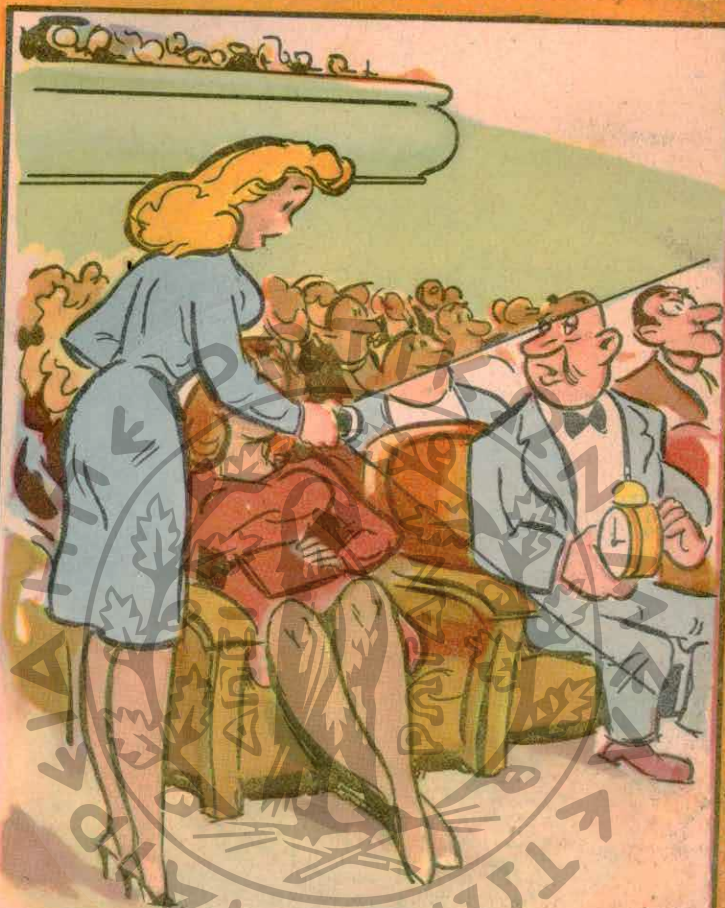
—Είναι ελεύθερη ή υεσούλα;..

—Τρέχα τώρα στο σπίτι να τους ζη-
τήσης συγγνώμη!...

—Θά ήθελα να παραπονεθώ για έναν από τους υπαλ-
λήλους σας!...

—Τόφερα μαζί μου, γιατί στις δέκα πρέπει να φύγω και
φοβάμαι μη με πάρη ο ύπνος!...